

Giới thiệu [Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Đế Cơ - Asisur

Thể loại: Lăng mạn

Ta tên là Asisur. Ta chính là một người cô đơn càng là một người sợ cô đơn.

Ta cũng là một người yêu điên cuồng. Đời này ta chính là yêu Menfuisu, người đệ đệ cùng cha khác mẹ với ta.

Nhưng chàng lại yêu một con tiện tỳ Carol Rido.

Ngày đó, thanh kiếm xuyên qua qua lồng ngực ta, mặc dù máu chảy rất nhiều nhưng ta vẫn muốn hỏi chàng:" Tại sao lại chọn nó mà không phải ta?"

Chàng nắm chặt chuôi kiếm, nhìn ta nói:"Bởi vì từ khi gặp Carol ta mới biết thế nào là tình yêu"

Có lẽ chàng sẽ không bao giờ hiểu được vì sao năm đó khi nghe chàng nói như vậy ta liền cười như điên dại. Bởi ta không ngờ rằng thì ra chàng cũng biết cái gì là tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trọng sinh

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Ta tên Asisur.

Ta là một người cô đơn.

Ta cũng là một người sợ cô đơn.

Ta là kẻ điên cuồng yêu, cũng là kẻ điên cuồng hận.

Đời này ta có yêu một người, chàng tên Menfuisur, là người đệ đệ cùng cha khác mẹ với ta.

Yêu chàng, ta yêu đến sức tàn lực kiệt, cho đến khi nhật nguyệt vô thường.

Nhưng chàng, lại không yêu ta.

Người mà chàng yêu, là một con tiện tỳ trộm mộ tên Carol Rido.

Năm đó hoa sen trên sông Nile nở rộ, từ trên thần điện nhìn xuống, nước sông cuộn cuộn chảy trông hùng vĩ đến không tưởng. Lúc chàng đâm thanh kiếm đó xuyên qua lồng ngực ta, mặc dù rất đau, máu chảy rất nhiều, nhưng không biết ta lấy khí lực ở đâu ra mà vươn hai tay chạm vào chuôi kiếm sắt lạnh, lại chạm vào tay chàng, mỉm cười hỏi: "Tại sao chọn nó, mà không chọn ta?"

Chàng nắm chặt chuôi kiếm, mỉm môi nói: "Từ khi gặp Carol, ta mới biết cái gì gọi là tình yêu."

Ta ngay khắc ngớ ra, kẻ đó liền bật cười, cười đến độ khiến chàng nhăn mặt khó hiểu.

Chàng chắc sẽ không bao giờ biết ta năm đó cười đến kinh dị như vậy là vì cái gì. Càng sẽ không ngờ tới, ta khi đó, chính cười câu nói đó của chàng.

Ta cười thì ra... chàng cũng biết cái gì gọi là tình yêu.

Từ lúc ta sinh ra, cho đến lúc chết đi, trong lòng ta, vẫn chỉ có hình bóng một mình chàng.

Nhưng trong lòng chàng, chưa khi nào có ta...

Ta thở dài một hơi, đứng dựa lưng vào cổ quan tài dát vàng, nhìn trên đó là gương mặt được chạm trổ vô cùng tinh xảo của bản thân, rồi đưa mắt nhìn xung quanh, bốn bề chỉ toàn là bóng đen dày đặc. Thứ duy nhất phát ra ánh sáng, chỉ là từng mảng hồi ức đang trôi nổi giữa không trung.

Đây đã là lần thứ ba ta đến nơi này, sau khi chết, linh hồn ta sẽ lần theo khí tức của tấm bản khắc mà tìm đến đây. Nơi đây là lăng mộ Menfuisur hạ lệnh cho người xây cho ta. Sau khi bị chàng đâm một nhát xuyên qua lồng ngực lại có thể nhận được chút thương hại của chàng, thân mang danh kẻ đã bị gả đi lại còn bán nước, thế mà vẫn được ở trong lăng mộ rộng lớn như này, trên hoàng lăng cư nhiên còn khắc Nữ vương Asisur chi mộ, có phải hay không ta nên cảm thấy thật may mắn?

Lúc mẫu hậu còn sống, mẫu hậu bảo ta vì sau này ta sẽ làm vương phi của Menfuisur, nên ta phải đứng trước thần linh lập một lời thề máu, nhỏ máu lên tấm bản khắc, thề cả đời sẽ luôn bảo vệ Menfuisur, tuyệt không để chàng bị tổn thương. Nhưng kết cục ta lại không thể làm đúng với lời thề, vì vậy ta phải nhận trừng phạt, không thể yên nghỉ cho đến chừng nào làm đúng với lời thề.

Ta muốn nói với tấm bản khắc rằng, không phải ta không muốn, chỉ là ta hữu tâm vô lực. Ta yêu chàng, yêu nhiều lắm. Nhưng chàng không yêu ta, chàng ghét ta, ghét ta rất nhiều. Người chàng yêu là con trộm mộ, không phải ta, vậy thì hỏi ta làm sao có thể làm đúng với lời thề được đây?

Ta từng cho rằng tuy hiện tại chàng không yêu ta, nhưng nếu ta cố gắng thể hiện tấm lòng với chàng nhiều hơn, có lẽ vào một ngày đẹp trời nào đó, chàng sẽ bị tình cảm của ta làm cảm động mà yêu ta. Nhưng ta sai rồi, sai hết ba lần rồi. Ta cố níu kéo, cố nắm giữ... nhưng trái tim chàng, vẫn chưa lần nào thuộc về ta. Lúc nhỏ chàng không thích ta, lúc lớn rồi cũng vẫn không thích ta.

Ta sinh ra trong gấm vóc lụa là, chết đi trong nỗi hân hoan của chúng dân, ta trọng sinh, rồi chết đi, rồi lại trọng sinh, đếm tất thấy cũng đã chết đi sống lại được ba lần. Tấm bản khắc cho ta lựa chọn, cho ta quyền được quên đi tất cả, làm lại từ đầu, lại cũng cho ta quyền được lưu giữ kí ức.

Cả ba lần, ta đều lựa chọn quên đi.

Vì ta luôn cố chấp nghĩ, có lẽ có một ngày, chàng sẽ yêu ta không chừng.

Nhưng có ai ngờ rằng cả ba lần, ta đều chọn trúng con đường cũ.

Cả ba lần, ta đều chọn yêu chàng đến điên dại, hận chàng đến đau nát con tim.

Và cả ba lần, chàng đều dùng một thanh kiếm đó, đâm xuyên qua lồng ngực ta.

Nỗi tương tư như một vò rượu nồng, tình rượu mà mộng chưa dứt, ai mới là kẻ phong lưu? Đời người lại như một giấc mộng, khó mà giữ được dài lâu.. Huống chi ta đã trải qua ba cái đời người.

Sờ sờ lồng ngực, trái tim vẫn còn, nhưng không đập. Chính nhờ trái tim không đập này, ta mới chợt nhớ ra... mình đã chết rồi. Được chết dưới mũi kiếm của người mình yêu nhất, còn được cùng chàng trần trối lời cuối cùng, cũng coi như không quá mức thảm hại.

Ta chết lần ba rồi, vẫn chưa được yên nghỉ.

Rời khỏi phòng đặt quan tài, đi xuyên tường qua căn phòng bên cạnh. Tấm bản khắc phải luôn ở gần ta để ta tiện khống chế sức mạnh của nó, vì vậy nó được đặt riêng ở căn phòng sát vách bên cạnh ta. Menfuisur quả thật chu đáo, vẫn nhớ lời mẫu hậu dặn phải đem nó chôn cất cùng với ta.

Miết ngón trở lên dòng chữ cuối tấm bản, ta nhắm mắt lại, để toàn thân thả lỏng.

Qua được một khắc hơn, một luồng sáng chói mắt hiện ra trước mắt ta. Ta vẫn nhắm mắt, đã ba lần nên cũng thành quen, không như lần đầu, đại đột mở mắt ra để rồi đau mắt đến không tưởng.

Đợi ánh sáng yếu dần, ta mới từ từ hé mắt ra.

Trước mặt hiện lên hai kí tự tượng hình cổ xưa của Ai Cập.

Lúc xưa mẫu hậu và đại tể tử từng dạy cổ ngữ cho ta, nhưng ta học mãi không thông, chỉ biết được vồn vện vài chữ. Nhưng vài chữ đó cũng đủ xài rồi. Ta vươn tay, định theo thói quen chạm vào chữ “QUÊN” kia. Nhưng vừa nhấc tay, những mảng kí ức của ba lần trước lại bất chợt ùa về.

Cả ba lần, đều là cùng một kí ức, chưa bao giờ thay đổi.

Năm đó ta tám tuổi, Menfuisur sáu tuổi.

Ta có phụ vương tài ba, có mẫu hậu xinh đẹp. Phụ vương yêu nhất là mẫu hậu, mẫu hậu cũng yêu nhất là phụ vương. Trước khi Menfuisur xuất hiện trong cuộc đời ta, ta vẫn luôn nghĩ, đời này, mẫu hậu và phụ vương vẫn sẽ yêu nhau say đắm như vậy, yêu đến răng long đầu bạc, đến thịnh thế.

Nhưng, vào một ngày nắng chói chang.

Trưa ngày mười hai tháng hai.

Ta gặp Menfuisur bên hồ hoa sen.

Chàng đứng quay lưng với ta, nên ta không nhìn rõ chàng đang làm gì.

Tò mò bước đến gần thêm tí nữa, mới thấy thì ra chàng đang muốn hái một bông sen dưới hồ, nhưng do cánh tay quá ngắn nên không hái được. Ta đứng tại chỗ, hừ hừ hai tiếng nhắc nhở. Nhưng chàng dường như không nghe thấy, vẫn cứ tiếp tục với tay hái bông sen, trực tiếp lò ta đi.

Ta khi đó vừa từ thần điện trở ra, mới bị đại tể ti giáo huấn đủ điều bên trong nên khá bức bối trong người, lại còn nhìn thấy chàng vẫn đang cố với tay ngắt lấy bông sen kia thì nóng càng thêm nóng, xách tà váy dài lên, sải bước đến ngay sau lưng chàng, quát to một tiếng: “Tiện dân!”

Cả người chàng giật nảy lên một cái rồi rơi tõm xuống hồ.

Ta khoanh hai tay trước ngực, cao ngạo dùng nửa con mắt nhìn chàng chới vói dưới hồ sen. Nước không đến nỗi sâu, chỉ đến ngang ngực ta. Nhưng do chàng nhỏ hơn ta hai tuổi, vì còn nhỏ nên cả chiều cao cũng thấp hơn ta nửa cái đầu. Thoạt nhìn có vẻ đứng không tới, nước đã ngập sát cổ.

Mặc dù không biết bơi, nhưng Menfuisur vẫn rất lì lợm không chịu mở miệng kêu cứu. Ta nghĩ, kệ thôi. Nhưng qua được vài khắc, nước đã tràn vào khoang miệng chàng, cả tứ chi cũng dần bắt đầu ngừng giãy dụa. Mắt thấy mặt chàng úp xuống nước, cả cơ thể trôi nổi trên mặt hồ, bốn phía lặng thinh không tiếng động, thì ta đã bắt đầu thấy thấp thỏm, trái tim giật thót một cái.

Vội ngồi thụp xuống sát bên bờ hồ, ta hơi sờ sợ vuron cánh tay, lấy ngón trỏ chọc chọc liên tục vào đầu Menfuisur, khô khan nuốt xuống ngụm nước bọt: “Này! Này! Chết rồi hả?!”

Không nghe được tiếng người đáp lại, ta lại càng sợ hơn, mồ hôi lạnh nháy mắt thấm ướt tấm lưng, hai bên thái dương cũng bịn rịn mồ hôi. Ta ráng rướn người thêm tí nữa, dùng hết sức chín trâu mười bò mà túm lấy đầu Menfuisur, cố kéo mặt chàng ra khỏi nước.

Trong lúc ta đang tập trung hết sức cứu người, thì một biến cố không ngờ đến xảy ra.

Bàn tay đang buông thõng trên mặt nước của chàng đột ngột vùng lên, nắm lấy đuôi váy ta, dùng sức, kéo mạnh xuống. Ta bị tập kích bất ngờ, không kịp thủ thế, cứ thế mà rơi tõm xuống hồ.

Menfuisur thuần thục đạp nước bơi lại phía thành hồ, từ dưới nước dựng người đứng dậy, có chút chật vật leo lên bờ. Dưới ánh mặt trời sáng chói, gương mặt thanh tú đắm nước, giọt nước theo đường viền mặt trượt xuống cằm, rớt xuống đất. Chàng lắc lắc đầu vài cái, những lọn tóc đen nhánh ngắn ngủn theo đó hất lên, văng nước tứ tung, có hơn chục giọt còn văng lên mặt ta.

Ra là biết bơi...

Ta chưa kịp hoàn hồn sau vụ bị tập kích, cứ thế ngồi ngâm mình dưới nước, ngo ngắc nhìn chàng.

Sau khi đã vắt khô y phục, Menfuisur quệt mũi nhìn ta đang ngồi ngo ngắc dưới nước, biểu cảm giận dữ vô cùng đáng yêu, đuôi lông mày giật giật: “Hừ, dám mưu hại bản hoàng tử! Đáng lắm!”

Ta ngồi dưới nước, vẫn không hiểu mô tê gì. Cái duy nhất mà ta theo kịp, chỉ là ba chữ “bản hoàng tử” kia: “Người nói cái gì? Ai là bản hoàng tử?”

Menfuisur nhướn mày, dùng vẻ mặt rất chi là khinh miệt nhìn ta chòng chọc: “Người là con tỳ nào mà ngu thế hả? Hay mù rồi? Bản hoàng tử chính là con trai độc nhất của Pharaoh, Menfuisur!”

Men-fui-sur...

Ta thầm khắc ghi cái tên cực kì êm tai dễ nghe này trong lòng, nhưng lại không hề biết, cái tên này sẽ bám theo ta cả đời, dù cho có muốn quên cũng không tài nào quên được. Sau đó phụ vương nói với ta, ta còn có một người đệ đệ tên là Menfuisur. Menfuisur là đệ đệ cùng cha khác mẹ với ta.

Ta khi đó đầu tiên là ngỡ ngàng, rồi vui mừng, rồi cực kì vui mừng.

Từ trước đến nay ta ở trong cung luôn luôn cô độc một mình, không có đứa trẻ nào dám chơi với ta cả, vì bọn chúng kẻ nào kẻ nấy đều kiêng kỵ thân phận của ta. Nhưng giờ ta có Menfuisur rồi, chàng có thể chơi cùng ta, học cùng ta, ngủ cùng ta, làm mọi việc mà ta muốn làm cùng ta. Nghĩ như vậy nên từ đó, ta cả ngày, mỗi giờ mỗi phút đều đi tìm Menfuisur, tìm chàng cùng chơi với ta.

Nhưng... Menfuisur tựa hồ không thích ta cho lắm.

Mỗi lần ta kéo chàng đi, vẻ mặt của chàng đều luôn là tâm không cam, tình không nguyện. Mặc dù chàng không nói ra, có lẽ vì xét tôn ti ta lớn hơn chàng một bậc, nhưng ta không phải kẻ khờ.

Menfuisur không ưa ta, ta có thể nhận thấy.

Nhưng không sao, phụ vương nói sau này chàng sẽ thừa kế ngôi vị Pharaoh của phụ vương, là đế vương, còn ta sẽ là hoàng phi của chàng, cùng chàng trị vì đất nước màu mỡ này. Bây giờ chàng không thích ta là vì còn chưa hiểu ta, đợi một thời gian nữa hiểu ta rồi, nhất định sẽ thích ta thôi.

Mang theo ý niệm cùng tư tưởng đơn thuần như vậy, vì trọng trách vương phi sau này, ta mỗi ngày đều cố gắng học tập lễ nghi, cùng với đại tể ti học tập rất nhiều thứ. Tuy rằng quá trình thật không dễ dàng, nhưng mỗi khi ta cảm thấy mệt mỏi, nản lòng, chỉ cần đến tấm cung của Nhị vương phi nhìn Menfuisur một cái, cùng chàng trò chuyện đôi câu... chỉ cần như vậy, ta liền không cảm thấy mệt nữa, mà thay vào đó, là một loại cảm giác hạnh phúc

cùng vui sướng không thể tả thành lời.

Nháy mắt Menfuisur đã qua tuổi mười lăm, ta mười sáu.

Mọi thứ trải qua thời gian tám năm đều thay đổi rất nhiều, mẫu hậu vì sinh bệnh nặng mà từ giả cõi đời, Nhị vương phi đáng ghét cũng ngỏm luôn. Phụ vương rầu rĩ nhiều năm, cuối cùng quyết định lập một nữ nhân xa lạ đến từ tiểu quốc Nurbia làm tân vương phi để an ủi tuổi già.

Mà sự đổi thay rõ ràng nhất trong tám năm qua là, ta từ cảm giác yêu quý người đệ đệ duy nhất, không biết từ khi nào đã chuyển thành tình cảm nam nữ mà chính mình cũng chẳng hề nhận ra.

Menfuisur ngày ngày đến thư phòng cùng phụ vương luận bàn nghị sự đều phải đi ngang qua thần điện, ta vì muốn nhìn thấy chàng cũng ngày ngày chờ chờ tại thần điện, chờ chàng đi ngang qua liền nhắc váy bước ra cùng chàng “khéo gặp”, cười cười nói một câu tình cò quá.

Ta vẫn nhớ mười bảy tháng tư tại ngự hoa viên năm đó, từ đầu đến cuối chỉ là ảo tưởng xa vời của một mình ta, dù cho trải qua ba lần trọng sinh, ta vẫn không bao giờ rút được kinh nghiệm xương máu, cứ khờ dại muốn đắm chìm trong ảo mộng ấy mãi mãi, mong sao không bao giờ tỉnh lại.

Ngày đó Menfuisur đang nằm nghỉ trong mái đình ở ngự hoa viên, ta ngần ngại đứng nhìn chàng hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhìn được mà bước tới, nhắm đôi môi xinh đẹp ấy mà hôn xuống. Không ngờ Menfuisur không chịu được đẩy ta ra như mọi lần, cư nhiên còn nhiệt tình đáp trả.

Ta khi đó không hề biết có ngày bị chàng đâm chết, vẫn ngây thơ cho rằng chàng trưởng thành rồi, suy nghĩ cũng thấu đáo hơn ít nhiều, chắc cũng vì điều đó mà không còn bộ mặt không tình nguyện với ta nữa. Nhưng có ai ngờ đâu, nụ hôn chàng dành cho ta, cũng giống như nụ hôn dành cho ả đàn bà phóng đảng Hitari, hay với những ả nữ quyến con quan... tất cả, đều không mang theo chút tình cảm thật sự nào. Một nụ hôn đối với chàng, cũng lắm chỉ như gió thoảng mà thôi.

Lưới tình sai do đâu, ai hiểu nổi sâu trong lòng.

Hoàng đế Menfuisur của ta tự cho mình thông minh, muốn quyến rũ Hitari để tìm hiểu âm mưu của ả ta, đến cùng lại thành ra thúc đẩy ham muốn của ả, khiến ả nổi sát tâm hạ độc phụ vương.

Phụ vương băng hà, trước khi nhắm mắt, người dặn dò Menfuisur, dặn chàng nhất định phải bảo vệ quốc gia xinh đẹp này. Ta nhìn phụ vương, không kiềm nổi nước mắt. Ông vẫn khờ như vậy.

Sau đó Menfuisur lên ngôi, theo di chiếu trở thành Pharaoh quyền uy trị vì Ai Cập. Tuy đã ba lần nhìn thấy cảnh chàng mặc hoàng bào, cầm quyền trượng giao nhau để trước ngực, đầu đội bạch quan, nhưng mỗi lần đều là ta chết rồi mới nhớ lại tất cả, nên mỗi lần đều không tránh khỏi si mê.

Và cũng vì ba lần đều là chết mới nhớ lại tất cả, nên cả ba lần ta đều có phần tự lấy đá đập vào chân mình. Nếu không phải ta đến hiện đại lỗi con trộm mộ Carol về, thì có lẽ kết cục của ta cũng không đến nỗi thất bại như vậy. Nhưng mà nếu không phải do nó cả gan đụng đến lăng của Menfuisur, thì ta cũng đâu rảnh đi giết gia đình nó. Xét cho cùng, đều do nó phạm thượng trước.

...

Từng mảng kí ức trôi nổi bồng bềnh giữa không trung, lướt ngang qua mặt ta.

Ta bóp trán thờ dài, mảng cuối cùng lướt qua, vẫn là cái cảnh máu me ấy.

Ba lần đều cùng một kí ức, cùng một kết cục.

Cái kết cuối cùng đặt dấu chấm hết cho cuộc đời ta, cả ba lần, đều là một kiếm xuyên tâm.

Ta nhìn tấm bản khắc, chợt thấy bất lực: “Hầy...”

Ta thật muốn quên đi tất cả mà hão hão làm lại từ đầu. Nhưng nếu ta quên đi, thì kiếp này lại giống y như ba lần trước, một nhát xuyên tâm mà chấm hết cuộc đời. Nếu ta lại lựa chọn quên đi để trốn tránh số mệnh, thì đến tận khi nào linh hồn ta mới có thể yên nghỉ? Bị nhốt trong vòng thời không luân quần này, tính cả ba lần cái mười chín tuổi cũng đã hơn năm mươi bảy năm.

Nếu như lần này ta không quên đi gì hết, với cả thay đổi được kết cục thì thậm chí một kiếm xuyên tâm đó, tuy làm Asisur ta không có duyên với Menfuisur, nhưng nếu thật sự thay đổi được, có khi kiếp sau ta lại có thể cùng chàng hội ngộ tại nơi nào đó, kết tóc se duyên cũng không chừng?

Nghĩ ngợi một hồi lâu, ta quyết định chọn “GIỮ”.

Ánh sáng chói lòa lần nữa bùng sáng lên.

Trước khi ý thức hoàn toàn mê man, lần nữa trở thành một đứa trẻ sơ sinh, ta nghĩ:

Nếu chọn sai lần này, cùng lắm lại thêm một cái mười chín năm nữa...

.....

Năm nay ta tám tuổi, Menfuisur sáu tuổi.

“Điện hạ! Điện hạ của tôi ời!”

Tiếng hét the thé hoảng loạn của cung nô vọng tới gần.

Ánh nắng lọt qua mí mắt, ta lười biếng đưa tay che miệng ngáp một cái. Quảng thời gian này sóng yên biển lặng. Carol chưa tới, đồng nghĩa kiếp số của ta chưa đến, rút kinh nghiệm ba lần xương máu, ta ngày ngày đều hào hào vui chơi, những việc khi trước ta không dám làm cũng làm luôn.

Tỉ như lúc này ta đang nằm vắt vẻo trên cây, ngắm nhìn cảnh sắc ngự hoa viên tươi đẹp. Ngắm đủ rồi, ta xoay người ngồi dậy, Ari lại đột ngột hét lên như muốn đâm thủng màng nhĩ của ta: “Điện hạ! Người đừng động đây, để Ari tới cứu người! À không, để Ari gọi người tới cứu người!”

Dưới tàng cây, a hoàn thiết thân Ari của ta sợ đến mặt mày tái mét, nhìn khắp xung quanh tìm bóng cung nô đi ngang qua. Ta hồ hững nói: “Ta tự nhảy xuống được.” cái giọng trẻ con này vẫn khiến ta thấy là lạ, ta xoa nắn cổ họng, cổ nặn ra một giọng khàn chính chắn: “Người tránh ra.”

Gương mặt vốn trắng bệch vì sợ của Ari thoát cái xanh lét: “Điện điện điện... hạ...người người người... đừng... làm làm làm Ari... sợ sợ sợ!”

Ta không để ý tới nàng, vurun người níu cành cây thuần thực đáp đất.

Năm xưa vì sợ phụ vương mầu hậu khiển trách, với cả thân phận ta là công chúa, phải luôn ở trong thần điện học tập, nên tuy ta rất thích trèo cây nhưng lại không dám trèo, lúc nào cũng chỉ có thể đứng lủ lủ một nơi nào đó, lên nhìn mấy tên vương tôn quý tộc[1] cùng Menfuisur leo trèo chạy nhảy đến là vui. Nhưng giờ khác rồi, ta không quên quá khứ, có thể coi như đã sống hơn năm mươi bảy năm cuộc đời, nói thẳng ra hơn nửa thời gian cuộc đời ta đều ra vào nơi đó, bất kể một câu thì những thứ cần phải học đã học hết, giờ học lại từ đầu chỉ mất công tốn thời gian.

Tới gần mặt đất, ta nhảy phốc một cái.

Ari chảy mồ hôi lạnh đầy đầu, hết kiểm tra váy áo lại kiểm tra thân thể ta xem có trầy xước nào không. Ta im lặng đợi nàng loay hoay một hồi lâu, xong mới bình thân hỏi: “Có chuyện gì?”

Ari mất một lúc mới thờ lại bình thường, nói: “Hoàng thượng cho triệu điện hạ tới thư phòng ạ.”

Ta ngửa mặt nhìn trời, ánh nắng lóa lên làm chói mắt ta, ta lấy tay che một bên mặt nói: “Biết rồi.”

Ari hiểu kì hỏi: “Điện hạ, người không tò mò vì sao hoàng thượng lại triệu kiến người sao ạ?”

Ta quay đầu nhìn Ari một cái, rồi lấy tay nhấc tà váy dài, rào bước ra khỏi ngự hoa viên, thẳng tiến về hướng ngự thư phòng, vừa đi vừa nói: “Có gì phải tò mò, vẫn lại là hỏi mấy chuyện như vì sao không đến thần điện học nghi thức, hay tại sao trốn giờ học chính trị thôi.”

Ari gãi đầu chạy theo: “Điện hạ bị hoàng thượng nói mãi nhĩ?”

“Ừ, riết cũng thành quen.”

Nơi ta đang tiến đến là ngự thư phòng của phụ vương. Hiện tại lòng ta đang vô cùng bồn chồn, không phải vì sắp phải đối mặt với vẻ mặt hung thần ác sát của phụ vương, mà là vì... hôm nay là ngày mười hai tháng hai. Mà ngoài cửa ngự thư phòng của phụ vương, lại có xây một hồ sen.

Cuộc bộ vài phút, đã đến ngự thư phòng.

Lòng bàn tay ta đỏ đầy mồ hôi, đảo mắt lảo liên tìm kiếm thân ảnh bé con găng sức ngắt hoa bên bờ hồ sen năm nào. tâm trạng còn hồi hộp hơn năm xưa chưa thuộc bài sợ bị đại tư tế biết. Từ sáng sớm nay ta đã hồi hộp không ngủ được, đành phải ra ngự hoa viên trèo lên cây nắm hóng mát cho tiêu lo lắng. Hóng đến tận trưa rồi, mà vẫn không khỏi hồi hộp.

Ba lần đều là chàng tạo ấn tượng với ta, lần này, nhất định phải là ta tạo ấn tượng cho chàng.

Ta vừa bước vào cổng đã vội đảo mắt khắp nơi, cuối cùng dừng lại bên bờ hồ sen.

Ồ đó, có một thân ảnh nhỏ nhỏ xinh xinh đang cúi người xuống hồ, cánh tay ngắn cùn vurun ra.

Trái tim như bị lấy ra khỏi lồng ngực, trong thoáng chốc lại tưởng mình hoa mắt.

Nếu Ari cũng có kí ức cũ giống ta, chắc chắn vào lúc này sẽ ngăn lần vụn lần ngăn cản ta, khuyên ta đừng bước về phía đó. Lí trí của ta cũng đang hét lên bảo ta dừng lại, nhưng ta vẫn chẳng thể điều khiển nổi chân mình, lao đến sau lưng Menfuisur, dùng sức đẩy hẳn rơi tòm xuống hồ.

Nhìn gương mặt thân thuộc đã trông thấy hơn năm mươi bảy năm đang thuần thực đập nước, sau đó kinh ngạc tròn mắt nhìn lên ta, ta ngao nghể đứng trước mặt chàng, ráng dùng tư thế hiên ngang nhất đứng, dường như nghe thấy lời mình nói cũng đang run lên:

“Cuối cùng... cũng gặp lại...”

- => vote + comment ý kiến cho ta nào:“> yêu các nàng

~

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bức màn bí mật (thượng)

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Hồ hoa sen.

Nơi định mệnh sắp đặt, ta gặp chàng trong nỗi ám ảnh triền miên.

Nếu không phải năm đó chúng ta gặp nhau tại nơi này, ta thật không biết liệu bản thân có yêu chàng đến mù quáng, yêu đến chết đi sống lại tận ba lần như vậy không?

Ta nhìn Menfuisur chặt vật leo lên thành hồ, vẫn chặt vật như trước.

Menfuisur nghiêng đầu, lấy hai tay vắt nước trên tóc, rồi nghiêng rãnh nhìn ta: “Ngươi là con tỳ mắt mù nào? Lại dám cả gan mưu hại bản hoàng tử? Có tin ta cho bêu đầu cả tộc ngươi không!”

Ta như rụng mi, nhất thời không biết mở lời thế nào cho phải đạo, bèn hỏi: “Không biết ta là ai?”

Menfuisur hừ mũi nói: “Vớ vẩn! Ngươi là cái thá gì mà bản hoàng tử phải biết?”

Nhìn gương mặt bé con tràn đầy kiêu ngạo, thần thái đối với ta vẫn là phảng phất sự chán ghét tựa năm nào nhưng lại không nhớ ta là ai, hai bên khóe môi không ghì được cong lên, ta mím môi nén cười, nhìn Menfuisur từ đầu xuống chân, hỏi lại lần nữa: “Thật sự không biết ta là ai à?”

Menfuisur tức giận xù lông lên, trừng mắt: “Hỗn xược! Dám giỡn mặt hả?!”

Ta trầm ngâm không nói nhìn Menfuisur thêm một lát, rồi hạ mi mắt, nhấc váy rào bước về phía cửa ngự thư phòng.

Không nhớ... cũng tốt.

Trải qua ba kiếp, ta đối với Menfuisur, chờ đợi hơn năm mươi bảy năm, nói thật, cũng có chút mệt mỏi.

Cả ba kiếp người ngắn ngủi, ta đều mù quáng tự chọn cho bản thân con đường vạn kiếp bất phục, không thể thấy nổi dù chỉ một tia ánh sáng nhỏ nhoi của hạnh phúc. Luôn tìm cách hãm hại con trộm mộ, cốt chỉ để Menfuisur quay về với mình, kết quả càng ngày càng đắm chìm trong thế giới thù hận, mỗi ngày Carol còn sống là ta ăn ngủ không yên. Cũng chính sự thù hận này đã khiến cả triều đình cùng thần dân Ai Cập, thậm chí là Menfuisur đều chán ghét và khinh thường ta.

Cuối cùng, chẳng biết nghĩ thế nào mà lại đi đồng ý làm hoàng phi Babylon, làm vợ của đại đế Ragashu gian xảo với mục đích mượn tay hắn thủ tiêu Carol.

Vì thù hận mà bán rẻ cả linh hồn lẫn thể xác...

Ta cố níu giữ Menfuisur, làm mọi cách khiến Carol biến mất khỏi thế giới này, nhưng cuối cùng, thứ ta nhận được, lại chỉ là sự ghê lạnh của Menfuisur, sự khinh thường rề rang của toàn thể thần dân Ai Cập, sự xỉ và của chúng sinh thiên hạ và sự nghi ngờ dè chừng của triều đình Babylon..

Còn phải sống bên cạnh Ragashu, hắn cốt yếu chỉ say mê nhan sắc và lợi dụng ta mà không hề có chút tình cảm yêu thương gì. Lúc có thai với Ragashu, ta không còn mục đích sống nữa, tựa như con rối nhỏ vô hồn mặc hắn bôn cợt đưa đẩy trong lòng bàn tay, cứ ngỡ sẽ phải chôn vùi cả quãng đời còn lại trong trống trải đơn côi chỉ vì sự lệch lạc trong tình yêu.

Nhưng là có ai mà ngờ tới, người ta không tiếc dành gần hết cuộc đời vì chàng lại hiểu lòng ta đến như vậy. Vì giúp ta không phải sống một cuộc sống chẳng còn ý nghĩa, thà giúp ta chấm dứt cuộc đời đầy bạc bẽo dưới tay chàng, xây cho ta một lăng mộ, chôn cất theo chuẩn lễ nghi hoàng thất Ai Cập, trên lăng còn tiện tay khắc Nữ vương Asisur chỉ mộ thật êm tai.

Ta từng nghĩ, rốt cuộc, tại sao lại nuôi một hi vọng khó có thể thành hiện thực nhiều năm như vậy?

Câu hỏi không đáp án này đã không biết bao lần lờn vờn trong tiềm thức của ta, mỗi lần nhắm mắt lại thì y như rằng nó lại xuất hiện.

Ta cho mình là kẻ điên cuồng yêu, cũng là kẻ điên cuồng hận.

Nhưng trước khi ta chết, vào một ngày mưa giông u ám, bầu trời xám xịt.

Có một người một tay cầm ô, một tay cầm kiếm, đứng dưới trời mưa lất phất, thân thẳng như tùng bách, trường bào trắng thuần như tuyết trên cao nguyên Antolia tháng mười hai, từng lọn tóc bạch kim bay lên trong gió, nói với ta rằng: “Là yêu hay là hận, quy chung chỉ là một loại chấp niệm”

Ta khi đó không tin, lại càng không muốn tin...

...

Vừa đi vừa nghĩ ngợi, loáng thoáng nghe thấy tiếng Menfuisur la ó inh ỏi đằng sau lưng.

Ta đứng trước cửa lớn ngư thư phòng, xem xét y phục xong liền đưa tay lên định gõ nhẹ hai tiếng.

Bỗng nhiên, có một bàn tay nhỏ bé đột ngột chụp lấy cổ tay ta.

Ta hơi ngạc nhiên, ngẩn ra rồi nhú mảy, chậm rãi quay đầu nhìn sang xem chủ nhân của bàn tay đó là ai, định bụng dạy dỗ cho hắn một trận vì tội bất kính, sẵn kéo dài thời gian để khỏi nghe phụ vương cảm rầu. Nhưng nào ngờ, chủ nhân của bàn tay láo xược ấy... cư nhiên lại là Menfuisur?!

Chàng nhìn ta, đáy mắt nhen nhóm lửa giận.

Ta sững sờ hỏi: “Có... việc gì à?” mặc chàng nắm chặt cổ tay ta.

Menfuisur nhú mảy không trả lời, ta thoáng nhìn thấy thần sắc chàng hơi phức tạp rồi trở lại như thường, nhưng cánh tay, vẫn là một mực không chịu buông ra, lại càng siết chặt đến mức khiến cổ tay ta phát đau.

Ta nhìn Menfuisur, ù ù cạc cạc, thật không hiểu đã chọc đến sợi dây nào của chàng.

Menfuisur bé con mím môi nhìn ta, ánh mắt trẻ thơ trong suốt thế nhưng lại mơ hồ mang đến cảm giác lạnh lạnh, tựa như có thể nhìn xuyên thấu từng cơ quan, lục phủ ngũ tạng.

Menfuisur đứng đấy, tuy thấp hơn ta nửa cái đầu, nhưng cứ ráng ngược mắt nhìn, nhìn... rồi lại nhìn, nhìn đến khi ta không thể chịu nổi phải ho nhẹ một tiếng: “Khụ!”

... Ấy thế mà vẫn không chịu buông tha cổ tay ta.

Chàng hừ nhẹ, cổ chấp nhìn khắp mặt ta thêm một lần nữa mới chịu rời mắt.

“Này! Rốt cuộc... là có việc gì?” Ta khó hiểu nhìn Menfuisur, ánh mắt chàng tuy đã rời đi, nhưng cánh tay vẫn là dính chặt không chịu buông ra: “Nói thật, hơi bị đau.”

Tình cảnh hiện giờ, thoát nhìn có phần hơi cổ quái.

Ari đứng sau lưng ta, nghe thấy ta bảo đau, thiết nghĩ chắc cũng hết nhịn nổi.

Ta bầm bụng chờ nàng lên tiếng giải vây.

Nhưng là chờ mãi... vẫn không thấy động tĩnh gì.

Ta đảo mắt nhìn trời một hồi cũng mỏi mắt, đành lướt mắt qua mặt Menfuisur xem tình hình. Ai ngờ ánh mắt chàng lại đang hướng về thân ảnh Ari đứng sau ta, khuôn mặt thanh tú thoáng hiện nét hung hăng, đang len lén trừng mắt. Nhìn có vẻ khá giống đang đe dọa thị nữ thiết thân của ta.

Ta khó hiểu nhìn Menfuisur hành động kì quặc, lại len lén đưa mắt trợn ngược về sau xem Ari rốt cuộc đang làm cái chi mà mãi không thấy lên tiếng nói: “Mau thả điện hạ ra!”, thì thấy nàng cũng đang sợ sệt nhìn Menfuisur, liên tục mím môi lắc đầu, miệng lẩm bầm gì đó rất nhỏ.

Ta ráng trợn mắt lên đọc cho bằng được nàng nói gì, cố hết sức chỉ nhìn được vài chữ: “Thả, đừng, thượng.”

Thả?

Đừng?

Thượng?

Menfuisur thấy vậy liền hét cao lồng mây, trừng thêm một cái chắc để cảnh cáo rồi dời mắt đi.

Ta vẫn dán mắt vào Menfuisur, xem chàng định làm gì tiếp theo.

Sau khi trừng trừng mắt với Ari không biết để làm gì xong, Menfuisur đảo mắt nhìn trời, rồi lại đảo mắt nhìn mái đình, cột trụ mấy vòng rồi mới trở về lại mặt ta. Thấy ta đang chú mục nhìn chàng thì mí mắt run lên, con ngươi đen hơi co lại, lực ở bàn tay cũng thoáng dờ ra khiến ta bớt đau hơn.

Đến đây ta đột nhiên giật mình, không lẽ hai người này... sau... lưng ta?

Nắm chặt gấu áo, đang định mở miệng truy hỏi thì giọng phụ vương bất chợt từ sau cánh cửa ngự thư phòng vọng ra: “Asisur? Con đến rồi à?” cản trở ta nổi lòng nghi ngờ. Tuy nhiên, ta cũng thực mừng thầm trong lòng, vội giật cổ tay thoát khỏi sự khống chế của Menfuisur: “Dạ! Là con!”

Đứng giằng co từ nãy đến giờ, tuy rằng Menfuisur còn bé, nhưng cơ thể ta hiện tại cũng chẳng lớn hơn ai là bao, với khí lực của nam nhân như Menfuisur, về đầu lực, một thân không võ công, tay không tác sát như ta chính là vô phương phản kháng. Cũng may, có phụ vương giải vây kịp thời.

“Vào đi!”

Nghe tiếng phụ vương cho phép, ta nhẹ nhàng đẩy cửa, nhấc váy bước vào.

Vào trong rồi, ta xoay người chuẩn bị khép cửa lại, liếc cánh môi, nhìn Ari: “Ồ ngoài này đợi ta.”

Ari ngạc nhiên: “Điện hạ không cần em hầu hạ à?”

Ta nhếch môi cười nhẹ: “Khỏi.” rồi giả vờ như vô tình lướt mắt qua mặt Menfuisur đứng sau Ari.

Trước khi đóng cửa lớn ngự thư phòng lại, trong khoảnh khắc, không biết có phải ta nhìn lầm hay không, nhưng hình như thấy nét mặt Menfuisur phát sinh biến hóa

Hai đầu lông mày chau lại như muốn dính chặt vào nhau, đáy mắt ảm đạm...

Biểu tình này, ba lần trọng sinh trước đây ta đều từng thấy qua một lần.

Chính là biểu tình khi chàng đâm thanh kiếm của mình xuyên qua ngực ta, giúp ta chấm dứt cuộc đời bạc bẽo, đồng thời giúp thiên hạ loại trừ một khối u nhọt lớn...

Sau khi cánh cửa hoàn toàn đóng kín, ta không tiến vào trong ngay mà chân chừ đứng tại chỗ, khó hiểu nhìn chằm chằm bóng dáng Menfuisur đằng sau cửa, nghĩ mãi không ra nguyên nhân khiến chàng đột nhiên có loại biểu tình đó, hơn nữa lại xuất hiện khi mới chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi. Có khá nhiều giả thuyết lướt qua trong đầu ta, nhưng không cái nào hoàn toàn lí giải cách hợp lí được.

Cứ đực ra tại chỗ như vậy, cho đến khi chàng rời đi, ta mới xoay người bước vào bên trong.

Thiết kế bên trong ngự thư phòng phức tạp, đường vòng khúc khuỷu, đối với những người không hay ra vào thường xuyên sẽ rất dễ bị lạc đường.

Hồi còn nhỏ ta cũng rất hay bị lạc trong đây, nhưng lúc lớn rồi, quen cấu trúc rồi, không còn bị lạc đường nữa, lại thích đến đây đi vòng vòng cho khuây khỏa lúc chán. Tuy nhiên đi thường xuyên nhất, hầu như cách vài ba hôm lại mò đến nơi này vẫn là sau khi phụ vương băng hà, Menfuisur lại hay cùng con trộm mộ cách vài hôm diễn tuồng thiếp lâm nạn gặp nguy, chàng dẫn quân đi cứu.

Vào khoảng thời gian dài đằng đẵng ấy, Menfuisur liên tiếp hành quân chinh chiến, sinh mạng như mảnh chi treo chuông, trái tim ta cũng đồng dạng bị treo ngược, thấp thỏm không yên. Cho nên mỗi khi buồn buồn lại đến đây tản bộ, một là để tưởng nhớ phụ vương đã khuất, hai là muốn thử xem, có thể nào giống như lúc còn nhỏ, bị lạc đường, nhất định sẽ có người đi tìm hay không.

Chi tiếc, thực tế không được đẹp đẽ như mộng tưởng.

Thời gian còn ở Thượng Ai Cập, ta từng một lần cố tình ở trong thư phòng thật lâu, lâu thật là lâu, lâu ơi là lâu, mục đích chỉ đơn giản là muốn nhìn thấy cảnh ai đó lo sốt vó cả lên, không màng sức khỏe, điều động nhân lực đi khắp nơi tìm ta như khi tìm con trộm mộ.

Nhưng nực cười ở chỗ là... không có ai hay biết, cũng không có ai đi tìm.

Ta cũng từng cố tình ở nơi này tuyệt thực ba ngày ba đêm, nhưng ngoại trừ Ari khóc lóc sụt sướt... không ai màng bận tâm. Ta từng ở nơi này, chờ cánh cửa lớn ngự thư phòng bị người ta dùng chân đá toang, sau đó trong lúc ta kinh ngạc, người ấy đứng giữa luồng sáng hắt vào phòng, tư thế hiên ngang, trông mắt xoay chuyển, thâm tình nhìn ta, cười bảo: “Tìm được ty rồi...”

Ta từng mơ về một ngày như vậy đấy, chi tiếc là, ngày đó sẽ chẳng bao giờ đến.

Cho nên, hiện bây giờ, đã mệt mỏi, cũng không còn muốn mơ về một ngày như vậy nữa...

Đi lòng vòng một lúc, quẹo qua mấy ngã rẽ, cuối cùng cũng đến được chỗ phụ vương.

Phụ vương đang ngồi trước thư án, vẻ mặt chuyên chú nhìn xuống mảnh đất nung trong tay. Phụ vương khi phê duyệt công văn thích sự yên tĩnh, ghét nhất có người làm phiền. Ta vào được một lúc ông cũng không có phản ứng, tự biết điều, đành tìm đại một chỗ có vẻ thoải mái ngồi xuống.

Đợi lúc đôi mày rậm của phụ vương giãn ra, không còn chau chặt như lúc đầu ta mới dám lên tiếng: “Thần nhi bái kiến phụ vương.”

Phụ vương nghe tiếng ta, gương mặt trạc ngoại tứ tuần liền quay phắt qua, vẻ mặt hơi kinh ngạc, chắc nãy giờ mới biết ta đến rồi. Ta nhìn ông, nhoen miệng cười lấy lòng: “Phụ vương!”

Phụ vương hơi nheo mắt, lướt mắt qua khóe miệng ta, rồi để miếng đất nung ghi chép công văn sang bên, cầm một tờ giấy Paryus dưới học bàn lên, vừa hạ bút phê duyệt tấu chương vừa hừ nhẹ một tiếng, nói: “Ta chưa quên việc con trốn tiết học của đại tể ti đâu, đừng có giả vờ cười cười.”

Ta suýt ngất, thì ra ông còn chưa quên vụ này.

Phụ vương lại nói: “Gọi từ trưa, sao giờ này mới đến?”

Ta nhe răng cười hi hi nhìn phụ vương, bắt đầu dùng cái kế nịnh nọt cũ rích mà lúc nhỏ vẫn thường đem ra xài: “Phụ vương, người xem người ấy, vừa anh tuấn lại tài giỏi. Khắp đại lục này có mấy ai bì kịp với phụ vương đây?”

Phụ vương không thèm nhìn mặt ta, nhếch miệng: “Kế này quá cũ rồi con gái à.”

Ta lừ mắt, quả thật hết cách: “Phụ vương, người chắc cũng từng nghe qua đại tư tể giảng bài rồi mà. Thật tình rất rất rất là chán đó ạ! Với cả đại tư tể năm nay lớn tuổi lắm rồi, lúc ngài ấy giảng, con tuy đã cố gắng đưa tai thật gần rồi mà cũng không nghe được nổi ngài ấy nói cái gì.”

Mất đề ý thấy khóe môi phụ vương có dấu hiệu hơi hơi muốn cong lên, ta liền nhanh chóng chớp ngay thời cơ chêm vào câu cuối cùng: “Người có nghe câu ‘Còn thời cười ngựa bán cung, hết thời xuống ngựa lượm dây thun bắn ruồi’ chưa?”

Phụ vương bật cười, quăng cây bút trong tay về phía ta: “Ngày càng leo mép!”

“Nào có ạ! Đều do phụ vương anh minh sáng suốt, thấu hiểu đại cục thôi!” Ta phản ứng nhanh nghiêng đầu sang bên, vừa hay tránh được một chiêu lợi hại của phụ vương.

Đầu mày phụ vương nhướng lên, đồng tử hàm chứa ý cười: “Vậy tiểu điện hạ muốn thế nào?”

Phụ vương nói vậy, chứng tỏ đồng ý chu cấp cho ta một cái thang leo xuống. Ta ngàn lần cảm động trước sự anh minh thần võ của ông, vui vẻ dựng thẳng ngón trỏ, đưa nó lên chạm vào cánh môi, cười cười: “Chỉ cần phụ vương đừng nói gì với mẫu hậu về chuyện học này là được.”

Ông ngược mắt nhìn ta, tự lắc đầu cười trừ: “Quả là con hư tại cha.”

Bản bạc điều kiện với phụ vương xong, ta tiếp tục cùng ông trò chuyện, nói mấy chuyện trên trời dưới đất. Liên quan thì đại loại như năm nay mực nước sông Nile dâng cao thế nào, hoa màu vụ mùa ra sao; những chuyện không liên quan thì là Vương của Atsiria vừa qua đời, ai lên kế nhiệm đây, hay trưởng tử của hoàng phi Hitaito mới thông qua lễ trưởng thành, tài giỏi anh tuấn cỡ nào.

Phụ vương nói chuyện vẫn hài hước vô đối như xưa, câu nào cũng khiến ta cười đến mức không nhặt được mồm.

Ông bảo từng có dịp trông thấy trưởng hoàng tử Izumin của Hitaito du hành qua Ai Cập, nói hấn tóc bạch kim dài thắt lưng, mi thanh mục tú, ánh mắt lãnh tựa băng sơn. Còn nói nghe đồn trưởng hoàng tử Hitaito là một người tài trăm năm hiếm gặp, là một đại trượng phu tư thái hiên ngang.

Nhưng: “Nhưng thấy rồi mới biết lời đồn không thể tin, toàn bịa đặt.”

Ta ngơ ngác: “Sao lại bịa đặt ạ?”

Phụ vương cảm khái vuốt cằm râu, tay hơi run như đang cố gắng nhịn cho không bật cười thành tiếng: “Không phải nịnh chứ trông cậu nhóc đó... thực sự, không nói không biết là nam nhân...!”

Phụ vương cần giữ hình tượng Pharaoh trang nghiêm, nhưng đại công chúa hay trốn lớp chính trị và giờ dạy của đại tư tể là ta thì không cần. Ta đang uống nước ép nho, nghe câu này của ông liền không tài nào đỡ được, lập tức bị sặc, vừa vuốt lồng ngực vừa cười ngoác miệng: “Lời phụ vương nói quả thật không sai! Tên hoàng tử Izumin đó, lần đầu gặp, con cũng tưởng lầm là nữ nhân!”

Phụ vương đang gật đầu cười cười, bỗng nhiên động tác cứng lại, nghiêng mắt nhìn ta: “Con từng... gặp cậu ta rồi ư?”

Ta ngớ ra, cũng biết bản thân lờ mờ, nhưng ông hỏi như vậy, chứng tỏ nghe rất rõ, ta muốn chối cũng không thể, đành mắt tự nhiên gật đầu: “Vâng.”

Thần sắc phụ vương thoáng cái trở nên phức tạp: “Vậy con, đã gặp người nào tên Ragashu chưa?”

Ragashu, cái tên này, khó mà quên được. Nhưng ta không hiểu, sao phụ vương lại hỏi vậy?

“Dạ chưa. Người đó là ai, rất quan trọng sao ạ?”

Phụ vương nhìn ta chằm chằm, đáy mắt lóe lên... có vẻ thương xót, đau lòng?!

Ông nhìn đi nơi khác, giọng run rẩy: “Phải, rất quan trọng.” lại khó khăn nói tiếp: “Con ngàn lần phải nhớ kĩ cái tên này, ngàn lần không được dây dưa với hần ta. Có biết không?”

Ta ngoan ngoãn đáp: “Thần nhi biết. Thần nhi sẽ khắc ghi lời dạy của phụ vương.”

Sự khác lạ của phụ vương làm cuộc trò chuyện cũng không thể tiếp tục duy trì bầu không khí thoải mái như lúc đầu. Ngồi một hồi lâu, ông vẫn không nói lời nào khiến ta cũng có chút ngột ngạt, bèn đứng dậy xin trở về tẩm cung.

Phụ vương cúi đầu phê duyệt công văn, không ngẩng lên, chỉ nói: “Ừm.”

Dù phụ vương đã trả lời, nhưng ta không rời đi, vẫn đứng trước thư án.

Đội một khác trôi qua, khi phụ vương chịu không được ngẩng mặt lên nhìn ta: “Sao con vẫn chưa đi?”, ta mới nói: “Phụ vương, người không còn gì cần nói với thần nhi sao ạ?”

Ông ngẩn ra, rồi mắt tự nhiên cúi đầu xuống nhìn công văn trong tay: “Đâu còn chuyện gì nữa.”

Ta rút cuộc không hiểu phụ vương trốn tránh điều gì mà nãy giờ lâu như vậy vẫn chưa chịu nói, không phải ba lần trước ông thẳng thắn lắm sao, vừa bước vào phòng, chưa kịp trò chuyện chào thưa đã một câu nói thẳng với ta rằng: “Asisur, thật ra con còn có một người đệ đệ tên Menfuisur. Menfuisur lưu lạc dân gian nhiều năm, tuổi đời lại nhỏ. Từ nay con nhớ chăm sóc Menfuisur nhé!”

Ta cắn môi, cảm giác giọng thốt ra hơi ách: “Người không muốn nói với thần nhi, thật ra con còn có một người đệ đệ tên Menfuisur sao?!”

...

Trên đường trở về tẩm cung, trong lòng liền vì hành động cũng ngôn từ khác thường của phụ vương ban nãy mà ngo ngậy không yên. Kiếp trước tuy ông cũng rất hài hước, nhưng rất ít khi có thời gian trò chuyện thân mật với ta như lúc này. Khoảng thời gian tám năm nay, không chỉ riêng phụ vương trở nên quan tâm thương yêu, chiều chuộng ta hết mực, mà mẫu hậu, thậm chí Nhị vương phi kiếp trước thường ghét ta ra mặt cũng đôi lúc có những hành động cùng lời nói kì quặc.

Mẫu hậu và phụ vương chu cấp cho ta mọi thứ, ta muốn thứ gì, hai người cho thứ đó.

Còn Nhị vương phi, bà ta không những không làm mấy việc hãm hại ta như hồi trước, mà còn thường xuyên tặng đồ cho ta, những lúc không ai để ý còn dùng ánh mắt thương cảm nhìn ta, nhìn với cái kiểu như ta rất đáng thương, rất tội nghiệp, như muốn hét lên rằng: “Xin lỗi con!” vậy.

Hơn nữa ban nãy phụ vương liên tục trốn tránh câu hỏi của ta, thái độ mờ ám đáng ngờ.

Giả sử người không muốn ta biết sự tồn tại của Menfuisur, sợ mẫu hậu đau lòng đi. Nhưng nếu là như vậy, có sao còn để Menfuisur được quyền tự do đi vòng vòng trong hoàng cung, trưa nay còn chạm mặt ta? Còn Ari nữa, khi đó con bé cùng Menfuisur trao đổi ánh mắt, đến cùng là thế nào?

Những việc đó, đừng nói rằng chỉ đơn giản là sự trùng hợp?

Ari đi bên cạnh quan tâm hỏi: “Điện hạ đang nghĩ gì vậy ạ?”

Ta đang miên man suy diễn, liền buột miệng: “Ta đang nghĩ về Menfuisur và...”

Ấy, lại lỡ mồm!

Chưa kịp giải thích, Ari liền cười bảo: “À, ra là điện hạ lại đang nghĩ về Nhị điện hạ.”

Ta nghe mà bàng hoàng, làm sao Ari biết Menfuisur là Nhị hoàng tử? Ta vẫn chưa nói gì mà? Với cả, con bé dùng từ “lại” ư?

“Làm sao em biết... Menfuisur là Nhị điện hạ?”

Ari mở to mắt: “Em...”

- => vote vote nào:“>>>

- Chương này dường như không đủ đồ cho lắm?

- Cơ mà có ai thấy chương này ta tung hỏa mù tận ba cái couple không nà? =]]]

Và sau đây là hai cái kết thăm SE do ta rảnh rỗi sinh nông nổi viết chơi, KHÔNG CÓ THẬT, nên xin bà con đừng ném đá tội ta:))) Cơ mà trông nó

giống bản nháp hơn là 1 cái kết:“>

KẾT SE I:

Có vài sự kiện ta không muốn nhớ, nhưng mỗi đêm nó đều hiện lên buộc ta phải nhớ lại. Ta hình như, không biết có phải không, nhưng chính là như vậy. Năm đó khi ta mới mười sáu, Menfuisur mười lăm, chàng từng hỏi ta: “Rốt cuộc thì, hoàng tử có thật sự hiểu cái gọi là tình yêu không?”

Ta hôn lên mặt chàng, cười nói: “Ta chính là yêu đệ!”

Chàng không trả lời, chỉ ngao ngán thờ dài.

Và khi ta mưu hại Carol yêu quý của chàng, chàng lại hét lên với ta rằng: “Giả dối! Tỷ luôn miệng nói yêu ta! Nhưng người tỷ thật sự yêu, chỉ là bản thân tỷ thôi!”

Ta không tin, một mực đổ toàn bộ tội lỗi chàng nói về ta cho Carol.

Đến rồi cuối cùng khi thanh kiếm của chàng đâm xuyên qua lồng ngực ta, ta hỏi: “Vì sao chọn nó, mà không chọn ta?”

Chàng nắm chặt chuôi kiếm, nín thở nói: “Từ khi gặp Carol, ta mới biết cái gì gọi là tình yêu.”

Ta ngơ ra, rồi bật cười, cười thật là lâu, cười đến muốn nhắm mắt tới nơi, mơ mơ màng màng thấy buồn ngủ rồi mới chịu ngưng lại, nói: “Ta chỉ muốn hỏi một việc nữa.”

Chàng buông thanh kiếm ra, ngoảnh mặt sang bên: “Hỏi đi.”

Lòng ngực đau âm ỉ, gió lạnh thổi qua, máu từng đợt trào ra như suối, cảnh vật trước mắt cũng ngày một mờ hồ dần, ta gắng dùng hết khí lực còn sót lại mà hỏi: “Đệ, có từng yêu ta không?”

Chả hiểu sao bây giờ ta lại nghĩ, nếu lúc ta nhắm mắt xuôi tay đó, chàng đừng trả lời thì hay quá.

Chàng quay mặt lại, ta thấy khóe mắt ẩm áp thân thuộc kia động nước li ti. Động tác hoàng đệ đột nhiên trở nên dịu dàng, chàng sát tới ôm ta vào lòng, đặt cằm lên đỉnh đầu ta, nín thở: “Hoàng tỷ...”

Do đang áp mặt vào ngực Menfuisur, nên giọng chàng tựa như đang gần bên mà cũng thật xa: “Ta từng yêu tỷ, nhưng tỷ... chưa từng yêu ta.” chàng lấy lòng bàn tay ẩm áp của mình miết mí mắt ta, đóng cặp mắt đang mở to vì kinh ngạc của ta lại. Giây phút cuối cùng trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, ta cảm giác đỉnh đầu mình ẩm ướt, nhưng lại không dám tin đó là... nước mắt của Menfuisur.

KẾT SE II:

Gió lạnh thổi qua, ta cùng Menfuisur đứng trên đỉnh thần điện, chàng chìa mũi kiếm về phía ta, vẫn là gương mặt lạnh lùng như ba lần trước đó. Ta ngoái nhìn sau lưng, bên dưới thần điện, người người hò reo, mừng ngày lễ nước sông dâng cao, cảnh tượng thật phần nào nhiệt.

Bức tranh hạnh phúc bên dưới cùng ta đang đứng trên đây, trông thật không được tương xứng.

Ta lại nhìn Menfuisur. Trong tay Menfuisur cầm thanh kiếm ta tặng mừng sinh thần thứ mười lăm của chàng, ánh mắt kia âm ỉ, đuôi mày chau lại như muốn dính chặt vào nhau. Chàng nhìn ta, mũi kiếm thuận tiện chìa về hướng lồng ngực ta, nói: “Thật sự nghĩ ta không nỡ giết tỷ sao?” Đứng trước mũi kiếm lạnh lẽo, ta lại dường như không chút sợ hãi, cứ nhiên hai chân còn chủ động tiến về phía trước, từng bước áp sát mũi kiếm bén nhọn trước ánh mắt sâu thẳm tựa hồ nước mùa thu đang dần ngập tràn sự khó hiểu của chàng. Cứ từng bước tiến đến như vậy, cho đến khi mũi kiếm chạm vào lồng ngực ta, phảng phất run rẩy như sắp sửa đâm vào.

Ta nhìn chàng mỉm cười, tự nghĩ có lẽ nụ cười của ta hiện tại ắt hẳn rất khó coi, rất giả tạo: “Kiếm ngọc đã tàn, chuông bạc đã hủy. Giữa hai tỷ đệ chúng ta, từ nay... ân oán nghĩa tuyệt...” nói xong, liền mạnh mẽ áp sát vào mũi kiếm.

Cảm giác máu từng đợt tuôn trào như suối, lồng ngực tê buốt đau nhói.

Ta ngẩng mặt lên nhìn Menfuisur, chàng đang dùng ánh mắt kinh ngạc tột độ nhìn chằm chằm lồng ngực rỉ máu của ta, không biết có phải ta nhìn lầm hay không, nhưng khóe miệng chàng dường như run rẩy, khóe mắt ẩm áp thân thuộc cũng phủ một tầng sương mờ nhạt. Menfuisur đột ngột buông thanh kiếm trong tay ra, ôm chầm lấy ta, hoảng hốt hỏi: “Tỷ làm gì vậy!!!”

Ta bèn cười: “Ta không phải tỷ tỷ của ngươi, ngươi càng không phải đệ đệ của ta...” sau đó nhắm mắt.

- Clip: Cái kết SE II có ai thấy quen quen hông?

- Câu “Kiếm ngọc...” chế từ Hoa Thiên Cốt, version SE Asisur:“>

*

Chương 3: Bức màn bí mật (hạ)

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Tẩm cung của ta nằm ở phía Đông hoàng cung, tọa Bắc hướng Nam. Tẩm cung chia thành ba gian, gian thứ nhất ngoài cùng là tiền sảnh để tiếp khách; gian thứ hai ở giữa là phòng sách; còn gian thứ ba trong cùng là khuê phòng của ta, không ai được vào trừ vài thị nữ, Ari và mẫu hậu.

Sắc trời bên ngoài đã sẫm tối, không khí ở Ai Cập về đêm cũng dần lạnh hơn.

Ta ngồi trong tiền sảnh, gió lạnh thổi qua, bất giác không nhận được ho vài tiếng.

Ari lo lắng giúp ta vuốt lưng, lập tức phân phó kẻ dưới kê thêm lò sưởi. Cung nhân lượn qua lượn lại bốn góc phòng mấy bận, thêm than, nhóm lửa, nhiệt độ trong tẩm cung nhờ đó ấm lên không ít.

Trong tiền sảnh có hai vị khách, một là Helia, con của Imhotep - tể tướng đương triều hiện nay, người còn lại là một vị thiếu soái mới được đề bạt vào đạo quân Orent, tên Tifes.

Imhotep là nguyên lão tam triều, thuở Menfuisur vừa đăng đế vị, ông ta tuy tóc muối tiêu cả rồi nhưng vẫn còn dư rất nhiều khí lực, mắt chưa mờ, tay chưa run, mình vẫn khỏe nói. Nếu đem so sánh với một nữ vương[1] bị gả xứ xa là ta, thì ông ta chả khác nào ngọn Đế Trụ sừng sững giữa dòng nước đục ngầu cuộn cuộn, sâu đến độ phụ vương và Menfuisur đều phải nể trọng.

[1] Asisur đăng đế vị, là nữ vương, gọi tôn trọng là ĐẾ CỐ, cai quản Hạ Ai Cập. Đế cơ giống Đế vương, chỉ khác biệt giới tính.<>

Mà vì ông ta cái gì cũng vì nước vì dân, nên một quân vương như ta khiến ông ta thật sự ngứa mắt. Chỉ khổ ở chỗ vẫn không thể phủ nhận, tuy lão già Imhotep đó với ta lúc nào cũng là về mặt như ăn phải quả đắng, thường xuyên chống đối ta ra mặt, nhưng con trai ông ta lại có bản lĩnh phết.

Nhìn hấn xem, mới mười bảy tuổi, chỉ hơn ta có chín năm thôi, vậy mà đã lên tới chức đại tướng quân, lãnh đạo ngàn vạn binh mã. Vị thiếu soái Tifes mới toanh ngồi cạnh kia so tuổi tác xem chừng lớn hơn hấn tới mấy tuổi, vậy mà lại phải khúm na khúm núm để mặc hấn lôi đến gặp ta.

Helia ái ngại nhìn ta: “Không còn sớm mà mạo muội bái phỏng, làm phiền Asisur điện hạ rồi.” sau liền quay phắt đầu nhìn qua thiếu soái Tifes, cười nhần răng, về ái ngại vừa nãy cứ như hoàn toàn bốc hơi: “Asisur điện hạ rất được hoàng thượng tin yêu, sau này anh còn cần điện hạ chiếu cố đấy.”

Tân thiếu soái rồi rít chấp tay: “Mong, mong điện hạ chiếu, chiếu cố vì thần nhiều ạ!”

Tóc mai trước trán đột nhiên rũ xuống, ta đưa tay vén lên, buồn chán nường mắt nhìn lướt qua một màn kẻ xướng người họa trước mắt, trò chơi thường nhật của Helia, lần nào đất người đến ăn chực trà bánh cũng đều thích diễn lắm trò như vậy, đành như cũ gật đầu mỉm cười thân thiện:

“Hai vị tướng quân quá lời rồi, hai vị ghé chơi, ta mừng còn không kịp. Hay...”

Đang định mở lời mời dùng trà, chưa kịp nói thì Helia đã nhảy vào, đôi mắt sáng ngời của hấn hết nhìn ta lại nhìn thiếu soái Tifes đang ngồi co ro không dám hó hé lời nào: “Điện hạ mới quá lời, làm phiền điện hạ nghỉ ngơi, vì thần tội đáng muôn chết. Phải không, thiếu soái?”

“Dạ phải, dạ phải! Là chúng vi thần đáng tội!” Mặt thiếu soái nom xanh xao thấy thương.

Ta thầm cảm khái khả năng chịu đựng của người nam này, bị Helia xoay vòng vòng như đế thế mà vẫn không có điểm nào tức giận, còn có vẻ một mực nghe lời không dám làm trái tí nào, tựa như một đứa con nít ngoan ngoãn nghe lời người lớn, trong khi bản thân hấn mới là người lớn tuổi hơn. Chỉ là trong quân đội không xem trọng tuổi tác, ai có thực lực hơn thì lớn hơn, chẳng phải vậy sao.

Nghĩ vậy nên ta chỉ nhoen miệng cười, mặc hai người bọn họ tấu hài cách lễ nghĩa.

Hầy, tính ra thì ta và Helia quen biết cũng gần ba năm rồi.

Ba năm nay ta và hấn đều đặn qua lại, trau dồi tình cảm. Mà nói trau dồi tình cảm thì cũng hơi quá, đơn giản mà hoa mĩ một chút thì phải gọi là lôi kéo quan hệ, kết bè kết phái mới phải.

Nước cờ này ta đi, một phần vì không muốn lặp lại thảm cảnh của kiếp trước. Ba lần trước ta đều quên thì không tính, lần này không quên, coi như sống qua hai kiếp người. Mà nếu đã biết trước biến số của bản thân, lại không hành động gì cả, chả nhẽ ngồi chờ con trộm mộ tới dìm chết sao?

Kiếp trước phụ vương thường hay dông dài bảo ta nên cùng các con trai đại thần qua lại nhiều hơn, một để tranh thủ tình cảm, tìm một đối tượng hợp ý, còn hai thì người chưa bao giờ nói.

Tuy nhiên, người không nói ta cũng biết dụng ý thứ hai là gì.

Dĩ nhiên là để lôi kéo quan hệ, trừ tính cho con đường vương quyền ngày sau. Nói không may một câu, nếu một mai phụ vương không còn, hoặc triều cương có biến, thì bọn họ sẽ là cánh tay đắc lực phù trợ bọn ta lên ngôi an ổn, tránh bị các thế lực không biết an phận cản trở gây quấy nhiễu.

Nhưng là lúc đó trong mắt ta chỉ có hình bóng vương đệ tài hoa anh tuấn, nào còn tâm trạng để ý vương quan đại thần nào, thế lực mạnh yếu ra sao.

Bởi lí do đó, ta và Helia không thân quen cho lắm, hiếm khi trao đổi qua lại, số lần gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa lúc gặp gỡ còn là trước khi phụ vương qua đời. Thành thử về sau ta quên bống hẳn cũng chẳng có gì lạ, khoảng thời gian sau khi Menfuisur đăng đế vị, con trộm mộ hoành hành, làm gì còn dư thời giờ nhớ đến người nam nhân lúc nào cũng cười tươi như bông này.

Helia nâng chén trà trên tay lên, đưa ngang chớp mũi, hít vào một hơi, rồi đánh mắt về phía ta:

“Điện hạ, trà này thật thơm!”

Ta nhấp một ngụm trà, hương hoa nhài lan tỏa, công phẩm Mê-đi, quả thật rất thơm:

“Tướng quân thích chứ?”

Helia bật cười vui vẻ:

“Phàm đồ điện hạ ban cho, thần đều rất thích!”

Nghe xong lời này, ta liền vờ như cao hứng cười theo, lại nhấp thêm một ngụm nữa.

À mà không phải, điệu bộ lỏng bông cười cười hiện tại của Helia chỉ ở trước mặt ta mới có.

Năm đó lần đầu ta gặp Helia, hình tượng mà hắn để lại trong mắt ta là băng lãnh liêm khiết!

Kiếp này ta trừ tính cho tương lai của mình, tuyệt nhiên không dám lơ là chuyện đại sự. Cho nên từ lúc năm tuổi, ta liền bắt đầu lên kế hoạch nên tiếp cận những ai, làm thế nào thu phục họ về dưới trướng mình. Sau nhiều lần nhắm tính, quan sát đánh giá, ta quyết định chọn Helia.

Một là vì tính tình hắn, bề ngoài tưởng chừng cổ hủ cứng nhắc y như cha mình, nhưng kì thực không phải vậy, lớp vỏ nguy trang của hắn lạnh nhạt cương trực, thực chất là để che giấu bản tính thật sự bên trong. Rõ là tuổi đời còn trẻ, nếu chỉ dựa vào cái tính thanh liêm, há có thể lên được chức đại tướng quân, đã vậy còn là lãnh đạo quân Orent, đạo quân rường cột của nước nhà?

Hai và cũng là một lí do quan trọng, Helia là con trai độc nhất của Imhotep, cho dù sau này lỡ đâu ông ta có ý chống đối ta cũng sẽ kiêng kỵ mấy phần, dù sao vẫn phải nể mặt con trai mình.

Còn lí do cuối cùng vì sao ta chọn Helia, kì thực, tại vì ta cảm thấy nam nhân này và ta khá giống nhau, đều thích diễn kịch. Nhưng màn diễn của bọn ta, lại không phải để cho thiên hạ xem..

Và lại, Helia dường như không chỉ có một cái mặt nạ thanh liêm, nên ta rất tò mò, rốt cuộc hắn còn bao nhiêu cái mặt nạ chưa đem ra cho bản điện hạ chiêm ngưỡng?

Quả nhiên một thời gian sau, từng cái mặt nạ của hắn đều bộc lộ hết.

Chẳng qua về phương diện này, đôi khi ta cũng không rõ là hắn thật tâm tin tưởng ta mà không ngại cho ta thấy hay vì lí do gì khác, chỉ là nam nhân này, ta sẽ không bao giờ toàn tâm toàn ý tin tưởng. Con người sống trên đời luôn có nhiều mặt. Giống như ta tiếp cận Helia vì muốn lợi dụng thân phận và tài trí của hắn, thì Helia đồng ý tôn ta làm chủ nhân ắt cũng có cái giá của mình.

Như câu “Trên thế gian không có bữa ăn nào miễn phí”.

Giữa ta với Helia, có lẽ cũng chỉ có như vậy...

Helia cúi đầu nhìn chén trà nghi ngút khói thơm trên tay, rồi quay sang nhìn vị tân thiếu soái cứng đờ hệt tấm ván hòm kẻ bên, vẻ mặt xem chiều rất thích thú: “Ồ, sao anh vẫn còn chưa dùng trà? Trà hoa nhài này là công phẩm của Mê-đi, đặc biệt vận chuyển bằng đường biển từ đất phương Bắc[2], cực kì trân quý. Hoàng thượng sủng ái điện hạ cỡ nào, cả Ai Cập chỉ có một mình điện hạ sở hữu loại trà này thôi. Ngày thường ta đến bái phỏng, không có phúc khí cỡ này đâu.”

[2] Đất phương Bắc: Trung Hoa cổ đại.

Lại nghiêng đầu nhìn về phía ta, cười cười:

“Điện hạ thấy có mặt anh, mới nể mặt chịu đem loại trà này ra pha đãi khách đó! Không dùng khi còn nóng, để nguội lạnh thì uống phí tấm lòng của điện hạ mất, điện hạ ha?”

Tay cầm chén trà của thiếu soái nghe vậy liền run lên bần bật, vội để chén trà lên bàn, quỳ xuống sàn đá: “Điện hạ tha tội, vì thần không có ý xem thường ân sủng của điện hạ, xin điện hạ tha tội!”

“Thiếu soái đứng lên đi, ta có bảo trách tội khi nào đâu?”

Ta xoay nắp chén trà, thở dài:

“Helia tướng quân trước giờ đều thích đùa, tin lời ngài ấy làm gì.”

Thiếu soái dập đầu: “Tạ, tạ ơn điện hạ tha tội!” rồi thận trọng đứng lên. Ấy thế mà tay chân vẫn còn run lập cập không ngừng, mới đi được hai ba bước đã loạng choạng té ngã về trước, cả người suýt chốc nữa nhào vào lòng Helia, cũng may Helia phản ứng nhanh nhạy, trong khoảnh khắc cấp bách kịp thời đưa chân ra giữ đầu gối anh ta lại, vừa khéo tránh được cảnh bị thất thố.

Ta trông thấy màn này mà buồn cười không thôi.

Thân là người xuất thân từ quân đội, được đề bạt vào đạo quân Orent hùng mạnh, thấy cảnh chém giết đầu rơi máu chảy nhiều vô kể xiết cũng không sợ, thế mà mới gặp ta một lát tay chân đã run lẩy bẩy như cây sậy.

Cúi đầu nhìn lại người mình, chả nhẽ bộ dạng ta đáng sợ đến mức đó ư?

Helia như nhìn thấu ý nghĩ của ta, ngay khắc cấp cho ta ánh mắt thâm thúy cùng nụ cười nhẹ:

“Điện hạ chớ lo! Điện hạ xinh đẹp khả ái, tuyệt đối người gặp người mê, hoa gặp hoa nở!”

Ta lười để ý Helia tía lia cái miệng, hắng giọng nói với thiếu soái đang vịn ghế ngồi xuống: “Thiếu soái ổn chứ?” sẵn tiện kéo đĩa trái cây bên tay phải lại gần, bóc một trái nho đen mọng nước cho vào miệng nhai, vị ngọt thanh của nho đen lưu hương khoang miệng, làm mát cổ họng.

“Cảm tạ điện hạ quan tâm, thần vẫn ổn.” Thiếu soái sắc mặt tái mét, chấp tay trả lời.

Helia chép miệng, đưa chén trà lên miệng thổi sơ qua, nhắm nháp một ngụm, sau tươi cười đưa mắt sang tiểu bạch thiếu soái vừa đặt mông ngồi xuống ghế: “Điện hạ nhìn vậy thôi chứ kém sài lang hồ báo còn xa lắm, anh không cần sợ hãi như vậy. Người cũng không có ăn thịt anh.”

“Vâng vâng, tướng quân nói phải!” Thiếu soái khổ sở gật đầu tán thành.

Cuộc gặp mặt tối hôm nay, chỉ là một cuộc gặp mặt rất đời thường, vốn dĩ là vậy.

Cho đến khi tổng quản nội cung của phụ vương xông đến.

Phải!

Chính là xông thẳng vào!

Ông già này, làm việc gì cũng như chạy giặc, không phải nể mặt phụ vương mấy lần nói đỡ thì ta đã đem lão đi trượng tử^[3] từ lâu, thật là, chả biết làm sao làm được chức tổng quản nội cung nữa?

[3] Trượng tử: dùng trượng hình đánh tới chết.

Chống cằm lên bàn, một tay xoa nhẹ huyệt thái dương, ta nhìn lão nội quan^[4] tóc điểm hoa râm gấp đến độ không khấu đầu mà trực tiếp quỳ rạp luôn dưới mặt đất, cổ nhỏ nhẹ hỏi:

“Có chuyện gì? Là phụ vương lại nhiễm phong hàn, hay vấp té trầy chân?”

[4] Nội quan: thái giám, chuyên hầu hạ trong cung.

“Trưởng công chúa điện hạ, hoàng thượng, hoàng thượng ngài ấy...” Hasi ôm ngực thở dốc.

Ta gật đầu, cho một miếng bánh lúa mạch vào miệng nhai: “Sao?”

Hasi vẫn ôm ngực thở dốc: “Trưởng công chúa điện hạ, hoàng, hoàng thượng ngài...”

Ta lại gật đầu, nuốt miếng bánh xuống: “Sao?”

Hasi lặn ra đất, vẫn khur khur ôm ngực thở dốc, thở đến độ trông mặt hoe đỏ:

“Trường công chúa điện hạ, hoàng thượng, hoàng thượng, ngài, ngài ấy...”

Nhìn bộ dạng lấp lửng thấy đầu mãi không thấy đuôi của Hasi, ta hơi mất kiên nhẫn, dè giọng:

“Phụ vương làm sao?!”

Hasi tròn trắng mắt ngược mặt lên, há miệng thều thào như sắp tắt hơi tới nơi:

“Hoàng, hoàng thượng, ngài...”

Rốt cuộc nhịn hết nổi, ta quát to một tiếng, đập nguyên bàn tay xuống mặt bàn: “Đến cùng phụ vương bị làm sao?!”

Sánh lặng như tờ.

Mặt thiếu soái Tifes sợ hãi xanh xám, Helia thì phì cười.

Lão già Hasi thiết nghĩ cũng biết sức chịu đựng của ta đã đến giới hạn, thôi không lấn lộn nữa, nhưng vẫn ôm ngực thở dốc, hai mắt đỏ hoe dè dặt nhìn ta, nửa muốn nói nửa không muốn nói:

“Nô, nô tài...”

Sắc mặt Tifes thiếu soái xấu vô cùng, run rẩy đứng lên định bỏ chạy, bị Helia giữ cánh tay bắt ép ngồi xuống, còn phần hân thì tiếp tục mỉm cười theo dõi.

Ta ấn ngón tay lên trán, vừa nẩy quát to như thế thật mất hình tượng:

“Có chuyện gì, nói nhanh lên!”

Đôi tay già nua của Hasi chậm chậm đan vào nhau, lại chậm chậm lết đến dưới chân ta, cúi đầu sát rạp xuống đất, tỏ ý muốn hành lễ nhưng miệng vẫn há to thở dốc, nước mắt từ khóe mi chảy xuống, giọng nói ngẹn ngào bi thống:

“Trường công chúa điện hạ a... T~T. Người trách nô tài đi, quờ mắng nô tài đi!” rồi khóc rống lên.

Nhìn Hasi đột nhiên khóc lóc thảm thiết như vậy, trong lòng ta cũng mơ hồ dâng lên cảm giác xấu, ta nghiêng người xuống một chút, nhìn chăm chăm Hasi:

“Sao vậy? Chẳng lẽ phụ vương xảy ra chuyện gì nghiêm trọng lắm sao? Mau nói đi!”

Ta nghe một tiếng “chíp”, hình như Helia vừa nhấp một ngụm trà, tay hân vẫn cầm chén trà, hai mắt lộ vẻ hóng kịch vui.

Tròng mắt Hasi đỏ quạch, nước mắt thi nhau chảy xuống, trông đến thảm thiết:

“Hoàng, hoàng thượng ngài nói...”

Chuyện đến nước này, ta không thể bình tĩnh được nữa, nhảy xuống khỏi ghế, nắm chặt hai bên bả vai Hasi: “Phụ vương nói gì?! Nói cái gì?!”

Hasi khóc rống lên:

“Hoàng thượng truyền khẩu dụ, nói triệu điện hạ đến thư phòng ngay lập tức không được chậm trễ!!!”

Trong sảnh lại lặng như tờ.

Ha, Helia ngồi trên ghế dành cho khách bật cười một tiếng.

Ta ngỡ mình nghe lầm, khó khăn lặp lại lời Hasi vừa nói:

“Phụ vương, triệu ta đến thư phòng, ngay-lập-tức?”

Hasi lau nước mắt, gạt mạnh đầu một cái: “Đúng vậy ạ!”

Ta chậm rãi phui lòng bàn tay đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Hasi chớp mũi đỏ ửng vì khóc, trong một thoáng như có một con gió Bắc lướt ngang qua đại sảnh, làm người ta phát lạnh:

“Vậy từ nãy đến giờ, người khóc lóc cái gì?”

Helia ho lớn một tiếng, phá ra cười.

Mặt vị thiếu soái đổi màu liên tục, ngây ra như phỗng từ khuya.

Ooo

Thấy cục diện đã rối tung lên, từ khi Hasi bước vào đến giờ hình tượng bị xấu đi không ít, ta đành thờ dài một tiếng: “Được rồi, chuyện gì nên biết cũng đã biết. Tạm thời dừng ở đây thôi.” Quát hộ vệ canh cửa nhào lên, giải lão già Hasi đem giam vào phòng tối cho yên tĩnh, xử lí sau.

Hasi khi bị kéo xuống mặt vẫn còn đăm lẹ, miệng khóc lóc “điện hạ quả mắng nô tài đi” không ngừng, đi một hồi mà âm thanh vẫn còn quẩn cột trụ không dứt.

Hôm nay ta không trượng tể tên nô tài này, tên Asisur sẽ viết ngược lại...

Helia xoay nắp chén trà, nói: “Hôm nay thật khéo ghê, không nghĩ là mạng Tífes thiếu soái đến đây bái phỏng lại có thể nhìn thấy cảnh tượng ngàn năm có một này.”

Ta đưa mắt qua.

Tífes thiếu soái rét run, không dám ho he.

Helia cười nói với hắn: “Anh không cần phải sợ, ta và anh thấy chuyện không nên thấy, xem như là được mở mắt. Cho dù Asisur điện hạ muốn giết người diệt khẩu ở đây, nhưng còn nhiều người, nói gì thì vẫn có ta đi làm bạn với anh, đúng không nào?”

Diệt khẩu diệt khẩu, ai có thể bịt hết miệng người?

Chuyện tốt không ai hay, chuyện xấu đồn ngàn dặm, diệt khẩu ư, hai chữ này quả thật khôì hài. Nếu có thể bịt hết miệng người, thì năm xưa ta đâu lâm vào con đường như thế, cũng đâu thể ngồi ở đây thưởng trà giờ này?

Helia đặt chén trà xuống, đứng dậy nói: “Điện hạ, nếu điện hạ không định diệt khẩu thần và thiếu soái Tífes, chúng thần xin phép cáo từ.”

Ta cười khò: “Hôm nay khiến hai vị chê cười rồi, thứ lỗi không tiền.”

Helia chấp tay, dẫn tiểu bạch thiếu soái rời đi.

Mỉm cười dõi theo hướng họ đi, đợi hộ vệ ngoài cửa lễ phép nói một câu “Tướng quân đi bình an!” rồi mới thả lỏng cơ thể. Phóng tầm mắt về phía xa, nhìn bầu trời đêm bên ngoài, ta ngồi trên ghế, đột nhiên ước gì có ai đó lấy gậy đánh cho ta một phát hôn mê sâu, mất mặt, thật mất mặt mà.

Bọn cung nữ lén lút đưa ánh mắt suy đoán nhìn ta, cuối cùng vẫn là Ari e dè bám với ta: “Điện hạ, chuyện hoàng thượng...?”

Ta nâng mí mắt, nói: “Thay y phục, chọn bộ nào đơn giản một chút.”

Khoảng chừng mười phút sau, mọi việc đã đâu vào đó.

Ta xoay vài vòng trước gương đồng, chiếc váy màu trắng xám kiểu dáng đơn giản, may dài vừa đủ che khuất chân, chất liệu vải lạnh mềm khiến mép váy gọn sóng, hai bên tay áo rũ xuống vài voan mỏng, thoát nhìn dịu dàng quý phái, tôn khí chất lại không xa xỉ. Trên cổ mang mẽ dây bằng vàng đính đá hồng bửu thạch, cổ tay bên phải đeo bao tay đặc chế của trường công chúa, đầu cài vương miện linh xà cỡ nhỏ, linh xà điêu khắc sống động, nhìn vào tựa như đang uốn lượn trên mái tóc.

Ari nhìn hình phản chiếu của ta trong gương, cảm khái nói: “Điện hạ, người thật đẹp!”

Ta không nói gì, đưa tay lên gỡ dây mẽ dây bằng vàng xuống, đặt lên bàn trang sức.

Ari khó hiểu tiến lên một bước: “Điện hạ?”

Ngắm mình trong gương thêm một lần cuối, ta xoay người về hướng ngược lại với gương, giang hai cánh tay ra hai bên, cung nữ đứng dàn hai bên lập tức tiến lên lấy áo choàng trên khung, cẩn thận giúp ta mặc vào.

Ari im lặng đứng một chỗ, đôi mắt to tròn ngập vẻ khó hiểu nhìn ta.

Kéo lại mép áo choàng cho kín xong, ta nói với cung nữ đứng gần mình nhất: “Người tên gì?”

Cung nữ đó thấy bản thân được gọi, có chút lo sợ bước đến chỗ ta: “Nô tỳ tên Eiy ạ.”

Ta nói: “Đi cùng ta đến ngự thư phòng.”

Eiy được sủng mà lo sợ, lắp bắp nói:

“Nô, nô tỳ được đi ạ? Không phải, mọi, mọi khi đều là quân sự Ari đi, đi sao ạ?”

Ari bước đến vỗ vai Eiy, dùng giọng khiển trách bảo:

“Điện hạ gọi người đi thì đi, chỉ là một cung tỳ, sao có thể dám đặt nghi vấn với điện hạ?!”

Ta nhìn Ari, suy nghĩ một chút rồi nói: “Em cũng đi cùng.”

Ari ngạc nhiên nhìn ta, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, lễ phép trả lời: “Dạ, điện hạ.”

...

Muốn đến ngự thư phòng nhanh thì phải đi bằng con đường mòn trong ngự hoa viên, phụ vương kêu Hasi truyền khẩu dụ triệu ta đến ngự thư phòng nhưng tên nô tài đó lại dám lăng nhăng lâu như thế, hại ta trễ thế này mới bắt đầu đi đến gặp phụ vương, đành phải đi đường tắt.

Trong ngự hoa viên lá xanh rậm rạp, hoa tươi khoe sắc. Dù sắc trời đã tối, nhưng men theo ánh sáng mờ tỏ từ đèn lồng của Ari và Eiy vẫn có thể nhìn rõ vạn vật.

Ta bước trên hành lang uốn lượn, bọn cá dưới ao men hành lang đã quen được người ta cho ăn, bèn tụ lại một chỗ theo bóng người, một đám đầy màu sắc bám theo chiếc bóng in trên ao.

Eiy vừa đi vừa hồn nhiên cười nói:

“Đám cá này cứ quần lấy bóng của điện hạ, làm như chưa được ăn không bằng!”

Ari cười:

“Theo ta thấy là điện hạ hấp dẫn ánh nhìn của bọn chúng thì đúng hơn!”

Ta đằng hắng một tiếng, cước bộ nhanh hơn:

“Đừng để hoàng thượng đợi lâu.”

Hai người rồi rít văng dạ rồi im lặng nối gót theo sau ta.

Cuối dãy hành lang, vòng qua hai bụi hoa, một khối kỳ thạch là thấy cửa ngự thư phòng mở lung chừng, thấp thoáng bóng vàng nhạt đang cầm bút và sách trong tay. Nội quan thông báo, nghe tiếng truyền gọi vang lên, ta bèn sải bước vào trong thư phòng, cung kính quỳ xuống trước thư án.

Đôi xăng-đan ánh vàng dừng trước thư án[5], ta nghe tiếng bút đồng được đặt xuống phát ra tiếng “cạch” rất nhỏ: “Hoàng nhi mau bình thân, không cần đa lễ.”

[5] Thư án: bàn làm việc của hoàng đế.

Ta theo lời phụ vương đứng dậy, vừa ngẩng mặt lên đã thấy đôi mày của phụ vương chau lại:

“Con có biết ta gọi con đến đây làm gì không?”

Ta đáp: “Phụ vương muốn thành thật mọi chuyện với thần nhi.”

Đôi mày của phụ vương hơi giãn ra, tựa nửa người trên ghế: “Xem ra con chưa biết hết tất cả.”

Ta cười: “Con cũng chỉ là đoán mò, may là người con tìm đều thành thật thôi”, thả bước đến chiếc ghế làm từ gỗ lim gần thư án, ngồi xuống: “Ari nói hết với phụ vương rồi?”

Phụ vương cầm bản tấu chương trước mặt, giờ ra nhìn một chút: “Con bé theo con nhiều năm như vậy, mọi việc nó làm cũng chỉ vì tốt cho con.” rồi ngược mắt nhìn qua ta: “Tư liệu tám năm nay con tìm được, có đầy đủ không? Con cũng biết mà, đại tư tế già cả rồi, khó tránh thiếu sót.”

Ta rằng: “Tám bản khắc mà năm đó con lập huyết khế, có lịch sử hơn ba ngàn năm, được làm vào đêm trăng tròn, lấy máu của con làm thuốc dẫn, tế thần linh, mang trong mình bao nhiêu lời nguyện cổ xưa kì bí. Chúng ta hiện diện tại đây giờ này, cũng là một trong những lời nguyện đó.”

Phụ vương khép tấu chương lại: “Rất đầy đủ! Xem ra đại tư tế vẫn còn rất minh mẫn, hay là bảo ông ấy khoan hãy về hưu, giữ lại thần điện phụng sự thêm vài năm nữa?”

Ta bổ sung: “Nhưng có bao nhiêu linh hồn bị cuốn vào lời nguyện, ông ấy nói không biết.”

Phụ vương cầm một bản tấu chương khác, giờ ra: “À, nói vậy tư liệu con thu thập được chưa có đầy đủ rồi”, khoe miệng bỗng nhếch thành nụ cười như có như không: “Đại tư tế làm việc cho triều đình mấy chục năm, tận tâm tận lực, vẫn là nên nghỉ hưu sớm, an hưởng tuổi già thì tốt hơn.”

Trên đầu như xuất hiện mấy sọc đen, chảy dài xuống mắt:

“Phụ vương không còn sớm gọi thần nhi đến đây, chắc không phải để nói mấy lời thừa thái chứ?”

Phụ vương ném tấu chương lên bàn: “Asisur, để phụ vương kể con nghe một câu chuyện.”

Người đứng dậy, rời khỏi thư án, trên tay vẫn cầm quyển sách lúc đầu ta nhìn thấy:

“Một cậu bé nhìn thấy con bọ cạp rơi xuống nước, bèn quyết tâm cứu nó. Ai ngờ vừa chạm vào nó, đã bị nó chích vào tay. Cậu bé không sợ hãi, lại một lần nữa ra tay, lần này cậu lại bị chích.

Người bên cạnh nói: 'Nó lúc nào chẳng chích người, hà tất phải cứu nó?'.

Cậu bé thân nhiên đáp: 'Chích người là bản năng của con bọ cạp, còn lương thiện là bản năng của tôi, sao tôi có thể vì bản năng của nó, mà vứt bỏ bản năng của tôi?'.”

Phụ vương liếc mắt nhìn ta: “Có hiểu gì không?”

Ta chép miệng: “Đừng vì một việc nào đó mà làm mình vương vẩn không yên.”

Phụ vương gật gù tỏ ý chấp nhận câu trả lời, xoay lưng về phía ta, hướng tầm mắt ra ngoài cửa:

“Con có biết chữ 'Mệnh' viết thế nào không? Thật ra có những việc, có những người, đều là do vận mệnh sắp đặt. 'Mệnh', 'Duyên'... Đòi người vô thường, nấy ai có thể sửa chữa lại những việc đã qua chứ. Nói một câu khó nghe thì là lời nguyên, nhưng dễ nghe lại là một cơ hội...”

“Cơ hội trước mắt, không trân trọng, không nắm giữ, để nó qua thì sẽ hối hận cả đời?” Ta tiếp lời.

Phụ vương thở dài một tiếng: “Hầy, con ngộ được thì tốt rồi.”

Duyên, mệnh...

Ta cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, đôi bàn tay này, năm đó đã làm những gì, ta là người hiểu rõ nhất: “Nhưng phụ vương, hận thù, sao có thể buông bỏ trong một sớm một chiều? Cậu bé cũng đã nói, sao có thể vì bản năng của nó mà vứt bỏ bản năng của tôi? Con vì sao ngồi ở đây, người chẳng lẽ không biết? Dù cho con lừa được con một lúc, cũng không thể tự lừa gạt cả đời?”

“Hận thù? Nếu như con nói, vậy ra bản năng của con là hận thù ư?” Phụ vương không xoay mặt lại nói, nhưng qua giọng của ông, ta biết ông đang thâm trách ta quá cố chấp.

Đêm đen yên tĩnh, ta không nói, phụ vương không nói, căn phòng rộng lớn chẳng mấy chốc trở nên im ắng dị thường, thanh âm nhay cảm đến mức ta có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập.

Từng nhịp, từng nhịp, thông dong mà bình thản.

Khoảng chừng một phút sau, tiếng nói trầm thấp khàn khàn của phụ vương lại vang lên:

“Con cũng biết nói tại sao giờ này mình đang ngồi ở đây vì lý do gì, vậy tại sao lại không thể buông bỏ tất cả, hảo hảo làm lại từ đầu? Trả thù, có thật đó là bản năng sống, là ý nghĩa để con tồn tại trên đời không?” có chút cay, phụ vương nhìn ta tám năm nay, xem ra đến giới hạn rồi.

Ta im lặng, lại cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, theo thói quen chà xát ngón cái vào mép áo trắng, thói quen này từ mấy năm gần đây mới xuất hiện, hễ khi nghĩ không thông, trong lòng khó chịu thì sẽ lại hành động như vậy. Có lẽ lúc này ta thật sự nghĩ không thông.

Hảo hảo làm lại từ đầu ư?

Nếu có thể ai mà chẳng muốn, nhưng lưu giữ ký ức cũng có cái tai hại của nó, chính là mỗi khi nhắm mắt lại, những ký ức đau thương, nhục nhã trước kia lại không ngừng lần quần trong đầu.

Ta là trưởng công chúa của đế quốc Ai Cập, là nữ vương vạn người tôn kính.

Từ nhỏ ta đã ngâm chia khóa vàng ra rồi, xưa nay luôn dưới một người mà trên vạn người. Là một công chúa, sinh ra trong hoàng thất, mang trong mình dòng máu vương giả thuần khiết, lòng tự tôn của ta không cho phép mình bỏ qua những nhục nhã ê chề mà người khác gây nên cho ta.

Ta hận Menfuisur, hận con trộm mộ, hận tất cả những kẻ đã đối xử thậm tệ với ta.

Có câu hận máu phải trả bằng máu.

Ta thừa nhận bản thân là một kẻ cố chấp, ta không phủ nhận năm xưa mình đã làm đường lạc lối.

Tuy rằng nói muốn hảo hảo làm lại từ đầu, nhưng có thể sao, chừng nào ký ức của ta vẫn còn, thì chừng đó vẫn khó thể buông bỏ. Linh hồn ta đã vấy máu quá nhiều, lời nguyên của tám bản khắc, cho ta quên và không quên, quy chung cả hai sự lựa chọn đều là một sự trừng phạt khắc nghiệt.

Quên thì lại rơi vào đường cũ, bị người mình yêu nhất cho một kiếm xuyên tâm, chết.

Không quên thì lại không thể dứt khỏi hận thù, cảnh tượng máu me, đôi bàn tay vấy máu không ngừng ám ảnh.

Những kí ức tồi tệ đó, làm sau gạt bỏ đây?

Xoay đầu ra phía sau, đúng lúc bắt gặp ảnh phản chiếu của mình trong gương đồng, rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, Asisur mười chín tuổi năm đó tuy đã không còn nữa, nhưng ánh mắt vẫn đục đầy bi thương từng trải sự đời đó, làm cách nào khiến nó sáng ngời trở lại đây?

Nhìn lòng bàn tay trắng mịn của mình, ta bắt gặp thờ dài sùn sọt.

Phụ vương nghe tiếng ta thờ dài, thần sắc ít nhiều chuyển biến, hỏi: “Suy nghĩ tới đâu rồi?”

Ta không dám nhìn mặt ông, nói: “Con muốn yên tĩnh một lúc, con về trước được không ạ?”

Phụ vương ngắt ra như không kịp hiểu, rồi nhú mày không vui, ngoảnh mặt đi.

Đôi xăng-đan màu vàng nhạt chậm rãi dời gót đến sau thư án, tiếng “lép lép” rất nhỏ như đang quả mắng ta, như tỏ ý từ chối nhân của nó rằng: Bây giờ nói nhiều thế, vì sao vẫn còn cố chấp hả?

Ta bước đến trước thư án, khom người: “Phụ vương?”

Ông không buồn ngược mắt nhìn ta, mắt nhìn đắm đắm bản tấu chương:

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, con về nghỉ ngơi đi.”

Hành lễ cáo biệt phụ vương xong, ta chậm chậm bước về phía cửa, lòng có chút rối bời.

Trước khi bước ra khỏi cửa ngự thư phòng, một tiếng thờ dài nào nề chọt vang lên, nối tiếp sau đó là một tiếng thờ dài nào nề khác, liên tiếp, tiếng này chưa dứt tiếng mới đã tới.

Ta bước một chân qua bậc cửa, quay đầu lại, phụ vương thờ dài nào nề mấy lần xong, lại lấy ngón trỏ ấn ấn huyết thái dương, tùy tiện cầm một bản tấu chương lên giờ ra coi, bộ dáng như muốn nói: Cạn lời rồi, không nói nữa, quá cố chấp!

Ta dứt khoát không nhìn lại nữa, nhắc chân còn lại qua bậc cửa, đi thẳng ra.

Ari và Eiy thấy ta trở ra, vội hành lễ:

“Điện hạ!”

Lướt mắt qua chớp mũi đồ ừng vì lạnh của họ, ta bảo Ari đưa lồng đèn cho mình rồi phát tay:

“Về nghỉ ngơi trước đi, ta đi dạo thêm một lát sẽ về.”

Ari nghe vậy liền nói: “Điện hạ nhớ cẩn thận!”

Ta nhìn Ari, phụ vương nói đúng, tuy con bé có lên ta báo tin cho phụ vương, nhưng nó cũng giống phụ vương, một lòng chỉ muốn tốt cho ta, đã vậy không nên tức giận với nó nữa:

“Ta biết rồi, hai em về nghỉ đi.”

Ari và Eiy lễ phép khom lưng rồi xoay người bước đi.

...

Ta cầm đèn lồng trong tay, thả bước đến gần hồ hoa sen, nhìn mặt hồ lênh bênh vô số sen trắng, lại trái phải nhìn cảnh sắc chung quanh ngự thư phòng, nơi này có thật nhiều thứ để hoài niệm.

Ngồi xuống mép thành hồ, lấy tay vốc một nắm nước, ngắm những giọt nước trong suốt long lanh dưới ánh trăng. Trăng đêm nay khá tròn, bầu trời cũng ít mây, ánh trăng chiếu xuống, nước như thể hóa thành màu của trời đêm, gọi lên bao kí ức đẹp thuở nhỏ.

Năm đó ta và Menfuisur, chính là gặp mặt tại nơi này.

Ta và phụ vương trò chuyện, dạo hồ cũng là ở nơi này.

Nơi này, cất chứa thật nhiều kỉ niệm đẹp...

Hây, ban nãy nhìn thấy thần sắc phụ vương đối với ta cơ hồ thất vọng như thế, không hiểu sao đáy lòng có chút muốn làm theo lời ông.

Con người, sống ở đời có khi buồn cũng có khi vui.

Ngắm ánh trăng sáng treo trên trời cao kia, ta chợt nghĩ, nếu không thể buông bỏ hận ý, vậy cố gắng làm giảm nó, đừng để nó tăng thêm thì sao?

Liệu ta có thể như phụ vương nói... hạo hạo làm lại từ đầu không?

=>

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ruka

- Đây là sken-ti của nam:

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Liều động sương se ve gáy sớm, gió trời man mát cuộn mây tơ.

Sáng nay nhiệt độ hơi se lạnh, dang rộng tứ chi nằm trên giường, ta lười nhác nâng mí mắt.

Ai ngờ đúng lúc Ari đang đứng trực ngay cuối giường, lớn giọng bảo bọn cung nữ giật dây kéo tấm màn lớn dạt sang hai bên, văng thái dương bên ngoài điện vừa vắn chiếu thẳng vào mắt ta, một luồng sáng lóe lên, rõ đau mắt.

Bực bội nhắm tịt mắt, cầu nhàu: “Mới sáng sớm mà mở màn làm cái gì? Đóng lại!”

Ari khó xử bước đến nói nhỏ với ta: “Điện hạ, người quên rồi sao?”

Ta ngái ngủ vò vò tóc, vô thức hỏi: “Quên cái gì?”

Ari cười híp mắt, ta hình như thấy nụ cười này có chút méo xệnh thì phải:

“Tôi qua Pharaoh đã hạ thánh chỉ, nói mỗi sáng đúng giờ Ty[1] phải đánh thức điện hạ dậy. Nếu điện hạ không chịu dậy, cho dù dùng mọi cách, thậm chí thất lễ với điện hạ, cũng nhất định phải gọi điện hạ dậy bằng được. Nhất quyết không thể để điện hạ có cơ trốn học môn chính trị nữa!”

[1] Giờ Ty: Sáu giờ sáng, tính theo mười hai con giáp.

Trước mắt như tối đen, ta nhớ ra rồi, tối hôm qua đúng là có một đạo thánh chỉ được ban xuống.

Nội dung thánh chỉ vô cùng kỳ quặc, tuy nhiên rất đúng với phần nào tác phong thường ngày của phụ vương.

Nhưng là nghĩ tới nội dung thánh chỉ, cũng đồng thời nghĩ tới gương mặt ục ịch chảy xệ của lão sư lớp chính trị. Mối quan hệ giữa ta với đám lão sư đó, chính là phải dùng chữ “thậm tệ” để mà hình dung. Cũng tại những bài học đó ta đều đã học qua, ngày thường lại biểu hiện vô cùng xuất sắc. Trò lần thầy, là hạ thấp họ như thế nào. Lần này phụ vương ra sát chiêu này, chẳng phải là muốn đám già đó được dịp trả thù, sẵn thay người “dạy dỗ” con gái hay sao?!

Ngồi đầu nhìn qua phía không có mặt trời chói mắt, lúc đầu mới hé mắt ra ta còn nghĩ tiết trời hôm nay thật đẹp, nhưng hiện tại nhìn lại, dường như đang đồng có một đồng mây đen ngịt đang bá chủ một phương:

“Thuyết phục không thành thì chuyển sang bắt khuất phục... Phụ vương, kế này của người cũng quá thâm rồi. Quả nhiên, gồng càng già thì càng cay...”

Ari vuốt ve cây thước gỗ dài chừng ba tấc[2] trong tay, mỉm cười tươi tắn:

“Điện hạ, nên chuẩn bị đi học thôi ạ!”

[2] Ba tấc: ba mươi xăng-ti-mét (cm).

Ta liếc cây thước gỗ to chẳng trong tay Ari, chợt thấy hắc tuyến đầy đầu.

Ari, em rốt cuộc là người của ta hay là người của phụ vương vậy?

“Chặc!” Mang theo gương mặt tâm không cam, tình không nguyện rời khỏi giường, ta không buồn nói năng với Ari, một mạch đi thẳng vào phòng tắm.

Cung nữ quý dân hàng hai bên thành hồ đang từ tốn thả hoa xuống nước, công cụ tắm rửa dầu vừng đều đã sẵn sàng. Thấy ta bước vào, lập tức cung kính dập đầu: “Điện hạ!”

Ta khoát tay ra hiệu bọn họ cứ tiếp tục, rồi ưỡn oai giang tay sang hai bên, ngái ngủ ngáp một hơi.

Hai cung nữ chuyên hầu ta thay y phục thấy ta ra hiệu, vội bước đến giúp ta cởi bỏ áo ngủ.

Thoát y xong, chưa vội bước xuống ngay, cho người lấy khăn ấm lau sơ trước.

Để mặc bọn họ tác quái trên người, ta thành thoi đưa mắt ngắm nhìn mặt hồ lênh bênh vô số cánh sen trắng, hít vào hương tinh dầu theo làn khói trắng mờ nhạt lan tỏa, vờn quanh cánh mũi.

Mùi hương liệu này... cảm giác cả cơ thể đều được thư giãn...

“Hương liệu mới à?” Lau sơ nước ấm xong, ta từ từ bước xuống hồ nước tắm ngâm người.

Ari đứng một bên trả lời: “Dạ đúng, là hương tinh dầu cỏ thơm của Lybi mới tiến cống năm trước. Có tác dụng an thần dưỡng khí, khiến người dùng thư giãn tinh thần, thư giãn gân cốt.”

Gối đầu lên đùi của một cung nữ, để cô ta xoa bóp thái dương, lại đặt hai cánh tay lên thành hồ, để hai cung nữ khác xoa nắn bắp tay và hai vai, ta nhắm nghiền mắt, tham lam hít vào một hơi sâu:

“Ta thích hương liệu này, về sau dùng nhiều một chút, rất thoải mái.”

Ari phì cười: “Dạ!”

Ta nhú mày, mắt vẫn nhắm:

“Cười cái gì đó?”

Ari lấy cây thước gỗ dài ba tấc trên tay đưa lên gãi gãi đầu: “À dạ không có gì. Chỉ là ban nãy em thấy điện hạ còn đang không vui vì bị đánh thức, mà giờ đã vui vẻ như vậy nên... hi!”

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, đã qua ba kiếp người mà vẫn vô tư như vậy, riết ta cũng lười so đo với con bé này, ranh con không thể trị, cũng chẳng thể làm con nít mãi, đành mặc nó làm loạn đi.

Ngâm tinh dầu xong, dùng khăn bông thấm dầu vừng lau người cho sạch sẽ, gột sạch bụi bẩn, sau dùng gáo múc nước xối lên người, lại dùng khăn bông sạch lau khô, lòng vòng mãi đến tận hai tiếng sau mới tắm xong.

Ari đối với khả năng không chế thời gian tắm của ta rất buồn phiền, thở dài mãi không thôi.

Ta lười quan tâm con bé nghĩ gì, vẫn tiếp tục chậm rãi từ tốn mà làm.

Hôm nay phải đến lớp, lâu rồi ta không đến học, lần này xuất hiện dĩ nhiên phải ăn vận sao cho đứng đắn nghiêm chỉnh, lại không thể thiếu sự tôn quý giản đơn.

Vì vậy Ari chọn cho ta một chiếc váy dài che phủ chân, vẫn là chất liệu tơ tằm trắng, hông thắt dây đai bản to, thắt nút, để hai sợi dây mỏng viền họa tiết hoa sen nhỏ rủ dài xuống tận chân váy, cuối đầu mỗi dây đính một chiếc chuông bạc nhỏ, khi đi động phát ra tiếng ting tang trong trẻo.

Ta nâng tà váy xoay qua xoay lại vài lần trước gương đồng, vừa ý nói: “Chiếc váy này rất được, kiểu dáng mới lạ, họa tiết tuy ít mà lại không nghèo nàn tí nào.”

Ari cười hà hà, mũi như muốn vênh lên tới nơi: “Được điện hạ yêu thích là phúc phần của nó, điện hạ không cần phải khen đâu ạ!”

Rồi lon ton chạy lại bàn trang điểm, lấy một bộ trang sức đến cho ta xem, đôi mắt quắc sáng:

“Điện hạ nhìn này, bộ trang sức này mấy ngày trước mới chế tác xong đó. Kiểu dáng đơn giản mà không mất đi vẻ cao quý, lam bửu thạch óng ánh trong suốt không chút tạp chất, để dưới ánh nắng lam bửu thạch càng trở nên trong suốt, chỉ còn lại đường viền bằng bạc trắng thôi ạ!”

Đuôi lông mày bên phải hơi nhảy loạn, ta vươn tay đẩy sợi dây chuyền cùng đôi hoa tai lam bửu thạch mà Ari vừa mới giới thiệu xong sang một bên, lắc đầu nói:

“Ari! Ta là đến lớp học, không phải đến Tây điện dự yến tiệc.”

Khuôn mặt Ari lập tức ngớ ra, suýt chút làm ta bật cười: “Đạ, em, em xin lỗi.”

Ta xoa đầu Ari, bảo: “Được rồi, lấy sợi mẽ đây đính đá hồng bửu thạch ta hay đeo tới đây.”

Ari ừ ừ: “Đạ.”

Lúc đeo bao tay nạm ngọc, vương miện linh xà của trưởng công chúa xong, cứ tưởng Ari đã bỏ ý nghĩ đó rồi, ai ngờ lúc vừa bước chân ra khỏi cửa, con bé lại níu tay áo ta, âm thầm thưa:

“Điện hạ! Điện hạ đó giờ lâu rồi không đến lớp, ai cũng biết Pharaoh sủng ái người. Giờ Pharaoh hạ thánh chỉ này cả hoàng cung đều biết, nếu điện hạ đến lớp học lại mà không ăn mặc đẹp một chút, bọn người ở lớp sẽ chê cười điện hạ bị thất sủng đó!”

Ta à một tiếng, thì ra là như vậy, thảo nào đột nhiên con bé này hành xử kì lạ như thế, ra là lo ta bị phụ vương lạnh nhạt, bọn vương tôn quý tộc và bọn nô tài trong hoàng cung sẽ khinh thường ta.

Ari nhú mày, lo lắng hỏi ý ta: “Điện hạ?”

Ta gõ đầu Ari một cái thật mạnh, xong nhắc tà váy dài nhắm hướng lớp chính trị mà đi.

Ari hốt hải chạy theo, thắc mắc: “Điện hạ?”

Thả bước chậm lại một chút, ta vừa đi vừa nhìn cảnh sắc tươi đẹp xung quanh, hạ giọng nói:

“Con người sống ở đời ai mà chẳng có những lúc thăng trầm. Lần này ta không vâng theo ý phụ vương, nghịch lại ý vua, đã biết trước sẽ có kết cục này. Bọn chúng muốn cười thì mặc chúng, dù bọn chúng có cười thế nào thì ta vẫn là công chúa của Ai Cập này, luận thân phận, bọn chúng nếu cho rằng bản thân mình có tư cách chê cười ta thì cứ để chúng cười cho đã đi.”

Ari cắn răng: “Để chúng cười thật sao ạ?!”

Ta liếc con bé, đúng là rèn sắt không thành:

“Cười xong rồi sẽ biết.”

Ari suy nghĩ một chút, sau đó cả gương mặt nhỏ đều bừng sáng, hớn hờ lặp lại:

“À há, cười đi rồi sẽ biết!!! Á há há há! Cười đi rồi sẽ biết!!!”

Nghe Ari cười một hồi, ta không biết nói gì hơn, đành ngán ngẩm quay đầu đi, ai ngờ lại trông thấy một người.

“Ồ đây có chuyện gì vui vậy? Cho thần tham gia với được không?”

Một giọng nam trầm thấp từ sau tán cây đại thụ vang lên, nổi sau đó là một bóng người cao lớn.

Người chưa tới tiếng cười đã tới, tóc nâu suông mượt dài qua vai.

Helia.

Ari vội vàng hành lễ với Helia: “Tham kiến tướng quân.”

“Miễn lễ.”

Helia phát tay, rồi dựa người vào thân cây, giờ tay cười:

“Chào buổi sáng, Asisur điện hạ.”

Ta nhìn Helia, hôm nay hắn không mặc khôi giáp[1] mà chỉ mặc một bộ thường phục skhen-ti[2] đơn giản, quần váy bằng vải lanh trắng thuần, thắt một sợi dây màu xanh ngọc bản to ở ngang hông để cố định, để trần, trên cổ đeo mẽ dây bằng vàng khảm năm loại bửu thạch đầy màu sắc, bấp tay và cổ tay cũng đeo bao tay bằng vàng ròng, xem ra không phải phụ vương triệu vào cung:

“Không cần đa lễ.”

Lại nói: “Tướng quân sáng sớm vào cung là muốn tìm ai sao?”

[1] Khôi giáp: giáp mặc khi đánh giặc, hoặc khi được lệnh vào cung gặp Pharaoh cũng phải mặc.

[2] Skhen-ti: quần váy bằng vải lanh quấn quanh thân, thường dài trên đầu gối một chút, cố định ngang hông bằng một sợi dây màu, gấp nếp lại, dùng cho tầng lớp thượng lưu và quý tộc mặc. Cái sken-ti này xem ảnh Menfuisur thì thấy êm mặc rồi đó, mỏng manh gợi cảm nóng bỏng“>

Helia khoanh hai tay trước ngực, nhướn mày:

“Trong cung ngoài điện hạ ra thì thần còn có thể tìm ai chứ?”

Ta đưa tay kéo kín áo choàng, cười đáp: “Sao lại nói như vậy? Tướng quân giao thiệp rộng rãi, trong hoàng cung này quen biết nhiều bạn bè lắm mà.”

Sáng sớm đã đến tìm, không phải lại dẫn khách đến “bái phỏng” chứ?

Helia cười cười, ánh mắt hần đột nhiên dừng lại ở quyển sách mỏng dính trong tay ta, tỏ vẻ suy ngẫm một lát rồi câu câu khoe miệng, đầu mày hơi nhướn:

“Điện hạ đang bận đi đâu à?”

Nghe Helia dửng dưng, cả người đều cứng ngắt.

Đêm qua phụ vương hạ thánh chỉ, nội quan vội vã chạy tới thăm điện của ta không khỏi tránh bị tai mắt. Hôm nay Helia lại đến tìm sớm như này, chắc chắn tin tức ta thất sủng đã lan khắp hoàng cung rồi, nói không chừng cả kinh thành Thebes đều hay tin. Hiện tại đi ra ngoài, sẽ rất bất lợi.

Vốn dĩ lúc đầu còn nghĩ tin tức chưa lan xa, ra ngoài sẽ không sao.

Hiện tại, hầy...

Cũng may Helia đến kịp lúc, chỉ là, mỗi lần hần đến đều là hai cái miệng ăn...

Đành vậy, ta lấy mép áo choàng che quyển sách, thân thiện đáp:

“Định đi vài vòng tản bộ thôi, nhưng nếu đã có duyên gặp tướng quân ở đây, vậy thì trở vào trong, chúng ta dùng trà cho ấm bụng. Trà hoa nhài tướng quân khen hôm qua vẫn còn rất nhiều đấy.”

Đào mắt xem xét xung quanh, lần này chắc chắn có dẫn người theo rồi, đang trốn ở đâu đây?

Helia bật cười vui vẻ, nghe sao cũng giống như kiểu cười thỏa mãn khi nguyện vọng đạt thành:

“Điện hạ khách sáo quá! Bản thân thần thì không muốn làm phiền nhả hứng tản bộ của điện hạ, nhưng nếu điện hạ đã có lòng như vậy, không nhận lời mà cứ nói những lời sáo rỗng từ chối thì thật bất kính với thịnh tình của điện hạ. Đã vậy thì, cung kính không bằng tuân mệnh vậy.”

Dứt lời liền quay đầu đi ngược về phía sau tán cây, “ồ” một tiếng:

“Ai đây? Quý nhân, quý nhân nha! Anh đến đúng lúc thật, Asisur điện hạ có trà ngon khoản đãi đấy. Thật quá đối tình cò nha, anh gấp vận đồ rồi!”

Ta chôn chân tại chỗ, không biết nói gì hơn, màn kịch này cũng quá gượng ép rồi đi.

Ooo

Ta ngồi trong tiền sảnh.

Trong sảnh có hai vị khách, một là Helia - con trai của tể tướng Imhotep, người còn lại ngồi bên cạnh thì ta không rõ, bất quá dung mạo có chút quen mắt.

Helia dựng thẳng lưng ngồi trên ghế, biểu tình ái ngại:

“Sớm thế này đã đến bái phỏng, làm phiền Asisur điện hạ rồi.”

Dứt lời liền quay sang vị khách ngồi bên, vẻ ái ngại mới đây cứ như hoàn toàn bốc hơi, thay vào đó là gương mặt hớn hờ tươi tỉnh như bông: “Anh phải biết Asisur điện hạ là người độ lượng cỡ nào, tiếng thơm đồn ngàn dặm, cả kinh thành Thebes đều biết. Thậm chí cả các nước lân bang cũng phải ngưỡng mộ. Sau này anh còn cần phải học hỏi từ điện hạ nhiều.”

Ta nghe mà lưng bùng lỗ tai, lại bắt đầu bốc phét lên rồi.

Ấy thế mà vị khách bên cạnh nghe xong lại không chút hoang mang trước “tiếng thơm” của ta, còn nhả nhặn cười một tiếng, rồi chậm rãi đứng dậy, bước ra giữa phòng, chấp tay, điềm tĩnh nói:

“Mong điện hạ chỉ giáo nhiều hơn.”

Bóc một miếng bánh lúa mạch cho vào miệng nhai, đột nhiên cảm thấy tình cảnh hiện giờ có phần quen thuộc, dường như đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

Diễn hình như tối hôm qua, lúc thiếu soái Tífe đến cũng là mấy lời khách sáo qua lại một cách giả giả như vậy.

Chỉ là, vị khách hôm nay có vẻ khác hẳn vị thiếu soái tiểu bạch kia. Lời nói, cử chỉ, thậm chí từng động tác nhỏ như cầm chén trà lên uống cũng đều rất chuẩn mực. Quan trọng hơn, tuy bề ngoài thoát nhìn nho nhã, nhưng mỗi bước đi đều vô cùng vững chãi, chứng tỏ là một kẻ luyện võ.

Đây không phải lần đầu tiên Helia dẫn người đến ăn chực trà bánh, mỗi người mỗi lần hẳn dẫn đến đều vô cùng giống nhau, có một điểm chung là nếu không phải kẻ văn sĩ mặt mày trét phấn nói toàn những câu vô bổ thì là quân nhân khô khan cứng nhắc, hoàn toàn không có ai nổi trội.

Ta hiểu dụng ý của hắn là gì, hắn muốn ta giao lưu nhiều hơn.

Nhưng với những kẻ thô thiển không hiểu biết, nói thêm vài câu cũng vô ích.

Ta nhìn vị khách đang chấp tay đứng yên một chỗ không nhúc nhích, đứng trước mặt ta mà dám lớn mật không khai rõ tên họ, xem như cho hắn bài học. Nhưng là cũng có kiên nhẫn lắm, bị đối xử như vậy mà không hề tỏ ra mệt mỏi hay khó chịu, con người này... có thể xem xét:

“Ngồi đi.”

Vị khách nâng khóe miệng, lễ độ đáp: “Tạ ân điển của điện hạ.”

Kẻ luyện võ à...

Mấy năm nay không phải chưa từng đến quân trại hay thao trường xem binh sĩ tập luyện. Võ tướng trong triều cũng gặp qua không ít, quân hàm từ bậc lục phẩm trở lên đều đã gặp qua.

Nhưng người này...

Helia, rốt cuộc người đem đến thứ gì cho ta đây?

Đặt nửa miếng bánh lúa mạch còn dư xuống đĩa, ta vừa lấy khăn ăn lau miệng, vừa nhìn Helia, làm như khó hiểu, băng quơ hỏi:

“Tướng quân sớm vậy đến đây bái phỏng, không phải chỉ đơn giản là ăn bánh uống trà chứ?”

Helia thối nhẹ vành chén trà, lớp sương ẩm trên vành lập tức tan ra:

“Dĩ nhiên thần không rảnh rồi như vậy rồi. Hôm nay đến bái phỏng, một là muốn thăm hỏi điện hạ, hai là muốn giới thiệu cho điện hạ một nhân tài xuất sắc, rất đáng đề được điện hạ tuyển dụng.”

Dùng thìa bạc chọt vào chén trà, khuấy khuấy lá trà nổi trên mặt nước vẫn còn làn khói trắng mờ nhạt, ta nhướn mày tỏ vẻ ngạc nhiên đệm theo Helia, ngoài người đang ngồi cạnh hắn thì còn ai vào đây nữa: “Ồ, nhân tài được tướng quân không tiếc lời vàng ngọc khen ngợi, tin chắc không phải hạng tôm tép nhai nhép tầm thường rồi. Là vị nhân tài nào có bản lĩnh lớn như vậy?”

Helia nhướn mắt lên, hé miệng chuẩn bị nói: “À, người đó...”

“Là thần.” Nhưng lại bị vị khách nhân tài nhanh hơn một bước, vừa vắn cắt ngang.

Ta thầm thấy buồn cười, vị khách này quả nhiên tự tin, tuy thật sự là hắn ta nhưng Helia còn chưa ra về bí hiểm xong. Kể ra đây cũng là lần đầu tiên có người dám giành đất diễn của Helia, gan lớn!

Helia thấy “nhân tài” tự ý ra diễn đoạt mất lời thoại của mình cũng không nói gì, chỉ thông dong thưởng trà, hít vào một hơi hương trà hoa nhài thơm ngát, nhếch mép ra vẻ thần bí cao cơ.

Ta lướt mắt qua hai kẻ đang âm thầm tính giờ diễn tuồng trước mặt, mong là đừng nhàm chán như mọi lần, có tí kịch tính thì tốt.

Helia nhấp ngụm trà, nói: “Nghe nói điện hạ từ ngày hôm nay trở đi sẽ rất rảnh rỗi. Đã có thời gian như vậy, thì để nhân tài của thần bồi người một thời gian đi.”

Ngón tay cứng nhắc, nước trà trong chén sánh ra tay.

Hắn rõ ràng biết tình hình của ta, lại còn ở đó nói ta rất rảnh rỗi. Rõ là cố tình châm chọc!

Châm chọc xong, đưa mắt sang “nhân tài”, bảo: “Mau giới thiệu bản thân anh với điện hạ đi.”

Vị khách cười cười, để lộ hàm răng trắng đều như hạt bắp: “Thần tên Ruka, không có họ. Là tinh anh trong tinh anh trong đội cận vệ của trưởng công chúa điện hạ.”

Ồ, ta không biết rằng trong đội cận vệ của mình còn có một người tên Ruka đấy? Lại còn là không có họ, tinh anh trong tinh anh?

Ta nhìn chằm chằm Ruka, nhiệt độ trong mắt dần lạnh đi.

Ban đầu nhìn thấy nam nhân này đã có cảm giác rất quen mắt, ha, vậy mà ta lại không nhận ra sớm hơn, còn có thể là ai ngoài tên cận vệ riêng của con trộm mộ Carol Rido kiếp trước?

Không ngờ lại gặp được hắn trong thời điểm này.

Nam nhân này liệu có bị cuốn vào lời nguyện không? Có nhớ ta là ai hay không?

Chỉ tại phụ vương, thế nào cũng không chịu tiết lộ cho ta rốt cuộc có bao nhiêu người vướng vào lời nguyện, hại ta đến giờ vẫn chưa thể buông xuống đề phòng. Đến tận bây giờ, những người bị vướng vào lời nguyện mà ta biết, ngoại trừ phụ vương mẫu hậu và Ari không hận ta ra, còn lại...

Thật khó mà diễn tả hết.

“Người rất tự tin.”

Ruka này đến đây, là muốn tiếp cận ta vì có mục đích, hay chỉ đơn giản là tình cờ được Helia tìm thấy rồi đào tạo? Cả hai kiếp này mới gặp nhau hay kiếp trước hắn vốn cũng là người của Helia?

Ruka rằng: “Điện hạ có thích một người tự tin như vậy không?”

Ta chạm vào viên thạch anh đỏ hồng khảm trên mắt rắn của chiếc vòng kim xà đeo trên tay: “Còn phải xem tâm tính của người đó như thế nào. Có một lòng một dạ hay chăng?”

Lông mày Ruka khẽ nhíu: “Điện hạ nói vậy là có ý gì?”

Nhìn vào đĩa trái cây bên cạnh, tùy tiện chọn một quả cam lên ngắm nghía: “Tí như trái cam này, thoạt nhìn tươi ngon tốt tươi, nhưng ai biết chừng bên trong lại đầy sâu thì sao? Có đúng không?”

Ruka chăm chú nhìn trái cam tròn trịa trên tay ta, rồi nhìn ta, mỉm cười thản nhiên:

“Cam dâng cho điện hạ ngự thiện, từ chất lượng bên trong đến mẫu mã bên ngoài đều đã được kiểm duyệt đảm bảo, sạp có thể xuất hiện tình trạng bị sâu một căn phá?”

Hừm, miệng lưỡi tạm xem như sắc bén...

Ta dùng móng tay ngón cái đâm vào vỏ cam, nói: “Đã từng nghe câu 'Vỏ cam dày có móng tay nhọn' chưa?”

Ruka ngó ra: “Dạ?”

Bốn bề im ắng.

Không gian yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng người dân sông Nile đang hò reo bên dưới.

Động tác lột vỏ cam hơi chậm lại, ta nhướn mắt nhìn Ruka, kẻ này không hiểu ý ta sao?

Ruka tỏ vẻ ái ngại nhìn ta, che miệng như đang nén cười: “Nghe thì có nghe rồi, nhưng là... 'Vỏ quýt dày có móng tay nhọn' thưa điện hạ...”

Ha, Helia ngồi trên ghế dành cho khách vừa nghe Ruka dứt lời liền vỗ vào thành ghế bật cười một tiếng, đôi mắt hắn sáng ngời, lia mắt nhìn ta như thể vừa nghe được chuyện gì buồn cười lắm.

Da mặt hơi nóng lên, ta cho rằng có lẽ giờ phút này mặt mình đang đỏ ửng, trông cực kì ngu ngốc.

Khóe mắt liếc nhìn Helia, câu thành ngữ dân gian này là hắn dạy cho ta, bảo là học được từ các thương nhân Trung Nguyên ở cảng Thebes, nói gì mà nghĩa là cho dù người cao cơ cỡ nào thì cũng có một người có thể hạ bệ người xuống; trên đời này không có thứ gì là hoàn hảo tuyệt đối.

Ra-là-nói-dối...

Helia nhún vai, bản mặt bình thản như muốn nói: Thật ra thần cũng không biết nó gọi là vỏ quýt, người biết đó giờ ngoại ngữ của thần vẫn không chuẩn mà. Nói thật đấy!

Ta trừng mắt cảnh cáo: Tốt nhất là ngài đừng nên có lần sau! Bằng không...!

Helia nháy mắt: Đã rồi!

Rồi họ khan hai tiếng làm giảm bầu không khí lạnh cứng, vịn tay ghế đứng dậy, chống một tay lên thắt lưng, tay còn lại xò ra vuốt tóc mái trước trán ra sau đầu, nói:

“Thời tiết hôm nay trong xanh ít mây, trời nhiều gió, rất thích hợp đi thuyền trên sông. Trùng hợp thuyền riêng của thần đang đỗ neo ở sau hoàng cung, từ

đó có thể xuôi dòng đi lên chợ trên sông của dân chúng. Nghe đâu quan trấn thủ hải cảng vừa ra thông lệ mới, nhiều thương buôn từ các xứ xa đến trao đổi giao thương, cảng Thebes hiện nay vô số vật phẩm được bày bán, rất hưng thịnh.”

Nhìn ta, ánh mắt đầy thâm ý:

“Sẵn dịp điện hạ đang có thời gian rỗi, nếu chỉ ngồi không một chỗ buồn chán, chi bằng cùng chúng thần ra ngoài cung du ngoạn một chuyến. Xem như thị sát dân tình.”

Ta dò mắt qua Ruka, im lặng khá lâu rồi, không muốn nói gì nữa sao.

Quả nhiên, thấy ta nhìn hẩn, dù chưa biết được bản thân đã được chấp thuận hay chưa, hẩn cũng không rỗi, bình tĩnh chỉnh trang lại y phục, đứng dậy rời chỗ ngồi, đến trước mặt ta, chấp tay thưa:

“Lời mời của Helia tướng quân coi bộ rất hấp dẫn, điện hạ thấy thế nào? Nếu điện hạ đi, thần sẽ cho kẻ dưới lập tức đi chuẩn bị sẵn sàng.”

Ta rũ mí mắt, gõ gõ ngón tay lên bàn, nhịp theo bản nhạc hòa tấu yêu thích, tiếp xúc với mặt bàn bằng gỗ bá hương phát ra tiếng “lóc cóc” nhỏ đều đặn. Lúc phải suy nghĩ, ta thường hay lấy nó ra để tịnh tâm. Bản nhạc này tiết tấu êm dịu, nhanh mà không gấp, da diết đi sâu vào lòng người.

“Điện hạ?” Ruka gọi khẽ.

Tay nhịp vẫn gõ, nâng mí mắt nhìn qua hai kẻ mặt mày tươi cười đang công khai bắt tay nhau đưa ta vào thế phải chọn lựa nhanh chóng trước mặt. Kể ra Ruka này khá giống ta và Helia, diễn thì diễn, lộ thì lộ, nhưng mỗi màn diễn đặt ra đều có mục đích, không phải để mua vui cho thiên hạ.

“Nghe không tệ, cũng được.”

Ruka cup mắt: “Vậy thần xin phép đi chuẩn bị ngay, thưa điện hạ.” Ta nghe được tiếng thở ra rất khẽ, xem ra Ruka rất vui mừng với câu trả lời của ta. Mà cũng đúng thôi, mừng rỡ là phải đạo. Mục đích ban đầu khi Helia và hẩn đến đây, chẳng phải chỉ vì mấy chữ gòn gòn này thời sao?

Tuy là thân thế của nam nhân này vẫn còn nhiều điều bí ẩn, nhưng giờ hẩn đã là người của ta, sớm muộn gì hẩn cũng phải đích thân nói rõ ngọn nguồn sự thật về bản thân với ta.

Nhưng là, ngày nào thâm tâm hẩn còn chưa toàn tâm toàn ý hướng về vị chủ nhân này, thì ngày đó, ta cũng chưa thể phó thác dù chỉ một chút niềm tin rất nhỏ vào hẩn. Ta sống trên đời hơn năm mươi bảy năm, qua ba kiếp người, đã sớm không còn niềm tin vào bất kì ai nữa rồi..

Ruka rời đi không bao lâu, Helia cũng bảo về thay y phục khác rồi đi luôn, bảo chiều nay gặp.

Ta ngồi trên ghế, nhìn vàng thái dương bên ngoài điện đã lên cao, ánh nắng từ bầu trời Ai Cập xuyên qua màn trướng chiếu vào giữa sảnh, phản chiếu hoa văn in chìm trên sàn lát cẩm thạch.

Nhìn đến thất thần một hồi, mới chợt nhận ra... bọn họ đã rời đi cả rồi.

Tầm điện rộng lớn, trừ bỏ tiếng màn sa bị gió lùa phát ra tiếng phành phạch, còn lại không gian dường như trở nên yên tĩnh đến kì lạ, đến đáng sợ, tựa như cả thế giới chỉ còn có mình ta tồn tại.

Ta kêu lên một tiếng: “Ari!”

Ari từ ngoài nhanh chóng chạy vào, trên tay vẫn còn nhỏ nước tí tách, chắc vừa mới giặt quần áo xong. Đường đường là quân sự lại chạy đi làm công việc của cung nữ, thật là...

Ta lười để ý mấy chuyện vặt vãnh, dặn dò con bé vài câu, đại loại như ta vào phòng nghỉ một chút, không có gì thì hạn chế đừng làm phiền, khi nào Ruka và tướng quân Helia trở lại thì hãy vào gọi ta dậy. Dặn dò xong, thấy Ari gật gù có vẻ đã nhớ hết nên rời ghế đứng dậy trở vào trong.

Lúc chuẩn bị khép cửa phòng lại thì Ari hỏi: “Ruka là ai vậy ạ? Nghe tên hơi quen quen?”

Mí mắt dần nặng trĩu, ta khoát tay: “Lát nữa tự hỏi Helia đi.” rồi khép cửa.

Bước vào phòng rồi, ta đi một vòng kéo lại rèm, sau đó mới mệt mỏi leo lên giường nằm.

Ngọn gió đầu thu len lỏi qua khe hở lùa vào phòng, tốc bay màn điều[3], hiu hắt dễ chịu.

[3] Màn điều: màn cửa các nhà giàu có treo trên giường.

Mơ mơ màng màng lại cảm thấy con buồn ngủ ập đến, có lẽ do sáng nay dậy quá sớm so với ngày thường.

Cảm nhận cảm giác êm ái dễ chịu từ chăn đệm truyền đến, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, ta thấy mình bay xuyên qua trùng trùng điệp điệp rừng núi sương phủ mây mờ, bay mãi bay mãi, cuối cùng dừng chân tại hoàng thành Babylon[4].

[4] Babylonia là tên quốc gia, còn thành tên Babylon.

Hoàng thành rộng lớn, lãnh thổ trải dài khắp Trung Đông.

Ta đứng trên đỉnh hoàng thành, phóng tầm mắt nhìn khắp bốn phương tám hướng.

Bỗng nhiên từ sau lưng có người khẽ gọi: “Asisur.”

Ta quay đầu, thì thấy mình đang ở trong một căn phòng.

Căn phòng mà ta đang thấy dát vàng nạm ngọc, sàn lát bửu thạch ô-phía sáng láng.

Dưới lưng thật mềm, ra đang nằm trên giường.

“Sao nàng vẫn chưa ngủ? Lại nhớ nhà à?” Một giọng nói trầm thấp từ sau lưng truyền đến, suýt chút làm ta giật mình.

Đang định quay đầu lại xem ai vừa nói chuyện thì giọng nói trầm thấp lại vang lên:

“Nàng hận bọn họ không?”

Ta nín thở, trở người, tự nhiên lại có gì đó thôi thúc ta phải nhìn rõ mặt người này. Nhưng ai ngờ khi quay lại, người đó đã ngồi bên mép giường, chỉ để lộ tấm lưng trần sần chắc mà đầy sẹo.

Sẹo lớn có, sẹo nhỏ có... đủ loại hình, đủ loại kích thước.

Không hiểu vì sao khi trông thấy tấm lưng đầy sẹo kia, thâm tâm lại dấy lên cảm giác thân thuộc kì lạ, tiềm thức trong lúc vô ý lại thốt ra khe khẽ những lời vốn dĩ không thể tùy tiện nói với ai:

“Hận.”

Vươn tay châm đèn dầu, ánh sáng liền men theo tay người bùng lên: “Sớm thôi, ta sẽ bắt tất cả bọn họ phải quỳ phục dưới chân nàng.”

Ta mấp máy môi: “Vậy sao.”

Bóng dáng cao lớn phản chiếu dưới ngọn đèn dầu yếu ớt, trong mắt ta lại thành ra một mảng màu u ám không dứt. Phảng phất như thậm chí dù đang ở trong một căn phòng lộng lẫy xa hoa nhường này, vẻ cô tịch của người cũng không thể nào khóa lấp đi được, không thể nào xóa nhòa.

Trong lúc mơ màng, giọng nói trầm thấp bỗng trở nên thật gần mà cũng thật xa:

“Nàng tin ta không?”

Cảnh vật trước mắt nhòe đi, ta như nghe thấy tiếng mình đáp:

“Tin.”

Đột nhiên ầm ầm một tiếng, đất trời như rung chuyển.

Giật mình mở mắt ra, căn phòng dát vàng ô-phía đã không còn, tấm lưng trần đầy sẹo cũng biến mất, trước mắt chỉ còn bầu trời Ai Cập xanh như màu lá mạ cùng bức tượng nhân sư đấng xa.

Ta chớp mắt vài cái, hóa ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

Nhìn bình hoa vốn đặt ở góc phòng giờ lẳng lốc dưới đất, tự nhiên chợt thấy buồn cười, cũng có tí chua chát, nói thẳng ra thì sự vật, con người ở trên đời này, có được bao nhiêu cái là thật đâu?

Giấc mơ và hiện tại, cách nhau chỉ một ý niệm.

Người cho là mơ thì là mơ, người cho là thật thì sẽ là thật.

Đơn giản vậy thôi.

Cửa phòng bị gõ to hai cái, giọng Ari từ sau cửa truyền vào: “Điện hạ, đội trưởng Ruka đã đến, đang ở bên ngoài sảnh ngồi đợi ạ.”

Đội trưởng Ruka, làm quen thân phận cũng thật nhanh.

Ta vén chăn bước xuống giường, đi đến bàn trang điểm, ngồi xuống ghế tựa, nói:

“Biết rồi. Đem y phục vào cho ta thay.”

...

Ta thay đổi thường phục xong, bước ra đại sảnh, quả nhiên trông thấy Ruka.

Hắn cũng đã thay đổi y phục, áo liền váy xanh lam sọc trắng, vắt trên vai một cái khăn dài đến eo.

Hình như bộ đồ này... lúc trước khi hắn làm cận vệ cho con trộm mộ đã thấy mặc rồi. Khi đó cho rằng hắn thích kiểu đồ này nên may nhiều bộ giống nhau để thay đổi. Dù gì cũng là cận vệ của vương hậu Ai Cập, không thể nào túng thiếu được. Nhưng mà bây giờ, cũng lại mặc?

Ruka thấy ta ra tới, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Ta gật đầu, thôi mặc kệ, rồi nhìn quanh, sao không thấy Helia: “Helia đâu?”

Ruka đáp: “Tướng quân nói tìm được địa điểm du ngoạn tốt hơn, đến trước đặt chỗ rồi thưa điện hạ.”

Ta nhượng mảy: “Là nơi nào?”

“Là một nơi tụ tập những người sưu tầm cổ vật, hôm nay vừa vận tổ chức đấu giá chén rượu mà vị Pharaoh đã thống nhất Thượng Hạ Ai Cập từng dùng qua. Tướng quân bảo có hứng thú, muốn mời điện hạ chia sẻ đồ tốt.” Ruka tiến đến, đưa tay làm động tác mời: “Chúng ta đi luôn chứ điện hạ?”

Ta đi thẳng ra cửa, lướt qua mặt hắn: “Được, đi thôi.”

Hội thương nhân sưu tầm cổ vật mà Ruka nói ngụ ở thuyền hoa giữa sông ngoại ô kinh thành Thebes, khi ta với Ruka đến nơi thì trời đã sẩm tối, trên thuyền đã khêu đèn.

Helia ngồi trong gian chính trên khoang thuyền, nâng chén rượu xem vũ cơ ngoại bang nhảy múa.

Ngồi trong sảnh ngoài hắn ra thì còn có mấy người khác nhìn khá quen mắt, thì ra đều là đám vương tôn quý tộc trong kinh thành.

Helia còn cái trang giả bộ huyền bí đứng dậy chạy đến, kéo tay áo ta lào thảo:

“Điện hạ tới rồi, đội trưởng Ruka cũng tới luôn. Điện hạ à, người ở đây không biết chúng ta là ai đâu, nhớ đừng để lộ thân phận nha.”

Ta âm ừ, thầm nghĩ tài diễn của Helia ắt đã đạt đến trình độ thượng thừa, sâu không thấy đáy. Nội chuyện tên nhiều chuyện người suốt ngày chong mặt khoe khoang khắp chốn kinh thành, có mấy người không nhận ra mặt mũi của người chứ? Có mà giả bộ không biết thôi! Còn ở đó cái trang!

Helia dẫn ta và Ruka vào chỗ ngồi, những người kia dù tỉnh rụi, song ánh mắt cứ bắn tới tập về hướng này.

Đám thường dân chưa từng diện kiến ta thì không nói, còn bọn vương tôn quý tộc này ngày nào đến lớp ta cũng gặp, cái bản mặt kênh kiệu thấy mà ghét, và lại bọn chúng ngày thường hay long nhong khắp hoàng cung, chuyện Ruka trở thành cận vệ của ta chắc cũng nắm trong tay luôn rồi.

Trưởng công chúa, Đại tướng quân đạo binh Orent, còn có cả tân đội trưởng đội cận vệ của trưởng công chúa, ba người cùng nhau đi chơi thuyền hoa, chuyện nóng xình xích này thế nào ngày mai cũng được cả triều đình biết hết.

Ta nói với Helia: “Chén rượu định mua đâu? Không phải là cái chén ngai đang cầm trên tay chứ?”

Helia cười bảo: “Đâu nào, còn không phải chờ điện... chờ cháu với Rimsi công tử đến sao, nên chưa bảo ông chủ lấy ra vội.”

Hắn quay ra một người ngồi chếch sau lưng bảo: “Ông chủ, người ta đợi đã đến rồi, ông mau đem đồ ra đi.”

Ta mỉm cười, không biết hắn thành em trai phụ vương hồi nào, với ta khi nào có một người hoàng thúc hờ này. Đúng lúc có rượu, cầm chén rượu người hầu rượu dâng lên, đưa cho Ruka kiểm tra.

Ông chủ bán đồ cổ trạc ngoại tứ tuần, mặt bết hồng hào, vóc người có phần đầy đặn, quần áo hơi cũ song hợp tông với dáng vẻ chất phát. Ông ta thừa vâng đồng thời khom lưng cung kính về phía này, rồi xoay người đi vào cửa bên, chốc sau đã bung ra một cái hộp gỗ.

Ông chủ đặt hộp gỗ lên chiếc bàn con trước mặt ta và đám người kia, chậm rì rì cẩn thận mở cái hộp ra, bên trong lại có một cái hộp nhỏ khác, lại mở tiếp, vẫn còn hộp nữa, lại mở tiếp nữa, vẫn còn. Cho đến khi mở đến cái thứ năm, mới xuất hiện lớp lụa đỏ bên trong.

Ruka dâng chén rượu cho ta, ta nhấp một ngụm, thấy trò này diễn cũng điệu nghệ phết, cũng thú vị, liệu ông chủ mập này có phải họ hàng thân thích gì với Helia không.

Ông chủ mập nâng cái vật quăn vải đỏ lên như nâng lòng đỏ trứng mỏng manh, giơ lên trước mặt Helia.

Helia xoa xoa tay, nhận lấy, giờ mấy lớp ra.

Một chén rượu bằng đồng loang lổ vết han gỉ nằm giữa lưạ đỏ, tựa như đã dài nắng dầm mưa bao năm tháng.

Ta chép miệng, nhìn nó gì khủng khiếp thế kia, chắc gì là đồ tổ phụ Pharaoh mấy nghìn năm trước đã dùng qua.

Helia cứ như sợ máu vãn tay sẽ làm bẩn, giữ cách lóp vại mà xoay tới xoay lui ngấm ngấm, ta cũng nhích lại gần coi cho rõ, Helia vừa tắm tia vừa nói: “Cháu à, cháu coi bề mặt của nó nè! Nhìn cái hoa văn của nó đây! Nhất định là đồ cổ thời 'đồ đồng' không lẫn đi đâu được! Nhìn chỗ han gỉ mà xem, lóp gỉ xanh dày cỡ này, không trải qua trăm nghìn năm thì không thể nào có được!”

Ta ừ ừ cho có, lặng lẽ nhân lúc Helia không để ý chuyển lẹ chén rượu qua Ruka.

Ruka cầm trong tay, nhìn một thoáng rồi nói: “Ông chủ này, theo tại hạ thấy thì chén rượu này hình như không phải vật lưu truyền từ thời kì 'đồ đồng'.”

Ta đã sớm đoán được, nghe vậy chỉ cả cười.

Tiểu tử nói hay lắm, hiểu đúng ý ta đấy.

Ông chủ mập sừng sốt: “Vị công tử này, xin đừng nói bậy bạ. Tiểu nhân đồ giờ buồn ngay bán thật, sao dám mang đồ giả ra lường gạt quý khách.”

Mặt Helia còn mắt hứng hơn, hai con ngươi như lưỡi dao bén ngọt cứ tia vào mặt ta rồi qua Ruka.

Ruka cong cong khóe miệng, đặt chén rượu lên bàn, nhẹ nhàng nói: “Theo tại hạ thấy, chén rượu này hẳn chừng năm ngoái.”

...

Trong màn đêm đặc quánh, ta hồi cung với ánh sao sáng lấp lánh trên đầu.

Helia suy sụp quá thể, chén rượu bị Ruka kết luận đúng là hàng nhái, hơn nữa còn nhái hết sức thô thiển. Ruka nói, muốn làm ra thứ đồ cổ này dễ vô cùng, trước tiên tạo một cái khuôn mô phỏng đồ cổ, sau đó nung chảy đồng, muốn đúc bao nhiêu có bấy nhiêu. Rồi ngâm trong mỡ, chôn dưới bùn lầy mấy hôm, phơi nắng thêm vài ngày, cứ lặp đi lặp lại quá trình đó nhiều lần, cuối cùng vùi trong đất ẩm, chừng bảy tám tháng là có thể tạo ra vết han gỉ bong tróc, nhìn vừa cổ vừa tơi tả.

Ông chủ nghe xong mà tay chân run rẩy, mặt cắt không còn giọt máu, đã vậy trong đám người ngồi đó còn có người lập tức gọi quan phủ ập tới, giải lão mập đi, sẵn tiện tịch thu luôn hàng hóa.

Ruka khá hứng thú với đồng hàng đấy, trong mấy rương hàng lớn của lão mập, chỉ có mỗi rương gỗ là thật, còn lại hầu như đều là đồ nhái.

Quan sai thủ thành hốt cả một thuyền đầy đồ nhái, vàng bạc đồng thiết ngọc thạch lưu ly dưới ánh nến lóng la lóng lánh nom thật bắt mắt, đáng tiếc là mặt Helia cứ thuôn ra.

Trước giờ ta bị Helia xỏ xiên nhiều rồi, lần này được dịp trả đũa, đúng là khoan khoái cả người.

Đội đồ đạc của lão mập bị chuyển đi cả rồi, Helia mới tiến đến gần ta. Thiết nghĩ hẳn đang cấu kinh lắm, ai ngờ vẫn còn cười vui vẻ, nhưng là vành mắt hơi cong, hơi nguy hiểm.

“Điện hạ, lát nữa giờ Thìn, người ra ngự hoa viên đội thần nhé.”

Ta không hiểu Helia hẹn ra đó làm gì, nhưng vẫn gật đầu: “Ừ.”

Helia vẫy tay, xoay lưng hòa vào dòng người tấp nập phía sau: “Vây thần xin đi trước.”

Ruka khom lưng: “Tướng quân đi bình an.” rồi chấp tay với ta: “Ta hồi cung chưa ạ?”

Ta ngẩng đầu nhìn trời, thở ra: “Hồi cung.”

Ooo

Trở về hoàng cung rồi, sau khi tắm rửa thay y phục mới, ta mới từ từ đến chỗ hẹn với Helia.

Ai ngờ đến đó đợi hết mười lăm phút, vẫn không thấy bóng dáng hấn đâu.

Trong lòng hơi không vui, nhưng trước giờ Helia hành sự đều có lí do riêng, hấn không làm điều chi thừa thãi. Nghĩ vậy nên ta cố gắng thuyết phục bản thân đứng thêm tí nữa.

Đêm đen đầy sao, gió bắc gào thét.

Tối nay trăng cũng rất tròn, ta đứng dưới ánh trăng sáng vàng vạc, không nhìn được cảm khái:

“Cảnh còn người xưa đã mất. Nhân sinh trên đời, có bao nhiêu khoảnh khắc được tỏa sáng đâu?”

Nán lại ngắm trăng thêm một hồi, ta đã hết kiên nhẫn, nhấc váy dời gót khỏi ngự hoa viên.

Ai ngờ trên hành lang, Helia và một người nữa đang đi về hướng này, đụng ta ở giữa hành lang.

Giờ mới chịu vác bản mặt mộc của người tới à...

Helia cười nói: “Nghe nói gặp ba lần một ngày là có duyên. Như câu chạy trời không khỏi nắng, ta và Asisur điện hạ đã là lần thứ hai rồi, nếu chốc nữa lại gặp, điện hạ có lẽ nên suy xét lại đây.” Hắn cười khanh khách, nhìn thoáng người bên cạnh: “Vương tử, ta nói có đúng không?”

Ta cũng nhìn thoáng người bên cạnh Helia, khoảnh khắc lướt qua gương mặt rất đỗi quen thuộc kia, trái tim tựa như nhói lên, đệm một tiếng cười khổ rồi mới nói: “Helia tướng quân chớ có luồn kim xe chỉ mối quan hệ giữa chúng ta. Vương tử là người đứng đắn, loại chuyện này há có thể tùy tiện trả lời sao? Tướng quân không nên nhất quyết lôi kéo người ta xuống nước chứ?”

Menfuisur không nói gì, mím môi đảo mắt đi nơi khác.

Helia chống hông, một tay đưa lên vuốt tóc ra sau đầu, cười bảo: “Sao có thể! Vương tử tấm lòng bác ái, sẽ không chấp nhất mấy lễ tiết nhỏ nhặt đâu.”

Ta nói: “Giờ này không còn sớm, ta cứ ngờ tướng quân đã hỏi phủ rồi, có sao vẫn còn nán lại trong cung vậy? Có chuyện gì sao?”

Helia thờ dãi, nhún vai: “Điện hạ hỏi hay lắm. Về phần thần dĩ nhiên không muốn chạy loanh quanh hoàng cung vào giờ này. Nhưng xế chiều nay Pharaoh căn dặn gia phụ dẫn vương tử đi thăm thú hoàng cung, sẵn sắp xếp tam điện riêng cho vương tử. Chắc, điện hạ cũng biết đó, gia phụ tuổi đã cao, ta thân là trưởng tử, làm tròn đạo hiếu, thay cha gánh vác là điều tất yếu.”

Ta rằng: “Ra vậy. Nhưng tiết trời đã vào khuya, vẫn còn thăm thú sao?”

Helia cười cười, đang định nói thì Menfuisur bên cạnh đột nhiên giật nhẹ cánh tay hắn, thế là đành phải tạm thời gác cái miệng đang ngửa ngáy lại, ân cần hỏi: “Vương tử cần gì sao?”

Menfuisur không trả lời, lạnh lùng dời mắt xuống áo choàng.

Ta và Helia cùng dời mắt theo, thì ra mép áo bị cong.

Helia à một tiếng, mím cười thân thiện: “Đề ta giúp ngài.” rồi chậm rãi khom xuống, quỳ một chân trên đất, vuốt phẳng mép áo choàng bị cong giúp Menfuisur, tuy vậy nhưng khóe miệng bên trái của hắn hơi nhích lên, mí mắt hơi nheo, rõ ràng là không vui khi bị Menfuisur xem như nô tài.

Ta ho nhẹ một tiếng: “Không làm phiền hai người nữa, ta đi trước nhé.”

“Gượng dãi” Helia vừa chỉnh trang y phục giúp Menfuisur vừa gọi ngược ta lại. Ta kiên nhẫn nhìn hắn làm việc, xong xuôi mới nhướng mắt nhìn ta: “Thăm thú nhiều đó cũng đủ rồi. Hơn nữa vương tử tuổi nhỏ, không nên thức quá khuya. Bây giờ thần đang đưa vương tử đến chỗ chường quân Hasi để chuyển giao công việc đây. Hay là chúng ta đi chung đi, sẵn thần tiễn người về.”

Ta cười, đứng qua một bên hành lang để trống đường: “Không cần đâu, ta tự về được mà.”

Helia nói: “Nếu điện hạ nói vậy thì thôi. À mà điện hạ có lời gì muốn nói với vương tử không?”

Cơ thể cứng ngắc, ta xiết chặt cây cán treo đèn lồng trong tay, chỉ muốn một gậy đập thẳng đầu Helia, đập cho hắn cảm miệng, tự nhiên nói mấy lời này cũng không biết là cố tình hay vô ý: “Trẻ rồi, có gì để nói đâu? Nên nhanh chóng đưa vương tử về tam điện nghỉ ngơi sớm thôi.”

Nhưng ngắm kĩ lại, chỉ tại do ta quá cảm tính. Helia không biết mối quan hệ giữa ta và Menfuisur. Trong mắt hắn, ta và Menfuisur chỉ đơn giản là cặp tỷ đệ vừa mới nhận mặt nhau, cùng cha khác mẹ, vô cùng xa lạ. Hắn nói này giờ, cốt chỉ muốn nhân cơ hội để ta kết giao với Menfuisur. Người trong cung thêm một người bạn tốt hơn thêm một kẻ thù. Hướng hồ Pharaoh chỉ có duy nhất hai đứa con kế thừa ngai vàng, nếu hai đứa con ấy đấu đá nhau vì vương quyền, chẳng phải thành ra kẻ cuối cùng ngồi không hưởng lợi là những kẻ không yên phận trong triều hay sao.

Gà nhà đánh nhau, để kẻ có mưu đồ bắt chính ngư ông đắc lợi, là việc làm ngu xuẩn cỡ nào.

Trong đầu Helia hiện giờ, chắc đang mắng ta như vậy.

Quả nhiên, Helia nhú mày, tiến lên một bước, nghiêng nửa người nói nhỏ vào tai ta: “Điện hạ người đang làm gì vậy? Chỉ ít chúc ngủ ngon cũng được mà?”

Ta lùi về sau một bước, tránh ánh mắt Helia: “Tướng quân, thì giờ không còn sớm, nên hộ tống vương tử hồi cung. Bằng không Pharaoh trách tội xuống, ta không gánh nổi đâu.”

Helia có phản ngạc nhiên nhìn ta, dù tính hắn không tử tế gì nhưng chung quy cũng biết chừng mực, đến đây thì tốp lại, nói thêm đôi ba câu rồi cáo từ rồi đi.

Menfuisur hơi khom người với ta: “Vương tử, xin đi trước.”

Ta cũng gật đầu đáp lễ: “Vương đệ, mời.”

Nhìn thân ảnh nhỏ bé cùng Helia rẽ dần về hướng khác, trong lòng ta ngổn ngang bao cảm xúc, song không hiểu vì sao vẫn có chút gì đó muốn nhìn theo bóng người kia nhiều hơn.

Vốn chỉ là một kẻ cô đơn nằm giữa cung vàng điện ngọc, nhưng có một người đem ánh sáng tới cho ta. Từ giây phút trông thấy bóng hình nhỏ nhắn ấy trong ngự hoa viên, thì chẳng biết tự khi nào, trong lòng ta đã lưu luyến một người, có bởi xóa cách gì cũng không mất đi.

Ở nơi tối lâu hẵn sẽ quyến luyến ánh sáng.

Ăn ngọt mãi miết, ắt sẽ nhớ da diết vị mặn.

Ta nghĩ, thưở ban sơ nhìn trộm người ấy cũng bởi vì lẽ đó.

Chỉ vì, trong tiềm thức của ta đã luôn mặc định rằng chỉ có thể nhìn thấy một người đó mà thôi.

Dù là năm xưa hay bây giờ, ta vẫn là một kẻ thích đi ngược ý người. Còn Menfuisur vẫn là bông hoa đương nở rộ, là người sở hữu ánh sáng chói lọi, là tâm điểm thu hút toàn bộ ánh nhìn như xưa.

Trong triều lẫn dân chúng sẽ lần nữa ca ngợi đệ ấy là hiền quân muôn thuở. Phần ta, về sau gặp được, cũng chỉ có thể nghe gọi một tiếng Vương tỷ, đáp lại một tiếng Vương đệ mà thôi...

Đèn lồng trong tay bị gió thổi qua, ngọn đèn yếu ớt lay động, tựa như tâm ta lúc này.

Xem ra trước khi nói chuyện với ta, phụ vương đã tìm Menfuisur trước rồi. Từ biểu hiện ban sáng và bây giờ, có thể chắc chắn rằng đệ ấy đã tìm được giải pháp cho mình.

Vương đệ của ta vẫn thông minh như trước kia.

Có lẽ ta nên học tập Menfuisur, đệ ấy đã không thêm chấp nhất chuyện cũ, thì ta cũng đừng quá cố chấp một ý niệm.

Những việc đã qua, nếu không quên được, thì cứ xem như chưa từng quen biết đối phương đi.

Làm như vậy, có lẽ là tốt nhất cho tất cả sau mọi chuyện...

Nhường mắt lên, vừa vặn có một nội quan đang đi về hướng này, ta chặn hẵn lại, dặn: “Đến nói với Pharaoh, công chúa Asisur đã thông suốt rồi. Bảo người từ nay đừng quản thúc áp chế nữa.”

Nội quan nhỏ tuổi không hiểu ta nói gì, chỉ biết vâng dạ rồi rít, sau khi nhắc lại nguyên văn lời nói theo lệnh ta liền co giò chạy mất hút. Ta nhìn hướng hẵn đi, đúng là hướng ngự thư phòng, không đến nỗi, lạnh lẽo lắm, không đi sai hướng.

Rồi nhìn con đường sâu hun hút phía trước, hai chân vẫn bước đều không dám chậm lại nửa nhịp tí nào:

“Chỉ là sau này, không thể nghe được tiếng gọi vương tỷ một cách chân thành nữa rồi...”

Có người từng nói với ta, khi ta phiền lòng, hãy tìm một nơi yên tĩnh thanh vắng, sau đó đi thẳng về phía trước, đừng dừng lại. Bởi khi ta dừng lại, chứng tỏ nỗi phiền của ta quá lớn, khi đó chỉ sợ sẽ lập tức bị những suy nghĩ phiền diện quần lấy, không kiềm được mà đau thấu tâm can.

Ta khi ấy không tin, còn vừa che miệng cười vừa bảo người lừa thần thiếp.

Nhưng thật không ngờ rằng, hôm nay đã bị người đó đoán trúng mất rồi.

Dù khi Helia nói, ta đã mơ hồ lường trước sẽ xảy ra cuộc gặp gỡ này.

Nhưng...

Hốc mắt nóng dần.

Một giọt nước khề tràn mi, lăn dài trên đôi má đào.

...

Vẫn có chút nhói đau...

- Spoil:

“Vì ta luôn nhìn người đó, nên ta biết người đó muốn gì, biết người mà người đó thật sự thích là ai, thế nên ta mới nói cho người ấy biết - Rốt cuộc, ta vẫn chỉ là một kẻ ích kỷ sợ phiền.”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Carol rido

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Ngày mười lăm tháng ba, trời trong xanh.

Tỉnh luôn hôm nay thì đã tròn bốn năm kể từ khi Pharaoh Nephenmaat đón vương tử Menfuisur nhập cung, ban chiếu chỉ bố cáo thiên hạ, sắc phong tước vị Nhị hoàng tử của đế quốc Ai Cập.

Năm nay ta mười hai tuổi, Menfuisur mười tuổi.

Vừa vặn hôm nay là sinh thần Menfuisur, cả hoàng cung người đi người lại, vô cùng náo nhiệt.

Trong ngự hoa viên, Minurê hai má ửng hồng, đầu lảo đảo mồ hôi đi qua đi lại trước cửa mái đình nhỏ, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Làm sao đây? Làm sao nói đây? Trời ạ, không nói được!”

Nằm dài trên ghế sập làm từ gỗ Liban, Menfuisur đưa tảo lên miệng, cắn phập xuống, mắt kiên nhẫn nói: “Có cái gì mà không nói được hả? Chỉ cần nói ba chữ ‘thần thích người’ là xong thôi!”

Minurê hoảng hốt, quỳ một chân xuống trước ghế dài, mắt rung rung: “Chủ nhân, tha cho thần đi!”

Unasu đứng bên cạnh Menfuisur, vừa ra sức quạt mát cho vương tử, vừa chêm vào nói giúp:

“Chủ nhân, chủ nhân! Ngài xem Minurê đi, mặt thì đỏ gay, mắt thì ứa nước, bộ dạng thực sắp khóc tới nơi rồi, thật là khó coi quá. Hay là tha cho anh ấy đi được không ạ, mắt công chúng mất?”

Menfuisur hừ một tiếng, cắn thêm miếng tảo, nheo mắt: “Nói không được thì nữ quan Nefutara...”

Minurê vừa nghe tới đây liễu hiểu thôi xong rồi, bèn mếu máo thưa: “Thần, thần sẽ nói mà... T^T”

Menfuisur mỉm cười thỏa mãn, lại cắn tảo: “Xem như người thức thời.”

Unasu đứng cạnh không biết nói gì hơn, chỉ đành hướng Minurê trao cho ánh mắt tiếc thương.

Ta đứng sau cây đại thụ, thu hết quang cảnh khóc lóc sống động của Minurê vào tầm mắt.

Ari nép sát sau lưng ta, hỏi nhỏ:

“Vương tử sai Minurê đi làm cái gì mà trông đau khổ vậy điện hạ?”

Ta nhún vai tỏ ý không rõ, tính ta lại không phải kẻ nhiều chuyện thích chõ mó vào chuyện của người khác, nên xoay người chuẩn bị rời đi. Ai ngờ vừa đi được ba bước, đã nghe tiếng Menfuisur:

“Vương tử đứng đó lâu như vậy, không định vào chơi sao?”

Ta đưa mắt qua Ari, cô nàng tròn mắt lắc đầu nguầy nguậy: “Em đi nhẹ nhàng lắm mà!”

Tiếng Menfuisur lại từ mái đình vọng ra: “Chiếc mề đây vương tử đang đeo quả thực đẹp, khiến tiểu đệ bị chói cả mắt.”

Ta lạnh mặt liếc Ari, đã bảo bao nhiêu lần đừng lấy mấy màu sắc sỡ như vậy, cứ đòi học theo Helia, đi chọn loại khăn tới năm loại bừu thạch, giờ đã

thấy tác hại chưa?

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần, ta nhướng mắt lên, liền trông thấy Helia đang vội vội vàng vàng đi về phía Đông, bên eo hắt giắt tế kiếm, trong tay cầm một xấp giấy Paryus dày, có lẽ đang đến phòng nghị sự. Thấy ta đang ngơ ngác nhìn hấn, liền cười cười vẫy tay:

“Asisur điện hạ, bên này!”

Ta mỉm cười gật đầu, cúi đầu nói nhỏ với Ari: “Em về cung trước đi.”

Ari nhún người hành lễ: “Dạ, điện hạ nhớ cẩn thận.”

Ta phẩy tay áo: “Được rồi.” Đúng lúc ta đang không muốn giáp mặt với Menfuisur, lại gặp được Helia đi ngang qua, vừa vận thật. Giờ tay ý bảo hấn đứng đó đợi một chút, rồi ngoảnh bước về sau, bước vào mái đình, chọn một chỗ không quá xa cũng không quá gần Menfuisur mà đứng, hỏi:

“Vương đệ có gì muốn nói với ta sao?”

Menfuisur không trả lời câu hỏi của ta mà hướng ánh mắt về phía Unasu, hơi nhướng mày:

“Vương tỷ có chuyện gấp à, sao không ngồi xuống cho thoải mái?”

Lời ra tựa như đang nói với ta mà cũng như không phải.

Unasu buông quạt xuống, đưa tay ngang hông hành lễ: “Đề thần đi lấy ghế cho công chúa.”

Ta lắc đầu: “Không cần, ta đang bận, sẽ đi ngay.”

Unasu khó xử nhìn ta, rồi nhìn Menfuisur: “Chủ nhân, công chúa nói không cần. Vậy...”

Nhưng Menfuisur lại trừng mắt với Unasu, đập tay xuống bàn đá nhỏ bày la liệt điểm tâm các thứ ở bên cạnh, quát lên: “Sao còn không mau đi lấy ghế cho vương tỷ ngồi nghỉ hả?”

Unasu giật nảy mình, vội ba chân bốn cẳng chạy đi lấy một chiếc ghế gỗ, đặt xuống bên cạnh ta, biểu tình khổ sở, thành khẩn nói: “Mời công chúa ngồi xuống nghỉ chân đi ạ.”

Ta hơi nhìn qua Unasu, lại phóng tầm mắt về phía Helia đang vẫy gọi ới không ra tiếng đằng xa, cuối cùng dừng nơi thân ảnh Menfuisur nằm trên sạp gỗ:

“Vương đệ có việc xin cứ nói, ta không có nhiều thời gian.”

Menfuisur im một lát rồi cau mày, vuốt ve thanh đoản kiếm đang ôm trong lòng, nghiêng đầu ngó ta, cười nhẹ, hờ hững nói: “Vương tỷ là không rảnh, hay không muốn nhìn xem đứa tiểu đệ này?”

Khóe miệng bỗng chốc cứng ngắc, ta gắng gượng nặn ra nụ cười tươi tắn: “Vương đệ nói gì vậy?”

Menfuisur bật cười: “Vương tỷ thật giỏi đóng kịch.” lấy một trái nho đen mọng nước cho vào miệng nhai: “Tỷ thật sự tưởng rằng ta không biết mấy năm nay tỷ đã làm những việc tốt gì ư?”

Ta nhìn chằm chằm Menfuisur, chờ đệ ấy nói tiếp.

Helia đứng ở đằng xa, mãi thấy ta chưa chịu rời khỏi chỗ, thiết nghĩ đã hiểu ra phần nào, từ từ chuyển hướng đi về phía này.

Menfuisur cảm ly nước ép nho lên, nói: “Nghe quan viên trong triều nói tỷ tỷ dâng kiến nghị lên phụ vương, hằng tháng vào ngày nước dâng, mỗi tỉnh phái tiểu đội tuần tra dọc sông Nile, đề phòng có người lợi dụng thời điểm nước dâng trà trộn vào Ai Cập. Không biết đã tìm được chưa?”

Ta nghe xong, không nhịn được nhếch mép cười nhạt.

Mục đích của cuộc đối thoại hôm nay, cũng chỉ có như vậy.

Ha, xem ra mấy năm nay Menfuisur dù mặt lạnh mày nhạt với ta, số lần trao đổi nói chuyện bốn năm nay chưa từng vượt quá mười câu, nhưng lại chưa bao giờ rời mắt khỏi ta, ta làm gì, gặp những ai, đệ ấy nắm bắt cũng thật rõ ràng. Học trò được tể tướng Imhotep, người được vạn dân ca tụng “Trí tuệ của Ai Cập” đích thân đào tạo dạy dỗ quả nhiên có khác.

Nhấn nại của Menfuisur, cố gắng giả như có thể quên hết năm xưa, ba năm, có lẽ đã đến giới hạn.

Một năm trước trên bầu trời phía Tây Ai Cập đột nhiên phát sinh dị tượng, cuồng phong bão táp không ngừng đánh lật tàu thuyền đi lại trên biển Địa Trung Hải. Ta thấy nghi ngờ, liền phóng ngựa đi xuống Hạ Ai Cập, ở li trong thần điện canh chừng tám phủ điều ba ngày ba đêm. Cuối cùng cũng đợi được, tám phủ điều bắt ngờ phát ra ánh sáng chói mắt, rồi trên tường hiện lên dòng chữ:

Khi ngôi sao Sirius rực sáng trên bầu trời chính là lúc một vị thánh nữ xuất hiện, nàng có một mái tóc vàng óng với làn da trắng như mặt trăng cùng với

đôi mắt xanh biếc của biển cả.

Nàng xuất hiện không phải trong lớp hào quang, mà trong lớp áo bần hàn của nô lệ hèn mọn.

Vẫn là lời sấm truyền như ba lần trước, nhưng lần này xuất hiện kèm thêm dòng chữ đỏ như máu:

Nữ nhân với mái tóc màu vàng kim sẽ từ nơi Mẹ hiền sông Nile hiện lên.

Các dân tộc, các vua và các nước sẽ vì vẻ đẹp nó mà đổ máu.

Thế gian sẽ say mê trong ái tình của nó.

Hỡi đế chế Ai Cập tự cho mình kiêu ngạo, ngươi cũng lại sẽ lần nữa vì nó mà diệt vong!

Quan trọng hơn hết, lời tiên đoán sau chót đó đã in sâu vào mắt ta, khiến trái tim như ngừng đập:

Hỡi đế chế Ai Cập tự cho mình kiêu ngạo, ngươi cũng lại sẽ lần nữa vì nó mà diệt vong!

Khi nhìn thấy lời sấm truyền huyền thoại đó, ta đã hiểu kiếp này cũng vẫn không được yên ổn. Từ đầu tấm phù điêu cho ta chọn lựa, lại cho ta hồi sinh, tất thấy chỉ gói gọn trong một lời nguyện. Nay trong lời sấm truyền năm xưa lại có thêm những lời này, thì ta lại càng thấu rõ.

Lúc xưa ta từng nghĩ, Carol Rido có khi nào là do thần linh phái tới diệt Ai Cập ta.

Nhưng nay, sau nhiều đêm mất ngủ, ta cuối cùng đã nhìn ra, nếu không phải cô ta chết thì là Ai Cập vong.

Ban đầu ta vốn không muốn nhúng tay, mắt công chuốc thêm phiền phức. Nhưng không ngờ vào một đêm khuya, Ai Cập đang bị bão cát tấn công, bụi tung mù mịt, đại tư tế đến tìm ta, ông nói: “Trường công chúa điện hạ, mấy hôm nay trời sinh dị tượng. Sao Sirius phát sáng, ánh sáng từ xưa đến nay chưa từng có. Ở rìa Địa Trung Hải nổi giông liên tiếp, tàu đắm liên miên. Lão thần ngày ngày cầu nguyện lên các vị thần linh, một lòng muốn thiên tai thuyên giảm. Nhưng mãi không thấy thuyên giảm. Xin hỏi trường công chúa, có nhận định gì về những dị tượng này không?”

Ta đáp: “Đại tư tế, ta chỉ là một đứa trẻ miệng còn hôi sữa. Nào biết trả lời câu hỏi của ngài?”

Đại tư tế vuốt vuốt chòm râu được cắt tỉa gọn gàng, cười ra tiếng: “Trường công chúa điện hạ quá khiêm nhường rồi. Thân là đại tế tư tương lai của Ai Cập, những việc này sao có thể không am hiểu? Công chúa đừng trêu thần.”

Ta biết đại tư tế muốn ám chỉ điều gì, bí mật của tấm phù điêu, ông ấy biết không ít. Bèn cười:

“Trời sinh thiên khuyển. Xưa nay một là phước, hai là họa. Nhưng nay biển lớn nổi giông, chỉ e...”

“Chỉ e không phải phước, mà là họa. Biển lớn đổ máu, là tai tinh!”

Đôi mắt đại tư tế lóe lên tia sáng kì lạ, thấp giọng tiếp lời:

“Công chúa có nghi ngờ ai không?”

Ta nhìn ông một cái, không đáp, đại tư tế tiến đến vỗ nhẹ lên vai ta:

“Xưa nay bảo vệ Ai Cập là trách nhiệm của đại tư tế các đời. Lão thần tuổi đã cao, gần đất xa trời, chỉ mong mau được về thế giới bên kia. Vì vậy, trọng trách nặng nề này xin công chúa hãy...”

Hãy gánh vác.

Hãy bảo vệ Ai Cập.

Ta làm sao lại không hiểu ý nghĩa của trọng trách đó chứ?

Tối đó sau khi bão cát tan, ta đứng ngoài ban công. Nhìn ngôi sao Sirius tỏa sáng chiếu chói lọi giữa bầu trời Ai Cập, rọi bóng in xuống mặt nước sông Nile, nghe tiếng người dân đồng loạt mở cửa đổ ủa ra bờ sông, hoan hô hò reo: “Sao Sirius xuất hiện rồi! Trúng mùa rồi! Nữ thần sông Nile phù hộ Ai Cập! Pharaoh vạn tuế, vạn vạn tuế! Hoan hô Pharaoh! Hoan hô Nữ thần sông Nile!”

Phóng tầm mắt nhìn khắp tám phương bốn hướng, một dải đất phù sa màu mỡ tốt tươi, mới xinh đẹp làm sao. Ngay khoảnh khắc cả Ai Cập như rung động ấy, ta liền chọn xong nên làm thế nào.

Giữa Ai Cập và một đứa trẻ trộm mộ hèn mọn, thân là đại tư tế của thần điện, ta chỉ có thể chọn một.

Lần nữa dẩy vào Carol, lần này, ta sẽ không để thua trước cô ta.

Một năm nay ta phái Ruka không ngừng đi khắp nơi tìm kiếm, tất thấy đều tiến hành rất cẩn mật, nhưng là không hiểu vì sao vẫn để rò rỉ tin tức đến tai

Menfuisur. Hậu quả chính là Menfuisur cũng phát sinh nghi ngờ, thấy ta dằng kiển nghị thì càng hiểu ra, hiềm khích đệ ấy vốn đã cho qua lại...

Chỉ là...

Đệ có Trí tuệ của Ai Cập, ta cũng có con trai của Trí tuệ Ai Cập phò trợ.

Chúng ta, kẻ tám lạng, người nửa cân.

Helia đứng sau tán cây đại thụ, im lặng nhìn ta.

Thấy ta gạt đầu, Helia liền dời gót, tao nhã bước đến trước mặt Menfuisur, nghiêng mình hành lễ:

“Helia khấu kiến vương tử.”

Menfuisur đặt ly nước ép nho xuống bàn, lia mắt nhìn qua mặt ta một cái rồi nhìn Helia trước mặt, nhíu mày: “Tướng quân Helia, giờ này không phải ngài nên ở phòng nghị sự với Pharaoh sao?”

“À, về việc đó...”

Helia mỉm cười, di chuyển đến chỗ ta, dịu dàng nắm lấy tay phải ta, đặt một nụ hôn xuống:

“Thần phụng lệnh Pharaoh, đến đón công chúa đến phòng nghị sự.”

...

Gió nhẹ thổi qua, lay động tà váy dài chấm đất.

Ta và Helia sóng vai rảo bước trở về tẩm cung, dọc đường đi Helia huyền thuyên không ngớt, bên tai ta toàn là tiếng cười trong trẻo của hân: “Ban nầy nhìn ánh mắt điện hạ, thần quả thực rất vui.”

Cước bộ dưới chân không ngừng lại, ta nhìn con đường vẫn còn rất dài trước mặt, rồi nhìn Helia:

“Vui ư? Vì sao lại vui? Ban nầy nếu như Menfuisur không tin ngài, nhất quyết ba người ba mặt một lời đi gặp phụ vương, sợ rằng tội truyền giả thánh ý của ngài không thoát nổi đâu. Nhẹ thì bêu đầu, nặng thì diệt tộc. Phải biết tính mạng của ngài ban nầy như mảnh chi treo chuông đó.”

Helia cười khê một tiếng: “Vậy thì sao?” lướt ngang qua ta: “Thần không quan tâm”

Ta tăng nhanh cước bộ, lướt qua mặt Helia, nhẹ giọng: “Vi ta, đáng sao?”

Giọng Helia từ sau lưng truyền tới: “Đáng chứ. Vì công chúa, tính mạng này có là gì.” âm vực không cao không thấp, khiến người ta ngỡ như đang đùa, cũng ngỡ như thật lòng.

Một chiếc lá bị gió thổi rời khỏi nhánh cây, lá xanh mơn mơn theo gió bay vài vòng trong không trung, rồi rơi xuống hành lang, dừng lại cách bước chân ta khoảng hai tấc: “Nếu chẳng may ngài bị giáng tội, ta lại vì tham sống sợ chết mà bo bo giữ mình, phải tay đứng ngoài cuộc. Lúc đó tướng quân thân mang từ tội, gia quyến đều bị rơi đầu. Liệu khi ấy còn có thể đáng nữa không?”

Một khoảng im lặng.

Lần này đến lượt ta dừng bước chân.

Ta cụp mí mắt, khê thờ dài.

Quả nhiên, con người mà, đứng trước chữ “tử” thật khó mà lựa chọn giữa đúng và sai.

Cứ ngỡ Helia sẽ im luôn hoặc trả lời một cách hời hợt, ai ngờ hân lại khe khê đáp hai tiếng:

“Không đáng.”

Ta bị tiếng Helia làm cho ngạc nhiên, ngoảnh lại nhìn, thì thấy Helia cũng đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn ta. Không biết là do nhiệt độ bên ngoài trời đột ngột nóng lên phả vào hành lang làm ta nhìn lầm hay là thế nào, nhưng ánh mắt Helia dường như đượm buồn, hơn nữa, còn có chút đau đớn:

“Bởi vì điện hạ... chưa bao giờ thật tâm tin tưởng tôi.”

Hân nói tiếp: “Năm đó tôi lựa chọn đi theo phò tá điện hạ, không phải vì lợi ích cũng chẳng phải vì vinh hoa. Helia trước nay không màng vinh hoa phú quý. Chức tước chỉ là cái vỏ bên ngoài. Là vinh hay nhục cũng chỉ là một khoảnh khắc. Nhiều năm nay Helia tự thấy bản thân tận tâm tận lực với điện hạ, nhưng vì sao dù chỉ một chút niềm tin nhỏ nhoi điện hạ cũng không thể cho tôi?”

Ta hứng ánh mắt của Helia, không lên tiếng.

Ánh nắng chói chang từ vầng thái dương của Ai Cập rọi xuống những tán cây trong ngự hoa viên, xuyên qua từng phiến lá chiếu xuống. Dưới cái nắng gay gắt, phản chiếu trong đôi mắt sáng của Helia là hình bóng của ta, thân hình nhỏ bé đứng giữa rừng hoa trông mới cô đơn bơ vơ làm sao.

“Ta chỉ là thuận miệng nói đùa, không nghĩ tới tướng quân lại thật lòng như vậy.”

Helia xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón trỏ, nghe ta nói vậy thì cười:

“Lời nói đùa này của điện hạ, thật khiến Helia vừa lo lại vừa sợ.”

Có lẽ do ta quá nhạy cảm, nụ cười này của Helia trông không vui vẻ lắm, còn có phần gượng gạo.

“Tướng quân giận à? Cũng phải, lời nói đùa này, quả thật không vui.” Ta tiến lên một bước, cõng chiếc nhẫn khảm ruby đỏ đeo trên ngón áp út, đưa đến trước mặt Helia: “Chiếc nhẫn này là vào năm ta năm tuổi, phụ vương đã tặng ta làm quà mừng sinh thần. Một chiếc màu đỏ, một chiếc màu xanh. Phụ vương nói, nhẫn này cho ta một điều ước, dù là xin phân nửa nước, ông cũng sẽ ban cho. Lần đó tướng quân cũng có mặt, còn khen cặp nhẫn thật đẹp, hẳn là tướng quân vẫn còn nhớ?”

Helia nhìn chiếc nhẫn, ngẩn ra một chút, rồi nhìn ta.

Ta nói: “Cổ nhân có câu, hai người thì hơn một người. Một bàn tay không thể cùng đeo một cặp nhẫn. Đã gọi là cặp, thì phải chia ra cho hai người cùng đeo. Tướng quân nói có đúng không?”

Helia rằng: “Điện hạ đưa nhẫn cho tôi, đồng nghĩa tuyên bố với Pharaoh và cả Ai Cập tôi đã là người của điện hạ. Có trong tay binh quyền của đạo quân Orent, tất sẽ đem tới nhiều lời đàm tiếu. Điện hạ trước giờ đều câu bình yên, không thích lộ liễu. Nước đi này của điện hạ, sẽ làm đổ vỡ toàn bộ mưu tính rùng rã bấy năm nay.” dừng lại nhìn vào mắt ta: “Điện hạ còn muốn đi?”

Ta mỉm cười: “Tướng quân suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Helia không nói gì, vờn tay đẩy chiếc nhẫn về lại cho ta.

Ta nhú mày, Helia nói: “Điện hạ làm vậy, tức là chịu tin tưởng tôi, tôi rất vui. Còn chiếc nhẫn này, điện hạ cứ giữ lại đi. Sau này đại nghiệp có thành hay không, nó có công lao không ít đâu.”

Ta thờ dãi, giữ tay Helia lại, nhét chiếc nhẫn vào lòng bàn tay hẩn: “Lần này ta không đùa.”

Helia cười khỏ nhìn chiếc nhẫn khảm ruby đỏ chói yên vị trong lòng bàn tay: “Điện hạ!”

“Được rồi, không phải ngại nên đến phòng nghị sự rồi sao. Ta tự về cung được, ngại đi đi. Không nên để Pharaoh chờ lâu quá, sẽ bị trách tội đó.” Ta chặn ngang Helia, cong cong khóe miệng bảo.

Helia nhướng mi nhìn ta, bạc môi hơi hé: “... Helia tuân lệnh điện hạ.”

Đứng nhìn theo bóng dáng Helia rời đi, rồi khuất dần sau bờ tường điêu khắc hoa văn xảo diệu, ta chợt thấy... dù cho đã quen biết hơn bảy năm, sáng tối kề cận, chén tạc chén thù. Nhưng nam nhân này, ta vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu được hết hẩn. Hẩn tựa như một nhánh cây, còn ta là một con thỏ. Dù cho thỏ có gặm lá trên nhánh cây đi chăng nữa, cũng không thể nào ăn được thân cây.

Giống như cuộc trò chuyện vừa rồi, hẩn biết bảy năm nay ta vẫn chưa hề tin tưởng hẩn, cho nên mới mượn cánh ra lời. Nếu là ngày đầu ta quen biết Helia, nghe những lời như vậy, thiết nghĩ sẽ cảm động không thôi, còn tin tưởng tuyệt đối. Nhưng, ta và Helia, đã không phải là ngày đầu biết nhau. Hẩn đúng là rất hiểu con người ta, nhưng hẩn đã sợ ý một chuyện, là ta cũng rất hiểu hẩn.

Ta hiểu hẩn là con người như thế nào.

Từ ngày hẩn đứng dưới ánh mặt trời tuyên thệ, thì ta đã biết cả đời này hẩn cũng sẽ không lừa ta.

Nói cách khác, hẩn sẽ không phản bội.

Nhưng là, bảy năm nay, hẩn cũng giống như ta.

Đều chưa từng tin tưởng lẫn nhau.

Cả hai chúng ta đều hiểu nhau, nhưng tâm tư sâu như đáy biển, muốn hiểu hết ư?

Helia, nếu thật muốn ta thật tâm tin tưởng người, thì người cũng nên toàn tâm mà tin tưởng ta.

Thiếu niên như hoa, đương độ đắc ý.

Ngày tháng còn dài, mong là người sẽ không làm ta thất vọng...

Tướng Helia đi rồi, ta lại theo lối cũ trở về cung. Ai ngờ hần lại quay đầu bước trở lại, trưng ra gương mặt mười phần nghiêm túc nói với ta: “Điện hạ, vương tử là kẻ địch.” vô cùng đồng dục.

Ta ngó ra, rồi cười: “Tướng quân đùa gì vậy?”

Helia không cười, hần âm trầm nhìn ta một hồi rồi mở miệng bảo có việc gấp, cáo từ rồi đi, nhưng trước khi rời đi vẫn ráng nán lại nói thêm một câu: “Điện hạ, qua việc ngày hôm nay, thần nghĩ điện hạ cũng nên nhận rõ ai là địch, ai là bạn. Nhiều năm nay vương tử không ngừng chống đối, tuy không khiêu khích ra mặt nhưng ý tứ đã rõ ràng. Thần biết trong tâm điện hạ vị trí vương tử không tầm thường. Nhưng điện hạ thấy đó, đối với chuyện này, vẫn nên có sự kết liễu thì hơn.”

Hần hạ giọng:

“Vội lại lần trước điện hạ nói với thần, tin tức thường hay bị rò rỉ. Thần đã điều tra rồi, gần đây tài chính của Ari không được tốt. Có người từng thấy cô ta qua lại với Unasu, hầu cận của vương tử.”

Ta gạt đầu tỏ ý đã đủ, rồi tiếp tục theo lối cũ trở về.

Helia suy nghĩ quá nhiều rồi.

Menfuisur sẽ không là kẻ địch của ta, sẽ không đâu.

Tình cảm kia sớm đã phai nhạt dần, qua ba kiếp, ta cũng đã thấu hết cả.

Không cần hần nói, ta cũng sẽ kết liễu tư tình càng sớm càng tốt.

Còn về phần Ari, gian tế ư?

Con bé theo ta nhiều năm như vậy, nếu muốn phản bội, kiếp trước đã phản bội từ lâu rồi.

Ari không thể nào là kẻ phản bội!

Miết ngón tay cái vào mép váy, đầu mày chau lại.

Ta tin Ari, nhưng ta cũng tin thông tin Helia cung cấp là xác thực.

Rốt cuộc thì... giữa Helia và Ari, người nào mới là kẻ nói thật đây?

“Điện hạ, chúng ta có hồi cung ngay không ạ?”

Trong lúc ta đang thất thần, giọng Ari đột ngột vang lên, kéo ta trở lại thực tại.

Ta quay lại nhìn thì thấy Ari đang cầm trong tay một cuộn giấy, đang bước vội trên hành lang, đi về phía ta, vẻ mặt có phần vội vã: “Có chuyện gì nghiêm trọng sao?”

Ari điều chỉnh hơi thở, dâng cuộn giấy trong tay cho ta, nói: “Đội trưởng Ruka cho thám tử gửi tin năm trăm dặm hồi báo! Đã tìm thấy tung tích Carol Rido ở thành Atina nằm ở phía Nam Ai Cập, thừa điện hạ. Bọn họ đang mai phục theo dõi, nói chờ lệnh của điện hạ mới hành động tiếp.”

Ầm một tiếng, như sét đánh ngang tai.

Đầu ngón tay đang mở cuộn giấy hơi run lên, lời sấm truyền đột nhiên như vang vọng đâu đây.

Khi ngôi sao Sirius rực sáng trên bầu trời chính là lúc một vị thánh nữ xuất hiện, nàng có một mái tóc vàng óng với làn da trắng như mặt trăng cùng với đôi mắt xanh biếc của biển cả.

Nàng xuất hiện không phải trong lớp hào quang, mà trong lớp áo bần hàn của nô lệ hèn mọn.

Nữ nhân với mái tóc màu vàng kim sẽ từ nơi Mẹ hiền sông Nile hiện lên.

Các dân tộc, các vua và các nước sẽ vì vẻ đẹp nó mà đổ máu.

Thế gian sẽ say mê trong ái tình của nó.

Hỡi đế chế Ai Cập tự cho mình kiêu ngạo, người cũng lại sẽ lần nữa vì nó mà diệt vong!

Carol Rido, không ngờ thật sự tìm được ả ta ở Ai Cập.

Ta siết chặt cuộn giấy trong tay, dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng sự tồn tại của Carol tại Ai Cập này vẫn khiến lòng ta lạnh lẽo cực độ, mím môi: “Lập tức chuẩn bị, ta phải tới Atina một chuyến.”

Ari vội đáp: “Dạ!”

Carol, ta nhất định không thể để Ai Cập vì người mà diệt vong lần nữa...

-

- Chương kể: CAROL RIDO (TRUNG).

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Máu rửa yến nha

◆ N NHA.

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

“Điện hạ, mau nhìn kia!” Ari gọi khẽ.

Ta nhìn theo hướng cô nàng chỉ: “Nhìn cái gì?”

“Là nhị điện hạ!”

Cách chỗ ta đứng khá xa, đúng thật là mơ hồ trông thấy bóng dáng Menfuisur. Vương đệ ta đang cười nói với một nữ nhân nào đấy. Nữ nhân đó không biết nghe đệ ta nói cái gì mà cứ cách vài giây lại đưa tay lên che miệng cười thẹn thùng, hai mắt mê mẩn, gò má ửng hồng trông phát ghét.

Còn chưa bắt đầu giải quyết Carol mà đã xuất hiện một kẻ hồng nhan họa thủy khác.

Vương đệ phải nói đúng là cao sỏ, vận đào hoa dồn dập, xuân tới tới liền liền.

“Menfuisur thì sao nào?”

Ari bóp trán:

“Hình như trước giờ em chưa thấy cô gái đó xuất hiện trong cung bao giờ cả?”

“Em nghĩ vậy thật à?”

Ta nhìn Ari chòng chọc. Điều đó mà còn phải nghĩ ngợi sao, khuôn mặt cô ta lạ hoắc thể cơ mà.

“Dạ thật, thật như trên châu í!” Ari gật mạnh đầu khẳng định, điệu bộ mười phần chắc chắn.

Lần này tới phiên ta bóp trán, ôi sao con bé này hiểu vấn đề “nhanh” thế nhỉ, bao nhiêu năm ta cố gắng dạy chữ dạy đạo cho hóa ra là phí công vô ích, nước đổ lá khoai, ruộng hoang không thể cấy.

“Điện hạ? Em nói không đúng, nói sai rồi đúng không ạ?” Ari nhích lại gần ta, dè dặt hỏi.

Ta lắc đầu, vò tóc con bé: “Em... nói đúng lắm.”

Hai mắt Ari sáng lên: “T-Thật sao ạ?”

“Ừ.”

Ta hất cằm, nhìn lướt qua cô ả đang cười nói huyền thuyên với Menfuisur đằng xa, nói:

“Tạm gác việc chuẩn bị đi Atina, đợi dự xong yến tiệc tối nay hẵng làm. Dù sao có Ruka gác ở đó, cô ta muốn trốn cũng khó. Giờ ta có chuyện cần em

đi làm đây, liên quan đến cô nàng lạ mặt kia.”

Ari có chút hồi hộp, nín thở chờ đợi:

“Dạ, em đang nghe đây.”

...

Giao phó mọi việc cho Ari xong, ta liền nhanh chân đến ngự thư phòng tìm phụ vương xin xỏ.

Đại tư tế trước khi đến tìm ta hẳn đã bẩm báo chuyện này lên Pharaoh, nên khi ta đến xin người phê chuẩn vì hành xuống phía Tây Ai Cập để thị sát dân tình, thái độ của người rất đơn giản, chỉ thở dài một hơi rồi nói: “Bảo vệ Ai Cập là trách nhiệm của mọi thần dân. Nhưng con cũng đừng quên, bốn năm trước con đã hứa với ta điều gì.” sau đó mỉm cười: “Tối nay nhớ đừng đến trễ đó.”

Thế là trước khi xuất phát xuống Hạ Ai Cập, tới thành Atina, theo phải phép vẫn phải tham dự đại yến sinh thần của Menfuisur.

Tiệc mừng sinh thần được tổ chức ở đại điện, cạnh thần điện chính Erlim, điều này tỏ ra sự sùng ái vô hạn của Pharaoh dành cho vương tử. Vì vậy quà mừng từ các nước chư hầu và lân bang giao hữu không ngừng đưa tới, lão tổng quản Hasi tất bật chạy đôn chạy đáo, bận đến tối mặt tối mày.

Không biết có phải lão già đó bận quá không mà lại sắp xếp chỗ ngồi hơi cầu thả, khách mời, quan lại quý tộc, tướng quân các đạo ngồi loạn xà ngầu. Nhất là chỗ ngồi của nhân vật chính, toàn là dung chi tục phần ăn mặc hở hớ chỗ này lộ chỗ kia, thêm đám phá gia chi tử leo mép, cực kì hỗn tạp.

Tuy nhiên ta không quan tâm mấy, cái ta quan tâm, là khi nào thì bữa tiệc mới kết thúc mà thôi.

Phụ vương thấy ta có vẻ ảo não, hỏi: “Có phải thấy buồn chán không?”

Ta xua tay, cười hi hi: “Nào có buồn chán ạ, không khí sôi nổi như này sao buồn chán nổi.”

Phụ vương nghe vậy thì cười bảo: “Con ốm lắm đấy, nhớ ăn nhiều một chút.”

Ta nâng ly đa tạ phụ vương quan tâm, rồi tiếp tục ngồi ngắm nghía chung quanh.

Nhìn chung đại yến theo trí nhớ của ta vẫn linh đình như thế.

Trên trần treo đèn chùm làm từ thạch anh tím, tỏa ra ánh sáng tím tím dịu dàng, thanh nhã. Hai bên trái phải đại điện xếp hai hàng nhuyễn sạp, mỗi nhuyễn sạp sạp kèm theo một bàn nhỏ đựng thức ăn. Giữa điện trải thảm đỏ từ ngoài cửa chính chạy dài đến tận chỗ Pharaoh và Hoàng phi đương triều, tức mẫu thân ta. Giữa thảm, vũ công lá lốt, không ngừng giơ tay nhắc chân, uốn lượn nhảy múa theo điệu nhạc. Khí cụ nhạc khí vàng ròng hòa tấu nên âm vang khi trầm khi bổng.

Người cười người nói, cảnh trạng mui phần nào nhiệt.

Quan thần trong triều cùng quý tộc không ngừng mời rượu Menfuisur. Vương đệ ta vừa cười vừa cạn ly đáp lễ. Bề ngoài vui vẻ, nhưng ánh mắt thì lạnh tanh, thật ra đáng một đê vương tương lai.

Ta ngồi đối diện Menfuisur, bên phải dưới phụ vương, bọn quý tộc cũng đua nhau liên tiếp hưởng ta mời rượu, toàn là một lũ a dua xu nịnh, đến nâng mắt với bọn chúng ta cũng cảm thấy lười.

Chắc, phải nói là vô cùng buồn chán.

Cũng may còn có Helia ngồi bên ta nói chuyện với ta, bằng không ta sẽ buồn chán đến nổi mốc mà chết. Dù không hiểu sao chỗ ngồi của hán lại được lão già Hasi sắp xếp ngồi kế ta nhưng cũng mặc kệ, miễn có người để giải khuây là được rồi, lúc này không thể kén cá chọn canh.

Nhưng là... đây là ý nghĩ vô cùng ngây thơ lúc mới bắt đầu khai tiệc, còn hiện tại thì...

“A-si-sur... điện... hạ...”

Tiếng gọi đầy bất mãn của vị tướng quân lãnh đạo ba ngàn cấm quân Orent bị kéo dài thật là dài.

“Ừ-Ừm” Ta nhấp ngụm nước ép nho mát lạnh, lười biếng mấp máy môi: “Nói tới đâu ấy nhỉ?”

“Còn gì ngoài hôm sinh nhật thần điện hạ về sớm nhất, không chịu ở lại chơi thêm tí.” Helia ti gương mặt mốc lên thành ly rượu, neho mắt trả lời: “Thần vì nó mà mất ngủ mấy đêm trường rồi.”

Ta à một tiếng: “Là vụ đó sao?” rồi ngoắc tay với Ari: “Thêm nước ép đi.”

Ari lấy bình nước ép từ cung nữ đứng hầu, rót vào một ly mới, dâng cho ta:

“Điện hạ, mời dùng.”

Helia ngao ngán liếc ta, đưa nắm đấm biểu tình: “Có phải có kẻ làm điện hạ phật lòng không?”

“Tướng quân nghĩ sao?” Ta nhận ly nước ép môi từ Ari, thông thả thưởng thức.

“Không lẽ Helia tiếp đãi thiếu chu đáo?” Helia nhăn mặt, nhướn mày khó tin.

Ta một mồi thờ dài, con người này không những thật thật giả giả khó phân ranh, mà còn mặt dày mày dạn nữa sao: “Không phải tại tướng quân đâu, ngài đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

Helia rằng: “Không thể nào, chắc chắn phải có lí do gì đó thì điện hạ mới bỏ về giữa chừng chứ.”

Đôi mày kiếm chau lại khoảng một phút, con người màu hồ phách đảo qua phía đối diện rồi đảo về lại mặt ta, kín đáo tia mắt nhìn qua nhìn lại mấy lượt xong liền ngồi xoa cằm cười cười ra chiều như đã hiểu: “À à, chắc chắn là Helia quá sơ ý, lỡ mời người mà điện hạ không muốn gặp tới.”

Đặt mạnh ly nước ép xuống bàn nhỏ phát ra tiếng cạch, ta đề giọng:

“Tướng quân, hình như ngài uống say rồi. Ngày thường chẳng phải hay bảo rượu vào lời ra, dẫu ta không được tùy tiện động đến rượu sao? Nhưng hôm nay vì có gì chính bản thân tướng quân lại làm trái? Ngài chẳng đã nói: Nên biết, lời nói ra như tên bắn, thấy máu mới hồi hận thì đã muộn?”

Tiểu tử kia, đừng có thấy bản công chúa hiền hiền với nhà người mà được nước làm tới.

“Ồ ho.” Khóe mắt vương men rượu của Helia chợt đậm ý cười: “Điện hạ nhớ rõ vậy à?”

Ta chép miệng: “Theo ta thấy thì tướng quân say thật rồi, cứ đùa mãi. Những lời vàng ngọc của tướng quân, làm sao mà không nhớ được? Ngày đó tướng quân không chỉ buông lời khảng khái, mà từng lời còn như sấm bên tai, há sao có thể dễ mà quên được trong một sớm một chiều.”

Helia nghe vậy không dám than vãn oán trách gì nữa, tuy nhiên cả người lại ngã về phía ta hơn một chút. Thấy ta lạnh lùng liếc xéo liền giả bộ ngượng ngừng, cười hi hi ha ha như vui vẻ lắm:

“Ha ha, điện hạ giận lên thực dễ thương quá!”

Ta: “...” nói với kẻ say rượu đúng là đàn gảy tai trâu, kẻ điếc gặp người mù..

Quá tuyệt vọng với tên bọm rượu vô tích sự Helia, ta đành dời mắt theo dõi tiến triển buổi tiệc.

Pharaoh thân ngự trên ngai vàng, hoàng bào chỉnh tề, mỉm cười liếc mắt đưa tình với hai vị phi tử.

Cả hai cười e thẹn.

Mẫu hậu để ý ta đang nhìn về phía người, nghiêng người nói nhỏ vào tai phụ vương gì đó, phụ vương nghe xong thì nhìn qua ta một cái rồi bật cười, tiếp tục nói nhỏ cái gì đó vào tai mẫu hậu.

Nhị vương phi ngồi bên trái phụ vương ngó hai người cười thân mật như thế cũng che miệng cười.

Đầu ta xuất hiện vài sọc đen, quá vô vị.

Chuyển tầm nhìn sang nơi khác.

Menfuisur đương vận triều phục hoàng tử, trang sức ngũ sắc, đầu đội vương miện măng xà, cổ đeo vòng hạt trân châu, trước ngực lúc lắc tám bùa hình chim ưng sai cánh bằng vàng ròng. Cả gương mặt trẻ con phảng phất ý cười lạnh băng, đầu ngón tay thon dài tựa bích ngọc miết nhẹ đường viền mặt của một nữ nhân con ông cháu cha nào đó chừng mười bảy mười tám tuổi. Nữ nhân kia bày ra vẻ mặt được sủng mà lo sợ, đôi môi tô son đỏ đậm chum chua chum chim, nhắm mắt chờ đợi.

Ta trợn ngược mắt, bà cô già đã bao tuổi rồi, sao còn ở đó quyến rũ một đứa trẻ mười tuổi chớ?

Menfuisur mặt lạnh như tiền, dùng tư thái bề trên nhìn xuống, tuần nhan ngập tràn vẻ khinh miệt.

Bà cô như không nhận ra, vẫn rất kiên nhẫn mà đợi chờ nụ hôn ngọt ngào từ chàng hoàng tử hào hoa phong nhã.

Từng phút trôi qua, trên đôi má hồng trét phấn dày đặc xuất hiện chực giọt mồ hôi.

Vương tôn quý tộc tụ tập bên Menfuisur thấy một màn thú vị như vậy đều che miệng cười hú hí.

Menfuisur nhìn nàng ta hồi lâu, cũng chợt nở nụ cười.

Đám nữ quyến để ý Menfuisur cười lên liền mất trái tim, mê đắm không thôi, cứ ngỡ như nhìn thấy một làn bong bóng màu hồng của tình yêu. Vốn chỉ là một nụ cười còn nhạt hơn nước lã nhưng lại tựa như xuân phong ủa về, trăm hoa đua nở. Ta cá ắt hẳn ai nấy đều đang vạch ra một ước mơ, ước gì chàng

cười với mình, ước gì người nằm trong vòng tay chàng là mình thì chết cũng cam lòng.

Nhớ năm nào... ta cũng từng mơ về một giấc mơ màu hồng như thế.

Đề nước ép nho xuống bàn, cầm ly rượu nho thơm nồng lên.

Cúi đầu nhìn giọt rượu sóng sánh tràn ly, hít vào hương men từng làm say biết bao thần trí, lòng ta chợt xao động, từng đợt từng đợt như sông Nile bình lặng bị gió thổi qua khiến mặt sóng vỗ về.

Nữ nhi mười tám đẹp như hoa, bỏ lỡ thời thanh xuân tươi đẹp nhất của đời người, chỉ bởi vì một câu nói bông đùa, một lời hứa nhẹ tựa sương bay nơi đầu môi chót lưỡi.

Còn nhớ ngày Nhị vương phi qua đời, Menfuisur chôn mặt vào sấu hõm vai ta, khóc, khóc thật nhiều lắm. Y bảo mẫu thân qua đời rồi, không còn ai thương y nữa. Ta thấy mà xót xa, đỏ hoe cả mắt theo, rằng cười bảo là làm gì có chuyện không ai thương đệ chớ, có ta này, còn có phụ vương nữa. Nhưng Menfuisur lại phụng phịu nhìn ta, nước mũi rùng rùng lắc đầu, kêu ta nhìn đi, nhìn xem bây giờ hậu táng mẫu thân, mà phụ vương không thèm đến quan tâm câu nào đó. Thế là nước mắt nước mũi tèm lem xách kiếm xông thẳng vào phòng nghị sự, nháo loạn ầm ầm gần nửa ngày, làm cả nghị phòng loạn cả lên, cuối cùng phụ vương giận sôi, phạt cấm túc diện bích nửa tháng.

Rồi nửa tháng sau, cấm túc diện bích xong. Trời đẹp nắng ấm, ta “vô tình” đi ngang qua ngự hoa viên thì thấy cảnh vương đệ nhỏ tuổi ngồi dưới mái đình trong ngự hoa viên, lòng đầy bức tức, mặt mũi tối sầm, hần học ngồi nhìn chén thuốc trên bàn đá như thể nó có thù oán mấy đời với y.

Ta ngồi xem Menfuisur liếc chén thuốc đến ngửa ngáy cả người, hỏi:

“Sao không uống đi?”

Menfuisur hừ mũi:

“Ta ghét phụ vương!”

Ta cười khỏ, từ khi mãn hạn cấm túc đã nói hơn ngàn lần rồi, đành véo má Menfuisur:

“Uống đi.”

Menfuisur né khỏi ma chướng của ta, giấy nẩy í ới:

“Không uống! Không uống! Ta ghét phụ vương! Ta ghét phụ vương!”

Đến nước này ta cũng cáu giận, đè Menfuisur xuống, không nhiều lời nữa, trực tiếp vắn hơn. Thế là một tay cầm chén thuốc lên uống một ngụm, một tay giữ chặt đầu Menfuisur, hít một hơi sâu, nghiêng người môi áp môi với Menfuisur, dùng đầu lưỡi cạy mở khớp hàm y, đẩy nước thuốc qua.

“Ưc!” Menfuisur bị ta dùng phương pháp này ép uống thuốc, nhất thời chả biết phản ứng sao, đơ ra một hồi mới hét lên: “Tỷ làm trò gì vậy?! Ghê quá!” rồi không ngừng dùng tay áo chùi chùi chùi.

Ta đặt chén thuốc xuống, lấy khăn lau sạch khoe miệng vương nước thuốc, liếc khuôn mặt anh tuấn đỏ như gấc kia: “Ai bảo không chịu nghe lời. Bảo uống thì cứ uống có phải ngoan không.”

Menfuisur bị ta làm đuối lý, im im đặt mông ngồi lại xuống ghế.

Cứ tưởng hết nhõng nhẽo là xong rồi, thế nhưng giữa trán vẫn gập nếp bi ai, thần tình sầu muộn.

Ta thờ dãi, nhích lại gần Menfuisur, đặt lòng bàn tay lên tay y:

“Lại sao vậy?”

Menfuisur xòe tay nắm ngược lại tay ta, nghiêng đầu, tựa lên vai ta:

“Hồi trước mới nhập cung, nhìn phụ vương và mẫu thân yêu thương nhau. Lúc nào phụ vương cũng quan tâm chăm sóc mẫu thân, nhìn mẫu thân lúc nào cũng tươi cười như hoa nở, ta đã ngỡ là mẫu thân là người hạnh phúc nhất thế gian. Nhưng khi mẫu thân qua đời, ta lại ngỡ ra điều khác.”

“Điều gì?” Ta hỏi.

Menfuisur im một lát, ngẩng đầu nhìn ngọn liễu xanh rì rì, tự nhiên bật cười một tiếng rõ to rồi mới nói tiếp: “Đời người đúng là khó lường. Khi con người ta đi rồi, mới biết ai thật lòng với mình, ai chỉ ham quyền lực triều khuynh. Tỷ nhìn xem, chắc chắn lại sắp cưới thêm vương phi thôi.”

Giọng nói Menfuisur vừa như mìa mai, lại vừa như chua chát.

Ta biết Menfuisur đang muốn ám chỉ ai. Qua việc của Nhị vương phi, không ngày nào là y không ủ rũ không vui. Phụ vương không đến xem lễ táng mà chỉ gửi chiếu chỉ tới làm y rất bất mãn.

Nhưng phụ vương không đến, nào có phải do người vô tình đâu.

Chỉ là lí do của phụ vương, một đứa trẻ thì hiểu được bao nhiêu chứ.

Phụ vương làm vậy, cốt cũng chỉ vì đứa con trai đơn thuần của người.

Ngai vua không dễ ngồi, sở hữu một trái tim bao dung dễ xúc động chính là điểm yếu chết người của một đế vương. Phụ vương nói, con tim đế vương vốn lạnh lùng, không thể chứa tình cảm.

Mà tiêu đề của ta, lại là một đứa vừa cứng đầu vừa cố chấp, theo lời phụ vương đánh giá thì là làm việc theo cảm tính, không có tiền đồ. Y trước giờ đều không thích nhìn sắc mặt người ta mà sống, làm cái gì cũng đều phải theo ý mình. Xét trên phương diện khách quan có thể xem như có tư chất làm vua, tạm coi như có chủ kiến. Nhưng xét theo luật lệ tự cổ chí kim, thắng làm vua thua làm giặc, thế giới tàn nhẫn này không có chỗ cho kẻ yếu cũng không có chỗ cho người tự phụ như thế.

Phụ vương nói bài học này, dù sao cũng phải vượt qua. Tàn nhẫn thì thế nào, có tàn nhẫn bằng thế giới này không. Một là vượt qua nó, bằng không con đường vương giả sau này của y sẽ rất khó đi.

Quả vậy, ta lặng lẽ kéo Menfuisur dựa vào mình: “Mỗi người có một cách riêng để biểu đạt tình cảm. Không phải cứ đau lòng là sẽ nói ra, càng không phải cứ không nói là lòng không đau.”

Menfuisur nghe xong thì thở dài bảo ta chỉ nói an ủi vậy thôi, thế gian được mấy ai thật lòng đâu, một năm Ai Cập chả có tới chục vụ hòa ly đấy, hôn chặt lên má ta, thỏ thẻ:

“Nhưng ta vẫn muốn biết, nếu có một ngày ta... giống như mẫu thân, chết đi rồi... Tỷ có vì ta mà đau lòng không?”

“Ừm, có!” Ta vào khoảnh khắc ấy, trong tâm thực hạnh phúc mà trả lời câu hỏi ấy.

Nhưng đến thật lâu về sau, thế sự xoay vần, khi bên cạnh không còn bất kì ai nữa, ta mới biết, kì thực cảm giác hạnh phúc ngập tràn hôm trời nắng đẹp ấy, chỉ có mình ta là cảm nhận thấy mà thôi.

...

Cao lương mĩ vị đang đặt trên bàn khiến ai thấy cũng phải chảy nước miếng, nhưng vào mắt ta lúc này đây lại trở nên thật nhạt nhẽo vô vị.

“Nếu có một ngày ta... giống như hoàng tử phụ, chết đi rồi... Nàng có vì ta mà đau lòng không?”

Trong đầu chợt văng vẳng đâu đây một giọng nói trầm khàn, nghĩ lại chuyện này làm ta cũng bỗng nhớ đến một người. Câu hỏi mà Menfuisur từng hỏi ta, người ấy cũng đã từng hỏi y si. Chỉ là khi đó, ta không hề thật lòng mà trả lời người ấy. Để rồi sau này, muốn trả lời cũng không còn cơ hội.

...

Trở về tình hình đại yển.

Menfuisur ngó nữ nhân trong lòng, biểu tình chán ghét, nhàn nhạt mở miệng:

“Định nằm tới khi nào đây?”

Nữ nhân xuẩn ngốc nằm mãi trong lòng Menfuisur tự biết xấu hổ, nghe thấy tiếng cười chung quanh ngày càng lớn bèn vội vã đứng dậy rời khỏi, ôm mặt chạy một mạch ra khỏi đại điện.

Ta nhìn theo bóng dáng cô ta.

Đúng là ngu đần như heo, dẫu đã biết đó nào phải nụ cười yêu thương gì mà vẫn đâm đầu vào.

Mơ thì vẫn mãi là mơ mà thôi. Làm thế nào trở thành thật được?

Suy cho cùng, tội chỉ do cô ảo mộng quá nhiều.

Ai chả biết trái tim đế vương vốn lạnh lùng, yêu đế vương, đã biết trước hạnh phúc mong manh...

“Điện hạ, điện hạ ~” Men rượu nho nồng nàn chợt vờn quanh cánh mũi, âm giọng trầm thấp quen thuộc văng vẳng bên tai.

Ta lên giọng: “Tướng quân rút cuộc muốn cái gì mới chịu ngồi yên đây?”

“Thần có muốn gì đâu.”

Helia liếm nhẹ môi trên, cười:

“Nhưng điện hạ hình như muốn lắm rồi.”

“Muốn? Muốn cái gì?” Ta cau mày, vừa nói vừa vờn tay cầm ly nước ép nho mát lạnh lên uống, mùi nước ép thơm ngon thoảng chốc lưu hương khoang miệng, thanh mát cổ họng. Ấy, bực mình!

Helia đang ngả ngón sát bên nghe hồi thì đơ ra một chút, sau cả khuôn mặt liền đỏ ửng.

Ta thấy hơi khả nghi, bèn hắng giọng gọi hồn hấn trở lại: “Helia tướng quân! Helia tướng quân!”

Nhưng gọi xong lại hối hận, quả nhiên giây kế tiếp đã nghe cái giọng thần nhiên đến phát ghét ngày thường:

“Thì... muốn được hôn.”

Phụt!

Nước ép từ cổ họng bị sặc xộc thẳng lên mũi, ta vội vã chụp lấy khăn ăn bịt mũi lại, nghiêng răng kèn kẹt liếc Helia. Cái tên mặt mốc này! Mắt thấy hấn cứ như không để ý, miệng lại đang chuẩn bị nói tiếp, ta liền bóc một trái cam tươi nhắm miệng hấn mà trực tiếp nhét vào, không thể để gã này nói bất cứ điều gì nữa, bằng không ta sợ sẽ không nhìn nổi mà một kiếm đâm chết hấn tại đây mất:

“Tướng quân! Ngài uống say lắm rồi!”

Helia tròn mắt nhìn xuống trái cam đang bịt miệng mình, rồi hải hùng nhìn ta đang lấy khăn ăn bịt mặt, ngó thấy khăn ăn có màu đỏ đỏ thì giật mình: “Điện hạ? Người bị cái gì vậy?”

Ta gắng nặn ra nụ cười tự thấy là cực kì miễn cưỡng:

“Tướng quân nghĩ ta bị-cái-gì?”

Như ta đã nói, tuy tính Helia không tử tế gì, nhưng chung quy vẫn biết chừng mực. Thấy ta thật sự không thiết đùa nữa, hấn cũng chẳng đi lằng nhằng dây dưa mà giờn tiếp, một câu tốp lại cuộc hội thoại, rồi làm mặt ỉu xiu như bánh bao bị thiêu chuyển hướng qua vị tướng quân kế bên.

Vị tướng quân mặt chữ điền, ôn hòa chào hỏi:

“Helia tướng quân hữu lễ.”

“Ừm... hữu, lễ.”

Ngó Helia vừa gặm bánh mì vừa rảnh rặn chữ trả lời vị tướng quân kia, ta nản hết sức:

Hôm nay nam nhân này rốt cuộc ăn nhằm cái gì vậy?

Tướng quân kia và Helia nói chuyện được một hồi mới biết hóa ra cả hai từng học chung trường quân đội hồi còn niên thiếu. Helia lúc đầu còn như cái bánh bao thiêu, ai ngờ lúc sau càng nói càng hăng, nói đến hai mắt lóe sáng. Thế là trọng tâm cuộc tán gẫu từ từ dời qua câu chuyện của hai người. Dù sao cũng đã nhiều năm không thư từ qua lại, chuyện để nói còn nhiều hơn sao trên trời.

Ta ngồi một bên nghe cả hai tâm sự đến ngáp ngáp dài, đành dời lực chú ý tới mấy món ngon vật lạ trên bàn. Vừa ăn vừa uống, thử hết món này tới món khác. Ăn no rồi thì chông cảm nhìn ngắm đám vũ cơ xinh đẹp nhảy múa, nhào lộn uyển chuyển theo tiếng nhạc.

Ánh mắt ta lướt qua đại điện, dừng lại ở chỗ nữ nhân ban sáng Ari bắt gặp đứng cùng Menfuisur.

Trước lúc đại yến bắt đầu khoảng nửa canh giờ, Helia có phái cận vệ của hấn đem mật hàm tới cho ta, đồng thời cấp thư của Ruka ở Atina cũng từ năm trăm dặm gửi về. Nội dung cả hai bức thư hàm đều là về lí lịch của nữ nhân đó. Và đúng y như ta dự đoán, ả ta không phải tầm thường.

Thông qua điều tra sơ bộ của Helia và Ruka, cô ta tên Ina Maho, là thiên kim của chủ thành Atina, tòa thành tọa ở đất Đông Nam thuộc Hạ Ai Cập, đất phong kiếp trước của ta.

Ba hôm trước cô ta lên xuất ngoại, giấu gia đình cùng thị nữ đi thuyền đến thành Thebes chơi. Ai ngờ vừa ra khỏi hải cảng, đang hồn nhiên nhảy lon ton trên đường thì gặp thổ phỉ, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc. Nhưng ông trời thương xót, trùng hợp vương tử Menfuisur vừa đi thị sát công trường về, tạt qua đồng vắng bên mé sông Nile... thế là một màn anh hùng cứu mỹ nhân diễn ra.

Khi đọc xong, cảm giác đầu tiên của ta chính là:

Câu chuyện này cũng thật quá trùng hợp đi...

Nhưng trùng hợp hơn cả là Ruka nói, vào ngày mà cô ả xuất ngoại, cũng là ngày Carol xuất hiện.

Sau đó ta kéo Helia ra ngoài, hỏi hấn tin tức có chắc chắn không, hấn nhún vai:

“Atina không gần Thebes, nhưng đã xác nhận với chủ thành, đúng là có người tên Ina Maho.”

Ta nghe xong, vẫn thấy không đủ thuyết phục:

“Atina cũng chỉ nói có tồn tại một Ina Maho, đâu thể chắc chắn cô nàng này chính là Ina Maho? Lẽ ra tướng quân nên mang một người nhà của Ina Maho đến nhận mặt chứ?”

Helia nhe răng cười: “Ina Maho ở trong nhà không được coi trọng lắm, sớm tối chỉ ở trong tiểu viện cùng thân mẫu. Trong thành cũng chẳng có mấy người nhớ nổi mặt nàng ta. Nên...”

Helia bỏ dừng câu nói, vẫy tay xoay lưng bỏ đi: “Điện hạ chớ quá lo, có lẽ chỉ là một việc tình cờ thôi. Với đối với vương tử, chả có gì thiệt thòi cả.” để lại ta đứng trong gió, đen mặt tự hiểu: Dĩ nhiên là không thể xách cổ thân mẫu của Ina Maho thả lên lưng ngựa, chớ về đây nhận mặt được.

Vì vậy...

Ta liếc Ina Maho, vốn dĩ có chút chướng mắt, nhưng nhờ công Ari, giờ cô ta “đẹp” hơn nhiều rồi

Ari không hổ là quân sự nội cung của ta, đúng là nói được làm được. Chẳng biết đi đâu kiếm cho cô ả một bộ y phục hoa hòe lòe loẹt, trông rõ buồn cười. Mới sáng nay còn sắc nước hương trời, giờ có lẽ vì thiếu son phấn thượng hạng, lớp trang điểm trên mặt nàng ta không được tỉ mỉ như trước, để lộ đôi mắt thâm quầng mỗi một. Đã vậy Ari còn chu đáo đi “thăm hỏi” lão già tổng quản Hasi, cố tình sắp chỗ ả thật xa Menfuisur. Nên dù ả ta có muốn mỹ nhân kế, cũng khó mà hành sự.

Buổi đại yến cứ nhàn nhạt trôi qua như thế. Đương lúc mí mắt ta sắp sửa sụp xuống thì...

Đột nhiên, trong đại điện vang lên một tiếng binh khí xé gió bay đến khiến ta giật bắn người.

“Có thích khách! Á á! Có thích khách! Á á!”

Tiếng hét thảm thiết như heo bị cắt tiết của Hasi í ới vang lên.

Từ phía đám vũ cơ vụt lên một ánh kiếm sáng lòa, hướng về phía Pharaoh bay thẳng đến. Hộ vệ hai bên phụ vương không nói hai lời tức khắc dàn hàng, bảo đao đồng loạt tuốt khỏi vỏ.

Chính lúc tất cả sự chú ý đều đặt nơi an nguy của Pharaoh, thì bỗng nhiên, mũi kiếm sáng lòa ấy đột ngột chuyển hướng, không báo trước một tiếng rē trái, hướng thẳng phía Menfuisur đang đứng.

Mọi người kinh hô.

Ta cũng tròn mắt, lồng ngực giật thót lên, tim như lỡ đi một nhịp.

Minuê đứng gần vương đệ nhất, nhanh như cắt nhảy ra tung chưởng gạt phăng thanh kiếm qua một bên. Cùng lúc đó, Unasu cũng kéo Menfuisur lùi về phía sau, hét lớn:

“Có thích khách! Người đâu! Hộ giá!”

Lúc này, đám vũ cơ và nhạc công đồng loạt rút đao kiếm từ trong thùng đàn ra, nhất loạt lao về phía Pharaoh Nephenmaat và Nhị vương tử Menfuisur.

Võ công của bọn chúng rất cao, tuy rằng toàn bộ tiểu đội của quan cận vệ[*] Sasin canh giữ ngoài điện đã lập tức ủa vào trong tiếp giá nhưng khung cảnh vẫn vô cùng hỗn loạn. Thích khách một tay cầm đao, một tay rải độc, ra tay tàn ác vô cùng. Đã có mấy cung nữ bỏ mạng dưới loạn đao.

Tiếng kêu la thảm thiết vang vọng thấu trời xanh.

[*] Quan cận vệ hoàng gia: thường do hoàng tộc hoặc người nhà vua tín nhiệm đảm nhận, nhiệm vụ tiên quyết là bảo vệ an toàn cho Pharaoh. Lúc Pharaoh thân chinh ra trận cũng theo hầu làm phó tướng.

Đại điện tổ chức yến tiệc chỉ có một lối vào. Hiện tại thích khách chia làm hai toán, một toán cản giữa cửa chính không cho đội cận vệ bên ngoài vào thêm, cũng là cản người bên trong không thể chạy ra ngoài. Toán còn lại điên cuồng tấn công về phía mục tiêu, hay nói cách khác, là Menfuisur!

“Điện hạ, đừng sợ... có em ở đây...” Ari sau khi kéo được ta vào một góc kín thì kiên quyết đứng chắn trước mặt ta, bất chấp bản thân đang run lẩy bẩy, luôn miệng trấn an ta.

Ari thấp hơn ta nửa cái đầu, dù bị chắn nhưng ta vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

“Mục tiêu của bọn chúng, là Menfuisur...”

Ta nói khẽ bên tai Ari, mắt vẫn nhìn chằm chằm thân ảnh Menfuisur.

Y đang được Minurê che chắn ở sau lưng. Đám thích khách này không phải đối thủ của Minurê, bao nhiêu kẻ xông lên đều bị đánh lùi bấy nhiêu. Thích khách dù có hơn mười mấy tên nhưng đội cận vệ hoàng gia có đến mấy trăm. Tuy rằng bây giờ chúng ta đang bị vây trong điện nhưng sức người có hạn, thích khách sớm muộn cũng bị diệt sạch. Và lại đội cận vệ cũng ý thức được mục tiêu của thích khách là ai, bên cạnh vương đệ đã xuất hiện thêm nhiều bóng áo xanh in dấu ấn mặt trời hoàng gia. Hơn nữa Menfuisur tỏ ra rất tự tin với hai cận vệ tài ba là Minurê và Unasu, đôi mắt đen thăm thẳm ẩn sau bóng lưng Minurê không chút lo lắng, vô cùng điềm tĩnh nhìn bọn thích khách.

Menfuisur đang được bảo vệ rất tốt, ta không cần phải bận tâm, không cần phải bận tâm.

Không biết ta đã tự nhủ trong lòng như thế bao nhiêu lần mà trống ngực vẫn cứ đánh thình thịch. Ngay cả bàn tay đang bám trên vai Ari cũng run lên bần bật, mồ hôi lạnh chốc chốc đổ như suối.

“Ari, Helia tướng quân đang ở đâu?”

Ta dõi mắt khắp đại điện, máu đỏ như suối, chẳng mấy chốc thấy chất nơi nơi, nhưng hần... đâu?

Cả người Ari đều run lập cập, giọng cũng đứt quãng: “E-Em, hình, hình như hồi nãy, tướng, tướng quân đứng, đứng ở kia!” chỉ tay về hướng ở sau lưng Menfuisur.

Ta phóng tầm mắt theo, không thấy Helia.

Tâm đột nhiên trùng xuống, không phải xảy ra chuyện rồi chứ? Không, không thể nào! Vô công hần cao như vậy, đầu óc lại gian xảo, há sao có thể dễ dàng bỏ mạng dưới tay thích khách?!

Keng một tiếng, ly vàng chén bạc trên bàn tiệc bị thích khách lật đổ, thu hút sự chú ý của ta.

Ban đầu thích khách chỉ nhắm vào Pharaoh và Nhị vương tử mà bỏ qua những kẻ không liên quan, đội cận vệ hoàng gia vì vậy chỉ tập trung hộ giá. Thành ra chỗ ta và hai vị vương phi ở hai góc điện chỉ có một đám cung nữ run rẩy ôm lấy nhau, không có ai bảo vệ.

Ngẩng đầu lên, thích khách hiện đang đứng trước mặt, mặt mũi hung tợn, đang giơ cao đoạn đao.

Mắt Ari mở to, sợ đến cứng đờ người, quên cả hét lên.

Ta cũng mất vía, không kịp suy nghĩ nhiều, nghiêng mắt qua, vội vớ đại lấy hai thanh chủy thủ của cái xác thích khách mới vừa ngã xuống bên cạnh, trực tiếp phóng thẳng vào mặt tên thích khách.

Tên thích khách nhanh nhẹn nghiêng đầu né, tính khinh miệt nhìn ta, nhưng ta không để hắn có cơ hội. Thừa lúc hắn né thanh chủy thủ đầu tiên, ta liền xoay cổ tay phóng luôn thanh thứ hai theo.

Thích khách không kịp né lần hai, bị chủy thủ thuận thế ghim thẳng giữa trán, trợn mắt ngã xuống.

Một thanh trường kiếm lướt qua, khí lạnh xộc tới, chưa đầy một giây, thích khách bị ta phóng chủy thủ giữa trán còn chưa kịp ngã xuống xong mà đầu đã bay mất hút. Máu từ căn cổ tên đó phọt ra, số ít bắn lên gò má ta, chảy dọc theo đường viền mặt rơi xuống mề đay bằng vàng trên cổ.

Ari sợ đến khóc thét, ngất xỉu.

Một bóng đen bao trùm cả người ta, nhướng mắt nhìn lên, là Helia:

“Điện hạ, không sao chứ? Thích khách có làm người bị thương không?”

Trông thấy Helia, không hiểu sao chợt cảm thấy yên tâm hơn hẳn. Ta lắc đầu, cắn răng ôm lấy Ari, lấy khăn bàn trùm mặt con bé lại. Đã có Helia ở đây bảo vệ, ta lại tiếp tục theo dõi bên Menfuisur.

Thích khách không qua được Minurê, bèn giờ trò phóng đao về phía Nhị vương phi. Minurê vì cản đao bảo vệ Nhị vương phi mà trúng phải một nhát khác ngay lưng, lao đảo lùi về sau. Cũng may, những cận vệ hoàng gia đang giao chiến ở gần nhìn thấy, lập tức liều mạng nhảy đến tiếp ứng.

Đại điện đã loạn lại càng loạn hơn.

Phụ vương bị kiềm trong thế bao vây của thích khách ở góc trong cùng, bên cạnh là Hasi tay chân run như cây sậy mà vẫn ra sức dùng gậy đánh phụ đội cận vệ. Ở hai góc khác, mẫu hậu và Nhị vương phi bao bọc lẫn nhau, tóc tai rối loạn. Trông thấy mọi người vẫn an toàn lành lặn, phần nào ta cũng bớt lo lắng hơn. Dù gì thích khách bên đó cũng không nhiều nhận cho mấy, có thể áp chế.

Tình hình bên Menfuisur mới làm ta bất an hơn cả, thích khách bên vương đệ là nhiều nhất, ai nấy hăng tiết như sài lang, từng đợt tấn công dồn dập. Đã quá rõ ràng, mục tiêu bị ám sát lần này, là y!

“Điện hạ, chúng ta phải rời khỏi nơi này!” Helia nghiêng đầu hét lớn.

Ta xiết chặt tấm khăn bàn: “Xin tướng quân đợi một chút!”

Helia vùng trường kiếm, vừa vịn chém bay đầu một tên đang bang tới: “Một phút!”

Trái tim ta đã muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Biết rằng thích khách không thể cầm cự lâu trước đội cận vệ hoàng gia, nhưng ai dám chắc sẽ không có rủi ro gì? Ta thật lòng không muốn Menfuisur xảy ra chuyện, chỉ tiếc chút vô tay mà Helia ngày thường rồi rảnh hay dạy ta không ích lợi gì trong tình thế này. Phải nghĩ cách, nhất định phải nghĩ cách đưa y thoát khỏi đây.

Chỉ cần thoát ra được, bên ngoài có vô số quân cận vệ hoàng gia, Menfuisur sẽ được an toàn.

Ta cắn môi, đảo mắt nhìn quanh đại điện, cố tìm một đường lui.

Bất chợt, ánh mắt ta chạm phải Ina Maho.

Nàng ta đứng thẳng người trong một góc, chẳng màn đến xác cung nữ la liệt chung quanh, tóc đen dài tung bay sau lưng, ánh mắt sắc lạnh, hai tay cầm chặt một cây nỏ, nhắm thẳng phía Menfuisur.

“Có một điểm kẻ bề tôi thấy rất trùng hợp thừa điện hạ. Vào ngày tiểu thư Ina Maho rời khỏi Atina, Carol Rido đã xuất hiện ở trong thành Atina, thủ phủ của chủ thành Ina Im.”

Bức thư hàm Ruka gửi về chợt như xuất hiện trước mắt.

Thời khắc ấy, ta chợt hiểu ra tất thảy.

Chết tiệt!

Ina Maho! Chính là Ina Maho!

Sự việc nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, ta không kịp tính toán gì nữa, vội đẩy Ari qua một bên, bất chấp tiếng gọi kinh ngạc của Helia, dùng hết sức bình sinh chạy xuyên qua đám người đang giao đầu quyết liệt, lao đến trước mặt Menfuisur:

“Cẩn thận!”

Menfuisur bị ta đẩy ngã xuống sàn, đau đến nhăn mặt: “Tỷ làm cái gì vậy?” vừa xoa hông vừa đỡ ta ngồi dậy: “Không sao chứ? Tỷ t...” rồi đột nhiên im bặt.

Ta khó hiểu ngược nhìn Menfuisur. Ngay từ đầu khi thích khách lộ thân, sắc mặt Menfuisur vẫn chẳng hề mấy may thay đổi. Ta biết Menfuisur tự tin vào cận vệ của mình. Nhưng đến bây giờ, chẳng hiểu vì sao ta lại nhìn thấy gương mặt y dần dần tái nhợt đi, đôi môi mỏng thều thào:

“Tỷ tỷ...”

Ta nhú mày.

Menfuisur chậm rãi đưa tay đến trước mặt.

Trên tay y có máu. Máu tươi đỏ thấm lặn từ lòng bàn tay y, chạy dài xuống cổ tay, thấm vào shken-ti bằng vải gai mịn trắng thuần. Đó là bàn tay Menfuisur dùng đỡ lưng ta lúc nãy.

“Máu...”

Ta ngỡ ngàng, bấy giờ ta mới cảm nhận được cơn đau xé da thịt truyền đến từ phía sau lưng.

Hình ảnh vương đệ ngự ngác ngồi nhìn đôi bàn tay đầy máu trước mắt dần nhòe đi, cơn đau trên lưng thoáng chốc hóa thành tê dại.

“Điện hạ!”

Mí mắt nặng dần, có một đôi bàn tay bợ đỡ lấy vai ta, dịu dàng ôm thân thể ta vào lòng. Lạnh lạnh, thật dễ chịu quá. Ta nép vào lòng người sở hữu đôi bàn tay thanh mát đang đặt trên lưng mình.

Là ai, Menfuisur ư?

“Điện hạ! Asisur điện hạ!”

Ah, Asisur điện hạ à. Gọi ta như vậy, cả Ai Cập chỉ có mình hấn.

Ta gục đầu lên vai hấn, chỉ kịp thốt ra hai tiếng “Ina Maho”.

- Ôi ôi, lâu quá không post chương mới, thực có lỗi với các nàng quá T^T
- Xin các nàng đừng bỏ đứa nhỏ đáng thương này, nó chuẩn bị thi nên khổ lắm ơ:vvv
- Cơ mà ai xem truyện không comment, không vote là ta giận a~ Comment ngắn hay dài đều được, đều là động lực cho tác giả, đương nhiên *cười hạnh phúc* càng dài ta càng thích a
- * Các nàng nếu có thể thì đọc lại từ=]]]

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cảnh còn người xưa đã mất (...)

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Lúc nhỏ trước khi đi ngủ, mẫu hậu thường kể ta nghe một câu chuyện. Mẫu hậu kể, ngày xưa ngày xưa, ở một ngôi làng nọ, có một bác nông dân. Bác nông dân từ sớm thức dậy, sớm hơn tất thấy mọi người trong làng. Trong lúc dân làng vẫn còn say giấc nồng, bác chân bùn cây mạ, mặt lấm bùn phân. Mặt trời lặn, lúc nhà nhà thấp đèn chuẩn bị ngủ, bác mới chậm rãi vác cuốc trở về nhà.

Cuộc đời bác nông dân, rất đơn giản. Như bao người, bác sinh ra, lớn lên, già cỗi, rồi chết đi.

Hết.

Nói đi phải nói lại là, mỗi lần mẫu hậu kể chuyện, ta đều rất muốn góp ý rằng: nó rất lằng nhằng ạ.

Nhưng chẳng hiểu vì sao, lần nào ta cũng đều lắng nghe rất chăm chú. Mẫu hậu nói, kì thực bản chất con rất tốt, đầu câu chuyện của mẫu hậu dở tệ, con cũng chưa từng tỏ ra không thích bao giờ.

Phụ vương cũng nói vậy.

Người nói, trừ bỏ tính cổ chấp ra, con cái gì cũng tốt.

Ta tự nghĩ, ừ thì ta cũng tốt đấy chứ nhỉ. Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng quát mắng hạ nhân bao giờ. Dù Nhị vương phi ghen ghét ta, ta cũng không để tâm mấy. Khả năng giao tiếp của mẫu hậu không duyên dáng, ta cũng chưa từng cảm thấy nó nhảm chán, cũng lắm chỉ muốn góp ý tí thôi.

Nhưng như phụ vương nói, cái tật cổ chấp, có lẽ là khuyết điểm lớn nhất của ta.

Ta chấp nhất.

Chấp nhất Menfuisur thà chọn con trộm mộ cũng không chọn ta.

Ta chấp nhất y vì nó mà mất ta.

Ta chấp nhất, chấp nhất y quá hẳn tâm. Cả đời ta không khi nào thôi lo toan vì y. Ban ngày ở trong thần điện cầu nguyện với thần linh, cầu chư thần bảo vệ y. Ban đêm, trằn trọc không yên, không biết đêm nay y ngủ có ngon hay không. Nâng niu y trong lòng bàn tay, cốt chỉ mong chờ đến ngày y khôn lớn, cùng ta kết tóc se duyên, thỏa niềm ước nguyện. Tới tận khi y trưởng thành, lại phải gánh thêm mối lo, hừ, nữ nhân tóc vàng kia, liệu có phải muốn cướp y khỏi tay ta.

Không ngừng suy nghĩ về y, mưu toan tính kế, dẫn vật chính mình, lao đầu vào tranh đoạt rồi lại tranh đoạt. Trải qua bao gian truân, kết cục -- ta đã thắng. Giết được Carol, trừ bỏ mọi kẻ từng làm ta đau khổ. Nhưng đến cuối cùng, cái ta nhận được... lại chỉ là một mũi kiếm từ người ta yêu nhất.

Thời gian không dừng lại để chờ đợi bất kì ai.

Chấp nhất rồi lại chấp nhất. Ai ngờ khi ngoái đầu lại nhìn, mới chợt giật mình nhận ra, tất cả đã chỉ còn là mây khói lướt qua. Ta tự hỏi, rốt cuộc, đó có thật là điều ta mong muốn?

Đời người vô thường, có những thứ, nếu ta không cố gắng nắm giữ, mất rồi thì hối hận đã muộn.

Vốn dĩ, có một người tình nguyện chờ đợi ta, nhưng là ta... quá cố chấp, mà đánh mất hẳn.

...

Tuy nhiên, đó là những gì thuộc về kiếp trước.

Còn kiếp này? Lẽ tất nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức vấp ngã cùng một chỗ đến tận hai lần.

...

Ta chưa chết.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của ta khi vừa mở mắt ra, một bên quân y cầm chặt tay ta, mắt rung rung, hét vào mặt ta rằng: “Ngài chưa chết!”. Một bên mẫu hậu hai hàng lệ châu than khóc đỏ cả mặt.

Ta trong lúc thần trí chưa kịp minh mẫn bị cả đám người quần quạ quần lại, đến khi ta đã hết chịu nổi, muốn nổi quạu thì họ mới chịu tóm tắt đầu đuôi với ta. Cả câu chuyện nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Trọng tâm chính là bản công chúa thọ nguyên chưa tận, độc không chết được.

Đùa thôi.

Theo quân y, lần này ta bị trúng tên, tuy mũi tên có độc nhưng được tính không quá mạnh.

Với cả quân y nói cũng may không bắn trúng những chỗ trọng yếu như tim, tằm bắn của nữ thích khách lại không chuẩn, nên đầu mũi tên ở bả vai ghim không quá sâu, không ảnh hưởng nhiều đến gân cốt ngũ tạng, thành thử tính mạng ta tạm thời vẫn còn giữ được. Chỉ cần điều dưỡng vài ngày, tằm bỏ nhiều một chút, khoảng chừng mười ngày hoặc hơn là có thể xuống giường đi lại.

Cộng thêm mười ngày ta hôn mê liệt giường, kì nghỉ dưỡng này ngắn hết gần một tháng trời.

Đoạn, quân y còn ép độc hơn mười canh giờ, bả vai từ khi tỉnh dậy không ngừng đau nhức.

Vậy mà cả đám quân y còn vừa xem mạch cho ta, vừa cười nói, điện hạ thật cao số thật cao số.

Gạt đám quân y qua một bên, suốt mười ngày ta hôn mê, trong lúc mơ mơ màng màng thấy rất nhiều chuyện. Hư hư thực thực, có giấc mơ là tâm niệm của ta, cũng có giấc mơ, là tâm ma của ta.

Có lúc ta mơ thấy bản thân quay trở về khi còn nhỏ, cùng Menfuisur hái hoa tát nước bên hồ hoa sen. Y cầm tay ta, vẽ lên một vòng tròn nhỏ và một vòng tròn lớn. Ta gõ đầu y, y liền giải thích, vòng tròn nhỏ là y, còn vòng tròn lớn là ta. Ta và y sẽ mãi như hai vòng tròn này, bắt đi bắt dời.

Lại có lúc mơ thấy mình lớn rồi, hai chân trần đi trên bãi cát nóng bỏng của sa mạc, dọc hai bên đường toàn thấy người chất chồng như núi, máu đỏ tươi chảy tràn như sông, nhuộm đỏ lòng bàn chân ta. Có tiếng người gọi “Asisur” rất lớn. Sa mạc ban ngày chợt trở nên tối đen như mực. Ta cẩn rằng lần mò, liền thấy bên đông thấy người, Menfuisur thân vận triều phục Pharaoh đang đào xới tìm kiếm gì đó. Đến khi tìm được rồi, mới thấy hai tay y đầy máu, trong lòng y là đứa trẻ còn chưa thành hình, máu me loang lổ. Y ngó chăm vật đỏ như máu trong tay thật lâu, không nổi giận cũng chẳng nói năng tiếng nào. Cứ ngồi đó. Sâu trong đôi mắt đen thẳm không chút gì che giấu oán hận. Ta muốn bước đến, nhưng bấp chân nặng tựa ngàn cân, lời muốn nói chẳng thể thốt ra.

Cũng có lúc mơ thấy bản thân đứng trên đồng vắng Saluio, địa phận Mêdi - Pherosor. Ở đó ta gặp được Ragashu. Nhưng hắn không vận hoa phục thái tử Babylon. Hắn nắm tay ta, nói: “Ồ đây, ta không phải thái tử Ragashu của Babylon, nàng càng không phải công chúa Asisur của Ai Cập.”

Ta hỏi hắn, vậy chúng ta là ai?

Hắn chăm chú nhìn ta một hồi, rồi tự nhiên phì cười, cười đến ta đỏ cả mặt, cười như thể ta vừa hỏi điều gì ngu ngốc lắm: “Ta là tướng công của nàng. Còn nàng, dĩ nhiên là thê tử của ta rồi!”

Sau đó hắn dẫn ta đi rất nhiều nơi, chỉ cho ta thấy rất nhiều thứ. Khi đi mỏi chân rồi, chúng ta dừng chân tại một ngọn núi. Ngọn núi đó bốn bề thanh tĩnh, không khí trong lành. Khắp chốn đều là cỏ xanh rì rì, bách hoa ngát hương. Thỉnh thoảng còn nghe tiếng chim hót líu lo, riu rít vui tai.

Ragashu hỏi ta có muốn ở lại ngọn núi này luôn không. Ta đột nhiên muốn trêu ghẹo hắn, liền vặn ngược, nói ở đây thì được lợi gì. Thiết tưởng hắn nghe xong sẽ bí bách. Chẳng ngờ hắn nghe xong thì nhướng mày: “Có một tướng công như ta ở cạnh yêu thương, nàng còn chưa đủ lợi hay sao?”

Chọc ghẹo không thành còn bị chọc ngược lại, ta bèn giả vờ hờn dỗi:

“Chẳng có chút lợi gì.”

Hắn bật cười, đưa tay vò vò tóc ta, bảo thôi không giận nữa. Kêu là hắn đang rất nghiêm túc, ta hãy cùng hắn ở lại nơi này đi. Tại đây, hai người chúng ta dựng một căn nhà nhỏ bên cạnh một con suối nhỏ. Hằng ngày hắn đi đốn củi kiếm tiền, ta ở nhà lo chuyện cơm nước. Hứa rằng một ngày ba bữa, đảm bảo không để ta bị đói. Chiều tối thì đeo nhau leo lên đỉnh núi ngắm trăng.

Không dừng ở đó, còn hí hửng rủ rì bên tai ta:

“Thật ra, thì thoảng... còn có thể tắm uyên ương.”

Gạt bỏ đoạn tắm uyên ương.

Khoảnh khắc nghe hắn nói những lời đó, ta thật sự bị lung lay. Bởi dù là mơ hay là thực thì cả cuộc đời ta, ngoại trừ mẫu hậu, từ trước tới nay, chỉ có mình hắn nói thương ta.

Thành thật, ta không hề giả vờ hờn dỗi. Ta chỉ không muốn thừa nhận, lời hắn đã nói trúng tim ta.

Còn nhớ năm ta bước lên kiệu hoa, vượt ngàn dặm tới Babylon, vào đêm tân hôn, hắn cũng hỏi y như vậy: “Có một tướng công như ta yêu thương nàng còn chưa đủ hay sao?”. Hồi hay lắm, đối với một nữ nhân, có một nam nhân nguyện ý yêu thương mình, còn chưa đủ hay sao?

Thật cũng được, giả cũng được. Có một nam nhân nguyện ngộ lời yêu ta, đã đủ lắm rồi.

Bởi lẽ ấy, ta đã nghĩ, phải chi mãi mãi không tỉnh dậy, cứ ở lại cùng hắn như vậy hoài thì hay quá.

...

Ấy thế mà, ta vẫn tỉnh lại.

...

Và người đầu tiên ta nhìn thấy, không phải người trong mộng ta muốn gặp. Mà lại là Menfuisur.

Y ngồi bên giường, không nói không rằng gì cả, chỉ im lặng nhìn ta thật lâu. Lâu đến nỗi ta khó chịu ho nhẹ một tiếng mới chịu mở miệng. Mà lời đầu tiên ra khỏi miệng y lại là:

“Vì sao cần mũi tên đó?”

Ta có phần bất ngờ một chút, bởi không nghĩ tới Menfuisur lại thẳng thừng như thế. Lúc này đây, trông y giống Menfuisur của kiếp trước hơn là kiếp này. Kiếp trước y không thích vòng vo, càng không thích buông lời vô nghĩa. Kiếp này thì chừng chặc hơn hẳn, ít nhất đã biết nói lời sáo rỗng.

“Đệ không hỏi ta thương thế đã tốt hơn chưa à?”

Menfuisur hừ mũi:

“Tỷ không cần giả vờ đáng thương, mũi tên đó căn bản không chết được.”

Kéo chăn lên che kín lồng ngực để gió lạnh không lùa vào, ta lia mắt qua: “Đôi lúc ta rất không bằng lòng đệ. Làm người, nên biết tiến thoái để còn có đường mà lui. Hỏi thăm một câu chết à?”

Menfuisur lừ mắt, khoanh hai tay trước ngực: “Người bệnh đúng là khó ưa mà.”

“Không khó ưa bằng đệ đâu, chả có tí thành ý.”

Ta liếc qua bên cạnh, chén nước thuốc đen ngòm vẫn còn đang bốc hơi đặt trên bàn, hẳn là Ari đã chuẩn bị. đành cầm lên thổi sơ qua, ngấm nghĩa chút rồi tính sau. Đẳng nào ta cũng không hào môn này, đáng bỏ xừ.

Menfuisur ngó ta mèo vờn chuột với chén thuốc, chép miệng:

“Thôi ta về trước đây. Tỷ nghỉ đi.”

Ta để chén thuốc về chỗ cũ, xoa xoa lòng bàn tay hơi ửng đỏ vì cầm chén thuốc nóng: “Về sớm thế. Phụ vương dặn đệ đến thăm ta mà phải không, dù gì cũng tới rồi, ngồi chơi thêm lát rồi về.”

Menfuisur xua tay, đi thẳng ra cửa:

“Không sao, ta còn có việc. Phụ vương sẽ không trách đâu.”

Ta gọi theo: “Menfuisur này.”

“Hừm?” Menfuisur ngoái đầu: “Vương tỷ còn cần gì sao?”

...

“Nếu ta không cần mũi tên đó, mũi tên thứ hai... là dành cho ta đúng không?”

...

Một chân Menfuisur đã ra khỏi bậc cửa, nghe ta nói thì khựng lại.

Ta nhướng mắt lên, lòng bàn tay chợt lạnh ngắt, cả tâm cũng dần lạnh lẽo theo: “Qua điều tra trong nỏ tiền của thích khách có hai mũi tên bị tẩm độc rễ cây Salan, loài cây cực độc sinh trưởng gần bình nguyên cạnh mé sông Orentes. Nhận định hiện trường cho rằng mũi tên thứ hai là để phòng hờ lần đầu bị trật mục tiêu. Nhưng thật ra thích khách không chỉ định bắn một mũi tên.”

Ban đầu ta không tin, chỉ bán tín bán nghi. Ta cần mũi tên đó, đơn giản là một ván cược không ăn chắc. Ta muốn cược suy đoán của mình là sai lầm. Nhưng vì sao, lần này tới lần khác đều thua?

Từ sĩ, đều do y sắp xếp.

“Ta chỉ nghĩ đệ ghét ta, không nghĩ tới... đệ hận ta đến mức không phải ta chết thì đệ chết.”

Không khí trong phòng bỗng trở nên ngột ngạt, ánh nắng bên ngoài từ từ nóng dần, hắt vào trong phòng. Menfuisur đứng ngược với luồng sáng, bóng y in dài trên nền nhà lát cẩm thạch Ô-phia:

“Nếu tỷ đã biết hết, còn hỏi nhiều làm gì?”

“Menfuisur, chúng ta không phải kẻ thù!”

Bầu chặt tằm chắn, ta cắn răng nói khẽ. Không biết là vì sao, vẫn muốn chờ đợi một điều gì đó từ y. Không phải tình yêu, càng không phải chấp niệm. Đơn giản, chỉ vì chúng ta là chị em một nhà.

“... Asisur.” Ngừng một chút: “Chị biết là không thể mà.”

Trái tim chợt nhói đau, như bị ai bóp nghẹn. Có chết ta cũng không muốn nghe y nói mấy chữ này.

Phải, ta biết chứ. Biết rõ ràng là đang khác. Biết từ khi cả hai chúng ta mở mắt chào đời lần nữa, mọi chuyện, đã không thể coi như chưa từng xảy ra. Chỉ cần một trong cả hai còn sống trên đời, thì ân oán vẫn còn đó. Nhưng, ta vẫn muốn huyền hoặc bản thân rằng vẫn còn một giải pháp khác.

“Thật sự không còn cách nào khác sao?”

“Chị, nghe ta nói này.”

Giọng Menfuisur từ cửa truyền vào, thanh âm buồn lo xa cách, nhẹ bằng hơn gió neo đậu, tựa như lần chúng ta nói chuyện sau khi Carol Rido thiêu trụ ngọn tháp hùng vĩ của Babylon:

“Nếu có thể, chị cứ xem như ta là đứa bất nghĩa đi. Như vậy, xuống tay sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Hốc mắt nóng lên, sống mũi cay cay.

Chị, gọi mới hay làm sao.

Đã lâu lắm rồi, mới nghe Menfuisur gọi tên ta. Tiếng “chị” này lại càng là lần đầu tiên nghe được. Chỉ tiếc nỗi là, gọi vào hoàn cảnh trớ trêu này, khác nào đâm một nhát vào trái tim ta. Tiếng “chị” này, có lẽ là tiếng “chị” đầu tiên, mà cũng nghiêm nhiên trở thành tiếng “chị” cuối cùng.

Ta hít một hơi sâu, cố nén nước mắt vào trong, ngửa đầu nằm ra đệm, trùm chăn lên đầu. Nay tâm ý Menfuisur đã quyết, đau lòng, cũng có được ích chi đâu.

“Đệ đi đi.”

“Vương tỷ.” Cả hai chân Menfuisur đã dứt ra khỏi cửa, bóng dáng cậu thiếu niên em trai ta khuất dần sau ngã rẽ hành lang, chỉ để lại chút hơi tàn của giọng nói trong trẻo quen thuộc từng chiếm lĩnh từng mảng trong kí ức năm nào: “... Tình cảnh rơi vào như hôm nay, không phải do tỷ sai.”

...

Nấu mình dưới lớp chăn dày, lời Menfuisur loáng thoáng rơi vào tai ta. Nhắm mắt lại. Trước mắt như hiện lên hình ảnh mười mấy năm về trước của kiếp trước, bên bờ sông Nile, đứa trẻ mặt mày lem lố, đầu đội mào miện hoàng gia, mếu máo gọi ta: “Chị! Cứu ta! Í ẹ! Ta sợ chuồn chuồn!”

“Chỉ là một con chuồn chuồn thôi mà, chả phải rắn đệ còn không sợ sao?”

Đứa trẻ bủn môi, đầu mày chau lại, xoa xoa da mặt ta, bóp đông bóp tây, hô biến nó thành một khối thịt tròn tròn: “Chắc! Ta đang tạo cơ hội cho chị đây! Sao chị ngốc thế?”

Mở mắt ra.

Hoa vẫn gắm thêu trên chân đập vào mắt, ha, đứa trẻ năm đó, thật nhớ nó làm sao:

“... Đệ bây giờ, không gọi ta là chị nữa.”

Từ thuở nào, đã lớn tới như vậy?

Menfuisur, sớm đã không còn là đứa bé không hiểu chuyện ngắt sen bên bờ hồ năm đó. Ta nên sớm biết, y đã không còn là đứa trẻ mà ta ôm chặt trong lòng, tâm niệm phải bảo vệ bằng mọi giá.

Ta nên sớm biết...

Y... đã trưởng thành từ lâu rồi...

Ooo

Sau khi Menfuisur rời đi, cũng có thêm vài người tới thăm bệnh, chủ yếu là quan lại trong triều đến nói vài câu cho có lệ. Nói ta nào phải chú ý sức khỏe, bọn thích khách lần này thật quá đáng, dám cả gan tổn hại đến công chúa và vương tử. Ta lười để ý họ đông dài, chỉ mỉm cười yếu ớt cho qua.

Lại nghĩ mấy người nói vậy là oan uổng cho thích khách rồi, bọn họ cũng chỉ thân bất do kỷ[1] thôi.

[1] Thân bất do kỷ: bản thân không tự định đoạt được, do tác động bên ngoài đưa đẩy.

Helia cũng có nhiều lần muốn xin vào thăm hỏi ta, nhưng ta tạm thời không muốn nhìn mặt hắn, nên đều bảo Ari khéo léo cự tuyệt.

Không phải ta ghét bỏ gì hắn, chỉ là không hiểu vì sao, trông thấy hắn ta lại có chút gì đó... khó nói. Sau giấc mơ vừa qua, cảm giác khó nói ấy lại càng mãnh liệt.

Đôi lúc, ta nghĩ chắc mình điên rồi.

Bởi vì, không chỉ một lần mà là nhiều lần, trong một khoảnh khắc lướt qua, ta đã tưởng hắn là... Ragashu. Tác phong, giọng nói, ngay cả dáng người cũng rất giống. Nhưng Helia là trưởng nam của Imhotep, sao có thể đánh đồng với Ragashu được. Tháng trước thám tử còn đưa tin, thái tử Babylon đánh trận lập được đại công, hoàng đế Babylon vui mừng miễn thuế một năm nữa mà.

Là ta suy nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều thôi.

Sau một hồi vẫn vơ, ta lại chìm vào giấc ngủ. Đến chập tối, Ari chạy vào báo, có tướng quân Helia tới chơi. Vừa nghe tên hắn, ta liền bảo Ari ra tiếp đãi, nhân ta thay đồ xong sẽ ra. Ai ngờ lúc vừa thay đồ xong, thì hạ nhân báo lại tướng quân Helia nói trẻ rồi còn làm phiền điện hạ, thật thất kính thất kính xong liền rời đi. Ta nghe xong vội cho hạ nhân đưa thiệp mời tới phủ hắn, hẹn ra từ lâu mà hắn thích đến đối ẩm. Hạ nhân vừa ra khỏi cung, lại có người báo tướng quân Helia tới chơi.

Ta bị Helia quay vòng vòng cả buổi, mệt mỏi ngồi xuống bàn đá trong vườn, liếc bóng dáng hắn đang chậm rãi bước tới từ xa xa: “Tướng quân, ngài đúng là khách quý đó.”

Helia câu câu khoe môi: “Tôi tới rồi mới chợt nhớ điện hạ vẫn đang ngủ, sợ quấy nhiễu điện hạ nghỉ ngơi, nên vội vàng rời đi. Nhưng nghĩ lại đi mà không để lại quà thật thất lễ, nên vòng về nhà cầm theo hộp quà này tới kính dâng. Ai ngờ đâu nhận được tin, điện hạ cho thiệp mời tới từ lâu. Tôi được sủng mà lo sợ, không biết thánh ý của điện hạ là gì, đành vội vàng trở vào cung lại.”

“Thánh ý gì đâu. Theo ta, câu trả lời của tướng quân, không chút kể hờ. Muốn bắt bẻ cũng khó.”

Ta nhấp ngụm nước ấm, nhân nhật nhìn gương mặt rõ đang nhận tội nhưng mặt mày vạm vỡ hơn hờ kia. Thật không biết nói gì với con người này. Nghĩ kỹ lại, hắn không giống Ragashu chút nào.

“Điện hạ cứ đùa.”

Helia tự nhiên đặt mình ngồi xuống cạnh ta, nhắc tay châm trà vào chén đồng.

Ta hừ nhẹ:

“Ta không rành đùa cợt với ngài đâu. Tướng quân có lời gì, mời nói nhanh.”

Cánh tay đang châm trà của Helia hơi dừng lại, liếc sang ta một cái, rồi tiếp tục châm trà:

“Là điện hạ cho thiệp mời tôi đến đây chứ. Điện hạ đừng làm tôi sợ, có phải thích khách bắn trúng chỗ nào rồi không? Nếu có thì cứ nói, chỗ thăm giao, tôi đảm bảo sẽ kín mồm kín miệng.”

“Tướng quân, mấy lời này ta nghe thì không sao, nhưng người ngoài nghe sẽ hiểu lầm đó.” Đuôi lông mày hơi nhảy loạn, ta có thể khẳng định, nam nhân da mặt còn dày hơn bức tường thành này chắc chắn không phải Ragashu. Ragashu tuy hơi mặt dày mày dạn, nhưng còn chưa đến nỗi này.

Helia nhíu mày: “Điện hạ, bữa nay điện hạ còn vòng vo hơn cả tôi thì phải. Không sao thật chứ?”

“... Ngài biết vậy thì tốt.” Tốt nhất là đừng chọc ta nữa, bằng không ta sẽ chém ngươi đấy.

Trò chuyện qua loa thêm một hồi, Helia dặn ta nên chú ý sức khỏe, không nên ăn mấy món chiên nướng nhiều quá, cai rượu nho lại. Mấy bữa tới hẳn sẽ cho người chuyển rau xanh vào cung, nói ta tới lúc đó nhớ phải ăn nhiều vô, rau củ có nhiều chất xơ, sẽ tốt cho vết thương của ta.

Ta vừa mới khỏe lại hơn một chút, nghe hẳn là nhai đến muốn nằm lại giường. Đợi hẳn uống xong giọt trà cuối cùng trong chén, ta liền hạ lệnh đuổi khách, lấy cố chống mặt tiến tởm tông đi lẹ.

Helia đi rồi, không gian xung quanh yên ắng hơn hẳn. Ta ngồi dưới ánh trăng, uống thêm vài chén trà thì trở vào trong lại. Về đêm Ai Cập rất lạnh, ngồi lâu mắc công nhiễm thêm bệnh thì mệt.

...

Đêm nay rất dài, ta nằm trên giường, đôi mắt nhắm vàng trắng treo ngoài cửa sổ, thế nào cũng không vào giấc ngủ được. Đến giữa đêm, Ari đẩy nhẹ cửa bước vào phòng, trên tay cầm một bộ y phục: “Điện hạ, đến giờ rồi. Xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể xuất phát ngay lập tức.”

“Ừ, lấy nước cho ta rửa mặt.”

Ngó vẻ mặt tỉnh táo của Ari, ta chợt thấy con buồn ngủ ập đến, biết vậy đã cố ngủ thêm chút.

Thay y phục xong, ta cùng Ari men theo con đường mòn sau tấm cung, thuận lợi băng qua sân sau thần điện, tiến đến cổng sau hoàng cung. Ở đó, có một tập binh lính nhỏ gồm bốn người đang đứng canh giữ đồ đạc cùng xe ngựa. Ta nhìn bốn tên lính, dường như không có trong kế hoạch?

Ari thấy ta nhíu mày, bèn nói nhỏ:

“Là Pharaoh sắp xếp bốn người họ đi theo hộ tống điện hạ ạ. Pharaoh nói điện hạ không cần lo lắng, bốn người bọn họ theo bảo vệ, sau khi đảm bảo điện hạ đến Atina an toàn xong sẽ tự trở về.”

Hộ tống, hay là giám sát? Sợ ta trên đường tới Atina, làm thêm chút chuyện “tiện tay” sao?

Mặt lạnh liếc bốn tên lính, cả đám liền đỏ mặt hời hợt, chấp tay thưa khề:

“Điện hạ an khang.”

“Kể từ giờ, trường công chúa Asisur của Ai Cập sẽ ở thần điện cầu phước ba tháng.”

Ta vén rèm cửa xe, vịn vai Ari lấy thế leo lên:

“Ta tên Litis.”

Một tiếng đồng thanh rất khề vang lên: “Tiểu thư Litis an khang.”

Ari theo sát sau ta, đỡ ta ngồi xuống nệm gấm đã xếp sẵn trong xe. Thiết kế bên trong xe ngựa khá rộng rãi, không gian thoải mái, thêm hai ba người nữa cũng vẫn dư sức. Ta dựa lưng vào đệm ngồi, vén màn nhìn cảnh vật bên ngoài. Gió trời ngả về phía đông, xem chừng đoạn đường còn rất dài.

“Tiểu thư, hay là tranh thủ nghỉ ngơi thêm đi.” Ari đề nghị: “Khi nào tới em sẽ gọi người dậy?”

Ta thả tay khỏi tấm màn, gạt đầu, cụp mắt xuống:

“Vậy đi.”

-

- Nội dung chương này bình bình, chủ yếu bật lên mối quan hệ hiện tại giữa Asisur và zai đẹp tuyến phản diện em chi. Đợi từ chương sau trở đi mới bắt đầu kịch tính. Bởi vì ở chương này, như các nàng thấy đó, không còn ngấm ngấm nữa, hai người đã chính thức ngã cờ tuyên chiến rồi =]]]

- Với có ai nhận ra nam chính chưa nè? Không biết đã thấy cái nút thắt ta cố tạo chưa nhỉ? ***

- Tin chót: các nàng ơi, cuối cùng ta cũng kết thúc kì tuyển sinh 10 (Tp HCM) rồi! > mừng rơn, từ nay năng suất ra chap có lẽ sẽ nhanh hơn. Cơ nhưng mà... Cái laptop hơi điên điên, tới kì rồi, ta vừa viết những dòng này, vừa nhìn màn hình chớp nháy chớp nháy. Ôi T^T, còn tùy vào nó khi nào bung lụa với chủ nó mà chap mới sẽ post nhanh nhất có thể:“>>> Xin kết tại đây:)))))

. Hint đây đây chương nì, nhớ comment nhiều nhiều vô nhe mí nàng:“> Yêu

Chương 8: Người bí ẩn

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Dạo gần đây, ta rất hay nằm mơ.

Thế nào nhỉ? Ừ thì, mơ thấy rất nhiều chuyện của kiếp trước. Vui có, buồn có, khá lẫn lộn. Tuy nhiên kì lạ là sau mỗi giấc mơ, ta đều không nhớ được bất cứ thứ gì liên quan. Ta chỉ biết, mình đã từng nằm mơ mà thôi. Mơ mà cũng tốt. Nếu đã không có thật, thì nhớ hay không cũng chả khác gì.

Nhưng là, tuy có suy nghĩ như vậy. Nhưng sau mỗi giấc mơ, đều có cảm giác rất đau buồn...

Đêm nay, ta lại nằm mơ.

Trong giấc mơ, nhìn thấy bản thân đang đứng trên một sa mạc đầy nắng. Trên sa mạc, cách nhau cả dặm là các lăng mộ cực kì đồ sộ. Dưới ánh mặt trời, các lăng mộ trông như một ngọn núi cao to hùng vĩ. Đây chắc chắn là thung lũng vương gia. Nơi chôn cất Pharaoh và thân vương các thế hệ.

Lí do ta đứng ở đây, có lẽ không phải vì thân phận thân vương đâu?

Có người hỏi:

“Có biết ngoài màu đen và trắng còn có màu gì không?”

Ta nghĩ, giữa ranh giới thiện ác, giữa tốt và xấu, chẳng phải chỉ có trắng và đen thôi sao?

Người đó nói:

“Ngoài màu đen và trắng, thật ra còn có màu xanh.”

Màu xanh? Màu xanh của đất trời, của biển cả ư?

“Bầu trời hôm nay, cũng xanh như ngày chúng ta thành thân vậy.”

Người đó đứng trước một lăng mộ, những ngón tay thon dài lướt nhẹ trên mặt đá sần sùi:

“Nhưng màu xanh này... lại không thể cùng nàng ngắm nữa rồi.”

Nhìn kĩ thì lăng mộ này có vẻ rất cao quý. Kết cấu bên ngoài gồm ba tầng tháp, đỉnh tháp đính bảo ngọc lấp lánh, nhìn từ xa như một ngôi sao sáng giữa thiên nhai. Tám phần là mộ của thân vương.

Người đứng trước cửa lăng mộ, bộ dáng dường như rất muốn bước vào bên trong thăm vị cố nhân đang ngủ sâu kia. Nhưng đây là lăng của hoàng gia, trừ phi biết cách mở chìa khóa, bằng không...

Tiếc thật.

Chỉ là không biết người trong lăng là ai. Chết đi rồi, vẫn có một tri kỉ tốt đến thăm viếng.

Coi bộ hai người này, khi người kia còn sống, là một đôi tình nhân quyền lừ đây.

“Chị, chị đang nhìn gì vậy?”

Một giọng nói trẻ con vang lên, quay đầu lại, ra là một đứa bé trai.

Chị? Là đang gọi ta sao?

“Ta đang nhìn...” Vừa định mở miệng nói, lại như có thứ gì đó ngăn cản, lời muốn nói cứ như nghẹn lại ở cổ họng, không tài nào thoát ra nổi.

“Tại sao chị vẫn còn sống thế?”

Đứa trẻ ngơ ngác nhìn ta, không, là đằng sau ta, chính xác hơn là lưng mộ đằng sau lưng ta.

Ta ngẩn ra một lúc mới nhận ra thêm: người đàn ông hồi nãy biến mất rồi!

“Chị không nên sống.” Đứa trẻ nhú mồm, rồi lại chợt bật cười: “À đâu phải, chị đã chết rồi mà.”

Nhóc con này bị bệnh rồi? Ăn nói với chị mình như vậy cũng được? Cho dù chị nó có làm gì sai, thì người cũng đã chết rồi mà? Đứng trước mộ phần, không phải nên tôn kính người đã khuất sao?

Tách, tách...

Trong lúc ta suy nghĩ, khóe mắt đứa trẻ không ngừng tuôn ra nước mắt lúc nào không hay, hốc mắt nó cũng đỏ hoe. Nhưng gương mặt lại vẫn điềm nhiên như không, chỉ khe khẽ mấp máy môi:

“Chị không thể nào còn sống được. Bởi vì... chính tay ta đã giết chị mà.”

Cái gì? Tại ta không nghe lầm chứ?

Môi miệng chợt được giải thoát, trong khoảnh khắc trông thấy những giọt nước mắt trong suốt kia, lí trí như bị ai điều khiển, buột miệng: “Tại... sao?” Cũng không biết tại vì sao, khi nghe nó nói, lòng ta lại thấy chua xót thế nào, trái tim như bị ai bóp chặt, cảm giác không thể diễn tả được.

Vì sao, vì sao lại ra tay giết chị mình? Chẳng phải nói là chị em sao? Sao lại tàn nhẫn như thế?

“Là chị ép ta! Ta vốn không muốn tính toán, nhưng là.. chị, chị sai! Giữa tình cảm ruột thịt và thù hận, ta chỉ có thể làm thế này.” Đứa trẻ nhắm mắt, không biết từ khi nào trên tay nó đã xuất hiện một thanh đoản đao: “Chị đừng lo, chị không cô đơn ở đó đâu. Chúng ta... đã ngoéo tay rồi mà.”

Đoản đao giờ lên cao, lưỡi đao dưới mặt trời lóe lên ánh sáng chói mắt. Trong nháy mắt, giữa lồng ngực đứa trẻ đã tồn tại một thanh đoản đao. Máu từ lồng ngực loang ra, ướt đẫm cả một tấm áo trắng. Nhưng đứa trẻ lại tựa như không hề đau đớn, khóe miệng còn phảng phất ý cười khó hiểu.

Gió mạnh nổi lên.

Thân thể nhỏ nhắn nằm giữa lòng sa mạc, chìm dần chìm dần vào lòng cát nóng bỏng.

Tất cả lại biến mất tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chuyện gì vậy?

Ta đứng trước cửa lăng mộ, tâm không ngừng dậy sóng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại không nhớ được gì hết. Người đàn ông đó là ai, đứa trẻ đó là ai. Người trong lăng là ai? Ta... là ai?

“Này Asisur, chị biết gì không. Nếu người chị gặp được trước là Ragashu chứ không phải Menfuisur, thì lúc này, có lẽ chị đã là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian rồi đấy.”

Một giọng nữ trong trẻo lại đột ngột vang lên giữa không gian.

Nhưng lần này quay đầu, lại không có người nào.

“Chị nói ta thắng, kì thực người thắng thật sự, không phải là chị sao? Chị có tướng công, có con trai. Bấy nhiêu đó chả nhẽ chưa đủ hay sao! Còn ta, ta chỉ có chàng. Nhưng vì sao cả chàng chị cũng muốn cướp đi! Ta hận chị! Chị chết rồi mà sao vẫn cố kéo chàng theo chứ! Đồ răn độc!!!”

Giọng nữ lại văng vẳng bên tai, lần thứ hai vang lên, còn mang theo chút hận ý.

Qua giọng nói, nữ nhân này chắc chắn rất hận người trong mộ.

Người đang nằm trong giấc ngủ sâu bên trong lăng mộ, rốt cuộc có lai lịch thế nào?

“Cô đang nghĩ ngợi cái gì?”

“Nghĩ cái gì đó?”

“Tại sao còn cố suy nghĩ?”

Rất nhiều giọng nói vang lên, quay đầu lại, thấy rất nhiều người.

Người đàn ông lúc đầu, đứa trẻ với thanh đoản đao ở giữa ngực, còn có chủ nhân của giọng nữ vừa nãy. Bọn họ đều là đang nhìn chăm chăm ta, lần này

chắc là nói với ta thật.

“Ta đang nghĩ, người trong lãng là ai?”

Ánh mắt bọn họ chú mục vào ta, đồng thanh bảo: “Chính là cô!”

Cái gì?

“Sao cô chưa chết?” Cả đám người đột nhiên bước tới, chụp lấy hai tay ta. Nữ nhân tóc vàng đưa tay bóp chặt cổ ta, lắc đi lắc lại, lực đạo như muốn bóp chết người: “Chết đi!!!”

Thả ta ra! Thả ta ra! Đau quá!

“Chết đi cho nó lành!”

“Cô sống chỉ tổ chặt đất thôi!”

“Rắn độc!”

“Yêu nữ hại người!”

“Làm lại từ đầu ư, nực cười!”

“Đừng làm bọn ta buồn cười! Đồ rắn độc!”

Cơ thể như nóng dần lên, trong đầu như xuất hiện hàng ngàn giọng nói. Tất cả đều đang không ngừng buông ra những lời thậm tệ. Là đang chửi ta? Vì sao lại khó chịu thế này?

Đầu như muốn nổ tung.

Ta không muốn nghe! Không muốn nghe nữa!

“Tất cả im hết đi!!!”

Mở bừng mắt ra.

Ta từ trên giường ngồi bật dậy.

Đảo mắt nhìn chung quanh, bóng đen bao trùm, một mảng tối tăm như mực. Tuy nhiên dựa vào ánh trăng bên ngoài, vẫn có thể lờ mờ trông thấy căn phòng nhỏ được bày trí đơn giản, mộc mạc.

Không sai. Là phòng trọ hồi tối dùng chân thuê phòng.

Lau mồ hôi lấm tấm trên trán, ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

“Ác mộng thì đúng hơn. Rido chết tiết, nằm mơ cũng mơ thấy cô ta!”

Cửa bị người ta gõ mạnh phát ra tiếng cộc cộc, giọng Ari từ sau cánh cửa truyền vào:

“Tiểu thư! Tiểu thư! Người không sao chứ?!”

“Ari cô mau tránh ra, để tại hạ phá cửa!”

Ta xoa bóp thái dương, thêm một giọng nam, cái kiểu nói chuyện này, hình như là Sarim. Hay, phá cửa? Cần thiết sao? Đám thị vệ mà phụ vương tìm đến cũng thật là, lại còn phá cửa, có cần thiết phải dùng cái kẻ sách hoang dã như vậy không? Mà hồi nãy mơ thấy cái gì quên nữa rồi?

“... Sarim vô dụng, hại ta quên luôn vừa mơ thấy cái gì...”

Ooo

Cả bọn người Ari Sarim nhón nháo lẳng nhăng một hồi, chớp mắt đã đến trời sáng.

Mặt trời đang Đông dần dần lộ dạng, đôi chim ngoài ô cửa sổ bắt đầu cất giọng liu lo. Dù mặt trời mọc buổi sáng rất đẹp, nhưng ta lại không hề có tâm trạng. Với mắt thấy cũng không đi vào giấc ngủ được nữa, đành phải miễn cưỡng ngồi dậy rửa mặt chải đầu, thay quần áo chuẩn bị ăn sáng.

Lê bước vào phòng tắm, đứng tần ngần trước tấm gương đồng, ngó khuôn mặt nữ tử nhuộm vẻ phong trần trong gương. Phải, chính là từ phong trần này. Mí mắt bị sụp, đầu tóc rối bời. Và đặc biệt là nhờ đôi bông mắt đen thui nổi bật mà trông đáng vẻ ta bây giờ rất rất là phong trần.

“Ây...”

Khó chịu vì mớ tóc thành một nắm, ta như thấy trên đỉnh đầu mình thoát ắt thoát hiện một đám mây đen. Mà trong đám mây đen mờ mờ đó, thì thoảng còn chớp nhoáng lên vài tia sét vàng nhạt.

Thật là, vốn lẽ lịch trình là giờ Thìn lên đường, nhưng giờ phải đẩy sớm thời gian hơn rồi.

...

Đợi lúc ta tắm rửa sạch sẽ xong, Ari cũng vừa vặn canh đúng thời điểm đem quần áo vào phòng.

“Tiểu thư, nô tỳ đem quần áo mới đến.”

Ari đẩy cửa, bước vào đặt quần áo mới lên giường:

“Mười phút nữa bữa sáng sẽ bắt đầu ạ.”

Ta bước ra khỏi bồn tắm, lấy khăn sạch vắt trên sào lau mình:

“Biết rồi. Còn gì nữa không, không còn thì lui ra.”

“Dạ còn ạ.” Ari lễ phép cúi đầu: “Đội trưởng Ruka đã tới, đang ở bên ngoài đợi tiểu thư.”

...

“Hắn ăn uống gì chưa?”

“Dạ chưa, đội trưởng nói đợi khẩu dụ tiếp theo của tiểu thư.” Ari nói.

Ta ngừng động tác lau mình, để khăn lại chỗ cũ, lấy một tấm khăn dài quấn lên người bước ra:

“Vây thì cứ để tiểu tử đó tiếp tục ngồi đợi khẩu dụ tiếp theo đi.”

Đội trưởng Ruka, tốc độ đến cũng nhanh lắm.

Sau khi ta thay quần áo xong, ra đến nơi thì quả thật trông thấy Ruka đang ngồi ở gian ngoài phòng đợi lệnh. Y trang hần bám đầy bụi bặm, tóc tai hơi rối, sắc mặt mệt mỏi, quầng mắt thâm đen... chắc là đã mấy đêm không ngủ đủ. Xem chừng đúng là chạy như điên đến đây thật.

“Thuộc hạ bái kiến tiểu thư.” Ruka thấy ta, vội quỳ xuống hành lễ: “Tiểu thư kim an.”

Ta phẩy tay, ngồi xuống ghé đầu: “Miễn lễ đi, không cần rườm rà quá, cúi chào là được rồi.”

Ruka nghe lời đứng thẳng dậy, đầu hơi cúi nhẹ.

“Mấy đêm không ngủ rồi?” Ta đón lấy tách trà Ari dâng lên, thô sơ qua: “Mệt không?”

Ruka nhướng mắt thăm dò sắc mặt ta, mâu quang trong mắt hần biến đổi một lúc như đang suy nghĩ, im im một lát rồi nói: “Nhờ phúc của tiểu thư, thuộc hạ không mệt chút nào!”

“Vây à?” Ta hít vào một hơi hương thơm của lá trà rừng núi thôn dã, mùi vị tuy không sánh bằng cống phẩm Mê-di, nhưng cũng không tệ: “Nếu không mệt, thì giờ chúng ta lên đường luôn?”

Bốn bề im ắng --

Ta ngẩng đầu lên, sao không ai nói tiếng nào vậy? (TG: chị ‘ngây thơ’ như cừu =]]])

“Tiểu thư, đội trưởng đi đường xa đến, không ít nhọc nhằn. Hay là để đội trưởng tắm rửa thay y phục sạch, ăn chút gì đó rồi hẵng lên đường được không ạ? Dù sao tiểu thư cũng chưa ăn gì mà?”

Ari đứng bên cạnh ập ứng nói chen vào.

“To gan!” Ta nhú mày: “Ari, từ khi nào em biết ăn nói ngang hàng với ta vậy? Ta chưa ăn sáng thì liên qua gì đến hắn?” đặt chén trà xuống bàn, phát ra tiếng ‘cạch’ rất nhỏ, nhưng cũng đủ làm Ari giật nảy mình: “Xin tiểu thư tha tội! Ari lỗi mắng! Ari biết sai rồi! Xin tiểu thư bớt giận!”

“Thuộc hạ sẽ chuẩn bị lên đường ngay!” Ruka cũng quỳ xuống theo Ari: “Tiểu thư xin bớt giận!”

Chắc, ta liếc Ari và Ruka, có lẽ vì vụ mất ngủ sáng nay, tâm tình ta hiện giờ rất không được tốt:

“Đứng lên hết cả đi! Ai bảo các người quý!”

Cả hai nghe thế vội vã đứng dậy, nhưng đều cúi thấp đầu không dám hó hé tiếng nào.

Ta ảo não bóp trán, tự nhiên lại lấy bọn họ ra làm bìa trút giận, có phải quá chủ nghĩa rồi không?

Phủi phui lòng bàn tay, kéo lại y phục cho chỉnh tề, chậm rãi bước ra cửa, nhẹ giọng:

“Ruka đi thay đồ. Xong rồi thì ra ngoài, ăn sáng nhanh rồi lên đường.”

Đang sau lập tức vang lên tiếng trả lời đồng thanh: “Dạ, tiểu thư!”

Nhắc tới chủ đề ăn uống thì nhanh lắm, nuôi cả bọn đều thành heo cả rồi, thật hết cứu...

Tốc độ làm vệ sinh cá nhân của Ruka quả thực không thể không thừa nhận, phương diện này hẳn thừa sức ăn chắc bốn tên thị vệ phụ vương tuyền đến. Ta vừa ngồi vào bàn, chưa đầy nửa phút sau hẳn đã xuất hiện. Râu ria lún phún hai khắc trước biến mất không còn dấu vết, tóc tai được chải gọn gàng, mặt mày tinh tảo tươi roi rói. Bộ dáng khác hoàn toàn đồng bần lúc nãy, cứ như lột xác!

“Chúc tiểu thư ăn ngon miệng.” Hắn mỉm cười cúi đầu với ta, rồi quay sang cười cười nâng chén sữa trong tay với bọn Sarim: “Các vị huynh đệ, uống cạn!”

“Cạn!!!” Sarim cùng đồng bọn cũng nâng chén, một hơi ngửa đầu uống cạn, quệt miệng: “Hả!”

....!

Ta cạn lời với cảnh tượng khí thế hào hùng ngất trời trước mắt, bánh đang nhai trong miệng cũng trở nên lạt nhách. Ăn sáng thôi mà, tưởng đang uống rượu chắc?! Sữa dê bình thường thôi mà?!

“Tiểu thư! Tiểu thư! Tiểu thư!” Ari đang cắt thịt thỏ nướng cho ta, thấy ta cứ ngó người mãi, khó hiểu gọi mấy tiếng: “Đồ ăn không hợp khẩu vị sao ạ?”

Ta lắc đầu, xé một mẩu bánh nho khô cho vào miệng nhai: “Không.” là ta quá chấp nhặt hay thật sự vì thuộc hạ của ta người nào người nấy đầu óc đều không được bình thường như người ta?

“Cạn đi!”

Nửa khắc sau liếc mắt qua, lại được dịp xem thấy Ruka tràn trề khí thế nâng chén:

“Cạn! Cạn thêm chén nữa!”

Sarim choàng vai bá cổ Ruka, cười khà khà: “Dzô, cạn nào người anh em!”

Ta: “...” thật sự là do ta quá nghiêm khắc, nên khiến bọn họ thành ra như vậy ư? Sữa dê thôi mà?!

“Tiểu thư, hay để em sang nói bọn họ nhỏ tiếng lại?” Ari dè dặt nhìn ta, hỏi nhỏ.

“Dạy bảo chúng.” Đầu hơi ơ ơ, ta không muốn quán nữa: “Không cần mạnh tay quá. Giữ cho chúng chút thể diện. Tốt nhất cho bọn chúng mỗi người một cái tát là được rồi.”

“Dạ!” Ari chấp tay phụng mệnh.

Ruka và Sarim như cảm ứng được mệnh lệnh của ta, không hẹn mà gặp chuyển tầm mắt về bàn ta đang ngồi. Tuy nhiên, vóc người chắc thịt của Ari vừa đủ chặn lại bốn con mắt đó.

Sarim nhăn mặt: “Cô qua đây làm gì?”

Ruka nhét bánh vào mồm Sarim, mỉm cười nhẹ nhàng: “Ari, tiểu thư có gì căn dặn à?”

“Phải!” Ari xoa nắn cổ tay, bẻ khớp tay phát ra tiếng kêu rắc rắc rộn người: “Nhị vị, xin thất lễ.”

Ruka nhướn mày khó hiểu, bộ dạng như còn muốn hỏi thêm. Tuy nhiên, trước khi hẳn kịp mở lời thì...

“A!”

“Á!”

“Í!”

“Ồ!”

“Ê!”

“À!”

Ta rất tò mò, có năm người, nhưng tại sao lại có sáu tiếng la nhỉ? Trong đó có hai tiếng “à”?

Kết quả khi ta ăn xong, ra đến xe ngựa, trên mặt năm nam nhân mỗi người đều in dấu một bàn tay nhỏ nhắn, dưới ánh mặt trời chói chang thực rõ chói mắt. Nổi bật nhất là Ruka, mỗi bên mặt là một bàn tay. Xem ra tiếng “à” thứ sáu là của hắn. Ari xem vậy mà lực tay không nhỏ...

Năm người đang ôm mặt xuyết xoa, thấy ta đi tới liền cúi gằm mặt: “Chào tiểu thư!”

“Ừ.”

Ta đi lướt ngang qua những cái đầu đang bốc khói kia, dường như ai nấy đều đang đỏ bừng mặt?

“Tiểu thư, bọn họ đang xấu hổ đó mà.” Ari che miệng nén cười, nói nhỏ vào tai ta.

“Nam nhi đại trượng phu, có gan làm thì phải có gan chịu. Xem như là một bài học đáng nhớ đi.”

Ta vịn Ari lấy thế bước lên xe. Yên vị trên xe rồi, dựa lưng vào đệm gấm phía sau:

“Có thể bắt đầu khởi hành.”

Ruka quát roi vào mông ngựa, hắng giọng thông cổ họng, lặp lại: “Tất cả khởi hành!”

Ooo

Chuyến đi đến Atina lần này nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Đáng lẽ theo lịch trình là ba ngày sẽ tới nơi. Nhưng một phần vì thể lực ta không tốt lắm, thành ra biến thành ba ngày rưỡi.

Tuy nhiên, suy cho cùng ba ngày và ba ngày rưỡi cũng không khác biệt bao nhiêu!

Chín giờ sáng, cách cảng Memphis năm trăm hải lí.

Ta đứng trên lan can thuyền, mặc cho gió biển thổi phốc phốc vào mặt, tâm trạng ta hiện giờ...

“Ờ!”

“Tiểu thư! Người không sao chứ” Ari đỡ vai ta, giúp ta vuốt vuốt sống lưng.

Tâm trạng ta, rất-tệ...

“Không sao.”

Phương tiện di chuyển cuối cùng để đến được Atina là phải ngồi thuyền, dọc theo hạ lưu sông Nile xuống hải cảng Memphis. Sau khi cập bến, cưỡi lạc đà khoảng một dặm sẽ thấy ngay cổng thành.

Mà ta, vạn vạn không ngờ tới lại là một kẻ mắc chứng say sóng...

“Ờ!”

“Tiểu thư!” Ari lấy khăn sạch lau miệng cho ta, gấp muốn khóc tới nơi: “Tiểu thư, thuyền sắp cập bến rồi! Người cố gắng cầm cự một lúc nữa đi! Sẽ không sao đâu mà!”

Cổ họng không ngừng buồn nôn muốn ói, hai chân lại bủn rủn.

Ta ngẩng đầu nhìn trời, tự nhủ với lòng rằng, Asisur này xin thề, từ rày về sau sẽ không bao giờ đi thuyền nữa: “Ờ!”

“Tiểu thư vẫn còn nôn nữa à?”

Giọng Ruka từ sau ngã rẽ vang lên, nói sau đó là gương mặt tái nhợt không sức sống:

“Có cần, mời đại phu không?”

Ta nén trận buồn nôn lại, cầm túi nước nhấp sơ mấy ngụm lấy lại sức: “... Không cần. Nói đến đại phu, ta thấy người cần hơn là người đẩy.”

Lòng vòng nửa ngày, ra là tiểu tử này cũng mắc chứng say sóng. Bảo sao sáng hôm qua trông mệt mỏi như thế, rõ ràng là vì không muốn ngồi thuyền mà thay ngựa liên tục, chạy suốt đêm đến. Nhìn hán bây giờ, cả cơ thể đều là dựa vào Sarim mà đi. Sắc mặt hán cũng chẳng tốt hơn ta là mấy. Tuy không nôn mửa nhưng cước bộ không vững, cứ như một ngọn gió nhẹ cũng đủ thổi bay hán.

Ruka cười gượng: “Thuộc hạ...”

Ta phẩy tay, lấy khăn bịt mũi miệng lại, bụng lộn cộn thật khó chịu quá: “Khi nào cập bến?”

“Nhìn tốc độ thuyền chạy, có lẽ là khoảng nửa canh giờ nữa.” Sarim ước tính.

Nửa-canh-giờ...

Ta khoác vai Ari: “Đi ta vào phòng, ta muốn ngủ một lát.” quay đầu nhìn Ruka một cái: “Người cũng về phòng nghỉ đi, bằng không lát nữa gió thổi bay người luôn thì mệt lắm.”

Ruka phì cười, yếu ớt đáp: “Tuân lệnh.”

...

Sarim coi vậy mà cũng không phải không có chỗ dùng. Đúng như ước tính của hán, qua nửa canh giờ dài đằng đẳng, cuối cùng thuyền cũng cập bến cảng Memphis.

Thời khắc nhìn thấy mỏ neo được thả xuống biển, ta không rõ tâm trạng mình có bao nhiêu vui mừng. Chỉ biết một điều là: Cuối cùng cũng thoát khỏi con thuyền rùng rợn đó.

Có lẽ đúng như Menfuisur từng nói, ta là người Ai Cập nhưng lại không có chỗ nào giống người Ai Cập. Ai Cập ai nấy đều dũng cảm thiện chiến, nam hay nữ từ nhỏ đều thuần thục bơi lội. Còn ta, không những không biết bơi... mà ngồi thuyền trên sông còn bị say sóng.

Quả thực... thảm hại...

“Tiểu thư, mua được lạc đà rồi.” Ari dắt tới trước mặt ta một con lạc đà, hớn hờ thừa.

Ta nhìn lạc đà từ trên xuống dưới. Màu lông nâu sậm, bắp chân chắc thịt. Là một con lạc đà tốt.

Leo lên lưng lạc đà xong, Ruka từ phía đối diện cười một con lạc đà khác chậm chậm tiến tới.

Ta ngó sắc mặt hán vẫn còn hơi xanh xao: “Người vẫn ổn chứ? Có cần khám đại phu trước không?”

Ruka lắc đầu: “Thuộc hạ không sao, có thể tiếp tục lên đường.”

Ta vẫn thấy không yên tâm: “Không sao thật chứ?”

Ruka mỉm môi, gạt mạnh đầu khẳng định.

Hán đã nói không sao, ta cũng không rảnh lãng nhăng tiếp, đành tiếp tục lên đường. Nhưng suốt dọc đường cười lạc đà đến khi đến ngoài cổng thành Atina, nhìn hán ngồi mà lâu lâu lại như muốn rơi khỏi yên lạc đà, ta lại thấy mình hơi nhẩn tâm. Biết sớm cứ bảo hán ở lại Atina chờ là được rồi.

Bỏ qua chuyện Ruka sang một bên, trước mắt lại xuất hiện thêm một vấn đề khác:

Lính coi thành cur nhiên có chết cũng không chịu mở cửa!

Sarim thúc lạc đà tiến lên một bước, đề giọng: “Tại sao không mở cửa?!”

Một tên lính có vẻ như là người chịu trách nhiệm bước lên:

“Không có giấy thông hành cấp cao, không cho vào thành!”

“Hàm hồ!” Ruka quát roi xuống đất, trên mặt đất lập tức lún sâu dấu roi dài ngoằng.

Tên lính thấy Ruka có vẻ giận dữ, cộng thêm dấu roi in trên nền đất, bèn kiên nhẫn lùi lại một bước, nhưng cách nói chuyện vẫn rất xấc xược: “Không có giấy thông hành, không cho vào thành!”

Ruka: “Người!”

Ta giơ tay ra hiệu Ruka dừng lại, nếu để hai kẻ này tiếp tục giằng co, không sớm thì muộn tên lính lão xược kia cũng chết không kịp nhắm mắt.

Thúc lạc đà nhích lên một chút, vừa đủ nhìn rõ ngoại hình tên lính hung hăng.

Tên lính này vóc người to lớn, màu da hơi sạm, trạc ngoại tứ tuần[1], mặt hình chữ bát. Đã vậy khi nói chuyện còn lớn tiếng như đang nạt nộ, thoát nhìn khiến người đối diện không tí thiện cảm.

[1] Trạc ngoại tứ tuần: độ tuổi ngoài bốn mươi.

Nhưng cái khiến ta để tâm không phải tên lính này ngoại hình giống cướp hơn giống lính. Mà là từ khi nào, một tòa thành nhỏ như Atina có luật lệ phải xuất giấy thông hành cấp cao khi vào thành?

Từ trước tới nay, chỉ những thành lớn nằm trong thủ đô Thượng Hạ Ai Cập như Thebes và Giza mới phải xuất giấy thông hành có đóng ấn của quan cai tỉnh và tướng quân hộ bộ. Còn thành nhỏ nằm ngoài rìa biên giới Tây Nam như Atina, đừng nói tới giấy thông hành bình thường, chỉ cần có giấy chứng minh thân phận thương nhân bình thường là có thể tự do ra vào. Bây giờ sao lại...?

Ta đi chuyển đến cạnh Ruka, thấp giọng hỏi:

“Ruka, lần trước người tới có phải xuất giấy thông hành không?”

Ruka tia mắt quan sát xung quanh, đáp khẽ: “Lúc thuộc hạ tới chỉ cần có giấy chứng minh thương đoàn là có thể vào.”

Đúng như ta đoán, Atina quả nhiên có vấn đề.

“Bảo tất cả lui xuống, trở về phòng trọ.”

“Dạ.”

Ruka ho nhẹ, kín đáo dùng ngón tay ra ám hiệu với mọi người: Kế hoạch thay đổi. Rút lui!

Nhóm Ari bèn giả vờ bức tức, chửi bới bọn lính vài câu rồi quay đầu lạc đà đuổi theo ta và Ruka.

Quay trở ra cảng, vì tình hình của Atina, không thể thuê phòng trọ. Ruka đành đi kiếm một ngôi nhà nằm gần mé biển, biệt lập với khu dân cư. Nhưng bàn bạc với chủ nhà hồi lâu, chủ nhà vẫn nhất quyết không cho thuê. Thế là cuối cùng không còn cách nào ngoài việc phải mua đứt căn nhà.

Giải quyết xong chỗ ở, việc tiền quyết cần giải quyết là giấy thông hành.

Sarim ngồi xuống bàn, bức tức nói: “Từ trước tới giờ chưa từng nghe qua Atina cần giấy thông hành? Chuyện quái gì đang diễn ra vậy?”

Ari nhú mày: “Sarim!”

Sarim hást cằm, liếc Ari: “Gi?”

Ruka nhìn bọn người Sarim rồi đưa mắt nhìn ta: “Tiểu thư?”

“Đuổi đi.” Ta miết vành nắp chén trà, nhẹ giọng. Ta đã đến Atina an toàn, bọn người này cũng nên về Thebes phục mệnh rồi. Còn giả vờ bức tức, muốn ở lại sao? Diễn xuất vẫn còn non lắm.

Keng một tiếng, một con gió lạnh lướt qua, trước mũi Sarim xuất hiện một mũi nhọn sắc lẹm.

“Tiểu thư, trà bớt nóng rồi ạ.” Ari cẩn thận dâng tách trà còn đang bốc lên làn khói nhàn nhạt trong tay cho ta, nói: “Tiểu thư cẩn thận, chỉ hơi âm ẩm thôi, chưa hết nóng đâu.”

Ta chép miệng, con bé này sao giống mấy bà nữ quan già trong cung quá: “Biết.”

“Này!” Sarim đứng hình không dám động đậy, ngơ vờ nhìn Ruka: “Làm trò gì vậy?”

Khóe miệng nhếch lên thành hình vòng cung, Ruka hí mắt cười thần nhiên:

“Người anh em, anh và anh em của anh có mười giây để cút khỏi nơi này.”

Nuốt xuống một ngụm trà ấm, ta chợt thấy độ diễn sâu của Ruka cũng thượng thừa không thua kém Helia. Còn có cảm giác, hai kẻ này rất giống đúc từ một khuôn mà ra. Diễn sâu thật...

Sarim hoảng hốt, con người tròn tròn hết cỡ, hết nhìn ta đang ung dung thưởng trà lại nhìn mũi kiếm cách chớp mũi mình không đến một đốt ngón tay: “Tiểu thư?”

“Một, hai, ba, bốn, năm...” Ruka bắt đầu đếm, tốc độ còn nhanh hơn tên bắn: “Sáu, bảy, tám...”

Vù một tiếng, tựa như một con gió, trong sảnh chỉ còn lại ba người là ta, Ruka và Ari.

“Bỏ chạy vào phút thứ chín à.” Lấy khăn lau vết trà dính bên mép, ta thực lòng cảm khái công phu của đám người Sarim. Hóa ra người phụ vương tuyền đến cũng không hoàn toàn vô dụng, tốc độ trốn chạy còn nhanh hơn tốc độ Ruka rút kiếm. Vậy mà ta cứ ngỡ tiểu tử này là nhanh nhất rồi.

Tuy nhiên.

Chạm vào hơi nước ấm bên ngoài chén trà, đáy mắt ta lạnh dần.

Nữ nhân đó không thể nghĩ ra kế sách phong tỏa Atina, chắc chắn có kẻ hậu thuẫn.

Hơn nữa, ả ta không cần làm vỡ tấm bản khắc để ta hồi sinh, mà vẫn có thể vượt thời không tới đây. Chỉ có thể là... thông qua lăng mộ của mẫu hậu! Dùng máu của bản thân làm thuốc dẫn, biện pháp tà môn này mà dám chạm đến thân thể của hoàng tộc. Mạo phạm lăng vương hậu, là tội chết.

Carol Rido, lần này người dẫn theo ai tới đây?

-

- Cảm giác hoàn thành một chương thật sự rất phấn khích =]]]] Các nàng nhớ comment dài dài thật dài nhé:“>>> like + comment sẽ là động lực cho chương mới a ~

- Cơ mà từ chương này trở đi, lúc đọc sẽ khá hack não, các nàng nhớ cẩn thận. Vụ án này hông đơn giản đâu:)))

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ngẩn ngủ

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Ruka đi vòng vòng nhà mấy bận, sau khi sắp xếp lại trật tự bộ bàn ghế khi nãy bị bọn Sarim làm lộn xộn xong, hỏi: “Tiểu thư, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?”

Nghe Ruka lên tiếng hỏi, ta mới chợt nhận ra thời gian cũng không còn sớm. Tạm gạt Carol qua một bên, ta phóng tầm nhìn ra ngoài ô cửa sổ, mới đây thôi mà đã gần xế chiều: “Trước tiên cứ án binh bất động. Xem thời gian, không sớm thì muộn, nữ nhân đó sẽ đến tìm chúng ta.”

Ruka cúi đầu: “Dạ! Vậy bây giờ thuộc hạ đi chuẩn bị đồ dùng cần thiết cho tiểu thư!”

“Tiểu thư, người đói bụng chưa?” Ari lục lọi túi đồ, đưa bản giấy ghi đồ dùng cần mua cho Ruka, rồi xuống bếp bưng một mâm thức ăn lên, hành lễ thưa: “Lúc này trên đường em có mua chút chè, hay là ăn thử một chút? Nghe bà chủ quán nói rất ngon, cả vùng ai cũng ăn chè quán bà ấy.”

“Cũng được, đem lên đây.” Ta dùng thìa bạc nhẹ nhàng múc một muỗng hạt sen cho vào miệng, cảm giác môi răng đều lưu hương, mùi vị hạt sen thơm thẳng vào.

Chậm rãi nhai hạt sen, khiến nó hòa tan trong miệng, nói: “Hơi ngọt, nhiều đường quá thì phải?”

Ari đứng bên cạnh nghe vậy cẩn thận đáp lại một tiếng: “Vâng, lần sau em sẽ chú ý.”

“Ruka và em cũng chưa ăn, chạy ra nói hán nhớ mua đồ ăn cho cả hai.” Chè tuy có hơi ngọt gắt, nhưng sáng giờ vẫn chưa ăn gì vào bụng nên ta cũng không để tâm mấy, vẫn tiếp tục từ tốn ăn từng muỗng: “Không có sức khỏe tốt thì không làm việc được đâu.”

Ari cười khà khà: “Dạ, cảm tạ tiểu thư quan tâm!”

Đang ăn nửa chừng, lại trông thấy tia nắng xuyên qua tấm màn màu tro cũ kỹ đã bạc màu chiếu vào giữa nhà. Liếc nhìn bên ngoài, thời tiết trong xanh lửng lơ những gợn mây, càng làm nổi bật đô thị phồn hoa cùng ốc đảo Sinai tươi mát. Nhìn nó, ta lại bất chợt nghĩ về ngày tháng khi xưa.

Đại trưởng công chúa không dễ làm..

Một năm kia, ta mới mười chín tuổi, tường đài trắng lẽ, vào một năm kia, rất cao, rất cao.

Ngày tháng như thoi đưa, nháy mắt ta từ một vị công chúa suốt ngày ru rú trong thần điện, trở thành Nữ hoàng đầu đội hồng quan, rồi lại biến thành Hoàng phi Babylon ai thấy cũng ghét.

Rồi nháy mắt, lại biến về một đứa trẻ sơ sinh.

Mười hai năm nay, ta không ngừng leo lên. Không ai biết ta vì cái gì mà leo lên, cũng không ai biết đoạn đường này ta đã trải qua cái gì. Có lẽ ngay cả Helia, cũng không thể nào biết được...

Còn nhớ ngày cuối cùng trước khi ta chết, Ragashu đã nói với ta:

“Chỉ cần nàng không rời khỏi ta, ta có thể đảm bảo cho nàng một đời bình yên.”

Khi đó, ta không nói gì, chỉ âm ừ cho qua. Ta biết, Ragashu kì thực là một người tốt. Từ trước đến nay, hắn chưa từng đòi hỏi ở ta điều gì. Lợi dụng, thì sao chứ. Không quan trọng. Dù cho không bắt được Carol, Babel thì bị thiêu hủy, hắn cũng chưa từng trút giận lên ta. Mặc cho ta hết lần này đến lần khác nói dối hắn, mặc cho lời bàn tán của thiên hạ, hắn cũng chưa từng nói sẽ thôi ta.

Lúc tháp Babel cháy rụi.

Ta hỏi hắn: “Quần thần bảo người giết thiếp để rửa hận phải không? Sao người không giết? Thiếp chết rồi, mối thù của Babel sẽ được giải.”

Hắn nói, nàng cứ yên tâm, thật ra ta không phải kẻ tốt lành, không giết nàng, chỉ vì chờ đợi một ngày Ai Cập giết nàng, ta có thể lấy cớ đó mà khởi binh.

Lúc Ai Cập đòi hắn giao kẻ giết hoàng phi Carol.

Ta nói: “Người hà tất lừa mình dối người? Đến nước này, thiếp chẳng còn giá trị gì nữa đâu.”

Hắn lại cư nhiên dùng giọng điệu chắc nịch mà nói: “Một đời bình yên.”

Một đời bình yên, nói ra bốn chữ này, tưởng thì dễ nhưng lại không hề dễ...

Ragashu, nghĩ kĩ thì kiếp trước ta nợ hắn không ít. Kiếp này không biết có đến đòi nợ không?

Rầm!

Bên ngoài nhà chột mơ hồ truyền tới tiếng ồn ã, xen lẫn theo vài tiếng va chạm đao thương giòn tan. Đao kiếm tiếp xúc với nhau phát ra âm thanh leng keng lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Ta thất thần đứng dậy, chén chè hạt sen từ trong tay ngã nhào, đồ sứ tinh xảo rơi xuống, va vào nhau tung tóe ra đầy đất, một số còn bắn lên mép váy ta.

Ngước mắt lên, Ruka mới phút trước còn đứng trong phòng ngủ nói vọng ra, giờ đã đứng chắn ở trước mặt, tấm lưng cao vợi vợi của hắn bao phủ hết cả người ta, không một kẽ hở:

“Tiểu thư, không bị kinh sợ chứ?”

Ta ừ một tiếng: “Không sao, bên ngoài có chuyện gì?” Nhìn vạt áo xanh sọc trắng ở sát mắt, theo ta nhớ không lầm thì, Ruka năm nay hai mươi tuổi rồi. Lớn hơn ta tám tuổi, nhỏ hơn Helia và Ragashu một tuổi phải không nhỉ? Cùng một thế hệ, bảo sao không giống na ná Helia cho đáng.

Hơn nữa, lần đầu gặp mặt, hắn và Helia có vẻ khá hợp rơ. Thật là do tuổi tác tương đương sao?

“Tiểu thư cẩn thận!”

Ari lấy từ trong bọc đồ trên bàn ra một thanh đao ngắn, hướng cửa chính ngoài hiên nói to:

“Bên ngoài có chuyện gì?”

“Có quan binh!” Sau cửa chính lập tức có tiếng người trả lời.

Quan binh? Đang yên đang lành sao lại có quan binh đến đây?

Bên cạnh sự ngạc nhiên, trong đầu ta ngay tức khắc lướt qua một cái tên đáng ghét.

Chẳng lẽ là...? Không phải chứ, sớm như vậy đã làm phiền? Trời chưa sập tối, mới tìm được chỗ nghỉ chân, còn chưa kịp ngủ nghỉ lấy lại sức sau say sóng, sao mà ám nham thế không biết...

Ari kinh ngạc quay sang nhìn ta:

“Tiểu thư, quan binh sao lại tấn công chúng ta?!”

Ta bình tĩnh lấy khăn lau tay, chau mày: “Thám tử của chúng ta có ở gần đây không?”

“Thuộc hạ đã chia đội thám tử thành hai nhóm. Nhóm thám tử thứ hai từ lúc tối Atina vẫn luôn âm thầm đi theo bảo vệ. Nhưng... không hề thấy thông báo trước về biến cố này?”

Ruka vừa trình bày vừa rút từ bên hông một con dao nhỏ đưa cho ta.

Hiểu rồi, hèn gì thám tử không kịp thông báo, rõ ràng là vì cô ta muốn giết nhanh diệt gọn. Tự làm chi bằng mượn tay người? Hừ, chưa gì đã hấp tấp hành động, xem ra nữ nhân đó vẫn rất ngu xuẩn.

Ta giắt dao nhỏ bên thắt lưng, trầm giọng: “Bảo thám tử không được làm loạn. Tất cả mau hạ binh khí xuống. Chắc chắn Carol Rido đã thông báo quan binh đến bắt người. Bây giờ trong mắt họ chúng ta là tặc, hành động khinh suất sẽ tạo cơ hội cho chúng cái cớ 'giết người vì tự vệ'!”

“Tuân lệnh.”

Ruka gạt đầu ra dấu với Ari, rồi tiến nhanh về phía cửa, dùng chân một cước đá bay:

“Tất cả đứng yên!”

Ta đảo mắt, có chút xiu thôi mà khoa trương thế làm chi không biết.

Sau tiếng hô như sấm từ rống vô cùng có nội lực của Ruka, động tĩnh chung quanh ngôi nhà ba dậm gần như lắng xuống. Thám tử và quan binh đang giao đấu kịch liệt ai nấy đều tròn mắt nhìn hẩn.

Ruka gạt gù tỏ ý hài lòng với phản ứng của mọi người, ho khụ khụ hai tiếng, hắng giọng nói:

“Tiểu thư có lệnh: Gia nhân thì bỏ vũ khí xuống, còn quan binh thì mời đứng qua một bên!”

Cạch cạch kịch kịch vài giây, “gia nhân” đứng ngay hàng thẳng lối hai bên trái phải Ruka, bộ dạng vô cùng quy củ. Khác hoàn toàn khi nãy! Khiến đám quan binh thực sự không kịp thích ứng, kẻ nào kẻ nấy vẫn giữ nguyên tư thế giao đấu, mắt tròn mắt dẹt nhìn chằm chằm “gia nhân” nhà ta.

Ruka nhướn mày, hướng mắt về phía đội trưởng đội quan binh, mặt mày tỉnh bơ hỏi:

“Các vị quan gia ghé thăm tệt xá, không biết là vì duyên cớ gì?”

“Đã tới dĩ nhiên là có chuyện cần làm!”

Vị đội trưởng nhìn Ruka từ trên xuống dưới mấy bận, xét thấy hẩn không có vẻ muốn đánh nhau tiếp mới tuốt kiếm vào vỏ, rồi lấy từ tay cấp dưới sấp giấy bằng cò lau, sải bước tới hai bước, giơ đồng giấy lên trước mặt Ruka:

“Phụng mệnh chủ thành đại nhân, bắt giữ nhóm hải tặc Bitiful!”

“Khụ khụ...!”

Ruka nheo mắt, nhìn mớ hình vẽ với đường nét nguệch ngoạc như trẻ lên ba vẽ:

“... Tôi... đây sao?”

Ngó về mặt muôn hình vạn trạng của “gia nhân”, thêm biểu tình của Ari và Ruka thực tình rất phong phú, ta cũng hơi hơi tò mò. Đắn đo, cuối cùng vẫn kiềm lòng không động mà nheo mắt nhìn thử. Tuy nhiên, khi nhìn thấy những bức vẽ đó rồi, ta lại ước, ước gì bản thân đừng tò mò như vậy.

Tục ngữ nói rất phải, lòng tò mò của con người thật sự rất nguy hiểm.

Bức vẽ ta, chính xác là chỉ có thể dùng bốn chữ để mà hình dung.

Bốn chữ đó là: Xấu đau, xấu đồn...

Người xưa hay nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, thông qua đôi mắt có thể nhìn thấu tâm tính con người ta. Lời này không sai. Thông qua đôi mắt được vẽ trên bức hình, ta nhìn thấy: ừm, một đôi chim câu, con bay con đậu. Mái tóc đen dài mà ta luôn tự hào, giờ đây chỉ còn le que vài sợi. Sống mũi thì bị lệch, gò má không cân xứng, đôi môi lại mơ hồ trông giống như một miếng thịt bò.

Phụ vương từng nói, ta có một thần kinh thép. Dù trời sập đến nơi ta cũng sẽ không hoảng loạn.

Sai rồi.

Nhìn đôi môi thịt bò bị mực tô đen thui kia, ta chắc chắn ông nói sai rồi.

Bức vẽ Ruka lại càng là thêm mắm dặm muối, nét vẽ vạn phần khoa trương. Cái đầu to không chứa nổi thiên hạ, nhưng họa sư vẽ bức này chính là muốn hấn có một cái đầu to có thể chứa cả thiên hạ. Ruka trong bức tranh, vẫn là tràn trề sức sống như ngày thường. Hàm răng nhe ra, thoát nhìn tươi thì tươi thật đấy. Nhưng đáng thương ở chỗ... chỉ vẽ đúng có duy nhất hai cái răng cửa.

Vẽ mới có tâm làm sao...

Còn về phần Ari, thiết nghĩ không cần bàn luận nhiều. Bởi vì ta không muốn tra tấn mắt mình nữa.

Sự thật luôn rất tàn nhẫn. Ta không trông mong lệnh truy nã có thể quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn. Nhưng... cũng không cần xấu đến nỗi bán mắt người nhìn như thế này...

Ta thờ dài ngoao ngán, hết nhìn Ari lại ngó sắc mặt Ruka.

Ari ngoại trừ biểu tình đau khổ như ăn phải mướp đắng, còn lại đều bình thường.

Duy chỉ Ruka...

Vành mắt hấn dường như cong cong một cách bất bình thường..

Cái này ta có thể hiểu, sự đồng cảm với Ruka phút chốc tăng lên không ít.

Tâm trạng Ruka hiển nhiên không kém cạnh gì ta. Tuy đó giờ ai cũng cho rằng thứ hấn tự hào nhất chính là võ học của bản thân, nhưng hấn theo ta mấy năm nay, hiểu rõ hấn hơn hết không ai ngoài ta. Họa sư kia bôi nhọ dung mạo hấn như kia, nếu để hấn tìm ra, e là phải sớm đi nhìn mặt tổ tiên.

Ruka “thân thiện” nở nụ cười, thô bạo đoạt lệnh truy nã từ tay viên đội trưởng:

“Xin phép.”

Ông đội trưởng nghi hoặc:

“Cậu muốn làm gì?”

Ruka nhìn kĩ càng tờ lệnh truy nã từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, nhìn tận gốc rễ màu mực thêm một lần cuối, tuần nhan sau mấy đợt biến hóa không ngừng, cuối cùng phun ra hai chữ:

“Đốt bỏ.”

Bốn bề im ắng.

Thời khắc này, thế giới rất yên tĩnh.

“Cậu dám?!?” Âm giọng của ông đội trưởng ngay khắc nâng cao tận tám quãng: “To gan!”

Ari nuốt xuống ngụm nước bọt, méo mặt bảo: “Quan gia đây, có phải có gì hiểu lầm rồi không?”

“Hiểu lầm?!?” Vị đội trưởng nhìn Ari như thể nhìn thấy thứ gì kì lạ lắm: “Đây chả phải là hình của mấy người hay sao?! Ba tên hải tặc đều đứng ở đây hết! Có cái gì hiểu! Có cái gì lầm!”

Đầu ngón tay Ruka hơi động, chuôi kiếm trong tay hấn nhích lên một tấc, lộ ra lưỡi kiếm bén nhọn: “Tiểu thư nhà chúng tôi không phải nhóm hải tặc Bitifu gì đó. Mong quan gia mau chóng cho thu đội, bằng không lát nữa ngài gặp phải chuyện gì, tôi thật không dám mở miệng đảm bảo.”

“Cậu trai, nhìn tướng mạo cậu rất sáng sủa. Ngũ quan đoan chính, chắc chắn bị ép buộc rồi. Nghe ta, quay đầu là bờ! Nếu cậu chịu đầu thú, ta có thể xin chủ thành đại nhân khoan hồng giảm nhẹ tội.”

Vị đội trưởng dùng ánh mắt ngập tràn chính khí liễm liễm nhìn Ruka, lời nói ra vạn phần tận tình khuyên nhủ, một câu lại một câu như muốn cảm hóa hấn:

“Đừng đã sai càng thêm sai nữa!”

Hai bên thái dương có dấu hiệu co giật, ta thực không hiểu nổi tên tiểu tử này tính làm trò gì mà lâu lắc như vậy. Đứng lẳng nhặng đây dựa kiểu này đâu phải tác phong ngày thường của hấn?

Quả nhiên, nửa khắc sau...

Xoạch một tiếng, Ruka đã có mặt sau lưng vị đội trưởng già mồm kia, lưỡi kiếm lấp lóe ánh bạc đang cạ cạ vào cần cổ nhẵn nhéo sạm màu, đuôi mắt hấn híp lại thành đường chỉ, vừa nhoen miệng cười ôn hòa vừa ghé sát vào tai ông đội trưởng: “Ông già, tôi nhỏ nhẹ dâng hoàng ông không muốn. Thế nào, có phải là muốn tôi dùng kiểu này nói chuyện với ông không? Hả?”

“C-Cậu...” Ông đội trưởng cứng người, trợn trắng mắt: “Cậu, cậu di chuyển, lúc, lúc nào?”

Ha, ta sớm đoán biết hấn sẽ làm thế này, nhưng là thời gian hơi chênh lệch so với dự tính.

Bình lính vây xung quanh thấy ông đội trưởng bị Ruka kẻ kiếm vào cổ, cả đoàn người ngay lập tức liền như rắn mất đầu, kẻ la người hét: “Mau thả đội trưởng ra! Nhanh! Chấn sống rồi à!”

... Tệ hơn có kẻ còn trực tiếp cầm đầu tháo chạy.

Ta ngồi yên vị trên ghế chủ tọa, vốn còn định xem một vở kịch vui. Nhưng bọn quan binh này lại chẳng có tí tính ý. Thật muốn nói: Đừng có tháo chạy, chạy như vậy nhìn thực tế quá.

“Nhàm chán...”

Ari sắp xếp lại tư trang, cất hết đồ vào bọc đồ xong, ngó Ruka vẫn còn chưa chán đùa với đám quan binh bên ngoài cửa thì thở dài, sượng mặt bẩm với ta: “Tiểu thư, đội trưởng đùa nhây quá.”

“Kệ hấn đi.” Sửa soạn lại y phục trên người, tất thấy đều đã chỉnh tề: “Hai chúng ta đi trước, căn nhà này coi tình hình có lẽ không thể nán lại nữa. Xuống cảng tìm một chiếc thuyền vậy.”

“Aiz, tiếc thật! Số bạc bỏ ra mua căn nhà này cũng không nhỏ. Vậy mà còn chưa kịp dùng đã phải dọn đi rồi.” Ari cắn cắn môi, mười ngón tay bấu chặt bọc đồ, vẻ mặt rất chi là thống khổ tiếc nuối.

“Bỏ đi.” Ta vỗ vai con bé, an ủi: “Cửa đi thay người, cửa đi thay người.”

Men theo con đường mòn phía sau nhà, ta và Ari đi dọc vách đá cheo leo khoảng một khắc liền có thể trông thấy cảng Memphis. Người qua người lại, tàu bè cập bến ra vào không ngớt, nom thập phần nhộn nhịp. Cộng thêm hương gió biển hòa quyện, trong khoảnh khắc khiến người ta mê mẩn.

Tuy nhiên, người bị cảnh biển mê hoặc đến ngẩn ngơ chỉ có mình thị nữ thiết thân của ta - Ari. Còn kẻ mới phát hiện ra bản thân mắc chứng say sóng nặng như ta, thật lòng không tí hứng thú.

“Tiểu thư, tiểu thư! Xem kia!” Tròng mắt Ari xoay chuyển, phản chiếu mặt biển dọn sóng từng đợt như muốn cắn nuốt người tiếp cận nó: “Sông Nile thật là càng nhìn càng thấy đẹp muốn chết!”

“Phù phiếm” Cầm trên tay chiếc ống nhòm, ta đưa mắt quan sát động tĩnh chung quanh, sau khi chắc rằng không còn mai phục mới có thể buông lỏng cảnh giác chút ít: “Giờ em rảnh lắm à?”

Ari phụng phịu nhìn ta: “Tiểu thư, hồi trước người thích ngắm sông Nile lắm mà?”

Hồi trước là hồi trước, bây giờ là bây giờ!

Nhớ tới vụ việc say sóng sáng nay, cổ họng liền phảng phất cảm giác buồn nôn: “Im đi.” không nhắc tới thì thôi, nhắc tới bụng lại lộn cợn: “Từ nay cấm nhắc tới chủ đề này, rõ chưa?”

“Dạ...” Ari đan hai lòng bàn tay vào nhau, buồn bã đáp.

Ta phiền muộn liếc xéo con bé, học gì không học lại đi học thói xấu của Helia, cái kiểu buồn bã thê lương đó. Đừng hòng mong ta thông cảm tội nghiệp gì hết! Đang chuẩn bị ôm bụng nôn mửa, giọng Ruka từ đằng sau truyền đến: “Tiểu thư, người không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?”

“Đùa xong rồi à?” Ta vừa cầm túi đựng nước nốc mấy ngụm để áp chế cảm giác buồn nôn xuống, vừa hờ hững nói: “Ta còn ngờ người quên mất lối về rồi chứ. Chuyện bên đó thế nào rồi?”

“Để tiểu thư chê cười rồi.”

Ruka gãi da mặt, cười trừ:

“Giải quyết xong hết rồi ạ, tất cả chỉ là sự hiểu lầm.”

Ừ, hiểu lầm. Hiểu lầm kiểu này cũng thật sâu sắc quá: “Bọn chúng còn nói thêm gì khác không?”

Lời ta vừa dứt, sắc mặt Ruka liền thay đổi, ngưng trọng giây lát rồi chấp tay, bẩm:

“Bọn chúng nói: Lần này bắt sai đối tượng, thật đáng trách. Làm chur vị kinh sợ là lỗi của chúng tôi. Hay là như vậy, để tôi về báo lại chuyện này lên chủ thành, rồi cho chur vị một lời giải thích?”

Y như rằng!

Ta giương khóe môi cười nhạt: “Thú vị lắm. Bọn chúng nói cần phải chờ bao lâu?”

Từ đầu phụng mệnh bắt tội phạm truy nã chỉ là cái cớ. Lòng vòng hết nửa ngày, mục đích cuối cùng, chẳng phải chỉ là mấy chữ này thôi sao? Đám quan binh đứng như ta nghĩ, chỉ là quả ra mắt.

Ruka nhú mày nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

“Trong ngày hôm nay sẽ hồi báo. Bảo là chúng ta cứ ở lại căn nhà lúc này chờ đợi ạ.”

“Cứ làm vậy đi.” Ta đưa lại túi nước cho Ari cất, lấy tay áo chậm chậm mọ hôi nhỏ li ti dưới cằm, liếm môi cười: “Giờ! Trong khi đợi hồng môn yến, kiếm chỗ nào hay hay chơi giải khuây tí đi?”

... Im... ắng.

Không nghe thấy ai đáp lời, ta bèn mắt hững ngoảnh đầu lại.

Chỉ thấy Ruka, Ari và đội thám tử đang nhìn ta chằm chằm, thần tình không mảy may hứng thú.

Một sự im lặng tột độ bỗng chốc bao trùm bầu không khí vốn đã nhàm chán. Gió từ cảng Memphis thổi ào ạt, từng trận từng trận gió như muốn thổi bay toàn bộ ý chí ăn chơi của ta đi mất.

Đến nước này ta thật sự cụt hứng:

“... Đói rồi, đi tìm quán ăn lót dạ.”

“Thuộc hạ biết một quán dưới chân núi, bán đồ ăn ngon lắm!” Ruka hí hửng vỗ tay cái bốp, giang tay làm động tác mời ta đi giá, miệng treo nụ cười tươi tắn, dạt dào tinh thần đi trước dẫn đường.

Đội thám tử nhao nhao cả lên:

“Tuyệt quá! Là cái hàng quán lần trước phải hông đội trưởng?”

“Tiểu thư là chủ nhân tốt bụng và xinh đẹp nhất quả đất!” Ari cười hi hi sáp tới bên ta, nịnh nọt.

Ta: “...” bọn người này rốt cuộc có phân biệt được ai là chủ ai là tớ hay không?

“Tiểu thư vạn tuế! Tiểu thư vạn tuế! Tiểu thư vạn vạn tuế!”

Đến đám thờ hoang bên đường cũng bị tiếng đồng thanh đột ngột này dọa run cầm cập.

Ta lắc đầu bất lực, bất trị, đúng là bất trị...

Ooo

Ăn uống no say xong, cũng vừa hay đúng lúc phiên chợ đêm của Memphis bắt đầu. Trăng vừa lên cao, tiếng kèng rung lên ba hồi dài, dân chúng đang tản lạc khắp nơi bắt đầu tụ tập lại một chỗ.

Ta lần đầu tham gia phiên chợ đêm ở Memphis, kẻ ra cánh tụ tập này hơi lạ mắt.

Ngược lại Ari và Ruka có vẻ rất rành rồi, chỉ trở vào nhóm người đang tụ tập, cười nói rôm rả.

Ta ngồi tại chỗ dòm một hồi, dòm mãi cũng không hiểu bọn họ đang tụ tập làm cái chi: “Bọn họ đang làm gì vậy?” không phải ta chưa tham gia chợ đêm bao giờ, kiếp trước ở Thebes xem thấy không ít. Nhưng thường đều là đứng từ thần điện nhìn xuống, nên chợ đêm có hoạt động gì ta không nắm được bao nhiêu. Chỉ biết có trao đổi vật phẩm, rồi nắm tay nhảy múa ở cuối đêm thôi.

Nói thẳng thì ngoài mấy lớp chính trị, lớp lễ nghi, phương diện còn lại ta chính là mù tịt.

“Bọn họ đang chuẩn bị mở màn Hanatusilim[1] đó ạ! Nghe đầu đêm nay là vở Memra.”

Ari nhe răng cười toe toét:

“Thích thật, tới giờ em mới biết ra Memphis cũng có mục này!”

[1] Một dạng kịch cổ.

Ta ngẩn người: “...?”

Cái gì Hana, cái gì Mem... ra?

Ruka chột cánh tay ta, nói nhỏ: “Là một dạng múa rối trên sông, được tổ chức ở bên bãi lau sậy đằng kia. Muốn xem Hanatusilim là phải mua vé. Những người đó tụ tập lại để mua vé đó ạ.”

Ta à một tiếng: “Thì ra là như vậy.”

Ruka nháy nháy mắt: “Tiểu thư chưa từng xem qua thì phải, có hứng thú không?”

“Cũng... được...”

Nghe Ruka giải thích xong, ta đột nhiên lại muốn xem thử cho biết. Dù gì cũng là Đại trưởng công chúa, nếu tiết mục truyền thống của quê hương mà cũng không rõ, nghe sao cũng thấy buồn cười.

Ruka gật gù: “Vây thuộc hạ đi mua vé, người chờ một chút, rất nhanh sẽ có!” dứt lời liền mất hút.

Chưa đầy năm phút sau, Ruka đã quay lại, trên tay là một hòn đá nhỏ có khắc chữ “Nhất”.

Ruka đưa hòn đá cho ta, dặn dò: “Số ghế của tiểu thư là số 1, hàng thứ ba từ trên đếm xuống, dãy thứ tư từ bên phải qua. Thuộc hạ mua ghế hạng nhất đây, đắt lắm, tiểu thư nhớ đừng ngồi sai chỗ.”

Ta cái hiểu cái không ừ ừ, rất muốn nói rắc rối như vậy sao các người không đi cùng ta cho rồi.

Nhưng nghĩ nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy nói vậy chẳng khác nào vạch áo cho người xem lưng. Ari và Ruka biết thì không sao, nhưng để đội thám tử biết thì không hay lắm, hình tượng sẽ mất hết.

Vì vậy, sau cùng ta vẫn phải cầm theo hòn đá được gọi là vé mà Ruka mua về, mù mù mờ mờ đi tìm chỗ ngồi được chỉ định. Đi vòng qua vòng lại gần nửa ngày, mới có thể đặt móng ngồi xuống.

Nhưng may mắn là ta vừa ngồi xuống, cũng là lúc vở kịch bắt đầu, tính ra khỏi đầu không quá tệ.

Tuy nhiên thất vọng ở chỗ, cứ tưởng sẽ rất thú vị, ai ngờ mở đầu vở kịch toàn là tiếng chiêng trống đánh từng từng xèo xèo. Đánh mãi đánh mãi, đánh đến khi ta ngáp ngáp ngáp dài mới chịu vô đề.

Đúng như Ruka nói, Hanatusilim này là một dạng kịch trên sông. Các con rối làm từ vải gai được may đo khéo léo, trên tứ chi của chúng gắn một sợi dây mỏng như sợi chỉ, các đầu dây nối với các ngón tay của người chủ. Dưới sự chuyển động của bàn tay, các con rối trông sinh động như thật.

Người dẫn truyện uống một ly nước cốt, đằng hắng hai tiếng rồi nói:

“Thưa quý vị! Tới nay đoàn kịch chúng tôi sẽ diễn vở Memra, vở thứ ba trong số một ngàn lẻ một vở của Hanatusilim. Memra, nội dung cũng như tên gọi. Là một chuỗi nước mắt dài đằng đẳng...”

Câu chuyện buồn bắt đầu khi nhân vật chính, Salana - một cô gái con nhà quý tộc đem lòng yêu Mino - em trai ruột của mình. Mino, không ngoại lệ, hấn cũng đã trong lúc vô ý yêu chị mình. Tuy nhiên, giống như Salana, cả hai không hề nhận ra, đều cho rằng đó chỉ là tình cảm bình thường giữa anh chị em với nhau. Cũng chính vì tự hy vọng hoặc bản thân như thế mà dần dần, dần dần thứ tình cảm vượt ngoài luân thường đạo lý ấy cứ lớn dần lên.

Cho đến một ngày...

Đêm đó, Mino trở về nhà, hấn thấy Salana ngồi trước cửa, khóc sung cả mắt.

Vừa nhìn thấy hấn, cô cất tiếng hỏi: “Mino, em đã bao giờ thực sự yêu chị chưa?”

Mino mò tay vào túi tìm chìa khóa mở cửa: “Câu này chị hỏi cả ngàn lần rồi, chán không?”

Khuôn mặt Salana trắng bệch, cổ họng như bị nghẹn lại khi nhìn thấy vẻ mặt của Mino:

“Nhưng... chị yêu em. Em biết mà?”

“Mệt quá! Chị không thấy mệt thì tôi cũng thấy mệt chứ!” Mino nhăn mặt, lục lọi trong đồng hồ đặc tìm chìa khóa, rõ ràng là chùn thứ năm để đây mà: “Tránh xa tôi ra! Đừng có làm phiền!”

Salana cắn môi, đau muốn bật khóc, nhưng cô vẫn ráng mỉm cười, chạy lại ôm eo Mino: “Chị yêu em! Vì em, chị có thể làm bất cứ điều gì! Tại sao em không yêu chị?”

“Tôi nói lại lần nữa: Câu này chị hỏi cả ngàn lần rồi, có chán không?” Mino nhú mày, vẫn tiếp tục tìm kiếm chùm chìa khóa: “Hơn nữa, nếu chị rảnh nghĩ chuyện đó, thì phụ tôi mở cửa đi.”

“Em không hề yêu chị!”

“Câu này chị nói đến cả vạn lần rồi!”

Salana bức bối thở ra, ra sức ôm chặt Mino hơn: “Cậu ấy rất hâm mộ tài năng của chị. Cậu ấy sẽ cho chị tất cả điều kiện để chị thực hiện ước mơ. Hơn nữa, cậu ấy có thể đọc được tâm trạng của chị, toàn tâm toàn ý yêu chị, che chở cho chị, sẵn sàng lấy chị, cho chị một cuộc sống mà chị cần.”

“Vậy chị đi tìm hắn đi!” Mino gần giọng. Rõ ràng chùm chìa khóa chỉ có ba chìa, nhưng hắn thử hết chìa này đến chìa khác mà vẫn không mở được: “Mà chìa khóa cửa chị giấu đâu rồi hả?”

Trong giây phút ấy, thành thực hắn không hề muốn nói ra những lời như vậy. Hắn thật sự thấy đau lòng, cảm nhận nước mắt nóng hổi của cô thấm ướt lưng áo, hắn muốn ôm lấy cô, nói với cô:

“Xin lỗi! Em không xứng đáng với chị. Em không thể cho chị những thứ đó, hãy quên em đi...”

Nhưng hắn biết rằng, lúc này đâu có nói những điều đó cũng chỉ tổ làm cô thêm đau lòng, không thể rời bỏ hắn. Hắn không thể yêu cô, càng không muốn cô càng ngày càng mù quáng vì tình yêu.

Mino cuối cùng cũng mở được ổ khóa, đẩy cửa, bước vào phòng.

Đang định đóng cửa lại thì Salana chạy đến ôm lấy hắn. Cô nói: “Nhưng chị không yêu cậu ấy! Chị chỉ cần em! Chỉ cần được ở bên em, dù có phải sống nom nóp lo sợ, kể cả phải từ bỏ giấc mơ... Dù có phải chết, chị cũng không hối hận... Bởi vì chị yêu em, Mino!”

“Chị tỉnh táo một chút, được không? Không thể vì tình mà sống thế được.”

Mino bóp trán.

“Chỉ cần em yêu chị, chị có thể...”

Salana khóc, tiếng khóc như cào xé lòng Mino:

“Nhưng tại sao em không yêu chị?”

Mino quăng chùm chìa khóa lên bàn đá, ngồi xuống ghế: “Chị có thể hỏi câu khác được không?”

“Nếu không phải đêm đó em uống say, liệu em có ở bên chị? Giờ em hối hận rồi đúng không?”

Mino day day thái dương, hắn thấy đầu đau như búa bổ: “Ban nãy chị vừa hỏi cái gì nhỉ?”

“Sao em không yêu chị.” Salana chớp mắt.

Mino búng tay cái phóc: “Đó, đó chính là vấn đề! Tôi chỉ đùa giỡn thôi, chị hiểu không?”

“Em không có đùa giỡn!”

Môi miệng Salana đắng ngắt, hai chân như lạnh đi, cô không tin lời hắn:

“Em rất thật lòng! Là chị sai! Chị sẽ thay đổi, em đừng tỏ vẻ không cần chị nữa được không?”

Mino đau đầu: “Tôi đâu có nói không cần chị. Nếu tôi không nhầm, thì là chị đã vứt bỏ tôi...”

“Em có đói không? Chị làm cơm cho em ăn nhé!” Salana chột chột vào một câu không liên quan.

Mino đứng bật dậy, đập tay lên bàn: “Salana, chị tỉnh táo chút đi!”

Salana sụp mắt, bờ mi cong dài run lên nhè nhẹ: “Mino, nếu chị chết đi, em có nhớ chị không?”

“Chị lại hỏi tôi cái gì vậy?”

“Em có đói không?” Salana cười.

Đến nước này Mino cũng phải bất lực:

“Đói! Nấu cho tôi một bát mì. Cả ngày nay chưa ăn gì rồi!”

Salana kiễng chân, hôn chụt lên má Mino:

“Mino, chị yêu em. Sau này nếu chị chết đi, em phải nhớ chị đấy nhé!”

“Chị lại nói cái quái gì vậy?”

“Chị yêu em”

“Tha cho tôi đi.”

“Mino, em không được yêu ai khác ngoài chị! Kiếp này chị yêu em, kiếp sau vẫn yêu em, đời đời kiếp kiếp đều yêu em!”

“Thà chị lấy dao chém tôi một nhát cho rồi.”

...

Nói thì nói thế, nhưng nhiều năm sau trôi qua, khi đứng trước mộ phần của Salana, thì Mino lại hối hận. Hối hận, phải chi khi đó hắn bắt chấp tất cả mà yêu cô, thì đã không như hôm nay.

Cái ngày mà Salana rời khỏi hắn, mặt trời tỏa sáng chiếu xuống mặt đất, trời trong nắng ấm không dễ gì thấy được.

Năm đó Mino bị người ta vu hại giết người, Salana vừa nghe đã biết hắn vô tội, nhưng quan phủ không tin. Cha của người bị giết là một địa chủ có tiếng tăm và quyền lực, ông ta đút lót tiền cho quan phủ, muốn tự mình giải quyết Mino để trả thù cho con trai. Salana liên lạc với bà con họ hàng cầu giúp đỡ, nhưng tất cả đều giả vờ mắt diếc tai ngơ. Rơi vào tuyệt vọng, không còn cách nào khác, Salana đành phải mang theo kiếm, xông vào phủ của địa chủ đó cứu người ra.

Nhưng sức lực của cô có hạn, chỉ là một nữ nhân, làm sao địch lại cả trăm người.

Địa chủ Ilan nhận được tin, cho phép cô vào gặp mặt. Thủ hạ của ông ta khi đến mời cô vào, nhắc nhở cô một câu rằng: “Quy tắc của trò chơi này, cô vẫn chưa hiểu đâu, cô gái.”

Và khi đến chỗ của địa chủ Ilan, cô mới hiểu rõ câu nói của anh ta: “Cô vẫn chưa hiểu nguyên tắc của trò chơi này!”

Mặt thất bên dưới phủ chặt kín người, trên tường toàn là cụ hình tra tấn, không khí ẩm ướt thoang thoang mùi máu tươi tanh nồng.

Salana ngồi đối diện với địa chủ Ilan. Nhìn mái tóc hoa râm, cơ thể tiều tụy và ánh mắt mệt mỏi của ông ta, cô không muốn nói lời nào. Mẫu thân cô từng nói, nỗi đau khổ của một đứa trẻ bị mất mẫu thân cũng giống một người già sắp gần đất xa trời mất đi người con duy nhất... Cô không có con cái, nhưng cô cũng hiểu cảm giác vô vọng khi mất đi người thân là như thế nào. Giống như lúc này đây, Mino đang bị treo trên cây mộc hình, cuộc đời cô bỗng như không còn ý nghĩa nữa.

“Ilan thúc, xin đừng quá đau buồn!”

Nước mắt địa chủ Ilan bỗng dâng trào. Giây phút ấy, trông ông không giống một địa chủ đầy quyền lực, mà chỉ là một người cha già, giống như cô, thấy mất đi ý nghĩa của cuộc sống.

“Salana, tôi biết cô không can hệ gì đến chuyện này. Cô rời khỏi đây, sau này tôi vẫn coi cô như con cháu trong nhà, mai sau có gì cần đến tôi, cứ việc nói.”

“Ilan thúc, con thúc đã mất rồi. Cho dù thúc có băm vằm Mino thì con thúc cũng đâu thể sống lại được! “ Cô van nài: “Coi như cháu cầu xin thúc, thúc cho Mino một con đường sống đi!”

“Cô đừng nhiều lời, hôm nay tôi nhất định phải lấy mạng nó!”

Salana quỳ xuống: “Thúc! Mino là bị người ta vu hại! Nếu thúc giết lầm người, anh Simea ở thế giới bên kia cũng chết không được nhắm mắt! Thúc hà tất phải làm đến cùng như vậy!”

Ilan tức giận, hất đồ bàn, hét lên, giọng khàn khàn:

“Cô không cần nói nữa, kể cả ngày hôm nay tôi có chết, tôi cũng phải bắt nó đền mạng!”

Salana hít vào một hơi:

“Nếu hôm nay cháu thay Mino đền mạng, thúc có nể mặt cháu không?”

Ilan nhú mày:

“Cô muốn chịu tội thay nó? Cô điên hả?”

“Hôm nay, tính mạng này do thúc định đoạt, chỉ cần thúc thả Mino ra!”

Salana đề giọng:

Ilan: “Được, tôi nể mặt cô, cô hãy thế mạng cho nó.”

Đúng lúc này, Mino bị thủ hạ của Ilan tạt nước ép tỉnh lại. Mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên hần nhìn thấy là Salana đang cầm trên tay một con dao bén nhọn, lưỡi dao lóe sáng, phản chiếu nét mặt cô.

“Chị! Sao chị ở đây?!”

Salana nhìn Mino, giọng nói của cô vẫn rất hiền dịu: “Mino, em của chị.”

“Chúng làm khó chị phải không?” Bờ môi Mino run run: “Chị không cần sợ, có em ở đây, mau về đi. Em sẽ giải quyết tất cả chuyện này. Mau về đi, nhanh lên!”

Salana mỉm cười:

“Từ ngày đầu tiên nhìn thấy em ra đời, chị đã biết sẽ có một ngày như thế này, một ngày chị giúp em trút bỏ một gánh nặng. Bình thường lúc nào cũng là em giúp chị, giờ chị muốn trả ơn.”

“Không! Tôi không cần chị trả ơn!” Mino hét lên: “Tôi ghét chị, lúc nào cũng làm phiền đến tôi! Tôi van chị! Mau biến khỏi đây đi! Chị nghĩ chị chết thì tôi sẽ yêu chị à! Không bao giờ đâu!”

Salana: “Chị có thể hỏi em vài câu không?”

“Đến lúc nào rồi, còn hỏi cái gì mà hỏi!”

“Nếu chị chết rồi, em có nhớ đến chị không?”

“Có, rất nhớ...” Mino nghiêng răng.

Salana nhìn về phía Ilan địa chủ đang âm thầm đợi cô: “Thúc phải giữ lời hứa với cháu.”

Ilan rằng: “Có bao giờ cô thấy tôi thất hứa chưa?”

Mino lắc đầu chưa xốt: “Chị! Đừng làm thế... Em sẽ đến cứu chị ngay!”

Salana lại mỉm cười: “Em có thành thân với chị không?”

“Có! Ngày mai lập tức thành thân! Chị đợi em, nhất định phải đợi em!”

Salana giờ đao lên cao, đuôi mắt cô cong thành hình lưỡi khuyết, ngập tràn hạnh phúc:

“Mino, chị yêu em, đời này... và cả kiếp sau...”

Phập! Máu tươi từ lồng ngực cô tuôn ra ào ạt, chẳng mấy chốc đã ướt đầm một mảng lớn.

“Chị!!!” Mino gào lên, giẫy người như điên muốn thoát khỏi một hình: “Chị! Đừng mà!!!”

...

Sau đó quan binh ập đến, nói đã điều tra rõ ngọn nguồn, mọi chuyện được làm sáng tỏ, Mino vô tội được phóng thích.

Nhưng... tất cả đã quá trễ.

Mino bước từng bước về phía Salana, mắt vẫn tia máu.

Cô nằm trên nền đất lạnh như băng, dao đâm trúng tim, máu ướt đầm bộ váy trắng. Lồng ngực cô lạnh ngắt, cũng giống như trong kí ức hần không còn hơi ấm. Hần nhìn cô, cứ nhìn như thế,...

Trong lúc hần đang lặng người đứng trước Salana, thì một người tiến đến bên cạnh hần.

Người đó xưng là bạn Salana, nói trước lúc cô bị bắt đi, có giao lá thư này cho người đó. Người đó bảo cô ấy như lường trước được mọi việc, vừa nhận được thư, hôm sau nghe tin cô bị bắt.

Mino cầm bức thư trên tay, ngón trỏ chà nhẹ bức thư, nền giấy cổ lau ma sát với tay hần, trong khoảnh khắc, hần tựa như vẫn còn nhìn thấy nụ cười ấm áp như ánh ban mai của cô, khi cô nói:

“Chị yêu em nhất, Mino.”

Mở bức thư ra, nội dung bên trong, từng dòng chữ như nhát dao đâm thẳng vào tim Mino.

“Mino, lúc em nhìn thấy bức thư này, có nghĩa là chị đã không thể nấu cơm cho em ăn nữa rồi.

Tuy rất nhớ hình ảnh em nhăn mặt nhăn mày bảo món này thiếu muối quá, món kia làm gì mặn vậy, rốt cuộc chị có biết phân biệt đường và muối không hả, hơn nữa dầu vừng là để tắm... Nhưng chị cũng không thể tra tấn vị giác của em hoài được. Thấy em không vui, chị cũng không vui.

Chắc em nên kiếm một đầu bếp khác thôi, sẽ tốt cho vị giác của em đó.

Mà Mino này, có vài câu chị muốn nói. Có lẽ em lại sẽ bảo phiền, nhưng..

Em có yêu chị không? Thử đi mà, một ngày thôi...

Mino, mino, mino... Cái tên thật là hay quá đi mất, chị thích lắm!

Mino, em có nhớ chị đã từng hỏi, cái chị thích nhất là gì không? À, chắc lại lắc đầu nói không nhớ đúng không. Để chị nhắc cho, khi đó em nói, chị thích nhất là vẽ tranh. Thật ra em trả lời sai rồi. Chị thích nhất, không phải hoa Litis, cũng chẳng phải hội họa. Chị thích nhất... chính là em.

Mino, em còn nhớ chị từng hỏi, khi nào thì em thành thân với chị không? Lúc đó em không trả lời, toàn nói lảng sang chuyện khác để né tránh thôi. Nhưng chị biết, chị biết em yêu chị. Tuy em không nói sẽ thành thân với chị, nhưng em cũng chưa bao giờ nói sẽ không thành thân với chị.

Mino, thành thực, chị yêu em lắm.

Cho dù em không lấy chị, thì trái tim của chị, mãi mãi cũng chỉ có hình bóng một mình em.

Mino, dù biết mãi mãi cũng không thể nào nghe được câu trả lời của em. Nhưng chị vẫn muốn hỏi, khi nào em sẽ thành thân với chị vậy? Ngày mai, ngày mốt. Dù là khi nào, chị cũng sẽ chờ em.

Mino, chị yêu em..

Ba chữ cuối cùng, như thanh kiếm bén nhọn, vẽ một vòng quanh chỗ mỏng nhất trong tim hấn.

Salana, rốt cuộc hấn đã làm được những gì cho cô? Vì sao cô phải hi sinh vì hấn nhiều như thế?

“Chị, ngày mai, không, ngay bây giờ... chúng ta thành thân đi.”

Mino bước tới bên Salana, ôm chặt cô vào lòng, hấn không ngừng rơi nước mắt. Từ trước đến nay, hấn chưa bao giờ khóc. Vì cha hấn từng nói, dù cho con có khóc, cũng sẽ không ai thương hại, ngược lại họ sẽ chê cười con là kẻ yếu đuối. Vì vậy, đây là lần đầu tiên hấn rơi nước mắt.

Ôm Salana trong lòng, kí ức những ngày hạnh phúc hôm nào như chực tràn trước mắt.

Có những lúc ngồi bên cạnh cô dưới gốc cây hoa Litis trắng lẳng nghe gió hiu hiu thổi, Mino tự vẽ ra viễn cảnh tươi đẹp về cuộc sống sau này của cô và hấn. Hấn ngày ngày ra chợ buôn bán, trưa về cuốc đất trồng rau, Salana của hấn sẽ nuôi tằm dệt vải. Không phải chị và em trai, cũng chẳng phải bất kì ai, cả hai chỉ là một đôi phu thê bình thường, cùng sống bên nhau đến đầu bạc răng long.

“Mino, em có yêu chị không?”

“Yêu...”

“Em sẽ thành thân với chị chứ hả?”

“Sẽ...”

“Khi nào? Mai, hay mốt?”

“Ngay bây giờ...”

Giọt nước mắt nóng hổi của nam nhân, rơi xuống mí mắt cô gái đang nhắm nghiền đôi mắt.

Cả mặt cô rướm đầy máu tươi, nhưng phảng phất bên khóe môi, lại là một nụ cười hạnh phúc...

...

“Vỡ kịch đến đây là kết thúc. Một kết thúc thật buồn, nhưng bù lại, tình cảm lay động lòng người của họ đã lấy đi nước mắt của bao người. Thật là người thấy rơi lệ, người nghe thương tâm...”

Vị chủ quán đoàn kịch nhắm mắt, như muốn hòa vào bầu không khí bi thương.

Ta nhìn đôi rôi gỗ trên mặt nước, không biết tự khi nào, trước mắt đã phủ một tầng sương mờ.

Thì ra một câu chuyện, cũng có thể khiến người khác thương tâm đến như vậy.

“Duyên trần hợp tan, li biệt. Hóa ra đau khổ của một đời người, rốt cuộc chỉ là đợi đến tóc bạc sương mai vẫn không có ngày tương phùng mà thôi. Tiểu thư nghĩ có đúng không?”

Một giọng nam trầm thấp đột ngột vang vọng bên tai, ta giật bắn người ngoảnh đầu lại, ngồi ngay bên cạnh là một nam nhân khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, vóc dáng cao lớn. Trên mặt người này mang một chiếc mặt nạ hình cáo, hai bên mép cong lên tạo thành nụ cười hình vòng cung.

“Anh... là ai?”

Nam nhân cười: “Tôi tên gì không quan trọng, quan trọng là vở kịch chúng ta đang bàn luận, chẳng phải vậy sao?” khi nói mắt hắc cơ hồ phát ra tia sáng lay lay, thật giống mặt nạ hắc mang.

Ta im lặng, nhìn trang phục, hình như không phải người Ai Cập, có lẽ là thương nhân sau khi trao đổi hàng hóa xong ở lại nghỉ chân. Mắt thấy hắc không có ý gì xấu, ta mới buông lỏng cảnh giác:

“Ban nãy anh nói gì? Tôi nghe không rõ.”

“Nghe không rõ thì thôi, chúng ta nói chuyện khác.” Hắc nói: “Tiểu thư tên gì?”

Ta nhướn mày: “Không phải lúc này công tử nói tên gì không quan trọng sao?”

Mặt nạ cáo nghe ta dứt lời thì bật cười: “Ha ha, tiểu thư đáng yêu quá, thật biết cách nói đùa.”

Ta nghi hoặc liếc mặt nạ cáo, ta khi nào thì cùng hắc nói đùa?

Mặt nạ cáo thấy ta không nói gì, có lẽ nghĩ ta sợ người lạ, bắt đầu tự giới thiệu bản thân: “Tôi là thương nhân Babylon, mời xế chiều cập bến Memphis. Nghe nói có tổ chức Hanatusilim nên đến xem thử. Xem rồi mới thấy văn hóa Ai Cập quả thật đa dạng, khiến người ta ưa thích không thôi.”

Ta vẫn bảo lưu sự im lặng, đã mất công giới thiệu, nói luôn cái tên rất tốn sức sao?

Mặt nạ cáo lại nói:

“Tiểu thư, tôi biết mặt tôi rất dễ nhìn. Nhưng cũng không cần chăm chú như vậy, tôi sẽ xấu hổ đó. Huống hồ tôi còn chưa gỡ mặt nạ, tiểu thư làm cách nào mà biết tôi rất anh tuấn?”

Lần này ta không thể không mở miệng thanh minh: “Công tử, chớ có hiểu lầm. Tôi không tài cao bác đầu đến mức nhìn nửa mặt thôi mà biết anh rất anh tuấn. Vả lại, người anh tuấn tôi thấy nhiều rồi, chỉ ít cũng không thất thố đến mức đó.”

Ngụ ý chính là:

Công tử, anh quá ảo tưởng rồi đó...

“Miệng lưỡi thật sắc bén, tiểu thư đây đúng là trái ót nhỏ mà tôi vẫn hằng tìm kiếm bấy lâu.” Mặt nạ cáo tươi cười càng rạng rỡ, đưa một tay về phía ta: “Tôi rất thích em, chúng ta làm phu thê nhé?”

Ta: “...” trái ót nhỏ mà tôi vẫn hằng tìm kiếm bấy lâu? Phu? Thê? Công tử, anh mới bị té giếng à? Hay không biết biểu đạt chữ bạn bè bằng tiếng Ai Cập?

Mặt nạ cáo thấy ta không có ý muốn đưa tay ra cùng bắt, bèn rướn người về phía ta, chộp lấy một bàn tay của ta. Dĩ nhiên ta không để hắc đạt thành cái mục đích cùng lí do vớ vẩn đó, một tay kia dùng sức kẹp cổ tay trái hắc lại. Mặt nạ cáo không ngờ còn nhanh tay hơn, kẹp luôn tay đó của ta.

Ta bắt lực nhìn tay mình đang nằm trọn trong tay hắc:

“Công tử này, vừa vừa phải phải thôi nhé.”

Mặt nạ cáo cứ như không nghe thấy lời ta, dùng lực cưỡng ép khóa chặt hai tay ta, dịu dàng cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ tựa chuồn chuồn nước lên mu bàn tay mảnh khảnh. Ta bị hắc hôn mà cả người như bị điện giật, vừa được giải phóng liền nhanh chóng rút hai tay về:

“Anh làm trò gì...”

Chưa kịp nổi nóng hết câu, miệng đã bị người ta dùng hai ngón tay chặn lại: “Suyt...”

Ta: “...”

Mặt nạ cáo thấy ta đã bình tĩnh lại, mới đọc thoại tiếp:

“Tôi nay tôi rất vui, không nghĩ xem xong một vở kịch, lại có thể gặp được tiểu nữ nhân xinh đẹp khả ái thế này. Nhưng tôi không thích con nít, đợi em trưởng thành, tôi sẽ tới tìm em.”

Ta: “...”

“Có một số người bản thân cho rằng cô ấy sẽ rời khỏi, thế nhưng cô ấy luôn quay trở về. Có một số người bản thân cho rằng cô ấy sẽ cả đời không rời mình đi, thế nhưng cô ấy lại rời đi...”

Nói rồi hần đứng dậy, sau khi áo bào chỉnh chu xong mới nhìn ta, ra vẻ thân sĩ vẫy tay chào tạm biệt. Trước khi nhấc gót rời đi còn không quên để lại một câu sâu xa cùng ánh nhìn đầy thâm ý:

“Nhớ nhé, thiếu nữ mười chín đẹp như hoa.”

Ta: “...” tôi nay ta gặp phải sinh vật gì thế này?

Nhưng là...

Ta nhướng mắt nhìn theo bóng dáng nam nhân đang bước đi, cuối cùng biến mất trong dòng người kia, không hiểu vì sao... nụ hôn cùng giọng nói của hần, lại khiến ta có cảm giác rất quen thuộc?

Giống như...

“Tiểu thư!!! Người xem Hanatusilim xong chưa?!!!”

Tiếng gọi vang trời của Ari đánh thẳng vào lỗ tai, suýt chút đâm thủng màng nhĩ. Thành công kéo ta từ dòng suy nghĩ vẩn vơ trở về với thực tại. Ta lắc đầu vài cái, có lẽ quá nhập tâm vào vở kịch hồi nãy rồi, sao có thể cảm thấy tên mặt nạ cáo da mặt còn đây hơn tưởng thành kia giống... Hầy...

Ruka kéo tay áo Ari, nói con bé nhỏ tiếng chút đi, rồi thưa với ta: “Tiểu thư, chủ thành Atina vừa cho người đưa thiệp mời chúng ta ngày mai vào thành. Sẽ tổ chức một buổi thiết yến để tạ tội.”

Ta đứng lên, đá hòn sỏi vế ngồi văng thẳng xuống nước, phát ra tiếng 'tồm', rồi ngược mặt lên trời, ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao ở Memphis, chợt có linh cảm... ngày mai sẽ là một ngày thú vị:

“Về nghỉ ngơi, sáng mai vào thành.”

“Dạ!”

Carol Rido, thật tò mò, cao nhân đi cùng người đến cùng là thần thánh phương nào!

Ooo

Sáng hôm sau thức dậy, sau khi rửa mặt chải đầu tươm tất đầu vào đó, binh lính của chủ thành Atina rất đúng giờ tới đón người vào cung.

Ta trước tiên bảo Ruka ra ngoài cầu thời gian, mặt khác lệnh cho đội thám tử tranh thủ sự tập trung của Atina còn đang ở chỗ ta, mau chóng cải trang lên vào thành trước để dễ bề liệu việc.

Đến chừng giữa trưa, bọn ta đã có mặt trong thành.

Đến tiếp đón là con trai trưởng của chủ thành - Masa. Người này tuổi không bao lớn, thoạt nhìn chỉ hơn ta vài ba tuổi, cỡ mười lăm mười sáu là cùng. Nói là con trai chủ thành nhưng cách ăn mặc khá đơn giản. Một chiếc áo vải màu xanh dài không họa tiết và một chiếc áo khoác da cừu.

Nếu hần không tự giới thiệu trước, ta còn ngỡ tên chủ thành này sai một kẻ hầu ra nghênh đón.

Tuy nhiên, cách ăn mặc của tên Masa này thật khiến người khác nghi ngờ. Nói là hần giản dị cũng không đúng. Giản dị đến mấy chẳng nữa, đường đường là con trai một thành chủ, lại còn là con trưởng, đi gặp khách mà ăn mặc thế này là quá mức giản dị đi. Thậm chí phải nói là quá ư sơ sài.

Và lại..

Ta nhìn tên giống kẻ hầu hơn là con trai trưởng của chủ thành, làm như e ngại cần cần môi dưới:

“Chủ thành đại nhân thật quý hóa quá, chúng tôi chỉ là thương nhân nhỏ bé, mà ngài lại bảo trưởng tử của ngài ra tiếp đón thế này. Chúng tôi biết phải làm sao đây? Thật lấy làm hổ thẹn mà.”

Masa ngẩn ra một lát, đến khi kịp hiểu ngụ ý rõ ràng trong lời nói của ta mới bối rối xua tay, lắp bắp nói: “Tiểu thư không cần ngại đâu! Gia, gia phụ của tôi. Ông ấy rất, rất mong chờ cô.”

Ta thầm cười lạnh trong lòng, tên Masa này quả nhiên không phải trưởng tử thật sự. Nếu ban đầu hần nói mình là thứ tử[2], ta còn bán tín bán nghi. Nhưng dám xưng mình là trưởng tử[3] thì quá rồi. Hiện ta đang vì hành trong lót thương nhân lai Pherosơ - Ai Cập, một thương đoàn nhỏ bé, nói hoa mỹ thì tạ tội, nhưng cũng không cần hiếu khách đến mức kêu trưởng tử ra tiếp khoa trương vậy.

[2] Thứ tử: con vợ lẽ.

[3] Trương tử: con vợ cả.

“Tôi chỉ thuận miệng đùa tí thôi, Masa đại nhân đừng tưởng là thật. Xin đừng để trong lòng.”

Ta mỉm cười:

“Làm phiền Masa đại nhân dẫn đường rồi.”

Masa gật đầu: “Mời tiểu thư Litis đi hướng này! Trước tiên nghỉ ngơi. Buổi thiết yến sẽ bắt đầu khi mặt trời lặn.”

Ta vâng một tiếng, đang bước đi thì sau lưng bỗng truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Tính quay lại nhìn xem thì hai vai đã bị bàn tay ai giữ chặt, kẻ đó là một giọng nói đã lâu rồi không nghe thấy:

“Isis tiểu thư! Chúng ta lại gặp rồi.”

Lưỡi kiếm của Ruka không đợi ta lên tiếng đã chĩa vào cổ người đứng sau ta:

“Anh là ai?”

“Ruka, không được vô lễ.”

Ta cứng ngắc chuyển động căn cổ, giọng nói phát âm tiếng Ai Cập ba ngàn năm sau không chuẩn này, đích thực chỉ có kẻ đó.

“Phải, lại gặp rồi...”

Mái tóc đen tựa gỗ mun tung bay lất phất dưới ánh mặt trời, rất giống Menfuisur - anh trai con trộm mộ Carol:

“Ngài Ryan.”

-

- *Tung bông* ta muốn comment dài:<>>> Côm dài côm dài đưê:))))

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Mối thù của Ryan Rido và nhị vương tử (1) - Yêu hay hận?

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Masa dòm ta và Ryan cứ mắt nhìn mắt, mũi nhìn mũi, tò mò hỏi:

“Tiểu thư Litis, cô biết Thần tử đại nhân sao? Mà sao Thần tử đại nhân gọi cô là Isis? Không phải cô tên Litis sao?”

Mí mắt hơi co giật, xem chút quên mắt còn có một tên hàng giả tồn tại:

“Masa đại nhân đùa tôi rồi, tôi chỉ là một thương nhân nhỏ bé, làm sao tôi quen biết Thần tử đại nhân được cơ chứ.”

Mắt Ryan cơ hồ lóe lên tia hứng thú:

“Vậy làm sao tiểu thư biết tôi tên Ryan?”

Ta híp mắt cười thần nhiên: “Ban nãy lúc Masa đại nhân giới thiệu cho tôi, có vô tình nhắc tới trong thành còn có một vị khách quý tên Ryan, tóc đen, mắt

đen, da trắng, là người phương Đông. Tỉnh cờ gặp được, tôi nghĩ chắc là ngài Ryan rồi.”

Masa mở to mắt, cảm khái nói:

“Tiểu thư Litis thông minh quá!”

Trước hai con người sáng quắc của Ryan trước mặt, ta chỉ đành ha ha vài tiếng:

“Chê cười rồi, chê cười rồi.”

Masa được nước lán tới, mở miệng là huyền thuyên đủ điều: “Vậy còn cái tên Isis mà Thần tử đại nhân gọi thì sao?”

Ta thăm niệ một ngàn chữ nhện trong đầu, ngoài mặt vẫn giữ nụ cười khách sáo: “Đó là tên tự[*] của tôi.”

[*] Tên tự: tên cha mẹ đặt cho.

“Ồ ồ.” Nháy mắt cái miệng Masa hàng giả đã banh to hết cỡ: “Vậy còn vậy còn...”

Chưa kịp “vậy còn” tiếp, đã bị bàn tay Ryan chặn lại: “Đủ rồi, lùi lại đi.”

Masa thấy Ryan lên tiếng, không dám hó hé tiếng nào nữa, sợ sệt lùi lại một bước.

Không còn tiếng ồn quấy nhiễu bên tai, ta mới chuyển tầm nhìn về lại Ryan:

“Không biết ngài Ryan...?”

“Isis.”

Phản chiếu trong đôi mắt màu đen huyền là tấm váy lụa xanh thêu hoa sen chỉ bạc đang lất phất bay theo gió, cùng khuôn mặt lãnh đạm không chút mừng rỡ của ta:

“Tìm chỗ nào nói chuyện đi.”

Đoạn, nói với Masa đứng gần đó: “Ở đây có căn phòng nào cách âm không?”

Masa nghe hỏi mà ngu người:

“Phòng... cách âm???”

Ryan nghĩ nghĩ chút rồi nói lại:

“Là tĩnh thất.”

“Là tĩnh thất sao ạ, dĩ nhiên là có!” Masa trưng ra vẻ tươi cười lấy lòng: “Mời Thần tử đại nhân đi theo tôi, lối này ạ.”

Ta nhìn lướt qua tướng đi khom lưng uốn gối của Masa, đồ giả đúng là đồ giả, không một chút khí tiết. Nhưng việc tên trưởng tử giả mạo này có khí tiết hay không, ta chẳng rảnh mà để tâm. Điều ta lưu tâm, là Ryan thế nào lại có mặt ở Atina, đồ giả cư nhiên còn cung kính gọi hân Thần tử?

Không nghĩ đến ở ba ngàn năm sau, hân như vậy mà cũng vướng vào lời nguyên, thật không rõ là họa hay là phúc...

Giắt kiếm vào vỏ, Ruka bước lên hai bước, quan sát bốn phía rồi nói nhỏ với ta: “Tiểu thư, kẻ đó không làm gì người chứ?”

“Đội thám tử trà trộn thành công chưa?”

Ta không trả lời câu hỏi của Ruka, nhú mào dõi theo bóng lưng Ryan đằng trước:

“Liên lạc với đội thám tử, kẻ từ giờ phải bám sát chúng ta, tùy lúc hành động.”

“Đã rõ, thuộc hạ xong sẽ bám theo ngay! Tiểu thư nhớ cẩn thận.” Ruka vừa dứt lời thì tiếng hỏi thúc của Ryan truyền đến:

“Isis tiểu thư sao còn đứng đó? Mau đi thôi!” Hân khẽ cười: “Bị kẹt lại bây giờ.”

Miền cường câu câu khoe miệng, ta đưa mắt ra dấu với Ruka rồi gật đầu: “Ha ha, ngài Ryan định đưa tôi đi đâu đây?”

“Bạn bè lâu ngày gặp mặt nói chuyện. Tôi sợ chỗ này nhiều người, tiểu thư không tự nhiên được thôi mà.” Hân hấp háy mắt, cười cười: “Tiểu thư chẳng lẽ sợ tôi là kẻ buôn người, dụ dỗ gái nhà lành hay sao?”

Nghe Ryan Rido cứ một câu tiểu thư này, hai câu tiểu thư nọ mà lòng tơ trên người ta dựng đứng cả lên: “Ngài Ryan lại chọc ghẹo tôi rồi, làm gì có

chuyện đó.”

“Vậy còn chờ gì nữa? Đi thôi.” Ryan chia một tay ra: “Phải tranh thủ thời gian.”

Ta đặt một tay vào lòng bàn tay của Ryan, hiện tại không còn cách nào khác ngoài việc phải đi “ôn lại chuyện cũ” cùng hắn. Mặc dù có tám phần nghi ngờ, hai phần không tin. Nhưng, với tính cách thân sĩ từ trong xương cốt của Ryan, và sự hiểu biết tuy không nhiều nhận lầm của ta về hắn...

“... Phải, đúng là cần phải tranh thủ.”

Ít nhất ta có thể chắc chắn một điều:

Hắn là một con người có lòng kiêu hãnh cao, dù có ghét ta đến mức độ muốn ăn tươi nuốt sống ta tại chỗ cũng tuyệt đối sẽ không dùng kẻ sách hèn hạ như ám sát!

Bởi vì...

Bởi vì có một lần, khi ta cùng hắn đứng bên mộ cha hắn. Ta hỏi hắn có hận kẻ đã giết cha mình không, nếu biết kẻ đó là ai thì anh sẽ làm gì, ngũ mã phanh thây hay để trùng độc vào lỗ tai cắn tới chết? Khi đó ta vô cùng tò mò muốn biết câu trả lời, không biết là vì sống lâu có chút buồn chán, hay vì hắn và ta có cùng một kẻ thù - kẻ trộm xác Pharaoh, hoặc là đều cùng một dạng người sống vì người mình muốn bảo vệ.

Chỉ là khi đó, thành thật muốn biết hắn sẽ làm gì, câu trả lời sẽ là gì.

Hắn không trả lời vội, đứng nhìn một phần của cha mình thật lâu, thật lâu sau mới nói:

“Thế giới này là thế giới có luật pháp, tôi không tin kẻ xấu có thể ung dung ngoài vòng pháp luật!”

Ta đứng cạnh chỉ im lặng không lên tiếng, vì ta biết mình chính là kẻ đang ung dung ngoài vòng pháp luật trong lời hắn...

Hắn lại nói: “Hơn nữa tôi lại là một quý ông, dù có hận kẻ đó cỡ nào, cũng sẽ không dùng những cực hình đó để mà giết người.” Tới đây hắn đột nhiên rút một điều thuốc từ bao ra, thuận thực châm lửa, hít vào một hơi sâu, phả ra những vòng khói trắng nhân nhạ vị gỗ mun: “Nhưng là không giết người là một chuyện, dùng phương pháp nào để trả thù lại là một chuyện khác...”

Ta đứng cạnh lại không nhịn được nghĩ, nếu là ta, câu trả lời chính là: phân thây vạn mảnh!

Nhưng nghĩ lại, phân thây vạn mảnh hơi máu me một chút. Làm bản tay mình cũng không phải tác phong của ta, mẫu hậu dạy làm người nên chừa người ta con đường sống. Thành ra phân vân nhiều lần, quyết định sửa lại câu trả lời là: bất kể đó đòi đòi phải kiếp nô lệ, quỳ lạy dưới chân ta!

Kết quả sau đó, vì ta quá nhân từ, con trộm mộ mới có dịp thừa cơ leo lên đề đầu cười cồ...

“Tiểu thư lại ngăn người rồi, đang nghĩ gì vậy?” Ryan vừa đi, vừa bắt đầu châm một điều thuốc.

Ta đi song song kế bên, ngó điều thuốc kia, chợt nhớ đến câu nói năm đó của hắn.

“Nhưng là không giết người là một chuyện, dùng phương pháp nào để trả thù lại là một chuyện khác...”

Nhưng là ư? Ta xoa cằm, năm đó nghe xong không lưu tâm lắm. Giờ mới để ý, không ám sát là một chuyện. Còn “ôn lại chuyện cũ” bằng phương pháp nào đúng lại là một chuyện khác...

Nghĩ vậy, ta lập tức đề cao cảnh giác.

...

Quả nhiên, khi ta theo hắn vào trong tĩnh thất rồi. Vừa khép cửa lại, vẻ tươi cười đậm chất quý ông trên gương mặt hào hoa phong nhã lập tức biến mất không còn chút vết tích.

Thay vào đó là biểu tình không chút cảm xúc: “Lâu rồi không gặp. Đúng là giấc mộng hoàng lương, thời gian không bào mòn được nhan sắc của cô.” Cười áo khoác ra, vút lên ghế, vừa nói lỏng cà vạt vừa làm mặt lạnh nói: “Thế nào? Bất ngờ không? Không nghĩ tôi sẽ gặp tôi ở đây chứ gì?”

Ta im lặng, thay sắc mặt cũng thật nhanh... Còn chuyện nhan sắc, đương nhiên không bào mòn được, tính luôn hai tháng nữa, tổng cộng ta cũng chỉ mới tròn 13 tuổi, bào mòn sao đây?

Bất quá những lời này không tiện nói, có mù cũng biết mục đích của hắn, ngoài con trộm mộ ra thì chẳng còn lí do nào khác để ta và hắn giáp mặt nhau: “Không bất ngờ lắm. Người ra sức gây chú ý mời tôi đến nơi này, không phải em gái anh, thì chỉ có thể là một trong các thành viên nhà Rido.”

“Isis, cô vẫn thông minh như xưa.”

Ryan chỉ tay về chiếc ghế đối diện mình:

“Nào! Ngồi đi, không cần ngại. Da mặt cô đỏ gồ dầy lắm mà.”

Ta đang mệt mỏi trong người, sáng nay trời lại đổ mưa rào, giờ đầu còn hơi ẩm ẩm. Vẫn là không có thể trạng[1] cùng Ryan đòi co đầu võ mồm, đành trực tiếp theo lời hấn ngồi xuống ghế đầu.

[1] Thể trạng: thể lực + tâm trạng.

“Cô bắt đầu biết nghe lời từ khi nào vậy? Có phải Isis không đấy?” Ryan dùng ánh mắt ngờ vực hình nỏ tiền[2] bắn vù vù vào mặt ta: “Hay thấy tôi nên sợ quá, không dám cãi lại?”

[2] Thòi chùi nhà không có đạn, thành ra phải dùng nỏ tiền thay thế.“>>>”

Ta ngất lời Ryan: “Ryan Rido, muốn gì thì cứ nói. Tôi không có thời gian bởi anh tán dóc đầu.”

“Cô đã thắng thần, tôi cũng chả rảnh rồi mà vòng vo.”

Ryan thay đổi tư thế ngồi, gác chéo hai chân lên, những ngón tay thon dài đan xen vào nhau:

“Hôm nay Ryan Rido này chỉ có một mục đích: Tôi muốn cô đền mạng cho Carol!”

Ta sớm đã đoán được lời thoại của hấn, chỉ cả cười.

Ryan nhú mày: “Cô cười cái gì?”

“Tôi cười... Oáp...”

Đang nói nửa chừng, lại không nhìn được đưa tay lên che miệng ngáp một hơi. Chắc, sáng nay rời khỏi nhà có uống thuốc giải cảm, giờ bắt đầu phát tác dụng. Con buồn ngủ không nói không rằng rủ nhau kéo tới. Ngồi trước mặt Ryan, lúc này ta không biết nên khóc hay nên cười. Tình huống thế này mà sao vẫn có thể buồn ngủ được?! Thuốc này cũng quá mạnh đi...

Y như ta nghĩ, hành động này của ta đã đã động đến sự kiên nhẫn cực đại của Ryan.

Hấn mím môi, trán muốn nổi gân xanh.

Ta vội đề con buồn ngủ xuống, phân giải với hấn: “Anh đừng hiểu lầm, sáng nay tôi bị cảm mạo nên có uống chút thuốc. Bây giờ thuốc có tác dụng nên... không phải cố ý...” dù hấn đã có sẵn nỗi nước thù nhà với ta, nhưng cái này ta rõ ràng không cố ý, trước giờ ta ghét nhất là bị hiểu lầm.

“Isis, cô không thay đổi gì cả. Vẫn là con người ích kỉ như vậy.”

Ryan dựa lưng vào ghế đầu, lắc đầu:

“Năm đó cô giết cha tôi, hại Carol sống dở chết dở, hại nó chỉ còn nửa cái mạng, cũng đâu phải cố ý? Tôi nói cô hay! Toàn bộ những điều đó, không phải một câu không cố ý là có thể giải quyết!”

Ta nhìn Ryan: “Mấy chuyện đó đâu thể gộp chung mà nói?”

Ryan gật đầu, lại bắt đầu lời từ trong túi quần ra một điều thuốc, đưa lên miệng ngậm: “Ok, không thể gộp chung mà nói. Tôi đồng ý. Nhưng cô giải thích sao về cái chết của cha tôi và Carol?”

Ta dựa lưng ra sau, đối với những chuyện này, ta không cần thiết phải giải thích với hấn. Nhưng chuyện kiếp trước là kiếp trước, kiếp này nếu không phải vì lời sấm truyền ta cũng chẳng muốn đến đây. Nếu đã phân biệt rạch ròi, cái chết của chúng tôi một chút cũng không tổn hại gì.

“Ryan, chúng ta từng gặp nhau, có thể xem như là có duyên. Anh từng nói coi tôi là bạn, tôi cũng không dùng thân phận của tôi mà nói chuyện. Giờ, tôi là Isis. Nếu anh muốn một lời giải thích, được thôi, tôi cho anh. Nhưng anh phải biết, có những chuyện, nên lấy đó mà làm thỏa mãn.”

“Tôi rửa tai chờ nghe đây.” Hấn đưa ngòi lửa lên, châm một cái, tia lửa xén vào ngòi điều thuốc.

Ta nói: “Thế giới của anh cũng có luật pháp. Chính miệng anh cũng từng thừa nhận bản thân tin vào luật pháp, tội phạm mãi mãi không thể ung dung ngoài vòng pháp luật, có đúng không?”

Ryan gật đầu.

Ta lại tiếp tục: “Bản thân tôi là một người chấp pháp, nhiệm vụ của tôi là nghiêm trị tội nhân. Gia đình Rido quấy nhiễu giấc ngủ của Pharaoh, là tội chết! Anh nghĩ tôi có nên thi hành bản án?”

Ryan đập tay xuống bàn: “Chỉ là một cái xác ướp! Cô vì một cái xác ướp, sát hại bao sinh linh vô tội! Quấy nhiễu cái gì, đều là có để mấy người tàn sát! Thực chất cô quá mê tín và phong kiến!”

“Ryan Rido, là anh kêu tôi cho anh một lời giải thích. Nên giờ đừng có bày ra vẻ mặt như bản thân hoàn toàn vô tội vạ với tôi!” Ta hít vào một hơi sâu: “Sinh linh vô tội? Chỉ là một cái xác ướp? Mê tín? Anh nói bọn trộm mộ và gia đình anh vô tội. Nói tôi tàn sát vô cớ? Đã xem lại mình chưa?”

“Tôi nói sai sao, thực chất cô là vì một người đã chết.” Ryan gần giọng.

Ta cố gắng kiềm chế cơn giận, dùng giọng bình tĩnh nhất có thể tiếp tục nói chuyện:

“Ryan Rido, tôi lặp lại lần nữa. Nếu bọn chúng vô tội, sẽ không bỏ ngoài tai lời cảnh báo. Quan tài đã ghi rõ, quá nhiều giấc ngủ của Pharaoh, là tội chết. Nếu bọn chúng vô tội, sẽ không khai quật lăng mộ của một người đã khuất. Tôi đào mộ anh lên, rồi nghiên cứu xác anh, liệu tôi có vô tội?”

Ryan bóp trán: “Tôi thừa nhận việc họ đã làm. Nhưng suy cho cùng cô chưa hiểu hết về họ. Như cô nói, cô đào mộ tôi, nghiên cứu xác tôi là sai trái. Nhưng chưa hẳn cô đã là người xấu! Ai cũng từng làm sai, một cơ hội sửa sai cũng không thể cho được sao? Pháp luật cũng có tình người mà!”

“Ryan, tôi đã từng cho chúng cơ hội. Tôi từng nói Carol Rido dừng lại, nhưng gia đình anh không ai tán thành. Ngược lại, là bọn chúng tự mình vứt bỏ cơ hội.”

Ta nhìn thẳng vào mắt Ryan.

Ryan nói: “Bọn họ, bọn họ chỉ là... Dù vậy cô cũng không thể tự ý giết người!”

Ta đứng dậy, nói bấy nhiêu lời, đã là giới hạn của ta:

“Tiếp tục tranh cãi không có ít gì. Tôi còn công vụ phải xử lý, xin phép đi trước.”

“Isis!” Ryan thấy ta muốn rời đi, vội bật người đứng lên theo, vươn tay muốn giữ người lại.

Ta né người thoát khỏi tay Ryan, thờ dãi: “Anh hà tất cố chấp như vậy. Tôi đã nói, tôi là một người chấp pháp. Tôi đã cho từng người một cơ hội, là bọn chúng không chịu trân trọng mà thôi. Thiên tử phạm pháp, tội như thứ dân. Phạm là kẻ phạm pháp, không có bất kì ai được ngoại lệ.”

“Cô không hiểu! Cô có biết sau khi cô quăng xác Carol xuống sông, nó thê thảm thế nào không?”

Mắt hần dần hoe đỏ, giọng nói cũng lạc hẳn đi:

“Tôi tìm được nó bên bờ sông Nile, lúc đó toàn thân nó đầy máu. Bác sĩ nói nó sống được là kì tích, nhưng cả đời về sau chỉ có thể sống đời thực vật. Hằng ngày nhìn nó nằm trên giường bệnh, ánh mắt không chút sự sống, cô biết mẹ tôi đau đớn ra sao không? Nó không chịu được, bác sĩ nói nó không có ý chí muốn sống nữa, cuối cùng qua đời trên giường bệnh. Mẹ tôi bị đã kích, thần trí từ đó cũng dần nửa tỉnh nửa mê. Gia đình tôi vốn rất hạnh phúc. Chỉ vì kẻ chấp pháp như cô...”

Đến cuối, chỉ còn là tiếng nức nở...

Trong căn tĩnh thất vốn đã yên ắng, nước mắt của Ryan lại tựa như một mũi dao nhọn.

Cảm giác mất đi người thân, có ai mà không hiểu. Năm mẩu hậu quả qua đời, chẳng lẽ lòng ta không đau? Lúc phụ vương nhắm mắt rời đi, tâm ta rất bình lặng? Ta không còn người thân, lúc đó chỉ có Menfuisir là máu mủ duy nhất còn lại. Thế nhưng người ta yêu thương nhất, cuối cùng tặng cho ta một mũi kiếm. Cảm giác cuộc sống như mất đi tất cả ý nghĩa đó, sao mà không hiểu cho đáng?

Không biết từ khi nào, nước mắt đã tràn khỏi bờ mi.

Có lẽ là sự đồng cảm, nước mắt của Ryan đã làm ta nhớ lại khoảng thời gian u tối đó.

Không phải người chết, có tim, ai mà không biết đau.

Giờ nghĩ lại, quy tắc của cuộc chơi năm ấy, thật ra kiếp trước ta vốn không hiểu.

“Xin lỗi...” Ta tiến lại gần Ryan, lấy tay áo lau đi những giọt nước mắt trong suốt nơi khóe mi dày rộp kia, thở thê: “Nhưng quy tắc của cuộc chơi lần này, anh vẫn chưa hiểu đâu.”

Ryan ngược nhìn ta, con ngươi đen dầy sóng: “Kiếp này, chúng ta là kẻ thù.”

“Ừ.” Kéo đầu hần lại gần, để mặt hần dựa vào vai áo ta: “Lần sau gặp lại, tôi nhất định giết anh.”

“Isis, một ngày nào đó, có thể chúng ta sẽ là bạn tốt.” Ryan cũng vòng tay ôm lấy ta.

Ta gật đầu: “Ừ.” nhưng ta biết là hần cũng rõ: Tiếc là, điều đó sẽ không bao giờ trở thành sự thật... Người bạn này, e là mãi mãi, ta cũng không nhận nổi hần. Bước ra khỏi đây rồi, chúng ta là kẻ địch!

Trước khi rời khỏi tĩnh thất, Ryan nói:

“Đã là địch nhân, có vài điều tôi muốn sông phẳng. Tôi không muốn cô chết không nhắm mắt. Cô biết tôi không thể tự mình cho phong tỏa, đúng không?”

Ta ừ một tiếng: “Biết.”

Ryan vừa đến không bao lâu, không thể trong thời gian ngắn xây dựng thế lực riêng. Hơn nữa bản thân hắn là một người làm ăn giỏi, kinh nghiệm tích lũy bao năm cho hắn biết bằng sức mình chỉ bằng tìm một đối tượng thích hợp để hợp tác.

Và đối tượng ấy, còn ai ngoài Vương đệ Menfuisur?

Lần ta còn nằm trên giường bệnh, y kêu ta cứ xem y là kẻ bất nghĩa đi, thế xuống tay sẽ dễ hơn nhiều. Xem ra... là ám chỉ Atina này. Nhưng y không ngờ đến, Ryan lại làm trái kế hoạch dự định.

Ha, ta kiểm lòng không đáng nhếch miệng cười chua xót. Vương đệ chắc vạn lần không ngờ tới lại có kẻ thù hận mà còn thân sĩ như Ryan. Hầy, ta như thế này, có được tính là may mắn không?

Vừa đặt một tay lên tay nắm cửa, giọng Ryan từ đằng sau truyền đến:

“Isis, ý nguyện lớn nhất của cô là gì?”

Một giọng nói lâu rồi không nghe thấy cũng đồng thời vang lên từ trong kí ức:

“Tỷ tỷ, ý nguyện lớn nhất của tỷ là gì?”

“Câu này tôi hỏi mới phải.” Ta rũ mí mắt: “Ý nguyện lớn nhất của anh là gì?”

“Phục thù, khiến Asisur sống không bằng chết.” Ryan đáp: “Còn cô?”

Trong một thoáng lại như nghe thấy giọng nói ấy vang vọng theo, lần này, còn có giọng của ta:

“Giang sơn đại nghiệp, còn tỷ?”

“... Của ta, không có gì quan trọng...”

Nắm mắt, đẩy cửa bước ra:

“... Của tôi, không có gì quan trọng.”

Ooo

Ruka thấy ta bước ra, vội bước đến kiểm tra người ta, sau khi chắc chắn ta lành lặn không một vết xước mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Ta mặc Ari và Ruka tia mắt khắp người, càng ngày càng thấy bọn họ giống anh em một nhà. Tiểu tử Ruka riết bị tính người già của Ari lây nhiễm mất rồi.

Ari hỏi:

“Tiểu thư, vậy còn dự yến tiệc không ạ?”

Ta lắc đầu, phóng tầm mắt nhìn bầu trời xanh phía chân trời xa xa: “Về Thebes.” những việc nghe được ngày hôm nay, quả thật khó nuốt trôi. Ban đầu còn ngỡ sẽ là một ngày thú vị, ai mà ngờ.

Ruka không hỏi nhiều lời, vâng một tiếng rồi kéo Ari và cái miệng tía lia của con bé ra xa khỏi ta.

Ta giương mắt nhìn hai người kẻ hát người hò, coi bộ cũng hòa hợp lắm:

“Nhanh chân lên.”

“Dạ, tiểu thư!”

Ra khỏi thành Atina rồi, ta cùng Ari và Ruka về căn nhà bên mé biển thu dọn đồ đạc. Trước khi trời tối sẽ khởi hành, vì không đi thuyền, nên sẽ phải đi bằng ngựa liên tục không ngừng nghỉ để kịp băng qua biên giới Thượng Hạ trước khi trời sáng. Bối ban đêm, thổ phỉ cướp bóc không ít.

Tốc độ làm việc của thuộc hạ ta không chê vào đâu được.

Mặt trời chưa xuống núi ta đã yên vị trên xe ngựa. Thả lỏng cơ thể tựa vào đệm gấm sau lưng, cảm nhận chất liệu vải bông mềm mại, một mùi thoáng chốc như tan biến. Thông qua ô cửa nhỏ của xe ngựa, nhìn dòng người đông đúc của cảng Memphis vẫn chưa tan, ta thở dài một hơi.

Nhớ lại lời Ryan nói hồi nãy...

“Carol có biết gì về chuyện này không?”

Ryan phức tạp nhìn ta một lát, rồi thờ ra:

“Nó không biết gì cả. Nhưng xem ra, bí mật về tấm phù điêu, cô cũng không biết gì thì phải?”

Lại nói: “Chưa ra khỏi đây, chúng ta vẫn xem như bạn bè. Thật ra, tấm phù điêu là một lời nguyện máu, vì máu của cô là thuốc dẫn. Nên những ai liên quan đến cô sẽ bị dính vào lời nguyện này.”

Ta nghe mà lỗ tai hơi lúng búng: “Ví dụ?”

“Kẻ hận cô, kẻ yêu cô. Dục vọng của con người cũng là một dạng lời nguyện.”

...

Miết tấm giấy Paryus mà Ryan đưa, ta lại buông thêm một tiếng thở dài.

Giết.

Chỉ một chữ đơn giản, tính mạng ta suýt giữ không nổi vì một chữ này sao?

“Menfuisur, chúng ta không phải kẻ địch!”

“Asisur, chị biết là không thể mà...”

Menfuisur, quy tắc của cuộc chơi này, ta chợt ước gì bản thân vốn không hiểu. Đáng lẽ ra, ta vẫn nên yên phận làm tốt chức một vị công chúa. Đáng lẽ ra, ta không nên đấu với đệ làm gì...

Bởi vì, giờ ta mới phát hiện.

Hóa ra dù ngoài miệng nói không sao, nhưng trái tim.. vẫn là rất đau...

“Isis, cô thật đáng thương. Tôi có gia đình thương yêu, còn cô... Cô chẳng có gì cả.”

“Điện hạ, vương tử là kẻ địch! Tuy rằng mấy năm nay vương tử không khiêu khích ra mặt, nhưng ý tứ đã rõ ràng. Chuyện sáng nay, lại càng rõ. Thần biết trong lòng điện hạ vị trí vương tử không tầm thường. Nhưng điện hạ biết đó, đối với chuyện này, vẫn nên có một sự kết thúc thì hơn.”

“Kẻ hận cô, kẻ yêu cô. Dục vọng cũng là một dạng lời nguyện.”

Ta nhắm mắt:

“Có lẽ... là do ta tự tạo nghiệt...”

Tốt nhất vẫn là ngủ một giấc, mong là trong giấc mơ không bị ai làm phiền.

-

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Đế Cơ - Asisur được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mối thù của ryan rido và nhị vương tử (2) - phong ba tĩnh lặng

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Thật ra ngoài Ari không ai biết, vào ngày mồng năm tháng chín, nhằm năm thứ ba đời Pharaoh Menfuisur. Trước thời điểm ta chết một năm, có gặp qua

Carol Rido.

Đứa con gái trộm mộ - Carol Rido...

“Asisur, vì sao chị phải làm vậy? Menfuisur biết chuyện này, nhất định sẽ càng thêm hận chị...”

Thật nhiều năm về trước, trong một căn phòng nhỏ. Có một cô gái, cô ta không bao lớn, nhiều nhất chỉ mười tám tuổi. Cô ta có một mái tóc vàng, một làn da trắng, một đôi mắt xanh. Đôi mắt màu xanh như ngọc lục bảo, quang mang trong mắt lại như phi thủy, thanh thuần mà sạch sẽ.

Người ta nói đôi mắt ấy tinh thông kim cô, là mắt của thần linh ban tặng.

Có người dùng roi đánh cô ta, thân váy trắng chẳng mấy chốc đã nhiễm đầy máu. Huyết sắc đỏ tươi hoàn toàn tương phản với màu trắng tinh khiết. Chặt vật, đổi lại là một người khác, trong trường hợp này, đáng lẽ phải là vô cùng chặt vật. Nhưng cô ta không phải. Giữa bầu không khí tựa tu la âm u, cô ta cuộn người ngồi một chỗ. Tóc vàng tợ sợi chỉ hoàng kim.

Rất giống... thiên sứ. Ai cũng bảo cô ta giống như thiên sứ. Thật rất giống sao? Chẳng qua chỉ là một con nhóc suốt ngày chạy loạn. Nếu không phải Menfuisur hết lần này đến lần khác liều mạng bảo vệ, e là cô ta đã chết mất xác đầu đầy từ lâu.

“Menfuisur rất nhanh sẽ tìm tới.”

Carol nghe thấy thanh âm, quay đầu lại thấy là ta thì vội vàng đứng lên.

Môi cô ta mấp máy vài cái, cuối cùng vẫn không nói gì, cúi đầu trầm mặc.

“Nếu ta là người, ta khẳng định sẽ cảm thấy cao hứng. Menfuisur sắp đến rồi, rất nhanh, rất nhanh sẽ được giải thoát. Ác ma đang đứng trước mặt, rất nhanh cũng sẽ bị trừng phạt.”

Carol vẫn như trước, trầm mặc.

Ta tiến lại, đưa tay nâng cằm của Carol, bức cô ta ngẩng đầu nhìn mình, không ngờ lại phát hiện cô ta đang khóc.

Cô ta rất thường xuyên khóc.

Ta cũng thường xuyên thấy cô ta khóc.

Sớm đã không còn gì mới mẻ, nhưng mà, không rõ vì cái gì khi ta nâng khuôn mặt kia lên, thấy cặp mắt so với thủy tinh lưu ly còn thanh thuần hơn đã tràn đầy nước mắt, thì tâm của ta thể nhưng lại hung hăng bóp chặt một chút, giống như bị ai đó một quyền đánh trúng vào tim.

Chính biểu tình này, chính là biểu tình này! Menfuisur nói y thích nhất. Y nói, nàng ấy thiện lương giống như một đứa trẻ. Vừa ngây thơ lại đơn thuần. Không như mẫu thân và phụ vương. Carol rất đơn giản, đệ yêu nàng ấy, nàng sẽ không bao giờ dám phản bội đệ. Hai người bọn đệ ở bên nhau, vĩnh viễn sẽ không có phản bội.

“Đừng làm bộ mặt giả tạo này với ta.”

Ta buông tay ra, thoáng trở nên có chút ghê tởm. Dối trá! Vì cái gì, vì cái gì một chút cũng không oán hận? Biểu tình bi thương này, chính là chân chính thiện lương sao? Là chân chính thiện lương sao?

Bị người ghét không ghét lại, bị người hại không trả thù, lúc nào cũng tươi cười, lúc nào cũng mở miệng là ban phát yêu thương. Trong đôi mắt này, không có cái gì là xấu xa, một chút tạp chất cũng không. Ngay cả khi rơi lệ cũng là nên nhỏ thanh âm, khóc cũng yếu đuối đến mức khiến người khác không nhận được muốn vỗ về an ủi. Một con người hoàn hảo không tỳ vết như vậy, đây còn là con người sao?

Cô ta có một đôi mắt tràn đầy từ bi, một đôi mắt ta vĩnh viễn không sở hữu được.

Rõ ràng chỉ là một đứa con gái nhà trộm mộ thấp hèn. Không biết xấu hổ, hạ phụ nữ ti tiện như thế, ta đường đường là nữ vương, vậy mà có thứ ta không có.

Chính vì như vậy, từ lần đầu nhìn thấy đôi mắt đó ta đã chán ghét. Cô ta sản sinh ra một loại cảm giác, làm người khác cảm thấy ghen tỵ, thậm chí... tự ti...

Có lẽ, vì ta không có đôi mắt đó, quang mang đó, nên Menfuisur không thích ta. Nữ nhân y cần, là một nữ nhân yếu ớt luôn dựa vào lòng y, để y ôn nhu chở che.

Mà ta, vừa vặn khác xa hình mẫu y thích.

Là vì vậy nên mới bị ghét bỏ sao?

Không biết nên tự hào, hay trố trêu.

“Nghe đây, Carol.” Ta thờ sâu, cố gắng điều hòa tâm trạng, trong con người kết lại một tầng sương: “Nếu người muốn giúp Menfuisur cứu vãn nguy khốn, thật ra không cần để tên vương tử đó hành hạ. Còn có... một cách vụn cả đôi đường.”

Carol kinh ngạc mở to mắt.

Ta nhìn chăm chăm bức tường đá phía sau cô ta, từng chữ từng chữ nói:

“Chỉ cần người rời xa Menfuisur, biến khỏi nơi này, trở về thế giới của người, tất cả mọi việc còn lại, ta sẽ giải quyết.”

Izumin không biết bằng phương pháp nào nắm được bí quyết luyện sắt, Hitaito nháy mắt nắm quyền làm chủ phương Đông. Chiếm thế thượng phong xong, ai mà không biết điều tiên quyết vương tử Hitaito sẽ làm là gì. Trong vòng nửa tháng đưa ra thông báo tuyên chiến với Ai Cập, chur hầu các nước mất điếc tai ngơ, sợ hãi Hitaito nên đều không cho mượn binh. Thế sự đúng là khó lường, mây vẫn hoá vũ trong nhân gian ai có thể đoán trước? Mới ngày nào Hitaito còn bị Ai Cập san bằng thủ đô, mà nay Hatusa đã là nơi đầu tiên thành công trang bị cho quân đội kiểm soát giáp sắt. Không dừng ở đó, trùng hợp hơn cả, thời điểm vương tử Izumin đích thân cầm soái kì phát động xua quân biên ải, quân đội Ai Cập vừa cứu hoàng phi trở về từ Phylitinh, binh lực hao tổn hơn trăm vạn. Hoàng đế lại trúng kịch độc của người Phylitinh, hôn mê bất tỉnh đã nửa tháng vẫn chưa có dấu hiệu bình phục. Ai Cập thuận lí thành chương, còn như rắn mất đầu, liên tục đại bại mười mấy trận.

Mà hoàng phi vĩ đại của chúng, vì cứu vãn tình hình, tình nguyện trở thành vật trao đổi hòa bình...

Quả thật trở thành giai thoại gây cười một thuở.

“Nhưng người phải nhớ kĩ, chỉ còn hai đêm. Bởi vì Izumin rất nhanh cũng sẽ tìm ra nơi này. Khi về rồi, đi tìm tám phù điêu, giữ nó bên mình, Anubis sẽ không còn như mọi lần dùng ngoại lực kéo người về đây.”

Carol có vẻ thực giật mình, hai tay nắm chặt làn váy, thanh âm sợ run: “Asisur... vì sao chị phải làm vậy? Menfuisur không biết sự thật, chàng chỉ biết mỗi chuyện này, nhất định sẽ giết chết chị?”

Ta im lặng hồi lâu, câu hỏi này, ta không vì lí do gì cần phải trả lời với cô ta, nói nhiều như vậy, sự kiên nhẫn đã đạt đến cực hạn cuối cùng: “Không cần biết nhiều. Chỉ cần biết mọi chuyện ta làm, đều không phải vì người. Tốt nhất đi rồi thì đừng trở về nữa là được.”

Carol cắn môi, ánh mắt lóe ra ánh sáng ngập ngừng, cho thấy do dự đến cực điểm.

Ta lại nói: “Đường ta đã vạch ra trước mặt người, có đi hay không, không còn do người quyết định. Suy nghĩ cho cẩn thận. Hai ngày nữa nếu ta thấy người còn ở đây, một là ta cho người chết mục tại đây, còn hơn để Izumin tìm được, Ai Cập lại vì người mà chuốc nhục nhã. Hai là... cũng giống như trên.”

Xoay người, mới vừa rời đi không tới ba bước chợt nghe Carol ở phía sau thấp giọng hỏi: “Vì cái gì?”

Ta dừng bước: “Cái gì?”

“Vì cái gì phải như vậy?” Thanh âm luôn luôn so với muỗi còn nhỏ nhẹ hơn của Carol đột nhiên bén nhọn kêu lên: “Tôi thích Menfuisur, thuần túy chỉ là thích con người của anh. Quá khứ ra sao, tôi sớm đã không còn quan tâm. Tôi là một cô gái bình thường, chỉ muốn cùng chồng mình sống một cuộc sống hạnh phúc mãi mãi. Nhưng vì cái gì Izumin kia, còn có chị, tất cả đều như vậy? Vì sao không chịu buông tha tôi, muốn tôi có rắc rối khác? Vì cái gì muốn tôi rời xa Menfuisur?”

“Vì cái gì ư?” Lòng mi ta khinh thường nâng lên, nghiêng răng cười lạnh: “Bởi vì này chính là sự thật. Thanh tỉnh chút đi, đây không phải truyện xưa, người cũng không có khả năng sống trong truyện xưa. Thế giới này là tàn khốc, thiện lương, hai từ này căn bản không thể tồn tại.”

Truyện xưa là dây màu sắc thêu dệt, không có thật, càng không có hồi kết cuối cùng. Nhân vật trong truyện xưa có thể an nhàn thanh nhã, không có suy sụp cùng đau khổ, chính vì câu chuyện vốn không dài lâu. Đằng sau chấm câu hạnh phúc mãi mãi, có thật tồn tại hay đã chấm hết từ lâu.

Mẫu hậu thường kể truyện cho ta nghe, nhưng người cũng nói với ta, người không tin truyện xưa.

“Đây là nơi nhân loại sống. Mà nhân loại, chính là sinh vật vô cùng thực tế. Cái người mơ ước không thể nào thành hiện thực, mãi mãi cũng không. Nếu như muốn làm thiên sứ, vậy chờ bị nhốt trụ đi.”

Thế giới ta đang đứng không phải truyện xưa, nó là thật. Thế tục ám chỉ nhân tính, nói đơn giản chính là một loài sinh vật tham lam. Không biết thỏa mãn, muốn rồi lại muốn nhiều hơn. Vì mục đích không từ thủ đoạn. Cho nên, người như Carol Rido, từ đầu vốn đã không thuộc về nơi này.

Ta thật hối hận, phải chi bản thân đừng kiêu ngạo quá. Lẽ ra nên nghe Anubis.

Cô ta không chết, sẽ là một mối họa.

Là một con rối sống trong lồng kính, thì mãi mãi cũng chỉ là con rối sống trong lồng kính mà thôi. Nếu muốn làm kẻ hoàn mỹ, muốn làm thiên sứ, họa chẳng chỉ ở lồng kính nhà Rido mới có thể sống nổi.

Carol gập người, ngồi bệt ra đất:

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn... chị.”

Kể đó là một tràng tiếng anh anh rất nhỏ.

Ta lấy quạt lông vũ che nửa mặt, tiếp tục bước đi, không quay đầu lại. Nói rồi mà, ngay cả khóc mà cũng yếu đuối đến như vậy, xứng đáng bị khi dễ. Nói cho cùng, từ đâu đến, thì nên trở về nơi đó...

...

Nhét tấm giấy vào túi vải, rồi nhét túi vải xuống dưới gối. Xong xuôi đâu đó, ta thở phào một hơi, với tay lấy khăn bông móc ở đầu giường, nhúng vào thau nước ấm Ari chuẩn bị sẵn để rửa mặt.

Năm đó khi ta quay lại căn phòng đó, Carol Rido đã rời khỏi. Tướng quân Nakuto còn nói khi hộ tống cô ta vượt biên giới, toàn thân cô ta đều lạnh lặn. Trừ bỏ mấy vết thương còn đang lên da non mà Izumin vương từ Hitaito để lại, rõ ràng là không một vết xước. Nhưng sao Ryan Rido lại nói khi trở về, cả người cô ta bị thương nặng, còn sống nhờ thực vật? Tuy không rõ nhờ thực vật là gì, nhưng nghe qua có lẽ tình trạng rất thê thảm. Ngoài ta ra, còn ai hận cô ta tới mức ra tay như...

Nghĩ tới đây, ta tức khắc nhú mày.

Nakuto trung thành, đó giờ chưa khi nào dám dối ta.

Menfuisur tuyệt sẽ không tổn hại cô ta. Izumin là kẻ ngoài cứng trong mềm, mấy vết thương nhỏ đó căn bản chỉ là đe dọa để cô ta phục tùng, không thể đến nỗi thê thảm như lời Ryan miêu tả.

Người nhà Rido càng không.

Vậy quanh đi quẩn lại, nghi phạm duy nhất không có chứng cứ ngoại phạm, tính tình tàn nhẫn độc ác mình đầy tiếng xấu không ai không biết, còn có động cơ giết người, hơn nữa còn hận Rido đến nỗi muốn chia năm xẻ bảy không phải cô ta chết thì mình chết... Hình như, chỉ có một mình ta?

Ta: “...” không cần nghĩ nữa, mình chính là kẻ bị tình nghi lớn nhất tính đến hiện tại..

“Cô không hiểu! Cô có biết khi cô quăng xác nó xuống sông, nó thê thảm thế nào không?”

Chiếc khăn trong tay bị ta dùng sức chà chà chà trong nước, chà không mạnh sẽ không sạch. Ai giết Rido, ta chẳng quan tâm nhưng: “... Menfuisur, đừng có tội nào cũng đổ lên đầu tỷ tỷ này chứ...”

Rầm! -- Cửa phòng bị người ta dùng sức đá văng.

Ta đảo mắt qua, quả nhiên không ai ngoài người đó:

“Này, nếu lỡ hư cửa ai đền đây?”

Đáp lại là một thanh âm từ tính dễ nghe, vì tiếng lạch cạch của khe cửa sổ bị gió lùa mà mơ hồ trở nên khàn khàn: “Thật là một câu hỏi khó. Nhưng nếu em cầu tôi, dĩ nhiên tôi không ngại giúp.”

“Phong độ thân sĩ của anh đi đâu rồi à?”

Đề khăn bông ướt lên thành thau nước, lấy khăn bông khô tiếp tục lau mặt lần hai.

“Ha ha, đối với thực nữ, tôi sẽ thân sĩ. Nhưng em đâu phải thực nữ?”

Bóng người đứng dựa cây cột bên mé cửa khẽ cười, mặt nạ cáo trên tay thuận thể ném về phía ta.

Ta đón lấy mặt nạ điều chế từ gỗ bá hương của Liban, bề mặt láng mịn, sờ vào còn có cảm giác mát lạnh, tuyệt đối là thượng phẩm trong thượng phẩm.

“Không phải thực nữ, vậy là ai?”

“Dĩ nhiên là...” Tiếng cười khanh khách theo gió ngân vang: “Ra ngoài vận động tay chân nào.. Vợ yêu~”

Ta lắc đầu cười cười, lát nữa nhất định phải kêu Ruka âm thầm bỏ kiến lửa vào chân mền của người này mới được.

Ooo

Thật ra câu chuyện bắt đầu khi ta thành công vượt qua biên giới, tìm chỗ thuê phòng..

Theo kế hoạch ban đầu vạch ra, trước khi trời tối nhanh chóng băng qua biên giới Thượng Hạ. Kế đó tìm một nhà trọ yên tĩnh, vừa hay có một ốc đảo nhỏ ở gần biên giới, thế là quyết định tá túc qua đêm đến rạng sáng sẽ khởi hành. Từ đầu đến cuối, mọi việc đều diễn ra cực kì suôn sẻ.

Ngoại trừ một chuyện...

“Hi, tiểu thư đáng yêu bé nhỏ của tôi! Chắc, duyên số quả thật luôn khiến người ta bất ngờ. Không nghĩ đến đi ngang qua vùng này, tùy tiện tìm một nhà trọ tá túc cũng gặp được người quen nha.”

Ừ, đi thuê nhà trọ, gặp được người quen. Duyên phận thật tình rất khó nói...

Lúc này đây, ta đang ngồi bên hồ nước.

Nhìn mặt hồ phản chiếu vầng trăng treo theo tiết tấu gọn sóng lằng tằng, lắng nghe gió đêm rít khe từng đợt, vốn dĩ còn muốn vừa câu cá, vừa chờ đợi trong lúc cá cắn câu họa một bức tranh cảnh đêm thiên nhiên tươi mát. Nhưng hiện tại, khi hai bên lỗ tai đều đang bị sóng âm quấy nhiễu, nhả hứng lúc đầu đều biến mất sạch...

Ragashu một tay cưỡng ép lấy cần câu từ ta, tay kia không hề yên phận đặt lên vai trái của ta, cười cười vô lại, à không, vô hại bảo là tôi cảm hộ tiểu thư cần câu cho:

“Cảnh đêm tuy đẹp, nhưng đẹp hơn cả là có một mỹ nhân bồi tôi ngắm sao thế này.”

Phải, không sai.

Cái kẻ ở chợ đêm Memphis xem Hanatusilim xong còn bình phẩm này nọ, nam nhân mà ta luôn cho rằng da mặt đối với hắn chỉ là vật ngoài thân - Mặt nạ cáo tiên sinh. Cái kẻ đang không ngừng buông ra những lời đường mật rợn gáy này... cư nhiên... lại có thể là thái tử của đế quốc Babylon...

Ragashu...

Ta đỡ trán, Ragashu, cư nhiên lại đúng thật là Ragashu.

Từ trước tới nay ta luôn thử tưởng tượng ra rất nhiều trường hợp, hắn là thái tử Babylon, dĩ nhiên không sớm thì muộn cũng sẽ có ngày chạm mặt nhau. Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp mặt trong tình huống thế này. Lại chưa hề nghĩ qua, thì ra bộ dáng khi còn trẻ của hắn chính là thế này!

Kiếp trước da mặt hắn đã chẳng mỏng, mà ta không ngờ được, lúc còn trẻ da mặt hắn còn... Hơ...

“Công tử quá lời rồi.”

Thế giới quan cứ như đã được mở rộng...

“Vậy sao.” Đôi mắt hắn dưới ánh trăng lờ lờ sáng, nhu tình nồng đậm phảng phất như có thể hòa tan cả đất trời:

“Tôi lại thấy không ngoa tí nào. Trong lòng tôi, em chính là báu vật vô giá.”

Ta miễn cưỡng cười ha ha hai tiếng: “Công tử cứ đùa hoài.” bề nhu tình của Ragashu suýt chút làm ta cũng bị chết chìm trong đó. Rõ khổ. Nếu biết trước hắn đáng sợ thế này, ta thà rằng nổi mốc meo trên giường cũng không đồng ý cùng hắn ra thư gán gắm cốt. Nếu biết trước... thì tốt rồi.

Ragashu ý vị nhìn ta một cái, cái tay táy máy lúc đầu còn đặt ở đầu vai trái của ta, giờ bắt đầu di chuyển xuống vùng eo. Dùng chút lực, kéo cả người ta sát lại gần hắn:

“Em không tin tôi?”

Hơi thở nam tính vồn vồn quanh cánh mũi, có một điều không thể phủ nhận, thanh âm từ tính của Ragashu rất có sức mê hoặc. Nếu đổi lại là người khác, e một màn cản trở này đã bị ta chặt mất tay từ lâu.

Ta đẩy cánh tay đang đặt hờ trên eo mình ra, sẵn thích mong giữ khoảng cách một gang tay: “Tin thì sao, không tin thì sao?”

“Không sao cả. Tin hay không cũng chỉ là một đáp án.” Hắn nhún vai tỏ ý không quan trọng, rồi ngả lưng nằm dài ra bãi cỏ:

“Vợ đang vẽ tranh mà, về tiếp đi. Tôi mệt rồi, ngủ một lát.”

Ngón tay cầm bút của ta hơi cứng lại, hai bên thái dương giật nhẹ vài lần, vát và lăm mồi đề xuống được ham muốn ném thẳng nghiên mực về vào mặt Ragashu. Vợ vợ cái đầu nguoi, ta đã nói bao nhiêu lần ta không phải trái ớt nhỏ của nguoi rồi.

Xung hô không thể xung loạn a!

Nhưng là sau đó... sau đó hắn ngủ thật.

Trên nền cỏ xanh mơn mẫm, một đại nam nhân thân hình trắng kiện lẳng lẳng nằm đó, hai tay gác ra sau đầu. Bờ mi cong dài thùy chung nhắm nghiền, gió nhẹ lùa qua, thoạt nhìn có chút tươi mát.

Ta khề thờ dài một tiếng, quấy ta cả buổi tối, thế mà nói ngủ là ngủ ngay, thật giống một đứa trẻ.

Ragashu ngủ rồi, không còn người hờ chút là huyền thuyên tự luyện, ta lại đang tập trung phác họa nên không có mà cũng không rảnh mở miệng, thành ra động tĩnh xung quanh bờ hồ liên vô thanh vô tức rơi trở về tĩnh lặng. Âm thanh duy nhất còn sót lại, chỉ là tiếng ve kêu rề rề êm tai.

Hí hoáy vẽ về một hồi, ý tưởng đang tuôn trào nửa chừng lại bị bí. Ngồi không hơi chán, lâu lâu lại len lén ngó qua con người nằm ngủ bên cạnh, không kiềm được nhếch mép lộ ra ý cười vui vẻ.

Rày đây mai đó, mưu trước tính sau. Dù cho tưởng tượng nhiều lần, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới kiếp này có thể cùng hần hội ngộ. Nói sao thì hần cũng là Babylon đại đế trong tương lai, ta lại là Đại trưởng công chúa của Ai Cập. Trước nay Ai Cập và Babylon tuy không có giao tranh hay bất hòa, nhưng mối quan hệ cũng chẳng gần gũi. Nên ngoài việc cho thám tử hằng tháng đều đặn báo cáo hành tung và công việc của hần, ta chưa lần nào nghĩ qua đôi bên sẽ chính thức gặp lại.

Chợt có một ý nghĩ lướt qua làm ta hơi nhúm mày.

Tuy là có nhớ nhớ, nhưng Ragashu là Ragashu, ta là ta.

Bút màu trong tay bị ta dùng ngón trỏ chà xát.

Thân phận cả hai không hề thay đổi. Nếu đã không đổi, vậy kiếp trước là vì giao ước ta và hần mới quen biết nhau, hần cho ta mạng sống Carol, đổi lại ta trao hần binh phù điều động quân đội Hạ Ai Cập. Còn kiếp này ta và hần gặp nhau, là tốt hay xấu? Là ngẫu nhiên hay là sự sắp đặt?

Tuy nhiên, nếu tạm dẹp qua những suy tính đó.

Thành thật mà kể ra thì..

Gặp được Ragashu ở nơi đây, lí do gì thì cũng không đến nỗi tệ. Ít nhất, khi ở bên cạnh nam nhân này, có thể cảm nhận được chút cảm giác gọi là bình yên. Tính hần vẫn như trước, không hỏi những câu mà bản thân đã biết trước đáp án, không nói những lời ta không muốn nghe. Ragashu có một biệt tài, hần rất giỏi nắm bắt tâm lý người khác. Hần biết lời đường mật làm ta rợn gáy, nhưng ta cũng không bài xích. Hần biết ta thích nghe, không thích nói. Từ đầu đến cuối, vẫn là một mình hần độc thoại. Quy chung, bản thân Ragashu, vốn là một hồ nước sâu.

Kì thật, sâu không thấy đáy.

Ta lấy tay vò tóc thành một nắm:

“Vẫn là tận hưởng cảm giác bình yên trước giông tố đi.”

Vài phút đồng hồ trôi qua, phác họa xong rồi, ta lại phân vân không biết nên dùng màu gì vẽ mặt nước cho phù hợp. Nếu dùng màu xanh thì không hợp lắm, mà dùng màu đen lại hơi bị đơn điệu.

Chống cằm thờ dài một hồi.

Xanh không được, đen không tốt. Lĩnh vực này, quả nhiên không có thiên phú là không ổn.

“Nghĩ không ra hả?”

Đang chuyên chú nhìn chăm chăm mặt hồ, lại bị một giọng nói khàn khàn đột ngột đánh thẳng vào màng nhĩ.

Bang -- Ta giật bắn người ngoảnh đầu qua, theo phản xạ đưa tay xuống mắt cá định rút dao, nhưng hoàn hồn nhìn kĩ lại, thấy người trước mặt là Ragashu mới buông thông tay, thờ phào một hơi:

“Người hù người không có kết quả đâu.”

Giờ đang là giữa đêm, ở nơi khi ho cò gáy, năm dặm đồ lại không một tiếng động. Chất giọng ngái ngủ pha chút chế giễu này của Ragashu, nói một câu hần cố ý hù dọa chết người cũng chẳng ngoa.

“Hù em bao giờ?” Ragashu nhướn mày.

Ta lười để ý hần, cúi đầu tiếp tục chìm đắm trong dòng suy nghĩ. Dùng màu gì giờ nhỉ?

“Này, bỏ cái đồng màu mè đó đi!”

Ragashu lại quay về tư thế ban đầu, thả người nằm vật ra đất, một tay dùng làm gối đầu, tay còn lại hướng ta ngoắc ngoắc:

“Lại đây nằm với tôi!”

Vào những lúc này, khi tâm tình ta không tốt vì về mãi mà vẫn chẳng ra hồn, đoạn đối thoại giữa ta và Ragashu sẽ có sắc thái như sau:

Ta: “Sao tôi phải nằm phải với anh?”

Ragashu: “Ngoài tôi ra, không ai được đặt câu hỏi.”

Ta: “Dựa vào cái gì?”

Ragashu: “Ngoài tôi ra, không ai được đặt câu hỏi.”

.....

Cuối cùng, ta thế nào cũng sẽ thỏa hiệp. Nguyên nhân là vì vào những lúc như này, hần chỉ có duy nhất một câu trả lời. Rút kinh nghiệm ba lần đối thoại từ khi thuê nhà trọ “tình cò” gặp gỡ, nếu ta còn cùng hần đối co vòng vèo tiếp, kẻ bị hành đến lỗ tai nở hoa chỉ là bản thân ta mà thôi.

Còn về nguyên nhân thứ hai. Kì thật rất khó nói. Đôi lúc ta cũng thấy vô cùng khó hiểu, vì cái gì khi nhìn vào đôi con ngươi màu hổ phách kia, tâm liền ngứa ngáy như bị móng mèo cào cào a?

“Nói một tiếng ngoan ngoãn nghe lời thế này có phải tốt không.” Ragashu trở người, gác một tay lên bụng ta: “Vội lại cười lên tí coi nào, lúc nào cũng làm bộ mặt ngậm nước đá không đẹp đâu.”

Hừ, ta đây cứ thích cổ tình làm ra bộ mặt ngậm nước đá đấy, thì sao nào thì sao nào!

Ta khiêu mi liếc hần:

“Đừng có được nước lấn tới. Liệu hồn thì nằm đàng hoàng cho tôi.”

Ragashu chợt nở nụ cười, cười đến vui vẻ: “Áy, biểu cảm này không tệ. So với cười lên còn gọi cảm hơn nhiều.” vừa nói vừa tăng lực ở cổ tay, ôm ta chặt cứng: “Thật là bé con hư hỏng a~”

“Anh nghe không hiểu tiếng người à, không được cựa quậy nữa, nằm yên cho tôi.”

Ta âm trầm trầm Ragashu một cái, hần biết điều không dám động đậy nữa, nhưng gương mặt cười như không cười, thêm đôi mày ần chứa tình ý miên man kia thực làm người ta lực bất tòng tâm:

“Mai hai chúng ta đi chèo thuyền đi. Hôm qua tôi mới mua được con thuyền từ tay lái buôn Syri, nhưng vẫn chưa có dịp sử dụng, giờ sẵn tôi đang rảnh rồi, vội đứng lúc ốc đảo này có hồ...”

“Dừng.” Ta ngắt lời hần: “Anh đã hỏi tôi chưa, với cả tôi có nói đồng ý sao?”

Vừa dứt lời, sắc mặt Ragashu liền thay đổi.

Hần làm mặt nghiêm trọng nhìn ta, nghiêm trọng ghê lắm. Đầu mày chau chặt, môi mỏng mím lại, con ngươi màu hổ phách co rút. Nghiêm trọng gần hết nửa ngày trời, xong xuôi buông ra một câu:

“Tôi không hỏi, em dám từ chối?”

Sâu, sâu quá.

Ta nín thinh nhìn Ragashu, xem chút quên mất nam nhân này là cao thủ lật mặt.

Tuy nhiên nhón nháo một hồi, Ragashu tuy mặt mày dày dặn nhưng ít nhất vẫn còn biết điều.

Mắt thấy ta ngáp ngắn ngáp dài, hần cũng không làm khó nữa. Than nhẹ một tiếng rồi duỗi tay kéo mặt ta úp vào lòng hần. Kế đó hôn chụt vào trán ta, nói: “Ngủ ngon”. Ta đang buồn ngủ nên tạm cho qua, chỉ biết trong lúc mơ mơ màng màng đưa tay xuống dưới eo Ragashu, néo phần thịt ở bụng hần một cái, nghe hần rên khẽ một tiếng đầy đau đớn xong mới yên lòng hả dạ gối đầu trên bắp tay hần, dụi dụi vào lồng ngực hần tìm một mặt phẳng thoải mái rồi nhắm mắt ngủ luôn.

Không biết qua bao lâu, ta rơi vào giấc ngủ, một đêm không mộng mị.

Sáng sớm hôm sau, lúc ta tỉnh giấc thì Ragashu đã thức dậy, trên người là bộ y phục hôm qua hần mặc, ngồi bên chiếc bàn hôm qua ta đặt cạnh mé bờ hồ để vẽ tranh. Một cánh tay hần tì lên bàn, một cánh tay kia lại tựa cằm, nhìn chân trời một mảnh thanh sắc, ánh mắt có chút đắm chiêu.

Trời trong, nắng ban mai chiếu xuống, rọi lên người hần. Làm một bên sườn mặt nhiễm một tầng ánh sáng vàng, nổi bật toàn bộ tứ chi thon dài mà tao nhã, nhảy mắt làm ta ngỡ là đang nằm mơ.

Mà bên kia, Ragashu nghe thấy tiếng động, quay đầu lại mỉm cười với ta:

“Dậy rồi?”

Ta gật đầu, Ragashu cười:

“Tùy tùng của em đang ở ngoài cổng.”

Nghĩ một chút, đúng là theo lịch trình là rạng sáng phải xuất phát. Nhìn sắc trời hiện tại, xem ra đêm qua ta ngủ thật ngon. Nhắc mới nhớ, đã lâu lắm rồi ta không được ngủ ngon. Bình thường nếu không phải mơ này mơ nọ thì là mất ngủ. Mười hai năm nay, dường như đây là lần đầu tiên ta không nằm mơ? Nhớ khi trước khi cùng Ragashu nằm ngủ trên giường ở Babylon, hình như cũng là cảm giác này. Tuy mỗi sáng thức dậy vì Babylon phải thiết triều vào lúc rạng sáng nên đều không thấy hấn ở bên, nhưng không thể phủ nhận, buổi tối khi nằm trong lòng Ragashu... thực rất ấm áp.

“Em không định đi à, đã trễ lắm rồi.”

Ragashu nhìn ta, chỉ tay về phía cổng:

“Họ đang đợi đấy.”

Ta do dự một lát, cuối cùng dưới ánh nhìn của Ragashu đành phải đứng lên:

“Tối qua... làm phiền rồi.”

Ragashu ừm một tiếng:

“Không cần khách sáo.”

Ta nhìn Ragashu, lại nhìn cánh cổng ở phía tay trái, nhất thời không biết mở lời thế nào: “Anh có nhớ...”

Ragashu nhướn mày, chờ đợi ta nói tiếp.

Ta lựa từ hết nửa ngày trời, mãi mới rặng được vài câu: “Nếu anh có một người bạn, người bạn ấy thường hay nói dối anh, lại hay gây phiền toái cho anh. Nhưng, qua nhiều năm sau, người bạn ấy biết lỗi, muốn cùng anh nói lại tình bạn... thì anh, có đồng ý không?”

... Cũng không rõ mình nói cái gì.

Ragashu nheo mắt lại, tựa hồ đang cười, lại tựa hồ có chút không kịp hiểu:

“Em nói linh tinh gì thế?”

Vốn ta đang tê chân vì nằm một chỗ quá lâu, nghe hấn nói xong thì bản thân cũng suýt té phịch xuống đất. Ta nghĩ, chẳng bằng để hấn lấy một đao đâm ta luôn cho xong, rốt cuộc vẫn nói không xong. Nhưng đến phút cuối cùng, ra khỏi cửa miệng chỉ có một câu: “Xem như... tôi chưa nói gì.”

Kì thực rất muốn hỏi, này, anh có nhớ tôi là ai không.

Hoặc là có bị vướng vào lời nguyên không.

Nhưng lời đã lên tới cuống họng, lại không thể thoát ra khỏi kẽ răng. Không biết tại vì sao, trong thâm tâm lại có chút sợ. Ta không đủ can đảm nói ra, sợ rằng hấn sẽ trả lời có. Nếu hấn trả lời có, ta làm sao có dũng khí cùng hấn tiếp tục nói chuyện. Kiếp trước ta từng giẫy từng phút đều tính toán với Ragashu, tính toán luôn cả mệnh của hấn. Giờ có lập trường gì mà hỏi những lời đó.

Tần ngần tại chỗ mãi, chỉ có thể thở dài:

“Tôi đi trước, tối qua, cảm ơn.”

Vừa xoay người đi được ba bước, lại nghe tiếng Ragashu chậm rãi vang lên:

“Nếu sau này em muốn tìm tôi...”

Ta lập tức ngoảnh đầu lại, Ragashu thấy ta lộ ra biểu tình kinh ngạc, vừa cười vừa tiếp tục duy trì nhịp độ chậm rãi nói: “Mà không biết tôi ở đâu, thì cho người đến địa chỉ này thông báo.” dùng bút viết gì đó lên một góc giấy rồi xé ra, nâng người đứng dậy, rào bước đến trước mặt ta, chìa mẫu giấy đó ra: “Tôi không có chỗ ở cụ thể, nhưng chỉ cần em muốn, tôi sẽ có mặt để trình diện.”

Ta tiếp nhận mẫu giấy, khoanh khắc nhìn thấy địa chỉ ghi trên đó, đáy lòng liền không kiềm được run lên. Giương mắt nhìn về Ragashu, chỉ thấy sâu trong đôi mắt kia có chút mềm mại khó miêu tả, có chút nhớ nhung che lấp, lại có chút ý muốn biểu đạt.

Ngay tại lúc ta đang phỏng đoán dụng ý của Ragashu khi nói những lời này đến tột cùng là có ý gì, thì Ruka đã từ xa bước tới, cung kính cúi người nói:

“Tiểu thư, đã đến giờ khởi hành.”

Ta hít vào hơi sâu, theo hướng Ruka đưa tay từ từ di chuyển bước chân. Ragashu vẫn đứng tại chỗ, khi ta không nịn được đưa mắt nhìn thêm lần cuối liền cho ta một cái tươi cười khó nói nên lời: “Mong là em sẽ không quên người bạn này.”

Ruka bên cạnh ho nhẹ nhắc nhở:

“Tiểu thư, đã đến...”

Ta đưa tay chặn ngang lời Ruka, thở ra một hơi: “Biết rồi, đi nhanh thôi.”

Ooo

Từ biệt xong, ta lại theo lịch trình vạch ra theo đường bộ cưỡi ngựa dọc sông Nile về Thebes. Do đã vượt qua biên giới nên lộ trình được rút ngắn rõ rệt, chỉ cần thay hai lần ngựa nữa là về tới nơi.

Cách biệt hai tháng, Thebes vẫn không có gì thay đổi.

Giờ là giờ Ngọ[1], chưa hết ba tháng, hiện tại công chúa Asisu vẫn còn ở trong thần điện tiến hành cầu nguyện. Vì lý do đó không thể đi vào bằng cửa sau như lần rồi đi tháng trước. Nên ta và Ari cùng Ruka đành phải bơi dọc theo thủy lộ vào hồ nước ở đằng sau thần điện Sobek. Mà hải hươc ở chỗ điện hạ ta đây không biết bơi, chỉ có thể để Ruka cột vào phao mà kéo vào...

Thật sự thì...

[1] Giờ Ngọ: Mười hai giờ trưa.

Ari bẩm: “Điện hạ, đại tư tế vừa cho người tới thông báo: Có thể đi vào rồi.”

Ta lấy khăn bông thấm thấm nước trên người, nói: “Em theo ta vào trong.” lướt mắt qua Ruka: “Đi gọi Helia tướng quân, bảo hắn đến đón ta xuất quan.”

Ruka dạ một tiếng rồi lập tức thi hành.

Ta ném khăn bông cho Ari, gạt đầu với hai tiểu quan đứng giữ cửa.

Quá trình màn xuất quan của ta nói thì dài dòng mà diễn biến thì nhanh. Suy cho cùng cũng không có gì kịch tính. Chỉ là trang điểm sao cho mặt mày tái nhợt, trét chút tro cho môi vừa thâm lại vừa nứt nẻ, bôi chút dược liệu lên người và y phục, với hươ qua hươ lại chút từng bách cam thảo cho giống như vừa ở trong thần điện hai tháng trở ra. Tay nghề Ari không chê vào đâu được, muốn bao nhiêu suy nhược thì có hết bấy nhiêu. Mượn lời Helia khi trông thấy ta bước ra khỏi cổng chính là:

“Điện hạ, điện hạ vất vả nhiều rồi. Nhìn người bây giờ tàn tạ, không, suy yếu quá. Người đâu!”

Thế rồi hô lên một tiếng, cả đám nội quan vội vàng ba chân bốn cẳng đỡ ngồi lên ghế mây, nghiêng về Đông viện. Ruka và Ari theo hộ tống, nói nào là thương cho tấm lòng vì nhân dân Ai Cập của ta, nào là ta vì sự thịnh vượng của vương triều mà lao tâm khổ tứ, cộng thêm đám nữ quyến con quan và quý tộc mà Helia mua chuộc từ trước cực kỳ phối hợp, than khóc bản điện hạ dụng tâm lao khổ, quỳ đầy cả ra đất, cả sân thần điện đầy tiếng ỉ ôi, thành ra ta ngỡ thấy ai cũng sụt sướt.

Ta dựa lưng vào đệm ngồi, nghe tiếng khúc khích rất nhỏ, bèn hiếu kỳ vờ như tay run lấy bầy vén màn che ra nhìn. Chỉ thấy một Helia đi song song bên cạnh, thoạt nhìn thì thương tâm dữ lắm, nhưng nếu nhìn kỹ hơn, thì ánh mắt và khóe miệng kia, rõ là đang nhin cười đến nội thương.

“Asisur điện hạ, cũng may điện hạ cho người đến thông báo thần một tiếng. Bằng không vở hài kịch này bị bỏ lỡ rồi.” Helia đưa tay lên che miệng, khóe môi co rúm vì nhin cười thấy mà tội.

Ta nghiêng đầu liếc hắn, ho đệm hai tiếng khụ khụ đầy mệt mỏi rồi mới nói:

“Cũng vì sợ tướng quân mà bỏ lỡ sẽ giận, giờ có vui không?”

Helia rằng: “Thần thì vui đấy, nhưng sợ có một người không được vui đâu.”

Ta khó hiểu ồ một tiếng: “Là ai?” trong hoàng cung, ngoài kẻ rảnh rỗi như Helia, còn có người khác để tâm sao?

“Điện hạ mới rời xa hoàng cung hai tháng thôi mà mau quên quá.”

Helia cười cười, giọng điệu không nghe ra cảm khái hay chế giễu:

“Là... vương tử.”

Ta im lặng, có chút không vui. Hai tháng rồi mà Helia còn chưa buông xuống việc này. Từ đầu ta đã tỏ rõ với hắn không muốn cùng Menfuisur kết giao, vậy mà bây giờ hắn lại còn tiếp tục đề cập.

Helia nói tiếp:

“Điện hạ có định đi thăm hỏi không?”

Thấy sắc mặt ta thoáng chốc trầm xuống, liền thêm vào vế nữa: “Vương tử đang bệnh.”

Bệnh ư?

Một câu trọng tâm của Helia tức khắc kéo theo nghi vấn của ta:

“Hai tháng trước vẫn lành lặn mà, sao vô duyên vô cớ lại bệnh?”

Tâm trạng vốn còn đang thoải mái của ta nháy mắt liền bị tin tức này làm tiêu tan phân nửa. Lại là giả vờ sao? Kế hoạch ở Atina không thành, nhanh như vậy liền nghĩ ra kế hoạch ám toán mới rồi?

“Thần cũng không rõ, chỉ biết nửa tháng trước vương tử dâng cáo xin đến Giza trị thủy. Sau đó trở về liền bị bệnh. Nghe đâu là cảm nhiễm phong hàn rất nặng.” Helia khoanh hai tay trước ngực.

Nửa tháng trước? Giza trị thủy? Nói như vậy, y đã đi ngang qua Atina? Ta ần ần thái dương, là đến tập hợp tin tức với Ryan sao. Bệnh này, cũng không biết có mấy phần là thật mấy phần là giả...

Nhưng dù sao về tình về lý cũng buộc phải đi thăm một chuyến:

“Ta về nghỉ ngơi xong sẽ đến.”

Helia nói:

“Vậy được, nếu điện hạ không có việc gì cần thân nữa, thần còn có công vụ cần xử lý gấp, xin được phép cáo lui trước. Sáng sớm ngày mai sẽ vào thăm điện hạ sau.”

Ta ân chuẩn, Helia chấp tay hành lễ rồi hòa theo dòng người rời khỏi.

Lại nhìn mặt trời đã lên cao, ta không khỏi thở dài. Tiếng thở dài này, cũng không biết là vì sao...

...

Sau khi tắm rửa đầu đầy thơm mát, trước khi đến thăm bệnh Menfuisur, Ari giúp ta trang điểm sơ một chút. Vì hôm nay đi thăm bệnh, nên không thể qua loa như ngày thường. Tuy nhiên ta ngồi trước gương, nhìn con bé cứ thoa qua trét lại, vẫn thấy hơi lo lo. Liệu có hiểu ý ta không đây?

Độ chừng một tiếng đồng hồ sau, Ari rút cuộc cũng hoàn thành sứ mệnh.

Ta hài lòng nhìn hình ảnh mình trong gương. Tóc đen dài được chải gọn gàng, bên tai trái gài một chiếc cài tóc nhỏ. Gương mặt trang điểm rất nhạt, môi chỉ thoa một ít son, không giống khi ta còn làm nữ hoàng, nội cung nữ thay nhau đánh phấn cũng mất nửa buổi. Tóm lại, tổng thể nhìn vào không lộng lẫy nhưng cũng không sơ sài. Rất thích hợp để đi thăm người bệnh. Mừng là Ari cũng hiểu hôm nay ta không thể trang điểm rực rỡ.

Giơ tay về hai phía để cung nữ khoác áo ngoài xong, bắt đầu đi đến tẩm cung của Menfuisur.

Ta là trưởng nữ, sống ở tẩm cung phía Đông, còn gọi là Đông viện. Chỗ của Menfuisur rất gần chỗ ta, ước chừng đi khoảng dăm ba phút là đã thấy hoa viên trồng đầy hoa Iris[2] - Nam viện.

[2] Iris: Hoa Diên Vĩ - theo bác Gu Gô:“>>>

Dây thường xuân rũ xuống hai bên dãy hành lang vắng vẻ, bên cạnh là một hồ nước trong veo với những gợn sóng lăn tăn. Thịnh thoảng có mấy con cá nổi lên mặt nước, nghe thấy tiếng người đi tới, chúng lại vội vã lặn xuống đáy nước sâu.

Nhị vương phi không phải người Ai Cập, vốn là một nữ nhân con nhà buôn phụ vương tình cờ gặp được khi vi hành, một đêm mặn nồng, nữ nhân đó ngầm kết châu thai, hạ sinh tiểu vương tử đầu tiên cho Pharaoh Nephrenmaat. Thân thể bà ta vốn yếu đuối, xung quanh tẩm cung phải đặt lò sưởi quanh năm nên lúc nào cũng ấm áp, khác với cái nóng tự nhiên của Ai Cập. Hơn nữa, dù là ở trong cung có thiết kế tản nhiệt, luồng khí ở trong tẩm cung này vẫn là một chốn xa hoa đặc biệt.

Tẩm cung tên gọi Nam viện này, kiếp này ta chỉ mới đến hai lần.

Lần đầu tiên là vào bốn năm trước, theo lễ nghi, vương tử mới được tấn phong phải đến bái kiến Đại công chúa và Hoàng phi. Sau đó, nghiêm nhiên theo lễ ta cũng phải tới đây dạo một chuyến.

Còn lần thứ hai, là vào sinh thần hai tháng trước của Menfuisur. Trước giờ cử hành đại yến, có ghé qua một chút, vốn là định rủ y cùng đi chung. Nhưng ngẫm lại, cuối cùng ta chỉ lạng lẽ rời đi.

Tính qua tính lại, lần này đến thăm bệnh, có thể coi như là lần thứ ba.

Trong điện, bốn phía đều buông rèm. Bên trong tràn ngập khói thơm, ngưng thần cảm nhận, không nồng không hắc, cảm giác thư thái thấm vào tận tim.

Ta vừa bước đi vừa thăm thò phào nhẹ nhõm, trong hương liệu không có bỏ độc. Mà nghĩ cũng phải, cách này quá lộ liễu đi. Y cũng đâu nghĩ quần đến mức muốn cùng ta đồng quy vu tận?

Có bóng người vội vã chạy ra từ phía sau lớp màn mỏng, một khuôn mặt xuất hiện, là Minrê.

Minrê nhìn thấy ta, biểu hiện đầu tiên là bất ngờ, nhưng rất nhanh chóng khôi phục bình thường. Cất bước nhanh hơn rồi khom người quỳ xuống dưới chân ta, cung kính nói: “Công chúa điện hạ.”

Ta không nhìn hấn, lạnh lùng hỏi:

“Nhị đệ có ở đây không?”

“Thưa, chủ nhân vừa từ ngự thư phòng trở về nên hơi mệt, bây giờ đang ngủ.”

Ta cười nhạt một tiếng, lướt qua người Minrê, ta không tin y ngủ nhanh thế.

Minrê vội vàng xoay người, kêu lên:

“Công chúa, chủ nhân còn chưa tỉnh.”

Ta hơi cúi đầu, ánh mắt lạnh tanh liếc về phía Minrê. Khi hấn còn đang ngây ra, ta đã vén bức rèm màu đỏ, dòi gót bước vào trong.

Tấm rèm châu làm từ bạch ngọc rũ xuống, ta nhìn sơ một cái liền nhận ra là công phẩm Ba Tư tiến cống hai năm trước, lúc đó không biết nó bốc hơi đi đâu, ra là y đem về treo ở đây. Bên ngoài cửa sổ có tiếng nước chảy róc rách nghe như tiếng nhạc của thiên nhiên, thỉnh thoảng lại có chim chóc bay qua bay lại. Vị thiếu niên trong màn dường như đã ngủ say, không hề động đậy.

Ta đi tới, đứng trước màn.

Theo những bước chân của ta, một làn gió nhẹ thổi tới, làm tấm màn khẽ lay động, khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên đang nằm bên trong thoáng lộ ra.

Ta vươn tay vén bức màn cuối cùng ra, lẳng lặng ngồi xuống bên mép giường. Menfuisur vẫn nhắm chặt hai mắt, sự ảm áp trong phòng khiến hai bờ má y ánh lên màu hồng rất ưa nhìn, nhưng trên đôi môi mỏng có thể thấy nét nhợt nhạt và tiêu tụy. Ta nhíu mày, y bị bệnh thật sao?

Đôi hàng mi dài, đen nhánh như hai chiếc quạt, lại tựa như hai cánh bướm màu đen, còn sống mũi cao, thẳng tắp kia thực giống như tuyệt tác của tạo hóa, nổi bật trên khuôn mặt có phần thiếu sức sống.

Trong khoảnh khắc không kiềm được mà thở dài trong lòng. Đã lâu lắm rồi, ta chưa từng ở gần Menfuisur như vậy, cũng chưa từng lặng lẽ ngắm nhìn y thế này, y có giống phụ vương không nhỉ?

Phụ vương nghe nói khi còn trẻ cũng anh tuấn lắm, giờ người có tuổi rồi, nhưng giờ tay nhắc chân cũng vẫn còn phong độ chán. Hay là, giống Nhị vương phi nhiều hơn sao?

Trong mắt thoáng có mấy tia xao động, ta cũng không nhớ rõ nữa rồi.

Duy chỉ có một thứ, y có vài nét rất giống mẫu hậu ta. Nhất là đôi mắt. Trong cặp mắt đen láy này, trước là dường như luôn ẩn chứa quá nhiều tình cảm, khiến ta bất giác như nhìn thấy sự xa cách và nghi hoặc đã từng xuất hiện khi ta xô y ngã xuống hồ sen năm xưa. Y cũng nhìn ta như thế.

“Thần đệ thật sự dễ nhìn như vậy sao?”

Một giọng nói trầm ấm kèm theo nét cười bỗng vang lên. Chiếc áo bào trước mắt hơi động đậy, Menfuisur đã chống tay ngồi dậy trên giường.

Ta không khỏi kinh ngạc, ánh mắt thu về từ trong cặp mắt đen láy mà sâu đến vô tận kia, ta không phát hiện ra y đã mở mắt từ lúc nào. Cúi đầu cười khẽ, để mấy lọn tóc trượt nhẹ qua những ngón tay thon dài, mảnh khảnh, ta thấp giọng nói: “Là vì thấy nhị đệ đã trưởng thành hơn xưa.”

Trong lời nói rõ ràng có ý tứ khác.

Nhưng dường như Menfuisur chẳng hề để tâm, y ngồi xếp bằng, đối diện với ta, trong giọng nói còn có chút uể oải:

“Vương tử đứng là khách quý của tiểu viện bé tí này đây.”

-

- P/s: Ai thấy câu “Tôi không hỏi...” đừng cười nha bị liệu, giờ đọc lại cứ thấy đoạn đó tiểu tiểu

- P/s 2: TG không có trồng bách nhóc, chỉ là màn mở đầu cho một hồi đội mộ sống dậy của con Cà bánh bều mà thôi!!!

Chương 12: Bonus [1]

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Carol đứng trên đỉnh thần điện, trong tay cầm một mẫu giấy được gấp nếp kĩ càng, đôi môi anh đào mím lại:

“Sau đây tôi xin thay mặt đạo diễn kiêm tác giả kiêm nhà đầu tư cộng PR của bộ phim ĐẾ CƠ - ASISU, công bố người vinh dự đoạt giải quán quân trong cuộc thi cảm cmn nhận HỘI BÀN TRÒN vừa qua...”

Thánh mẫu bạch liên hoa nghiêng mặt nhìn về phía chân trời, khóe mắt nhích lên bốn mươi lăm độ: “Nháy mắt đoàn làm phim ĐẾ CƠ chúng ta đã đi được gần bảy tháng...”

Một chiếc dép in hình chuột Mickey không khách khí phi thẳng vào mặt thánh mẫu.

“Công bố đại đi, ở đó diễn sâu hà mậy!”

Khụ khụ, Carol ho nhẹ hai tiếng, lấy khăn tay lau đi vết dép trên mặt.

Ruka giật mẫu giấy từ tay Carol: “Thôi tôi đọc luôn cho nhanh, cô màu quá.”

“Người chiến thắng trong cuộc thi cảm cmn nhận trong HỘI BÀN TRÒN vừa qua! Là!” Ruka cao giọng: “Là! Là!”

Chiếc dép Mickey còn lại lần nữa không khách khí phi thẳng vào mặt Ruka, vừa đủ cùng chiếc của Carol thành một đôi.

Đạo diễn kiêm tác giả kiêm nhà đầu tư cộng PR của bộ phim ĐẾ CƠ - ASISU tiếp nhận mẫu giấy từ Ruka, cảm khái vỗ vai thẳng nhỏ an ủi mấy câu cho có lệ. Rồi quay người nhìn tập thể nhân dân ngồi dưới khán đài, mỉm cười tự hào:

“Bạn nhỏ nào phóng dép làm tốt lắm, xa vậy mà vẫn trúng hồng tâm, tôi rất lấy làm tự hào. Giờ, không dài dòng nữa, người đoạt giải quán quân chính là...”

KristenCTC và PhamQuocDat2!

Giải II: FiaNguyen.

Có rất nhiều nàng cảm nhận hay, nhưng yếu tố để giựt được giải rất đơn giản: Chỉ cần xúc tích, cảm nhận đúng về tính cách của nhân vật đó. Vì vậy, ai không giựt được cũng khỏi cần buồn, nói cho cùng người thắng và thua cũng đọc cùng thời điểm như nhau.

E hèm, và sau đây xin bắt đầu.

Nói hoa mỹ thì là phiên ngoại, nhưng thực chất, chỉ là nơi để các thành phần tinh anh trong Đế Cơ phô bày bản chất thật.

Khi các quốc gia tạm thời gác bỏ tranh đấu, cùng tham gia một bữa tất niên.

Mồng tám tháng bảy, trời trong.

Địa điểm: Cao nguyên Anatolia - thủ phủ Hatasa của đế quốc Hitaito.

Chủ đề: Ăn cơm tất niên! Cầm tù chó!

“Ajinamoto... Thử mic, thử mic...”

Đại đế Ragashu nhấp nháy môi, trưng ra khuôn mặt mười phần tươi roi rói mà bản thân cho rằng người gặp người yêu hoa gặp hoa nở, cầm micro cười tự ki.

“Này ông anh, bắt đầu được chưa?” Đứng ngay bên cạnh, vương tử Izumin đen mặt cắt ngang quá trình tự kỉ của ai đó. Đứng trên địa bàn nhà hấn mà dám ngang nhiên cướp mic chủ nhà, gan đủ to.

Ragashu đại đế vẫn còn đang thả hồn bay tận phương trời, trong quá trình thoát tuyến chính là khắc trên mặt dòng chữ 'Ông đang bận, miễn làm phiền' to tướng.

Izumin hoàn toàn bị Ragashu thành công cho đặc cách từ chủ nhà biến thành không khí, độ tồn tại trong nháy mắt giảm xuống âm. Khóe miệng co giật liên hồi, chỉ có thể đưa mắt về phía Asisur tìm cứu binh. Ai ngờ bắt gặp lại là hình ảnh nữ vương nước bạn cũng đang trong quá trình làm một đóa tuyết liên cao quý trên núi cao, gương mặt xinh đẹp không cảm xúc, liệt từ trên xuống dưới. Không phải nói quá, hấn thể rõ ràng thấy dòng chữ 'không ăn khói lửa nhân gian' khắc trên đó!

Asisur tuy đang bận duy trì khí chất vương giả cao cao tại thượng, nhưng không thể không thừa nhận, đường nhìn sắc lẹm lúc này của vương tử Hitaito tuyệt đối có khả năng giết chết người:

“Có chuyện gì à?”

Izumin: “..” Đừng có dùng bộ dạng không ăn khói lửa nhân gian đó đối diện với tôi! Đôi phu phụ nhà mấy người giết người không thấy máu, từ khi bước vào đến giờ làm tôi áp lực lắm biết không!

Thấy Izumin ngày thường luôn mang theo bên mình nụ cười cách thức hóa nhĩ nhận, nay cả người đều tản ra âm khí ngùn ngụt, Asisur hiển nhiên cũng tự hiểu được là do gia hỏa nhà mình đầu sỏ:

“Ragashu, thôi làm loạn đi. Ngoan, xuống đây ngồi với em.”

May thay nữ chính của chúng ta vẫn rất chỉ là có tình người, còn có gia giáo, dĩ nhiên không thể để mặc chồng mình tác quái tác quái trên địa bàn nhà người ta. Một là rất bồi nhọ gia môn, hai là cư nhiên dám không rừ năng cùng cướp mic, lão công như vậy dám một mình đoạt hết trò vui!

Ragashu nghe thê từ lên tiếng, mặc kệ bằng mặt không bằng lòng cũng phải ngừng quấy rối. Tuy nhiên trước khi rời đi không quên tặng cho Izumin một nụ cười đầy thiện ý, dù cho phần thiện trong đó không tới một phần mười: “Làm phiền rồi.” Mòe, cư nhiên dám giờ trò mách lẻo vợ ông!

Izumin tiếp nhận micro, không có thì giờ để tâm đến việc vừa bị đại đế Babylon - người nổi tiếng có thù tất báo cộng kĩ năng lầy lội được xếp đứng đầu bảng tinh anh của hoàng phi Ai Cập Carol tổng kết mùa giải trước ghi hận, khôi phục nụ cười lễ nghi cách thức hóa quen thuộc, tiếp tục tận tâm với công tác chủ nhà, bắt đầu lật giờ bản danh sách khách mời để điểm danh:

“Xin chào các vị quân chủ đến từ các nước, rất nhiệt liệt hoan nghênh các vị đã dành thời gian quý báu của bản thân để đến tham dự buổi tất niên ngày hôm nay. Giờ tôi, vương tử Izumin của Hitaito, thay mặt quốc vương bệ hạ, từ giờ sẽ chủ trì buổi hội tất niên này. Giờ bắt đầu điểm danh!”

Mọi người vỗ tay.

“Đầu tiên, hoàng đế Ai Cập Menfuisur và hoàng phi.”

Im ắng --

Izumin nhìn bản danh sách, rồi lướt mắt một lượt khắp phòng:

“Hoàng đế Ai Cập và hoàng phi?”

... Vẫn không có người lên tiếng.

“Này vợ, đệ đệ em đâu? Không phải lại giờ thói công tử, nửa đường một nhọc quá quay đầu bỏ về chứ?” Ragashu nhấp ngụm nước ép, cau mày khó chịu, hấn vẫn thích rượu nặng của Babylon hơn.

Asisur siết ly đồng trong tay, tầm nhìn rơi vào ly nước ép nho của Ragashu: “Làm sao em biết, em cũng không phải con sâu trong bụng y.” Quả nhiên táo đỏ không hợp khẩu vị, nho đen mới là vương đạo. Nàng muốn uống nước ép nho, vì có gì lại sắp xếp một ly nước táo trước mặt nàng a?

Ragashu liếc mắt qua mép ly, thấy hai mắt Asisur gần như rơi vào trạng thái vô định, cộng thêm câu trả lời không trúng vào chủ đề mấy của nàng, phút chốc đại đế bệ hạ liền sinh ra ảo tưởng, cho rằng có lẽ vợ mình vẫn còn tí lưu luyến với Menfuisur, tâm lộp bộp hai tiếng, cần trọng hỏi:

“Không vui à?”

“Ừ.” Bạn nhỏ Asisur vô cùng thành thật trả lời. Còn phải hỏi, hấn không phải rõ nhất nàng ngoại trừ nước uống liên quan đến nho, còn lại mấy cái ép táo ép cam gì đó đều bài xích không đụng mả.

Răng rắc...

Thân thể đại đế bệ hạ nháy mắt hóa đá, còn có hiện tượng muốn phong hóa.

Không xong rồi, vợ mình thì ra vẫn còn luyến tiếc tình cũ. Mỗi tình đầu hoàn mỹ mới tán được về tay không lâu, không phải nhanh như vậy đã tan vỡ

chứ? Hơn nữa còn chưa thành thân, vẫn trong giai đoạn yêu thử. Có phải tiếp theo sẽ như tình tiết cầu huyết mà công chúa Mitamun thường hay kể, nữ chính phát hiện bản thân hóa ra vẫn còn yêu tình cũ, nam chính bị ngược tâm ngược phé đến đau gan đau mề cả buổi trời, đến cuối truyện mới phát hiện ra bản thân kì thực là nam phụ?

Quả thực không thể cầu huyết hơn được nữa!

Asisur ngồi đợi nửa ngày vẫn không thấy Ragashu có hành động chuyển giao ly nước ép nhỏ cho mình, đưa mắt nhìn xem, phát hiện chồng mình lại đang bắt đầu phát bệnh cũ. Tư duy lúc này có lẽ đã chạy như điên đến tận kỉ nguyên nào đấy rồi. Nội tâm phong phú đằng sau dung mạo khuynh thành kẻ lác đầu cười trừ. Vốn đường về đại não đã không giống nhau, tiếp tục như vậy nữa sợ rằng tư duy của cả hai tới già cũng không thể đồng bộ kết nối mất.

“Muốn gì thì nói ra đi, anh không nói thì em không thể hiểu đâu.”

Ragashu hai mắt lóe cái bùng sáng:

“Thật?”

“Thật.” Asisur nâng tay lên cao một chút, quạt bông trắng vừa vẩy che đi nửa mặt dưới, nhân lúc không ai nhìn thấy mặt mình, cong cong khóe miệng cười với Ragashu: “Chúng ta là phu thê mà.”

Nhưng là phu thê hữu thực vô danh! Em còn chưa chịu nhận lời cầu thân của tôi! Ragashu tuy trong lòng rít gào thành bão, nhưng vừa thấy nụ cười kia, tất cả phần uất đều vất ra sau đầu:

“Em chỉ được cười thế này với một mình tôi thôi đấy.”

Asisur nháy mắt:

“Em đã cười với ai ngoài anh chưa?”

Có! Rất nhiều người rồi! Đại đế bề hạ lên chảy lệ trong tim, dù vậy nhưng vẫn mừng rơn, bởi mấy nụ cười đó chỉ toàn giả dối, chỉ khi đối diện với mình vợ mới cười thật đến không thể thật hơn thôi.

Nghĩ vậy nên tâm tình Ragashu thoáng cái tươi sáng lên hẳn. Nếu như đây là phim hoạt hình, chắc chắn sẽ thấy trên đầu đại đế bề hạ xuất hiện một dải cầu vòng đầy màu sắc. Hắn cười: “Em đói chưa?”

Nhưng lời ra khỏi miệng rồi mới hối hận đến mức không thể vả vào mặt mình một cái thật mạnh. Đậu xanh sáng nay ra đường chắc chắn quên coi hoàng lịch, cái nghiệp chướng gì mà lại phun ra một câu phá hoại không khí thế này! Khó lắm mới có cơ hội nói mấy câu mùi mẫn với vợ!

“Chưa, còn chưa tới đủ mà, Izumin sẽ không khai mạc đâu.”

Asisur khôi phục dáng vẻ băng sơn mỹ nhân, dòi tầm nhìn về cửa chính.

Ragashu ngoài mặt vẫn thực điềm tĩnh, kì thực trong lòng đã bị một ngàn con kiến bò qua cán nát trái tim luôn rồi.

Hay rồi! Độ hào cảm vất vả xây dựng bấy lâu nay đều xôi hóa bồng không hết rồi! Một con số âm tròn trĩnh! Thử hỏi có ai có thể chấp nhận một người đàn ông mở miệng ra là sát phong cảnh như này!

Nữ vương đại nhân cảm nhận được oán khí ngàn ngút, nghiêng mặt qua liền thấy cảnh lão công đang ngồi làm nặt ngu rất hài. Khóe miệng bất giác không kiềm được cong lên hạnh phúc, có một lão công sở hữu kĩ năng ảo tưởng cao siêu thực lòng không tệ, còn có công dụng gây cười.

Đang nghĩ nghĩ tới nay nên thưởng cho Ragashu cái gì, chợt nghe thấy tiếng “Ai Cập chi vương giá lâm” vọng từ sảnh vào.

Izumin đứng bỏ trí lại dàn âm thanh với thuộc hạ để cầu thời gian này giờ, vừa nghe tiếng Ai Cập vương liền like ngay cho chú ngựa của Menfuisur, con ông cháu cha rốt cuộc cũng chịu lộ mặt điểm danh.

Thị vệ hầu cổng nhận thiệp mời từ tay Unasu, đằng hắng lấy hơi rồi gào lên:

“Ai Cập chi vương giá lâm!!!”

Kẻ đó là gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn chậm rãi bước vào, áo choàng dệt kim thêu hoa văn mặt trời xen kẽ họa tiết ngũ sắc, đôi xương đan ánh vàng phát ra tiếng lép lép rất nhỏ theo từng bước chân tiến vào. Dưới ánh ban mai, ngũ quan tinh tế như điêu khắc từ từ lộ ra.

Tập thể ngây ngẩn.

Ngoại trừ ba người.

Izumin, Ragashu và Asisur.

Izumin nghiền răng nghiền lợi trong lòng, hừ, đã đến trễ còn ở đó làm màu làm vẻ.

Ragashu nghĩa sang Asisur một cái, thấy nàng không có biểu hiện gì mới thăm thờ phào yên tâm. Hắn dĩ nhiên tin vợ, nhưng thẳng nhóc âm binh kia thì khó nói lắm.

“Bộp... bộp...” Asisur ngồi bàn gần sân khấu nhất, mặt không cảm xúc, lạnh lùng vỗ tay va vào nhau phát ra tiếng bộp bộp khe khẽ.

Trong phòng vốn tĩnh lặng không tiếng động, thanh âm Asisur tạo ra dĩ nhiên không phải hoa rơi hữu ý, nhưng Menfuisur lại cố tình sấm vai nước chảy.

Mà nước chảy này không có vô tình.

Nói với người bên cạnh:

“Bàn tỷ tỷ.”

Người bên cạnh thấp giọng cười một tiếng, cúi đầu với hắn rồi đi về phía bàn Asisur, mỉm cười chào hỏi: “Bệ hạ sớm an.”

Asisur không có thói quen ngẩng lên chào hỏi lại, chỉ nhàn nhạt đáp gọn lỏn:

“Sớm an.”

Người vừa tới cũng không nổi giận vì thái độ không lạnh không nóng của nàng, chỉ gạt đầu ra chiều như tôi hiểu mà rồi đặt mông ngồi xuống chỗ trống cạnh Asisur.

“Này, chỗ của hoàng thân Ai Cập không phải ở đây.” Ragashu tạm gác qua đàn kiến đang cán nát trái tim, lạnh mặt liếc kẻ không biết chữ chết viết sao vừa ngồi xuống kể vợ mình còn nhích ghế lại gần.

Dám mon men vợ ông! Chê đời dài quá hả!

“Tôi là em dâu của bệ hạ, chỗ của tôi sao lại không phải ở đây?” Người vừa bị Ragashu cho vào sổ đen điểm đậm thốt ra một câu khiến người người khiếp đảm.

Mọi người chết điếng.

Em dâu? Em dâu của Nữ vương Asisur?

Asisur và Ragashu lặng lẽ trao đổi ánh mắt, cùng quan sát người trước mặt.

Lúc đầu lực chú ý đều đổ dồn vào hoàng đế Ai Cập tuấn lãng như hoa như ngọc mà bỏ qua người sánh vai đi cùng. Đến lúc này các đại nhân vật có mặt trong phòng mới ngỡ ngàng thức tỉnh. Nam nhân tuổi trạc đôi mươi. Dáng mạo mi thanh mục tú, tóc nâu xoăn nhẹ nhìn như những ngọn sóng. Một làn da trắng mịn hồng hào. Thêm một đôi mắt to tròn tựa ngọc lục bảo.

Ragashu trầm mặc một lúc rồi nói:

“Ngươi... là nam.”

Nam nhân cười rộ lên, để lộ hai lúm đồng tiền sâu hoắm “Ha ha, bộ có quy định em dâu không thể là nam nhân sao?”

Mọi người chết điếng lần hai.

Em dâu? Em dâu của Nữ vương Ai Cập Asisur không phải là Con gái nữ thần sông Nile à? Từ khi nào biến thành nam tử???

Asisur suýt chút phun một búng máu. Con trộm mộ Carol chuyển đổi giới tính khi nào? Còn nữa, tóc vàng mắt xanh đâu?

Nháy mắt toàn bộ ánh nhìn trong phòng đều đồng loạt hướng về Menfuisur vẫn còn đang đứng ngay cửa chưa vào ngồi.

Hiếu kì có, tò mò, kích động cũng có nốt.

Menfuisur dĩ nhiên cảm nhận được ánh nhìn nóng bỏng thiêu đốt lưng mình, nhưng gương mặt thiếu niên na ná Asisur đến tám chín phần vẫn thủy chung nhìn ra sảnh ngoài, dường như đang chờ ai đó.

Thế là danh tính vị em dâu của Nữ vương Asisur đành chuyển cho Izumin vương tử.

Bản thân Izumin không phải tuyệt người thích hóng chuyện thiên hạ, nhưng cái tin tức này quá mức kinh thiên động địa. Không phụ sự mong mỏi của quần chúng, đôi mày hoa đào dính chặt vào nhau, những ngón tay thon dài tức tốc lật lật bản danh sách tra lại toàn bộ khách mời một lượt.

Ragashu khoác tay lên vai Asisur, sợ nàng bị sốc, nhỏ nhẹ hỏi: “Đang nghĩ gì đấy?”

Asisur úp lòng bàn tay lên mu bàn tay thừa nước đục thả câu chiếm tiện nghi của Ragashu, hiểu lão công đang lo lắng cho mình: “Đang nghĩ, tôi nay ăn

món gì.”

Ragashu thom nhẹ lên má nàng: “Rượu nho phối với thịt bò nướng, thế nào?”

Tuyệt phối!

Chuẩn không cần chỉnh chứ thế nào!

Asisur nghe hai từ rượu nho, cõi lòng liền ảm áp như có dòng nước ảm rót vào, quả nhiên vẫn là lão công hiểu ý nàng nhất, thôi thì phá lệ một bữa không thực cùi chó vào bụng Ragashu vì nụ hôn lộ liễu kia.

Bỏ qua cặp đôi ngọt đến nỗi khiến cả răng cũng ê ảm, vương tử Izumin sau một hồi lật rồi lại giờ đến cả người đều muốn kích cmm động đến nơi, cuối cùng cũng tìm ra danh tính vị khách nhân kia.

“Nhị vương phi...” Con người màu trà thoáng xôn xao, chậm chạp ngóc đầu lên từ số danh sách chi chít chữ: “... Ruka?”

- End chap bonus [1].

- Đây là bonus [1], ai muốn xem tiếp bonus [2] cứ còm dài vào. Cơ mà chương này thì có gì mà còm đâu nhĩ

- P/s: ta gọi đây là hành động câu like có tổ chức và kế hoạch trắng trợn =))))))

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bonus [2]

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

“Nhị vương phi...” Con người màu trà thoáng xôn xao, chậm chạp ngóc đầu lên từ số danh sách chi chít chữ: “... Ruka?”

Àm, một tia sét không biết từ nơi nào đánh ngang đầu chúng dân.

Atsiri vương Angol một tay nghịch nghịch lộn tóc nâu đen mềm mại của người đang tựa vào lòng mình, tay kia chìa micro về phía các đại nhân vật trong phòng:

“Tôi đến từ Nhật báo bát quái trong ngày và Hội ủng hộ tiểu quan quán phát triển đến tận cùng Lưỡng Hà, cho hỏi các vị quân chủ có cảm nhận gì về việc này?”

Izumin ngó lòng bàn tay trống rỗng của mình, buồn bực nhìn tổ phụ trách âm thanh. Micro của ta! Bằng cách nào, rơi vào tay tên tiểu tiện nhân đó khi nào!

Tổ âm thanh: “...” Câu hỏi này sao trả lời đây, rõ ràng người giữ mic là ngài mà.

Izumin quyết định bỏ mặc tất thảy.

Shan kéo tay Angol: “Ca, sáng nay ra ngoài có đem theo thuốc uống không?”

Angol: “...” Chú phối hợp chút giùm anh, thế này còn chơi với nhau tiếp được à?

Ha ha, vua Mê-đi giờ hai tay đầu hàng:

“Xin từ chối cho ý kiến.” Đùa sao, dám can thiệp nội bộ nhà Nữ vương, Ai Cập chưa xử lí Babylon đã đánh phủ đầu trước rồi.

Chân tướng khách nhân vừa được tiết lộ, cả sảnh đường liền rơi vào bầu không khí trầm mặc. Không hện mà gập cùng chung một suy nghĩ duy nhất: Nhị vương phi của Ai Cập, là nam đó a! Nếu muốn sống lâu thêm vài năm thì tốt nhất nên học cách mất điếc tai ngơ, tôi là người mù.

Ruka vẫn trước sau chủ mực vào Asisur, một lòng chờ đợi biến hóa trên mặt nàng, đợi mãi vẫn không thấy bệ hạ phản ứng gì sất thì có chút thất vọng. Đáo mắt hỏi ý Menfuisur -- Hoàng thượng?

Menfuisur che miệng ngáp một hơi -- Đợi.

Về phần Nữ vương đại nhân...

Cánh tay đang khoác vai Asisur của Ragashu gần như đông cứng vì khí lạnh đang lan tỏa, mà nguồn phát ra luồng khí này lại là vợ yêu: “Vợ, em phải bình tĩnh.”

“Em rất bình tĩnh.”

Asisur lần này thực sự muốn phun một búng máu. Nhị đệ không những yêu thích nam phong, mà còn thú Ruka làm Nhị vương phi? Đây là chuyện gì đang diễn ra?

Tuy rằng riêng cá nhân nàng rất xúc động muốn roi lệ vì em trai cuối cùng cũng thông suốt mà ruồng bỏ con trộm mộ Carol kia, nhưng không thể vì vậy mà bỏ qua chuyện hoang đường này!

Nữ vương đại nhân thầm giờ ngón giữa trong lòng. Bình thường phụ vương thích nhất trêu chọc Menfuisur quá giống nữ nhân, liệu có ảnh hưởng đến việc thích nữ hay nam của thằng bé không. Giờ hay lắm, phụ vương mau lại xem, nhị đệ cuối cùng cũng bị người nói thành công rồi, có phải cảm giác thành tựu rất lớn không?

Mang suy nghĩ tìm cái tích cực trong cái tiêu cực, Asisur một mặt kiềm chế nội tâm đang roi vào khủng hoảng, một mặt ra vẻ quyết tâm vịn ghế đứng lên.

Dù Ai Cập cho phép yêu đương tự do, luật lệ lại không có nói cấm luyến đồng, nhưng thân là tỷ tỷ, phụ mẫu đều không ở đây, trách nhiệm giáo dục lại tính hướng cho đệ đệ chỉ có thể trông vào mình!

Ai công thể nào mặc kệ, trừ Menfuisur là ngàn vạn lần không được phép công!

Đang lúc nàng bấm bụng toan đi ra cùng Menfuisur ôn lại bài học giới tính, thì Menfuisur đang đứng bồn thần như hồn vọng phu nãy giờ đột nhiên tỉnh táo lại, nghiêng đầu nhìn vào gương vuốt lại tóc tai, nghiêm chỉnh ưỡn ngực thẳng lưng.

Asisur thấy Menfuisur vốn lười biếng tựa người vào cột, nay chợt thay đổi còn nhanh hơn chong chóng thì thầm thấy quái lạ. Không phải Tam vương phi chứ?

Cộp... cộp...

Tiếng đôi xăng đan màu hồng phấn va chạm với mặt sàn lát đá phát ra thanh âm giòn tan, khoảnh khắc cả khán phòng đều nín thở chờ đợi lại tựa như tiếng chuông đồng đánh thẳng vào tinh thần.

Là ai là ai là ai!

Mọi tâm hồn ưa thích hóng hót, và hội trường hội bát quái vừa thành lập cách đây nửa phút Angol chỉ hận không có kỹ năng thiên lý nhãn để giựt tít ngay.

“Nàng đến rồi...” Menfuisur vươn tay ra, đón lấy mu bàn tay mỏng manh như thủy tinh, thân sĩ đặt một nụ hôn lên: “Carol.”

Ánh sáng xanh xanh vàng vàng của đèn chùm theo chỉ thị của Izumin chiếu vào thân ảnh nữ miều từng bước tiến vào. Mái tóc vàng óng ánh hơn cả những sợi chỉ hoàng kim, đầu đội mào miện đính đá quý ô-phia, chiếc váy màu hồng phấn tôn lên nước da trắng ngần. Đôi mắt xanh biếc lưu chuyển, quang mang thanh thuần thiện lương, hào quang thực vàng đến chói lóa.

Đậu đậu đậu!

Quần chúng lập tức thu lại cần cổ.

Shan cọ cọ mặt vào lòng anh trai, ngao ngán: “Còn tưởng Tam vương phi tới.”

Angol khịt mũi lạnh lùng: “Phí công hóng.”

Carol, Menfuisur: “...”

Mấy người có cần phải tỏ thái độ rõ ràng tới như vậy không? Ít nhất nên chừa lại tí mặt mũi để còn nhìn mặt nhau chứ!

Đại đế bệ hạ dè dặt vai Asisur ngồi lại ghế, thò thè bên tai vợ, ngàn lần phải tiết chế.

Asisur nổi bão cấp mười bốn trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ nguyên được vẻ băng sơn mỹ nhân đến hoàn hảo. Nữ vương đại nhân thầm like ngay cho mình!

Carol tiến lại bàn Asisur, lễ phép khoanh hai tay mỉm cười chào: “Em chào chị.”

Asisur không phản ứng, Ruka nhìn nàng một cái rồi đứng dậy kéo ghế cho Carol:

“Tỷ tỷ, ngồi đi.”

Mọi nó hơi kinh rồi đó, Ragashu không nhận được nổi da gà toàn thân.

Asisur và Ragashu không thẹn là vợ chồng, tâm ý tương thông không hẹn mà cùng lúc nắm tay đối phương dưới gầm bàn -- Họ diễn lố tí thôi, không sao hết.

“Tỷ tỷ đi sớm thật đấy, chẳng chịu đợi ta cùng đi chung gì cả.” Menfuisur ngồi xuống giữa Carol và Ruka, nhướn mi.

Đợi để rồi hai đứa bị trễ chung à, Asisur nhấp một ngụm nước ép nho, nghĩ thầm.

Lại nhìn thẳng mặt đệ đệ:

“Đệ có gì muốn nói với ta không?”

Lời Asisur vừa dứt, mọi người trong phòng dù tỉnh rụi, song ánh mắt vẫn bắn tới tập về phía chiếc bàn ngay sân khấu.

Menfuisur nhoèn miệng cười: “Ví dụ?”

“Ví dụ... Ruka.” Asisur khẽ nhúm mày, lướt mắt qua hai người ngồi cạnh Menfuisur.

“À, là chuyện đó à.” Menfuisur à một tiếng.

À à cái mông! Mau nói chân tướng! Các đại nhân vật quả thực gấp đến máu huyết sôi trào. Kiểu như nếu mi không nói cho rõ ràng đừng hỏi tại sao ông thiếu mi!

Asisur gật đầu: “Phải.”

Nữ vương Asisur thiết anh minh, nữ vương Asisur thiết uy vũ! Quần chúng kích cmm động lên giờ ngón cái với Asisur.

Bàn người Asisur vẫn không hay biết cuộc nói chuyện của họ đã lọt thỏm vào mắt xanh của những tâm hồn ưa hóng chuyện bát quái, điềm điềm đậm đậm uống trà.

“Kì thực cũng đâu có gì nghiêm trọng. Nhị vương phi cũng không quy định phải là nữ mà.” Menfuisur từ tốn phân giải.

Nhưng cũng không nói cho mi lập nam tử làm Vương phi! Asisur rít lên bất mãn, nhưng biểu hiện ra ngoài chỉ là một cái nhúm mi đơn giản mà chan chứa thâm ý.

Ragashu cảm giác được lòng bàn tay vợ đồ mồ hôi, liễn ra sức nắm chặt hơn.

Hắn nghiêm mặt: “Ai Cập vương nói như vậy có phải hơi sai sai rồi không?”

Nói xong đại đế bệ hạ liền hưng phấn, đàn kiến có lần nữa cán qua chắc cũng chẳng thể hề hấn gì với hắn. Mòe cái ngữ điệu này cứ như anh rể đang dạy dỗ em vợ, mòe bản thân cũng tự thấy thật ngẫu!

Menfuisur sa sầm mặt:

“Babylon vương có ý gì?”

Ragashu bệ hạ vẫn trong quá trình YY.

Menfuisur: “...”

Asisur dùng móng bấm vào tay chồng, tự kỉ không đúng lúc, tự kỉ không đúng lúc, nói xong một câu rồi tính nín luôn hả?

Ragashu bị câu đau, hồn bực cái quay về thân xác. Hờ hững nhìn Menfuisur:

“Tôi nói gì, Ai Cập vương hắn phải hiểu.”

Đậu xanh rau má, nói như ông ai nói mà chả được. Các đại nhân vật xì mặt, đồng loạt dựng thẳng ngón giữa trong lòng.

Menfuisur nín thinh, Carol bên cạnh đành thay hắn lên tiếng giải thích tiếp:

“Thật ra không như mọi người nghĩ đâu.”

Nữ vương đại nhân đã hết kiên nhẫn, chỉ tay điểm mặt Ruka đang nhàn nhã ngồi thưởng trà như thể mọi chuyện không liên quan đến tôi, một câu không cho phép lẳng nhăng dầy dūra tiếp nữa:

“Tóm gọn trong mười chữ đở lại.”

Ruka khiêu mi, chỉ tay vào mặt mình:

“Tôi?”

Ragashu xác nhận thay vợ: “Đúng.”

- End chap bonus [2].

- Câu like tiếp, bonus [3] sẽ là phần cuối và dài nhất trong ba phần:“> Sau bonus [3] sẽ quay lại với mạch truyện cũ, mọi người nhớ dò lại kênh để tránh khi đổi gió về lại bị loạn kênh nhé =))))

- Clq: V~ cả tốc độ, trong vòng mười bốn giờ mà đã có

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bonus [3]

◆ M KHUYẾT NGŨ ÂM KHÔNG TRÒN?

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Ragashu xác nhận thay vợ: “Đúng.”

“Vây, trước khi tóm gọn trong mười chữ đở lại, tôi xin phép kể một câu chuyện cười trước có được không?” Ruka đặt chén trà xuống bàn, để hai tay lên đùi, có chút y hệt bộ dạng vợ hiền dâu đảm

Có mà câu giờ để suy nghĩ thêm thì có!

Mọi người khinh bỉ.

Asisur nhìn Ruka một lát, gật đầu:

“Chuẩn tẩu.”

Vợ bị liệu rồi thì phải, từ chuẩn tẩu này không phải muốn dùng lúc nào cũng được đâu. Ragashu bệ hạ ủ ê mặt ngồi sọt dūra.

“Thuở xưa có một ông quốc vương.”

Ruka bắt đầu kể:

“Vào một ngày đẹp trời đi thị sát nhà tù.”

Angol đang buồn chán đến nỗi mốc nghịch tóc em trai, nghe Ruka bắt đầu kể thì tâm can rục rịch, ý chí hóng chuyện bát quái thành công được khơi dậy. Cùng với em trai Shan hai mắt tức khắc tỏa sáng.

Izumin vương tử trùng hợp cũng rảnh rỗi, mấy vị tổ tông chưa giải quyết việc nhà xong thì hấn vẫn chưa thể cho bắt đầu khai mạc, thôi đành nghe kể chuyện.

“Sau đó ông chỉ vào một phạm nhân rồi hỏi cai ngục trưởng, hình phạt của người này là gì? Cai ngục trưởng rành rọt trả lời quốc vương, là tù chung thân!”

Angol, Shan đã chuẩn bị sẵn sàng để cười!

Izumin cực kì nghiêm túc mong đợi một trận cười sảng khoái để tiêu giảm áp lực!

“Sau đó quốc vương nói, giảm một nửa thời gian thi hành án, phân nửa tù chung thân!” Ruka mỉm cười: “Kể xong rồi.”

“Há há há há há!” Tuy rằng Angol, đệ đệ Shan và Izumin không biết nó có chỗ nào mắc cười, nhưng chúng mình đã thành công cười sang sảng, hết sức chân thật!

.....

“Mấy ngài cười cái gì vậy?” Ruka giật mình.

Các vị đại nhân vật tai to mắt lớn cũng giật mình. Có cái gì mà cười ghê dữ vậy?

Nụ cười trên mặt ba người thoáng cứng đờ, đầu đầu đầu lẽ nào không nên cười?

“Đây là câu hỏi IQ mà.” Ruka phức tạp nhìn họ: “Tôi định hỏi cai ngục trưởng phải thi hành mệnh lệnh 'nửa tù chung thân' hoang đường kia như thế nào.”

Lại thắc mắc: “Hon nữa nếu tôi không làm, thì tôi đang kể cho bệ hạ nghe mà?”

Ba vị quân chủ thoáng lảng lảng theo gió, trong lòng như bị đàn kiến cán qua.

“Người nói kể chuyện cười, đây mà xem là chuyện cười?” Asisur tỏ ý không hài lòng, tiện tay xua tan không khí ngưng ngập.

“Àn.” Ruka nói: “Lúc đầu vốn thần định kể chuyện cười thật, nhưng giữa chừng nghĩ kĩ lại, đổi qua câu hỏi IQ cho vui.”

Angol, Shan: “...” Mọi nó hai mình bị lừa!

Izumin chả thiết tha gì nữa, lẳng lặng lùi về sau sân khấu, làm một khối băng ngàn năm không tan vẫn hợp với hần hơn...

Ragashu âm thầm đồng cảm với ba người vừa bị hớ hênh, cảm giác này hần hiểu.

Vì vậy tôi sẽ đòi lại thể diện giúp ba người! Đại đế bệ hạ làm như bất mãn lắm gõ tay lên mặt bàn: “Kể xong rồi, tóm gọn trong vòng mười chữ đồ lại được chưa?”

Ruka gật đầu:

“Dạ được.”

Thế là mọi sự chú ý trong phòng lại lần nữa đổ dồn lên người thiếu niên tóc nâu.

Carol bồn chồn kéo kéo tay áo Menfuisur, ra dấu -- Để Ruka nói thật à?

Menfuisur hất cằm -- Không gì phải giấu!

Carol trong lòng liền lo lắng, đồng thời cũng có chút chờ mong. Quả thực khi Unasu thông báo, dù rất tin tưởng Menfuisur nhưng vẫn chưa thể tiêu hóa hết được. Làm lớn như vậy không sợ ư?

Vào thời khắc trọng đại, thích hợp nhất chính là được nghe kể một việc trọng đại. Hon nữa ngày thường buồn chán, khó khăn lắm mới có cơ hội vàng để giải khuây như hôm nay. Sao bỏ lỡ được! Chính vì lí do đó, toàn thể thống lĩnh các nước đều phối hợp thở sâu, cùng đợi một đáp án mà bản thân cho rằng sẽ rất rất rất kinh hoàng.

Ruka hít vào một hơi sâu rồi thở ra, động tác chậm đến nỗi ai nấy đều muốn lập tức nhào vô mồm cho một trận.

Đậu xanh nói nhanh lên! Quân chúng xoắn xuýt, muốn kích cmn động đến nơi.

“Rất đơn giản...” Đôi mắt màu lục bảo chột lóe tinh quang, ý cười lan tỏa:

“Đơn giản lắm! Bệ hạ, người đã bị lừa!”

Cái gì?

Asisur ngăn người.

Cái gì cơ?

Tập thể ngăn người.

Ruka cũng: “...”

Đơn giản đáp án này quá đỗi thâm sâu ý vị, nhất thời làm cho tư duy bị đình trệ.

Carol thấy mọi người không ai nói gì, ngỡ là mọi người đang tức giận, cuống quýt phân giải: “Chị, chị đừng tức giận! Bọn em, bọn em chỉ định giỡn chút thôi à, tại thấy mọi người ăn cơm tất niên thôi mà nghiêm túc quá nên... nên là...” nói được nửa chừng, thấy ánh nhìn của mọi người ngày càng đáng sợ, phảng phất như có thể lột da xèo thịt cô bất cứ lúc nào.

Carol muốn khóc, đúng là tai bay vạ gió!

Ragashu phản ứng trước tiên, tỉnh dậy từ trong biển mộng, đập bàn đứng bật dậy, mặt mày tối đến không thể cmn tối hơn nữa: “Cần rồi!” Đâu, cứ nhiên dám lường gạt vợ ông! Rõ ràng đi tìm chết!

Ruka: “Ha ha.”

Đầu sỏ vụ này đâu phải tui đâu mấy chú, ngàn lần không thể giận chó đánh mèo a~

Menfuisur im lặng nãy giờ, canh thời gian thấy thôi tới đây tốp lại đi cho nó lành:

“Có gì phải nổi đóa, giỡn tí thôi mà.”

Định mệnh mi vừa nói cái mô tê chi đó?

Khán phòng bùm cái biến thành hầm băng âm độ, định mệnh có biết bọn ông bị mi vòn cả buổi, điện tâm đồ muốn thẳng cmn luôn rồi không! Điện tâm đồ muốn thẳng cmn luôn rồi không! Điện tâm đồ muốn thẳng cmn luôn rồi không! Định mệnh mi!

Menfuisur thần nhiên nhìn sang Asisur vẫn còn đang lấy quạt che mặt nên không rõ biểu tình: “Mòn quà này thế nào tỷ tỷ?”

... Nữ vương đại nhân từ chối bình luận.

Kì thực tâm can đang dậy sóng!

Nếu có thể nhìn thấu bên trong nội tâm, sẽ thấy được quang cảnh đồng hoa bát ngát trong đó, và giữa đồng hoa tươi sắc, là hình ảnh Nữ vương đại nhân đang phá lệ rũ bỏ hình tượng cười như chưa từng được cười. Phụ vương mau lại xem, há há nhị đệ không có bị người nói đến cong nhé, có phải cảm giác rất thất bại không?

Mặt khác Menfuisur không nhìn thấy được kì cảnh đó, ngỡ là tỷ tỷ đã bị mình làm tức đến nội thương, có chút chột dạ hỏi:

“Tỷ tỷ, tức giận sao?”

“Còn không phải do người.” Ragashu hung thần ác sát trừng Menfuisur một cái, quay sang vợ liền thành ông chồng ôn nhu nhã nhặn ha ha ha: “Vợ, ổn chứ hả?”

Ổn đến không thể ổn hơn! Nữ vương đại nhân tuy rất an ủi vì đệ đệ vẫn là trai thẳng, nhưng tội chết có thể tha, tội sống khó tha! Phải trừng phạt cảnh cáo!

“Nói Izumin cho bắt đầu mục giải trí đi.”

Mục giải trí, ý tứ là... Ragashu khó hiểu nhìn vợ, thấy vợ nháy mắt thì bưng bình.

Karaoke!

Asisur chớp mắt -- Ủ, để cho y biết mùi!

“Hừ!” Atsiria vương bắt măn cực, tổn tâm tổn sức hóng chuyện cả buổi trời, thiệt là không đáng, phải giải tòa!

Quốc mắt nhìn chăm chăm Izumin ngồi sau sân khấu, vương tử Izumin ới ới ới~

Izumin bị ánh mắt của Angol nhìn đến cả người ngửa ngáy, miễn cưỡng mở miệng:

“Chuyện gì?”

“Karaoke!” Shan cướp lời Angol, bịt miệng ông lại, dựng thẳng ngón trỏ, ôm ông anh cười ha hả gian xảo: “Karaoke!”

Không! Angol tròn mắt, không thể hát Karaoke! Shan, mày quyết tâm muốn chơi xỏ anh mày phải không? Phải không hả?!

Xét thấy thôi ngoài việc mém bị tăng huyết áp thì cũng chả có việc gì lớn lao. Thân là trưởng bối so đo với trò đùa của một đứa tiểu bối làm gì. Đâu

nhưng đùa kiểu đó có ngày ăn đập nha con! Nhưng nghĩ tiếp dù sao thằng nhỏ là đùa với chị nó chứ có đùa mình đâu. Vậy nên các đại nhân vật vui vẻ tán thành vô đề mục hai.

Hát lên nào! Karaoke!

Ngoại trừ Angol và Menfuisur là không vui vẻ miếng nào cả! Đậu xanh có trời chứng giám chúng tôi hát không được đâu mà!

Carol hồi hộp hồi hộp, đồ giờ chưa bao giờ được nghe Menfuisur hát cả, không biết sẽ du dương êm tai đến cỡ nào đây?

Asisur thì thừa biết tông giọng ca vàng của đệ đệ mình rồi, nghe một lần là không muốn nghe lại lần hai luôn, y là cảnh giới cao nhất của ngũ âm không tròn đó.

Mặc dù không muốn tự vác đá đập chân, tra tấn lỗ tai nhưng phải chịu thôi, thân là tỷ tỷ, đệ đệ không ngoan thì phải phạt!

Ragashu ngồi cạnh Asisur hưng phấn bưng bưng, cảm giác vui khi người gặp họa. Vợ có một lần kể với hắn về giọng Menfuisur, thằng nhóc đó luôn kiêu ngạo vì mọi thứ của mình quá hoàn hảo, ai ngờ khiếm khuyết ngũ âm chính là nỗi sâu của nó!

Tình địch mà hắn luôn e dè, hôm nay sẽ phải chịu nhục tại đây! Thiệt cmn nó sáng khoái! Nam chủ của vợ chỉ có thể là ông!

Phần “Nhị vương phi” ngồi một góc có vẻ rất tui thân, sao vừa mới hạ màn cái là mấy người không ai thèm đếm xỉa tới tui nữa vậy? Đòi thiệt thực tế quá, tui hận!

Láo nháo lộn xộn một hồi, người này đòi Karaoke người kia hô dọn com lên trước, làm vương tử Izumin rất đổi không hài lòng, đường đường là quân chủ một nước mà sao mấy người này cứ na ná đám lưu manh đầu đường xó chợ vậy? Hay là tại lối tư duy của hắn không giống bọn họ?

Đương nhiên đáp án tư duy của anh là giống nhân loại nhất đó vương tử Izumin mãi mãi không thể nào nghe được, vì thế Izumin lấy thân phận chủ nhà ra quyết định, ăn xong com mới được phép hát hò!

Không ai dám phản đối...

Ngắt nỗi quyết định này của vương tử có phần sai lầm, vạn vạn không ngờ tới, ăn xong com, no bụng rồi, sức phá hoại của các đại nhân vật tăng lên cấp độ rõ rệt!

Bàn ngay sân khấu thứ nhất.

Asisur và Menfuisur mắt to trừng mắt nhỏ.

Menfuisur dựng thẳng lông mày -- Cố ý!

Asisur mặt liệt gật đầu -- Ủ!

Bàn ngay sân khấu thứ nhì.

Angol nghiêng răng ken két, nhìn em trai nhà mình bằng ánh mắt như nợ nước thù nhà không bằng -- Shan! Trời đánh!

Hoàng thân Shan trưng ra biểu tình tội vô tội quá đi, rom róm nước mắt -- Đệ chỉ muốn giúp ca được giải tỏa thôi mà?

Ngồi ở vị trí giữa bốn cặp mắt đang phóng điện xèn xẹt, đại đế bệ hạ vẻ mặt không che giấu nỗi chờ mong. Hát lên!

Izumin: “...”

Đậu, vương tử Izumin vốn nổi danh khối băng điềm tĩnh nay kiềm lòng khôngặng vắng tục một lần đầu tiên trong đời. Mọc nó ép người quá đáng mà! Hầm hầm hà hà giao lại bãi chiến trường cho thuộc hạ xong, dứt khoát cáo từ quay về phòng.

“Sao Izumin nghỉ sớm vậy?” Asisur khó hiểu dõi mắt theo bóng lưng Izumin, chuyện nhà mình quấy rầy hắn từ nãy giờ, còn tính rủ hắn đi tăng hai đèn bù.

Ragashu lập tức khởi động chế độ giám chùa siêu cấp: “Mặc kệ đi, vương tử Hitaito lúc nào chẳng thần thần bí bí.”

“Ồ, vậy thôi.” Nữ vương đại nhân không hề biết bên cạnh có một hủ dấm vừa chua lại vừa nguy hiểm, ngây thơ ồ một tiếng.

Đại đế bệ hạ ý đồ đạt thành, tâm tình càng thêm sán lạn, cười ngoác ngón tay ra hiệu với tổ âm thanh -- Bắt đầu đi.

Tổ âm thanh nhận được ám hiệu, đồng loạt vươn ngón trở đẩy cần gạt trước mặt mình, phối hợp với đèn màu của tổ ánh sáng, một âm điệu sôi động bao phủ khán phòng. Thanh âm cao vút bay bay.

Carol nghe tiếng nhạc vang lên, lòng chợt bồi hồi. Mặc dù rất chờ mong nhưng vì lý do an toàn, cô vẫn hỏi nhỏ Ruka:

“Anh nghe Menfuisur hát bao giờ chưa?”

Ruka lắc đầu.

“Hoàng thượng thân phận vàng ngọc cao quý, tựa như thiên tiên trên núi băng cao vạn trượng, sao có thể mở miệng hát trước mặt phàm nhân như thần được?”

Carol đau lòng, này giống như chơi game, muốn tìm bí kíp chiến đấu, kết quả mày mò hết nửa ngày mới được báo cho biết là hiện giờ trò chơi chưa có bất kì bí kíp gì, xin người chơi tự giao lưu. Quá ngược.

Tuy nhiên, dù nghe có vẻ mơ hồ, nhưng khi Menfuisur hát chắc sẽ không tệ đâu.

Bên này Carol rồi rầm, bên kia Menfuisur càng rồi rầm hơn gấp bội.

Menfuisur dù kiêu ngạo, nhưng về cơ bản vẫn tự mình biết mình. Ví dụ như khuyết điểm ngũ âm không tròn của hắn từ hồi lên năm bị bọn vương tôn chê cười đến giờ hắn vẫn còn nhớ. Tới nỗi mỗi khi nhớ về nó là y như rằng xót xa trong tim.

Cho nên bên ngoài đồn đãi Ai Cập chi vương không thích âm nhạc, chưa bao giờ tham gia các hoạt động giải trí hay ca múa giao hữu giữa các nước láng giềng cũng là vì không rõ sự tình nên nói vậy thôi. Sự thật vĩnh viễn đều đau đớn như thế đấy -- Pharaoh Menfuisur nhiều năm khổ luyện, phát hiện ra căn bệnh ngũ âm không tròn của mình không chuyển biến tốt đẹp một chút nào. Để tránh mất mặt mới không hát trước mặt người khác.

Nhưng, giờ phải làm sao?

Tỷ tỷ thoát nhìn không có gì, nhưng trong lòng hắn đang rất tức giận. Nếu không cũng sẽ không cố tình chinh hắn.

Vận hết chất xám nghĩ rồi lại nghĩ một hồi, Menfuisur kiên cường quyết định, tham gia thì vẫn sẽ tham gia. Nhưng sau đó cứ sống chết không mở miệng là ổn.

Ý tưởng thì dồi dào, hiện thực lại nghèo nàn lắm.

Màn hình lớn vừa hiển thị chọn bài, Asisur đã khiêu khích nói với Menfuisur: “Lên hát một bài đi, lâu rồi ta chưa nghe đệ hát.”

Menfuisur: “...” Chúng ta không ăn ý tí nào hết tỷ tỷ, chả nhẽ tỷ không nhìn ra được tấm lòng cực kì hối lỗi của ta ư?!

Chúng nhân đang ngồi tám chuyện, nghe một màn đối thoại của tỷ đệ nhà Asisur thì cũng tám chín phần đoán được sự tình. Việc Ai Cập vương không bao giờ tham gia âm nhạc trừ phi cực cần thiết họ cũng cố nắm tin tức qua. Thành ra giờ không cần hỏi cũng rõ như ban ngày -- Ai Cập vương kỳ mắng hát hò là vì giọng dở ẹc.

Nữ vương Asisur có thể vì tình tỷ đệ mà chịu đựng ma ám của nhóc đó, nhưng họ thì không! Xin lỗi cậu nhóc, độ thân mật của chúng ta còn chưa tới trình độ vậy.

Ragashu bệ hạ ngồi tại chỗ còn giả vờ khí chất lạnh lùng, thật ra cả người đã khoái đến độ muốn điều phó ăn mừng. Vợ yêu đúng là dễ thương quá mức quy định rồi!

Menfuisur im lặng hồi lâu, sau đó từ chối như trong kế hoạch: “Mọi người thoải mái hát đi, ta ngồi nghe là được rồi.”

Thiếu niên nói rất bình tĩnh, thế nhưng trong lòng thiếu niên hoàn toàn hoàn toàn không bình tĩnh một chút nào. Mòe nó, nếu ai dám nói một chữ không thì hắn sẽ tuyệt đối ghi hận giây phút này!

Asisur còn chưa kịp mở miệng thì Hoàng phi Carol - trợ công ngu đần ngây thơ không hiểu chân tướng đã vội nói:

“Menfuisur, hay lên hát một bài đi, một bài thôi, xem như cổ động không khí?”

Menfuisur: “...” Má, anh mà hát thì không phải cổ động mà là phá hoại hiểu không. Em thật là một đội hữu giỏi hãm hại nhau.

Ragashu ngó nét mặt mướp đắng thống khổ của em vợ tương lai, tự nhiên ngộ ra vợ mình hình như có máu nhây ngầm, may mà bản thân hắn rất yêu thương vợ, bằng không khẳng định sẽ chết rất thảm.

Mặt khác Atsiria vương Angol cũng không được dễ ợt hơn Menfuisur là bao, phải đối chiến thuật dụ ngọt Shan muốn khô nước miếng, mất bay hai cái quận với ba món đồ cô mới bịt được miệng thằng em.

Cái nhược điểm 'âm thanh tự nhiên' này dù có chết hắn cũng ếu bao giờ nhận đâu!

Sau bữa tất niên hoành tráng, khi mọi người lục đục chuẩn bị nhà ai nấy về...

Màn hình lớn nhấp nháy dòng chữ.

Tổng kết:

Bữa cơm tất niên năm nay thật vui!

Các đại nhân vật, trừ bỏ vợ chồng Asisur Ragashu đang bận nòng trò chuyện ngoài ban công, không hẹn mà gặp cùng lúc cúi xuống cúi ngay giày dép ném thẳng vào mặt tổ đồ họa của Hitaito.

Vui vui cái mông a!

Xoạch xoạch, chuyển cảnh.

Ngoài ban công.

Ragashu bệ hạ xòe lòng bàn tay nắm chặt lấy tay Asisur, hôn nhẹ lên trán nàng, dịu dàng hỏi: “Hôm nay có vui không?”

“Vui về phương diện nào? Về anh là một hủ dấm chua thích ảo tưởng, hay sợ thua em dưới tay Menfuisur?” Nữ vương đại nhân lúc này không còn đeo bộ mặt tuyết liên trên núi cao vạn trượng, tình nghịch nhoeo miệng cười, hết như một đứa trẻ.

Ragashu sừng sốt một chút, da mặt vốn dày dặn hơn tường thành nay mơ hồ dưới ánh đèn chuyển sang phiếm đỏ cà chua:

“Em... phát hiện từ lúc nào?”

Asisur kiễng chân chạm nhẹ môi chồng mình, một nụ hôn phớt qua tựa chuồn chuồn nước, hơi rút rề: “... Từ đầu rồi.”

Từ đầu?! Ragashu bệ hạ trong khoảnh khắc liên bùng tỉnh, hóa ra mình bị vợ đùa giỡn cả buổi! Đại đế rất bất mãn, phải đòi lại số EQ bị tuột! Lập tức đưa hai tay giữ đầu Asisur lại, phủ lên môi nàng một nụ hôn, nóng bỏng mà triển miên.

Asisur bị tập kích cũng không phản kháng, hơi hé miệng, ngoan ngoãn phối hợp cùng người trước mặt môi lưỡi quán quýt.

Ragashu bệ hạ trọng phu chấn cương uốn nắn vợ, nên thành ra hôn đến khi cảm giác Asisur thiếu khí mới chịu buông tha.

Asisur yếu ớt tựa vào lòng hắn, nhú mảy:

“Anh cố tình đúng không?”

Nhìn biểu tình kiều mị ướm át của người trong lòng, Ragashu từ nơi sâu thẳm nhất trong tim thật hạnh phúc. Phải, không phải là vui vẻ hay thỏa mãn, mà là chân chính hạnh phúc:

“Lấy anh nhé?”

Asisur ngược nhìn chồng mình, bật cười:

“Ừ.”

Nếu bây giờ có người hỏi nàng hạnh phúc là gì, nàng sẽ không ngần ngại mà trả lời.

Hạnh phúc chính là thực nhiều năm về trước, có một người ôm bạn vào lòng, nói yêu bạn. Và nhiều năm sau, cũng vẫn chính là người đó quỳ xuống hỏi bạn:

“Lấy tôi nhé?”

Không trả lời câu hỏi có tính giả thiết, Asisur chỉ biết, hiện giờ, nàng hạnh phúc.

Thế là đủ.

The end

ĐÃ KẾT THÚC [PHIÊN NGOẠI] [GIẢI I].

À chưa chưa! Còn một em!

Bonus:

Khi mọi người đều đã tan đàn xẻ nghé, ai về nhà nấy hết mề từ đời nào rồi, tổ vệ sinh của Hitaito mới chậm chạp lết vào.

Ai ngờ đâu, vẫn còn sót một người!

Tổ vệ sinh e dè: “Đại nhân, ngài là...?”

Vốn là tâm điểm của dư luận, “Nhị vương phi” Ruka vô cùng buồn tủi ngồi nốc nước ép trái cây để giải sầu: “Mặc kệ ta.”

Tổ vệ sinh: “...” Ai quan tâm ông đâu, chúng tôi hỏi ông là ai cơ mà???

Ruka không tâm tình đếm xỉa ánh mắt soi mói của tổ vệ sinh, chập chững cầm theo bình nước ép trái cây lão đảo đi ra cửa.

Đậu đậu đậu ơi là đậu!

Hận đời vô đối!

Mấy người dám bỏ quên tui lại!

ĐÃ KẾT THÚC [PHIÊN NGOẠI] [GIẢI I].

- End chap bonus [3].

- LƯU Ý: phiên ngoại chỉ mang tính chất giải thưởng, không dính dáng đến mạch truyện Đế Cơ. Tuy nhiên, câu “Hạnh phúc là gì...” là một câu trích từ truyện:))))

- Ai trong lòng ngũ vị tạp trần thì giải bày đi, ai đoạt giải I cũng hãy giải bày!

- Từ chương sau sẽ quay lại Trái Đất và trở về quỹ đạo, hãy nhớ dò lại để tránh bị loạn kênh nhé *tận tâm khuyên nhủ*

- Kì: ba chap bonus này quả thật vũ bão, công suất lần đầu cán mốc max với máu hải của ta vẫn còn nóng nít.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Menfuisur

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Ta hài lòng nhìn hình ảnh mình trong gương. Tóc đen dài được chải gọn gàng, bên tai trái gài một chiếc cài tóc nhỏ. Gương mặt trang điểm rất nhạt, môi chỉ thoa một ít son, không giống khi ta còn làm nữ hoàng, nội cung nữ thay nhau đánh phấn cũng mất nửa buổi. Tóm lại, tổng thể nhìn vào không lộng lẫy nhưng cũng không sơ sài. Rất thích hợp để đi thăm người bệnh. Mừng là Ari cũng hiểu hôm nay ta không thể trang điểm rực rỡ.

Giang tay về hai phía để cung nữ khoác áo ngoài xong, bắt đầu đi đến tẩm cung của Menfuisur.

Ta là trưởng nữ, sống ở tẩm cung phía Đông, còn gọi là Đông viện. Chỗ của Menfuisur rất gần chỗ ta, ước chừng đi khoảng dăm ba phút là đã thấy hoa viên trồng đầy hoa Iris[2] - Nam viện.

[2] Iris: Hoa Diên Vĩ - theo bác Gu Gò:“>>>

Dây thường xuân rũ xuống hai bên dãy hành lang vắng vẻ, bên cạnh là một hồ nước trong veo với những ngọn sóng lăn tăn. Thỉnh thoảng có mấy con cá nổi lên mặt nước, nghe thấy tiếng người đi tới, chúng lại vội vã lặn xuống đáy nước sâu.

Nhị vương phi không phải người Ai Cập, vốn là một nữ nhân con nhà buôn phụ vương tỉnh cờ gặp được khi vi hành, một đêm mặn nồng, nữ nhân đó ngậm kết châu thai, hạ sinh tiểu vương tử đầu tiên cho Pharaoh Nephenmaat. Thân thể bà ta vốn yếu đuối, xung quanh tẩm cung phải đặt lò sưởi quanh năm nên lúc nào cũng ấm áp, khác với cái nóng tự nhiên của Ai Cập. Hơn nữa, dù là ở trong cung có thiết kế tản nhiệt, luồng khí ở trong tẩm cung này vẫn là một chốn xa hoa đặc biệt.

Tẩm cung tên gọi Nam viện này, kiếp này ta chỉ mới đến hai lần.

Lần đầu tiên là vào bốn năm trước, theo lễ nghi, vương tử mới được tấn phong phải đến bái kiến Đại công chúa và Hoàng phi. Sau đó, nghiêm nhiên theo lễ ta cũng phải tới đây dạo một chuyến.

Còn lần thứ hai, là vào sinh thần hai tháng trước của Menfuisur. Trước giờ cử hành đại yến, có ghé qua một chút, vốn là định rủ y cùng đi chung. Nhưng ngẫm lại, cuối cùng ta chỉ lạng lẽ rời đi.

Tính qua tính lại, lần này đến thăm bệnh, có thể coi như là lần thứ ba.

Trong điện, bốn phía đều buông rèm. Bên trong tràn ngập khói thơm, ngưng thần cảm nhận, không nồng không hắc, cảm giác thư thái thấm vào tận tim.

Ta vừa bước đi vừa thăm thử phào nhẹ nhõm, trong hương liệu không có bỏ độc. Mà nghĩ cũng phải, cách này quá lộ liễu đi. Y cũng đâu nghĩ quần đến mức muốn cùng ta đồng quy vu tận?

Có bóng người vội vã chạy ra từ phía sau lớp màn mỏng, một khuôn mặt xuất hiện, là Minurê.

Minurê nhìn thấy ta, biểu hiện đầu tiên là bất ngờ, nhưng rất nhanh chóng khôi phục bình thường. Cát bước nhanh hơn rồi khom người quỳ xuống dưới chân ta, cung kính nói: “Công chúa điện hạ.”

Ta không nhìn hắn, lạnh lùng hỏi:

“Nhị đệ có ở đây không?”

“Thưa, chủ nhân vừa từ ngự thư phòng trở về nên hơi mệt, bây giờ đang ngủ.”

Ta cười nhạt một tiếng, lướt qua người Minurê, ta không tin y ngủ nhanh thế.

Minurê vội vàng xoay người, kêu lên:

“Công chúa, chủ nhân còn chưa tỉnh.”

Ta hơi cúi đầu, ánh mắt lạnh tanh liếc về phía Minurê. Khi hắn còn đang ngây ra, ta đã vén bức rèm màu đỏ, dời gót bước vào trong.

Tấm rèm châu làm từ bạch ngọc rũ xuống, ta nhìn sơ một cái liền nhận ra là cổng phẩm Ba Tư tiến cống hai năm trước, lúc đó không biết nó bốc hơi đi đâu, ra là y đem về treo ở đây. Bên ngoài cửa sổ có tiếng nước chảy róc rách nghe như tiếng nhạc của thiên nhiên, thỉnh thoảng lại có chim chóc bay qua bay lại. Vị thiếu niên trong màn như đã ngủ say, không hề động đậy.

Ta đi tới, đứng trước màn.

Theo những bước chân của ta, một làn gió nhẹ thổi tới, làm tấm màn khẽ lay động, khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên đang nằm bên trong thoáng lộ ra.

Ta vươn tay vén bức màn cuối cùng ra, lẳng lặng ngồi xuống bên mép giường. Menfuisur vẫn nhắm chặt hai mắt, sự ám áp trong phòng khiến hai bờ má y ánh lên màu hồng rất ưa nhìn, nhưng trên đôi môi mỏng có thể thấy nét nhợt nhạt và tiêu tụy. Ta nhíu mày, y bị bệnh thật sao?

Đôi hàng mi dài, đen nhánh như hai chiếc quạt, lại tựa như hai cánh bướm màu đen, còn sống mũi cao, thẳng tắp kia thực giống như tuyệt tác của tạo hóa, nổi bật trên khuôn mặt có phần thiếu sức sống.

Trong khoảnh khắc không kiềm được mà thờ dài trong lòng. Đã lâu lắm rồi, ta chưa từng ở gần Menfuisur như vậy, cũng chưa từng lặng lẽ ngắm nhìn y thế này, y có giống phụ vương không nhỉ?

Phụ vương nghe nói khi còn trẻ cũng anh tuấn lắm, giờ có tuổi rồi, nhưng giờ tay nhắc chân vẫn còn phong độ chán. Hay là, giống Nhị vương phi nhiều hơn sao?

Trong mắt thoáng có mấy tia xao động, ta cũng không nhớ rõ nữa rồi.

Duy chỉ có một thứ, y có vài nét rất giống mẫu hậu ta. Nhất là đôi mắt. Trong cặp mắt đen láy này, trước là dường như luôn ẩn chứa quá nhiều tình cảm, khiến ta bất giác như nhìn thấy sự xa cách và nghi hoặc đã từng xuất hiện khi ta xỏ y ngã xuống hồ sen năm xưa. Y cũng nhìn ta như thế.

“Thần đệ thật sự dễ nhìn như vậy sao?”

Một giọng nói điềm đạm kèm theo nét cười bỗng vang lên. Chiếc áo bào trước mắt hơi động đậy, Menfuisur đã chống tay ngồi dậy trên giường.

Ta không khỏi kinh ngạc, ánh mắt thu về từ trong cặp mắt đen láy mà sâu đến vô tận kia, ta không phát hiện ra y đã mở mắt từ lúc nào. Cúi đầu cười khẽ, để mấy lọn tóc trượt nhẹ qua những ngón tay thon dài, mảnh khảnh, ta thấp giọng nói: “Là vì thấy nhị đệ đã trưởng thành hơn xưa.”

Trong lời nói rõ ràng có ý tứ khác.

Nhưng dường như Menfuisur chẳng hề để tâm, y ngồi xếp bằng, đối diện với ta, trong giọng nói còn có phần uể oải:

“Vương tử đúng là khách quý của cái tiểu viện bé tí này đây.”

Ta nhoen miệng cười: “Không phải nhị đệ đang chờ tỷ tới sao?” nói rồi ngoảnh đầu ra sau, trên bàn tròn làm bằng gỗ lim chếch sau lưng có bày một đĩa điểm tâm, một đĩa trái cây còn tươi, một ấm trà còn đang bốc khói, hai chiếc ly để bệt, cho thấy đều được chuẩn bị sẵn từ trước.

Y... là đang chờ ta.

“Xem ra vương tử đã chuẩn bị sẵn rồi mới tới.” Bên tai truyền đến thanh âm khàn khàn của Menfuisur, hơi thở lạnh lạnh lướt qua vành tai làm ta hơi rùng mình. Ngoảnh đầu về lại thì thấy y đã rời khỏi giường, bàn tay đưa ra trước mặt ta, nhãn thần như có như không lấp lóe ý cười yếu ớt.

Ta không phản bác, chỉ khẽ cười một tiếng, đưa tay ra, mấy ngón tay thon nắm lấy bàn tay Menfuisur rồi vịn vào đó mà đứng dậy.

Nhẹ nhàng cất bước qua tấm thảm trải sàn bằng da hổ, lần vẩy chạm phốt qua bức rèm châu phát ra tiếng “tìng tang” vui tai. Ta ngước mắt lên nhìn, Menfuisur đã khom người kéo một chiếc ghế ra cho ta, khóe miệng hơi cong lên: “Vương tử cứ tự nhiên như bình thường là được, mời ngồi.”

Ta mỉm cười ngồi xuống, dịu dàng nói:

“Thời gian này nhị đệ lại gầy hơn rồi, những việc không quan trọng cứ giao cho người dưới đi làm là được, đừng cố quá.”

Cố quá sẽ quá cố.

Menfuisur cũng cười: “Người dưới đâu có tận tâm được như vương tử. Bao nhiêu năm nay, nếu không có vương tử, ta đã không có ngày hôm nay rồi.”

Y dừng lại một chút rồi lớn tiếng hô:

“Đâng trà!”

Một cung nữ đứng hầu ngoài cửa lập tức bước vào, nhưng cũng không dám ngước mắt lên, sau khi dâng trà xong liền vội vã dập đầu hành lễ lui ra ngoài.

“Vương tử vốn là cao thủ trà đạo, ta lại mới được tặng một hộp, nếm thử xem.”

Menfuisur nhấp một ngụm trà rồi nhắm hờ đôi mắt, tựa như đang từ từ thưởng thức những dư vị bên trong. Khá giống với ta, ngoại trừ rượu, thỉnh thoảng y cũng mượn bên ta chút trà để thanh đạm cơ thể.

Ta thích trà nhạt, y lại thích trà đậm.

Y nói, trà đậm khiến y tỉnh thức.

Menfuisur muốn tỉnh thức để phòng bị, ta thì muốn mộng mị để rời xa tranh đấu.

Hai đường thẳng song song đi?

“Sao vương tử không uống?”

Menfuisur nhướn mày. Ta không đáp nhìn y chăm chăm, y chợt nở nụ cười: “Đừng lo, ta không có bỏ độc, thoải mái đi.”

Ta cười khỏ một tiếng, muốn nói ta có nghĩ vậy đâu. Nhưng Menfuisur cũng chỉ nói đùa một câu, hà tất ta bẻ ngược lại bẻ ngược lại. Đành cúi đầu, khẽ nhấp một ngụm. Ừm, không đậm không nhạt, bên mũi còn lưu lại hương thơm, quả nhiên là trà ngon. Ha, làm cứ tưởng y lại pha trà đậm.

Menfuisur vẫn như lúc đầu khi ta bước vào, khẽ mỉm cười, nói: “Ryan nói, đây là trà anh ấy mua được ở một nơi gọi là Trung Quốc, là đặc sản của vùng Ta lại dùng nước tuyết ở cao nguyên Anatolia cất đủ ba năm để pha, nhìn dáng vẻ vương tử, chắc cũng thấy nó không tệ đúng không?”

Ta còn chưa lên tiếng, y đã nhắc đến trước rồi.

Tiếng Ryan này, gọi cũng thật thuận miệng.

Ta đập nắp chén trà, nhìn thẳng vào vị vương đệ đáng mến trước mặt, hơi nheo mắt, cất giọng bình tĩnh: “Vậy tiếp theo nhị đệ muốn làm thế nào đây? Cùng tỷ tỷ đồng quy vu tận cho nhanh gọn lẹ hửm?”

Menfuisur vẫn tập trung thưởng trà, nhưng lại tò mò cất tiếng:

“Sao vương tử lại hỏi ta?”

Ta nhíu mày hỏi: “Đệ nói vậy là có ý gì?” Y liền giương mắt lên, dùng ánh mắt không rõ cảm khái hay giễu cợt nhìn ta: “Bàn cờ này, chẳng phải từ trước tới giờ vẫn luôn do vương tử làm chủ sao?”

Hay cho câu: “Bàn cờ này, từ trước tới giờ đều do vương tử làm chủ.”

Đáy mắt ta thoáng xao động, Menfuisur càng lúc càng cười lớn, ta hơi cúi mặt xuống, trầm giọng gọi: “Menfuisur!”

“Hà hà...” Menfuisur dừng một chút rồi đột nhiên bật cười tiếp, chiếc ly để bệt về màu thù công chậm rãi xoay tròn trên những đầu ngón tay tinh tế, trong giọng nói của y mang theo vẻ giễu cợt: “Rất cuộc... tỷ cũng chịu mở miệng gọi tên mụ của ta rồi.”

Ta ngăn người, gì cơ?

“Menfuisur, khắp thiên hạ rộng lớn, chỉ có mình tỷ dám gọi to cái tên này. Cũng chỉ mình tỷ, không hề nghĩ ngại, vui buồn một chút liền bắt chấp gọi thẳng, nhỉ...”

Giọng Menfuisur rất nhẹ nhàng, lại đúng lúc ngoài ô cửa sổ có con chim đập cánh bay qua, làm vang lên một loạt những tiếng “lạch phạch”, nếu không nghe kĩ thì gần như không thể nghe thấy.

Thì ra... y vẫn nhớ như in ngày đó.

Bàn tay giấu trong áo choàng của ta cắm chặt vào da thịt, hít vào rồi thở sâu, Menfuisur, vương đệ ta, rốt cuộc y vẫn chỉ là một đứa nhỏ mẫn cảm, phải không?

Ngày mà ta và Menfuisur gặp tại tháp Babel, y nói ra muốn cùng ta đoạn tuyệt quan hệ. Từ thời điểm đó, đã rất lâu rồi ta không gọi ra miệng cái tên này. Kiếp này, cũng đã tròn mười ba năm. Ta chưa từng gọi tên y thêm lần nào nữa, mà luôn chỉ có hai chữ lạnh lùng - Vương đệ.

Bây giờ y lại nói như thế, tốt cùng là muốn làm gì đây? Lợi dụng lúc ta sơ hở, đánh thuốc mê bắt cóc? Hay định tiên hạ thủ vi cường, trước tiên hạ độc, sau đó dùng thuốc giải cường ép khống chế ta?

... Không muốn nghĩ sâu thêm nữa.

Dù cho rất muốn phỏng đoán dụng ý của Menfuisur, nhưng ngay lúc này đây, tâm tư đã không còn theo ta điều khiển.

Rốt cuộc, y muốn cái gì chứ?

“Khắp thiên hạ đương nhiên không có được mấy người dám gọi.” Nghĩ trong đầu là thế, nhưng cuối cùng ta vẫn chỉ có thể khổ tâm thở dài: “Đời trước đệ là hoàng đế, đời này lại là vương tử. Quyền khuynh triều giả, người người tôn kính.”

Menfuisur nheo mắt, nở nụ cười: “Nói thế nào thì vương tỷ cũng có lí của riêng mình. Phụ vương khen đúng, chỉ cần vương tỷ mở miệng thì tất cả đều có lí.”

Ta đáp:

“Không dám, ta chỉ nói theo sự thật.”

Menfuisur nhắc tay tự châm thêm trà cho mình, rồi vươn tay châm thêm cả cho ta:

“Chỉ nói theo sự thật? Asisur, những lời của tỷ luôn khiến ta không phân được thật giả. Đôi lúc ta thấy mình không thể hiểu nổi. Ví như tỷ nói hận ta, nhưng lại một lần rồi một lần bỏ lỡ cơ hội có thể xuống tay hạ thủ. Nếu ngày đó tỷ chịu giết ta, thì đã không xảy ra một màn ở đại yến. Đến Atina, tỷ nói không muốn tranh đấu, nếu không muốn tranh thì hà tất nghe Ryan lăm lăm làm gì. Có bao nhiêu kẻ vướng vào lời nguyên, biết rồi thì sao, ngoài khiến tỷ bận lòng ra thì có được ích chi đâu. Miệng thì bảo muốn quên hết đời trước cùng ta chung sống bình yên. Nhưng bao năm nay, dù đánh phải không ít tin đồn bất lợi, nào là mưu phản, nào thôn tính vương triều, nào vì nghiệp lớn không tiếc treu hoa ghẹo nguyệt. Vậy mà vẫn chỗ này một người, chỗ kia một người, nghe đâu còn có cả trưởng tử Helia của tể tướng?”

Nghe cái tên cuối cùng, ta ghen hờn:

“Không...”

Menfuisur chặn ngang: “Nhưng trái tim của vương tỷ, hình như chưa từng trao cho ai trong số đó. Helia cũng không giữ được. Nghe người ta đồn, vì tâm vương tỷ đã chết, nên lấy ai cũng không còn quan trọng nữa. Có phải... thật không?”

Lưng ta bỗng lạnh lạnh, đầu ong một tiếng, ta cố giữ giọng bình thản hết mức:

“Nếu như trong lòng đệ, người tỷ này đã méo mó đến thành không thanh không sạch như vậy. Thì kẻ vẫn đục nhơ bản như ta, tâm chết thật hay giả, đối với đệ, đâu có quan trọng gì? Về phần tướng quân Helia, hẳn là trung thần của Pharaoh, là rường cột của triều đình, há có thể bị ô uế bởi ta và những chuyện như vậy. Dựa vào danh tiếng của ta ở ngoài kia, cũng là nước dơ không ngại bẩn. Nhưng nếu tổn hại danh dự của hiền thần, có bị phan thất trăm mảnh cũng khó mà chuộc tội.”

Gian phòng im lìm một lát, Menfuisur nói có phần hòa hoãn hơn: “Ta chỉ đem lời đồn bên ngoài nói đùa một chút, vương tỷ hà tất phải hạ mình nói nặng vậy. Vương tỷ là trụ cột tương lai của nước nhà, là người trước nay ta nể trọng nhất. Nay vương tỷ lại tự giấu mình không đáng một xu, phận tiểu bối như ta biết làm thế nào đây?”

Ta rằng: “Cuộc sống của ta vốn vẫn đục, không có cống hiến gì cho Pharaoh và xã tắc. Còn nhờ vương đệ cất nhắc ta.”

Lại lặng im một lát, Menfuisur hỏi:

“Asisur, ta muốn hỏi tỷ một câu, trong lòng tỷ đang che giấu điều gì?”

Ta thầm thở dài trong lòng, mỗi khi Menfuisur gọi thẳng tên ta đều chẳng có điều gì tốt lành. Lần trước là một cái huyết tẩy đại yến, lần này sẽ là gì đây?

Ta nghĩ nghĩ vài giây, thấy đây là lúc thích hợp để vớt lại chút thanh danh trong sạch đã bị vùi dập trong xô nước bẩn, bèn nói rành rọt từng chữ: “Che giấu lòng trung thành với Pharaoh và xã tắc.”

Menfuisur nghe xong lại nhìn ta, khóe môi hơi nhếch lên: “Thế nên ta mới nói không biết tin câu nào của tỷ. Câu trước mới nói cuộc sống vẫn đục không có công hiến gì cho đất nước, câu sau lại bảo chỉ có một lòng trung thành với đất nước.”

Ta lập tức mỉm cười: “Tuy vẫn đục nhạt nhòa, nhưng tấm lòng trung thành thì đầy tràn. Trung thành không nhất thiết là phải tiến thủ, tâm không thẹn là đủ.”

Y nói nhiều như vậy, cốt cũng chỉ muốn thử lòng thật lòng và thăm dò kế hoạch của ta ra sao. Mặc kệ thăm dò thay phụ vương hay vì bản thân y, những lời hôm nay ra khỏi miệng ta, tất cả đều là lời từ tận đáy lòng. Chôn giấu bấy lâu, hôm nay nói ra hết, phần nào cũng thanh thản hơn.

Menfuisur thở ra một hơi, bật cười ha ha, khoát tay nói: “Được rồi, có lí lắm. Có chuẩn bị trước mới tới quả có khác, nói lâu như vậy vẫn không bắt bẻ nổi tỷ. Hôm nay tới đây, tốp lại coi như kết thúc đi.”

Ta hơi nhượng mảy, đệ chịu kết thúc nhanh vậy ư? Đừng giỡn với tỷ tỷ chứ?

Quả nhiên, giây kế tiếp sắc mặt Menfuisur đã thay đổi. Y thu lại nụ cười, nhìn ta chăm chăm như muốn tìm ra bằng được điểm không thích hợp trên mặt ta, chậm rãi cất giọng nhả ra từng chữ:

“Asisur, nếu như tôi nói tôi chưa từng hận chị. Liệu chị... có tin không?”

...

Ta không chút ngần ngại trả lời: “Không.”

Menfuisur ngả lưng về sau, hơi nghiêng đầu: “Dựa vào đâu mà chắc chắn như vậy?”

“Dựa vào...” Ta giương mắt nhìn thẳng y, đệm một tiếng cười khỏ rồi nói: “Thứ mà ta mãi không có ấy, cái... gọi là tình yêu.”

Đồng tử Menfuisur thoáng co rút.

Ta nhúng ngón trỏ vào ly trà, khuấy nhẹ lớp bã trà đóng ở dưới đáy ly. Vừa mấp máy môi, vừa thu hết biểu tình trên mặt Menfuisur in vào đáy mắt: “Còn nhớ không? Khi đó đệ nói rất khẳng khái mà?”

Menfuisur mím môi nhìn ta, không rõ ánh sáng nháy mắt lóe lên nơi mắt y là uy hiếp hay là ý tứ gì. Nhưng ta cũng chẳng sợ hãi mà tiếp tục nửa câu còn dang dở:

“Câu trả lời của ta không đúng ý đệ sao? Không đúng sao? Hồi người 'Từ khi gặp Carol, ta mới biết cái gì gọi là tình yêu'?”

-

- Vẫn câu cầu muôn thưở: Cầu cò a ~

- Góc tám: Chap này giống chap Sur Sur nói chuyện với Ryan nè. Cơ mà thánh này hông thánh mẫu như Ryan. Với cả câu kết Sur Sur gan quá, bởi máu nhây ngầm phát tác nó thế đấy

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Helia [1]

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Tục ngữ nói, ba tuổi sẽ biết lớn lên thế nào, bảy tuổi sẽ biết khi già ra sao.

Câu tục ngữ này nói sai be bét.

Nhớ lại Menfuisur khi bé, ngoan ngoãn nhu thuận. Một đôi mắt sáng phân minh, trong veo hơn nước. Không biết lời sáo rỗng, không biết giả nhân giả nghĩa. Dù đôi chút bướng bỉnh, nhưng giữa hoàng cung mặt cười tâm giấu dao, chướng khí mù mịt, y tựa như một tấm gương không chút nhiễm đục không tạp chất. Thế nhân đều tự lừa mình dối người, nhưng y, lại vẫn có thể thuận theo trái tim mà sống.

... Khi bé là thế.

Có ai ngờ hôm nay lại lợi hại đến thế.

Một người sẽ ra sao ngày sau, sẽ đổi thay thế nào, không ai có thể đoán trước được.

Giống như mẫu hậu và phụ vương.

“Điện hạ.” Suông mù lẳng lẳng len qua tấm rèm mỏng, gió thổi làm các cọc chốt kiệu vàng va vào nhau kêu “lách cách”. Lão tổng quản Hasi khom người đứng trước kiệu, thấp giọng nói: “Hoàng phi Theratis sẽ được hạ táng theo nghi lễ của Nữ vương và chôn cất tại thung lũng các vương hậu. Pharaoh còn ra sắc chỉ phong điện hạ làm Ohil thân vương, ban Hạ Ai Cập làm đất phong, một tòa thành Ohil ở Memphis, thêm hai trăm mẫu đất và ba nô^[1] ở khu vực sông Orentes làm tài sản của điện hạ.”

[1] Nôm: Quận. Trên lưu vực sông Nile, vào khoảng giữa thiên niên kỉ IV TCN, cư dân Ai Cập cổ đại đã khá đông đúc, sống tập trung theo từng công xã. Để duy động được nhiều nhân công làm thủy lợi, các công xã đã tự kết hợp lại thành các liên minh công xã, gọi là các “Nôm”. Khoảng 3200 năm trước, một quý tộc người Ai Cập đứng lên thống nhất các Nôm, tạo thành chế độ quân chủ chuyên quyền.

Ari đứng cạnh Hasi chuyên chú lắng nghe, không nói năng gì, lâu lâu mím môi gật gật vài cái, lại cúi đầu mân mê tà áo váy. Chỉ có ta, sau khi nhìn Ari, lại nhìn Hasi, chợt bật cười khúc khích thành tiếng:

“Đủ rồi.”

Asisur ta trước nay không tham vinh hoa, không màng phú quý. Đại trưởng công chúa thân vương Ohil thì đã sao, nay hai phụ mẫu đều đã mất, tiền tài lại chẳng là cái đỉnh gì. Cái khiến ta buồn cười, là hóa ra người như Menfuisur cũng biết áy náy.

Một rương châu báu, là bù đắp xong?

Y thế mà càng ngày càng ngày thơ...

Nữ tỳ đưa tay nâng tấm rèm mỏng kéo về hai phía, cột vào thanh chắn bằng gỗ bá hương. Ari cung kính khom lưng, xòe hai tay đỡ lấy tay phải ta. Khóc mất liếc nhìn về mặt già nua râu rì của Hasi, thờ dãi:

“Hasi, người theo phụ vương cũng lâu rồi nhỉ. Nhớ người từng nói trong lòng chỉ có một Pharaoh. Vậy, Pharaoh trong lời người vừa truyền lời thay là ai? Tên là gì? Là Nephrenmaat, hay... Menfuisur?”

Hasi kinh hãi kêu lên, râu tóc vì sợ mà dựng đứng: “Điện hạ! Gọi thẳng tên Pharaoh đương nhiệm là đại bất kính!”

Ta rằng: “Đã gọi ta một tiếng điện hạ, có nghĩa ta là chủ, người chỉ là tớ. Từ giờ người có quyền đặt câu hỏi là ta.”

Hasi kinh cẩn gật đầu, ta bèn tiếp lời:

“Ta hỏi người, người hãy trả lời cho ta. Hiện tại bản vương rất rối rắm. Trước đây ta có một người đệ đệ, nhưng không biết tự khi nào, đã không còn đệ đệ nữa. Người ta đồn nhau, đệ ấy mưu triều oán vị rồi. Hasi à, sự thế rốt cuộc, là tại vì sao vậy?”

“Thân vương điện hạ...”

Hasi cuộn văn bản Parys lại, nói:

“Xin nén bi thương.”

Hai bên mép không kiềm được khẽ nhếch lên, cong cong thành nụ cười như có như không: “Nén bi thương? Cũng là truyền lời Pharaoh? À, mà Pharaoh chắc không chỉ muốn nói bấy nhiêu lời đó thôi, hử?”

Một khoảng im lặng thật lâu.

Trên mặt Hasi thấp thoáng nét khổ sở, lão ngẩng đầu nhìn ta, hốc mắt dần hoe đỏ: “Thân vương điện hạ, xin hãy tha tội cho sự vô phép của thần một lần! Xin người! Xin người đừng đấu với Pharaoh nữa! Chuyện đã rồi, người hà tất cố chấp? Đây chính là những lời cuối cùng của tiên hoàng trước khi lâm chung!”

Lại một khoảng im lặng.

Hasi bật khóc, lão nói, kì thực di nguyện duy nhất của tiên hoàng, cũng chỉ là mong Ai Cập quốc thái dân an mà thôi.

Chỉ tiếc, Pharaoh Nephenmaat đã mất.

Hoàng phi Theratis cũng đã qua đời.

Ta đứng dưới nắng chiều, liếc nhìn ánh hoàng hôn nhuộm đỏ chân trời. Tiếng khóc ỉ ôi, tiếng kêu gào khản giọng bị thống, một cơn gió nhẹ thổi, sa mạc cát vàng chỉ còn một mảng màu u uất thê lương.

Thời gian thoi đưa.

Thêm năm năm lại qua.

“Hôm nay là mười lăm tháng tám, nhằm năm thứ nhất đời Pharaoh Menfuisur.”

Năm nay ta mười chín, Menfuisur mười bảy.

Con người sống trên đời, không ai có thể thoát khỏi sinh lão bệnh tử.

Đời người chính là rất vô thường..

“Điện hạ, xin đừng tự trách mình nữa. Chuyện xảy ra, người không hề có lỗi.”

Ari dè dặt ngó nét mặt ta, nói:

“Chuyện đã rồi...”

...

Chuyện đã rồi, đã trễ năm năm rồi.

Ta không có lỗi sao? Nâng quạt bông che đi về bị thương, tuy ta chưa từng nói mình có lỗi với mẫu hậu, nhưng nếu năm đó không xảy ra biến cố, nếu không phải ta không về kịp, mẫu hậu... sẽ không chết.

Lỗi, ta nói cho cùng vẫn có một phần.

.....

.....

...

Năm năm trước.

Năm thứ mười đời Pharaoh Nephenmaat.

“Nói đúng lắm” Menfuisur chậm rãi đứng dậy, quay lưng về phía ta, khiến ta nhất thời không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt y: “Nếu đã nhận định trong lòng như thế nào, thì hà tất giả mèu khóc chuột. Tâm vương tử đã chết hay chưa, chết vì ai, đối với ta, đâu có quan trọng gì.”

Ta đảo mắt nhìn trần nhà cẩm thạch, tự nhiên thấy nó hôm nay đẹp lạ kì. Sao tự nhiên chuyển chủ đề về lại vụ đó vậy?

“Ta muốn nghỉ.” Menfuisur sải bước dài, vén rèm ngồi xuống bên giường: “Tỷ về đi.”

Ta trầm mặc nhìn bóng Menfuisur sau bức rèm, ừ một tiếng vịn tay ghé đứng lên. Hầy, kể ra số lần hôm nay ta và Menfuisur nói chuyện với nhau, hình như còn nhiều hơn số lần cộng dồn lại trong mười ba năm qua. Nói nhiều như vậy, không chỉ khát nước mỗi miệng, mà còn có chút đau đầu:

“Vậy ta không làm phiền đệ nghỉ ngơi nữa, lần khác ta lại ghé thăm đệ.”

Vừa quay đầu đi, Menfuisur ở phía sau lại đột nhiên lớn giọng giạt ngược: “Asisu!”

Ta khó hiểu nghiêng đầu, y nói:

“Đừng đi... có được không?”

Ta chưa kịp mở miệng, Menfuisur lại cắt ngang. Tay y bầu chặt tấm đệm, răng rắc, khớp tay nháy mắt trắng xanh lộ rõ:

“Đừng rời khỏi đây!”

“... Tại sao?”

Menfuisur không trả lời, chỉ giương mắt nhìn ta. Đáy mắt nhen nhóm ngọn lửa kì lạ:

“Giúp, giúp ta một chuyện được không?”

“Một chuyện?” Ta nhưng mảy, cực kì ngờ vực nhìn Menfuisur, là một chuyện gì mà phải bắt y mở miệng cầu ta giúp?

Khoảnh khắc đó ta không hiểu vì sao y lại nói vậy. Đến tận lúc bước ra khỏi tắm cung vẫn chỉ thấy cả người một nhòai rã rời.

Cho đến khi gặp được Nhị vương phi...

Thế là vào buổi trưa cùng ngày, ta lại đi giả từ chỗ Menfuisur đến cung Nhị vương phi. Mà tính ra cũng không xa xòì mấy, từ phòng Menfuisur đi khoảng chục bước hơn là đụng cánh cửa khảm đầy châu ngọc.

Nhị vương phi đang ngồi ngả lưng trên nhuyển sạp, tóc không búi lên như thường ngày mà xõa dài bên hông, nhắm hờ mắt để cung nữ hầu hạ chăm sóc da mặt. Thấy ta bước vào, trên mặt không hề tỏ ra quá kinh ngạc. Dường như đã lường trước, chỉ hơi khó hiểu chút rồi trở lại bình thường.

Ta tìm một vị trí không gần không xa chỗ bà ta, khoan thai ngồi xuống.

Nhị vương phi phẩy tay cho cung nữ lui ra, mỉm cười nhìn ta: “Đã lâu rồi công chúa không ghé qua, thần thiếp còn tưởng đã bị lãng quên mất rồi. Hôm nay được diện kiến, được sùng mà kính sợ.”

“Nhị vương phi chớ nói vậy. Bản diện hạ thân là tiểu bối, lại không nhớ lễ nghi phép tắc, thường xuyên không đến thỉnh an, là bản diện hạ thất trách, tự cảm thấy xấu hổ khôn nguôi mới phải.”

Ta không dư thời gian để tán dóc, lập tức cười duyên chặn ngay chủ đề buồn đưa lê buồn chán của Nhị vương phi, chuyển chủ đề sang Menfuisur: “Mà nghe vương đệ bảo, Nhị vương phi hiện đang muốn làm mai cho đệ ấy với thiên kim của Đại tư tế Litah, không biết có phải thật hay không?”

Nhị vương phi nghe xong, im lặng hồi lâu mới chậm rãi nhắm mắt lại, nhỏ nhẹ: “Về chuyện này, thật ra rất nhiều năm về trước. Khi Menfuisur vừa mới chào đời, vốn năm đó thần thiếp một lòng muốn tìm cho Menfuisur một hôn phối tốt, lại nghĩ không muốn để dòng máu vương gia bị truyền ra ngoài, nên mới đề nghị với bề hạ chuyện hôn sự của Menfuisur với một cô bé. Chẳng ngờ thế sự khôn lường, quên rằng mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, một đứa con gái ngoại quốc xuất hiện, thế là mối nhân duyên tốt đẹp một sớm liền hóa thành mây khói. Nhớ lại, vẫn thiếu đi thiên ý thành toàn. Vì thần thiếp sai. Nên từ đó không dám mơ ước treo cao đến cô bé ấy nữa. Là thần thiếp đã sai...”

Không cần hỏi cũng biết cô bé ấy là ai, đến nước này còn muốn lấp liếm ta điều gì.

Ta ngồi dưới cười xòa:

“Sao lại là lỗi của Vương phi, kết cục, phần lớn là lỗi thuộc về cô bé ấy.”

Nhị vương phi mở mắt, nói:

“Nói vậy, lỗi cô bé ấy thế nào được, chẳng phải thằng bé đã tăng tịu với con nhóc nô lệ ngoại quốc đó trước hay sao? Menfuisur không ngờ lại có thể hồ đồ như thế!”

Ta đỡ lời: “Vương đệ tâm sáng hơn gương, trước nay vốn chưa hề trải nghiệm thế sự bên ngoài cánh cổng thành kia, khó trách là lẽ thường tình. Hơn nữa, khi vương đệ còn ở trong cung được Nhị vương phi và phụ vương nâng niu hết mực, nói một câu tục tằng cũng chẳng một ai khiển trách. Nữ nhân trong cung nhìn đến quen mắt, rung động với dị tộc cũng là bình thường.”

Nói xong cả ta và Nhị vương phi đều giật mình.

Nhị vương phi giật mình vì ta quá đổi bình tĩnh, ta thì giật mình cũng vì mình quá đổi bình tĩnh.

Vốn trước nay ta đều mặc định Menfuisur sắm vai quá nhẫn tâm, còn ta quá khờ dại. Nhưng ta chưa hề ngờ tới mình lại ngu ngốc như thế này. Dẫu đã biết chân lí là như thế, vậy mà vẫn cố mong chờ một ngày đẹp trời không xa, có phải Menfuisur sẽ bị cảm động mà chấp nhận yêu ta hay không?

Ha, hóa ra từ đó đến nay, ta vẫn chưa chịu bỏ tật lừa mình lừa người.

Nhị vương phi lấy khăn tay ra chậm chậm khước mắt: “Công chúa này, nghe công chúa nói vậy, thần thiếp bỗng thấy hơi cay lòng. Menfuisur nhà thiếp rõ vô phúc, lòng dạ cô bé ấy rộng rãi độ lượng, lại biết quan tâm người khác, với kẻ mình ghét cũng thật... sao lại... thành ra cố sự này.”

Ta đang vui vui vì ngộ ra chân lí mới, lại bị nước mắt Nhị vương phi tạt nguyên gáo nước lạnh vào, cụt hứng xua tay: “Cho nên, đừng để vương đệ làm hỏng nhân duyên con nhà người ta thì hơn.”

Cứ tưởng như vậy là giải quyết xong giùm Menfuisur, ai ngờ Nhị vương phi lại sai cung nữ lục trong ngăn tủ một tờ giấy cói nhỏ, đưa cho ta:

“Yên tâm, lần này thần thiếp sẽ làm mai cho công chúa, cũng gần đến tuổi cập kê rồi, nhất định sẽ tuyển một người thật tốt. Nhà mẹ ta có một cậu cháu họ khá tương đồng với công chúa, tuổi không lớn, bồi phận cao. Năm nay hai mươi hai, vẫn chưa định hôn với ai. Hôn nữa đứa trẻ này lớn lên cạnh thần thiếp, vừa ngoan lại vừa thông minh, chỉ có mồm mép hơi... lạnh lợi. Tuổi tác rất hợp với người, ngày mai thần thiếp sai người đưa tranh vẽ đến cung để công chúa nhìn trước nhé.”

Ta thăm thò dài, miệng thì bảo xót xa cho cô bé đó thương tâm này nọ, mà tâm lại chẳng thôi lo là với ta chút nào. Sợ ta gây khó dễ con bà ta, định đem cháu họ của mình kìm cựa ta rồi. Nhanh thật.

Này giống như tai bay vạ gió, giúp người thành ra hại mình.

Ta có ý im lặng một chốc rồi mới nói: “Ta có thể gả cho cháu trai của Nhị vương phi là phúc ba đời của ta. Chỉ là... ta có sở thích rất đặc biệt về phương diện nam nữ... sợ sẽ ảnh hưởng tân lang.”

Nhị vương phi lắc đầu, kiên trì thuyết phục: “Thần thiếp thì nghĩ, hứng thú của công chúa chỉ là cái nhất thời của người còn trẻ, giống như Menfuisur thôi. Công chúa yên tâm, cháu trai của thần thiếp rất ngoan hiền an phận, tuyệt đối không ghen bừa ghen bậy. Cho dù công chúa làm ra việc gì bên ngoài, cũng cần một tấm lưng vững chắc để dựa vào lúc về tới nhà mà. Công chúa là nữ nhi độc nhất của Pharaoh và Hoàng phi Theratis, phải sớm định thân cho an lòng Hoàng phi thôi.”

An lòng mẫu hậu ta hay an lòng bà? Tính toán của Nhị vương phi đúng là chi li tỉ mỉ đến từng chi tiết, đem cháu trai của mình cho ta, vừa thuận cho bà ta đêm ngày giám sát, đã vậy ta còn phải sinh con mang họ hần, tương lai tài sản là Hạ Ai Cập cũng phải san phần cho nhà mẹ bà ta.

Ta đành gật đầu: “Cũng nhờ Nhị vương phi lo lắng, lại phiền Nhị vương phi hao tổn tâm tư rồi.”

Nói này giờ vẫn chưa chịu buông tha, ta mà từ chối, bà ta sẽ kì kèo tiếp, e tối mù cũng chưa được kéo xong. Thà cứ đáp bừa một câu cho xong, rồi khỏi đây, ta muốn thế nào, bà ta quản được chắc.

Quả nhiên vừa nghe thế, mặt mày Nhị vương phi sáng rõ: “Tốt quá, Helia biết được sẽ rất vui.”

Ta sặc: “À?”

Nhị vương phi chớp mắt: “À phải, cũng sắp định thân rồi. Tên tuổi tân lang sao tân nương có thể không biết cho được. Cháu trai thần thiếp tên là Helia, là con trai độc nhất của nhà tể tướng.”

Ta lại sặc nước bọt, nói hết nửa ngày, “tân lang” tương lai của ta hóa ra lại là lão già mặt mốc đó?!

Nhắc mới nhớ, quả thật Nhị vương phi và Imhotep là họ hàng. Tuy không gần nhưng thấy sang bắt quàng làm họ, giao tình giữa hai bên cũng duy trì mười mấy năm hơn rồi, rất thâm giao là khác.

Hèn chi khi không mai mối, con trai bất thành là chuyển nhượng cho cháu trai, thật thâm...

Nhị vương phi không để ý về mặt khiếp đảm của ta, vẫn đắm chìm trong hạnh phúc, lải nhải chuyện liên quan đến cháu trai nhà bà, chừng nửa giờ đồng hồ sau, ta mới thoát thân xin cáo lui.

Lúc ta quay lại phòng Menfuisur, y vừa đánh xong một giấc. Minurê đưa ta vào, y vừa thấy ta liền nói: “Vương tử làm việc nhanh gọn gàng, nội mấy giờ đồng hồ thôi mà đã việc đâu vào đấy.”

Ta nấn nán hai bên thái dương: “Có gì hay ho đâu, chỉ là trao đổi với vương phi một vài chuyện thầm kín, tốt xấu gì cũng giữ được thể diện cho vương đệ.” Ta cười bôi: “Mà thân mẫu vương đệ thật quan tâm ta, vừa xong đệ lại định tiếp tục mai mối cho ta, gả ta cho anh họ của vương đệ.”

Sắc mặt Menfuisur thoáng đĩnh lại, sau đó hỏi: “Vương tử đồng ý rồi?”

Ta quỳ, vương đệ ngơ ngác hỏi: “Ta từ chối, Helia tướng quân là trung thần rường cột của nước nhà, như vương đệ đã chỉ điểm, hà cớ gì lại làm lỡ nhân duyên của người ta. Có điều Nhị vương phi quá đổi nhiệt tình, ý tốt của Nhị vương phi lại không thể cứng rắn chối từ, ta bèn...”

Menfuisur nghiêng đầu nhìn ta, miệng hơi nhếch: “Hóa ra là muốn cáo trạng nẫu thân với ta, có phải muốn ta giúp ngược lại vương tử, giúp vương tử lùi không?” Bên môi lại cong lên để lộ ý tứ sâu xa: “Thân là người làm chính trị, nếu bên người không vương bận, nhẹ nhõm hơn đấy chứ.”

Ta lặng thinh không đáp.

Menfuisur từ cửa hông đi vòng qua chỗ ta đang ngồi, bước đến chỗ bàn làm việc chất đầy văn kiện, ngồi xuống ghế, lấy một cây bút đồng ra khỏi bọc đựng, ngắm nghía: “Thật ra vương tử vừa rồi đi, ta có ghé vào một lát. Vừa nói với mẫu thân xong, có điều vương tử nên tạ ơn ta thế nào đây?”

Ta thờ phào nhẹ nhõm, sao không nói sớm: “Vương đệ quan tâm, ta cảm động đến rơi lệ.”

Cán bút trong tay Menfuisur sụt nhẹ qua cằm: “Một câu thôi sao, tử cũng keo kiệt quá đấy.”

Ta thăm kinh ngạc trong lòng, dường như tâm trạng Menfuisur đang rất vui, lại còn nói đùa với ta, chắc không phải tối nay có bão chứ. Chưa đợi ta suy đoán xong, Menfuisur đã cười cười gọi ý:

“Ta thấy chiếc nhẫn vương tử tặng anh họ rất đẹp mắt, đặc biệt thú vị.”

Này là muốn được tặng nhẫn chứ gì, khổ nỗi ta chỉ có hai chiếc thôi. Tặng luôn cho đệ thì biết ăn nói làm sao với phụ vương: “Món đó tầm thường lắm, sợ người ta cười, món khác được không?”

“Mặt nạ hình cáo ở trong phòng ngủ vương tử rất tinh xảo, tin chắc tiền gia công không nhỏ.”

Thôi rồi, món đó càng không ổn nữa. Vạn nhất sau này gặp lại, Ragashu mà phát hiện ta không mang theo tín vật hẳn đưa, nói ra tặng người khác rồi, hậu quả thiệt không dám nghĩ luôn: “Nhẫn lực của vương đệ tốt thật, chỉ hiềm ta không tìm ra được thứ tốt thế, được người ngoài tặng thôi.”

Menfuisur: “Thế nào, chị Asisur tiếc không nữa à? Không phải người chị Asisur mền tặng cho chứ?”

Ta nghe hai chữ chị Asisur, biết đời không đẹp rồi, bèn chặn lại: “Có đâu, hôm nay tỷ về sẽ chọn hộp gấm và giấy gói đẹp nhất, gói lại rồi mang tặng cho nhị đệ thường lắm.”

Menfuisur mới cười hài lòng.

Ta cũng cười bồi theo, nhưng đồ thật hay đồ giả thì đồ y phân biệt được.

Thêm chốc nữa, ta chào từ giả, vừa xoay người lại nghe Menfuisur gọi giật lại lần hai trong ngày:

“Asisur.”

Ta quay đầu lại, Menfuisur tựa vào ghế nhìn ta: “Vương tử yên tâm, có ta ở đây, nhất định sẽ không để ai bước vào cửa của vương tử.”

Ta lại gơ tay chào, cho tỷ xin, đệ ý là muốn tỷ thân cô thế cô cả đời phòng?

Ra khỏi Tây cung của Menfuisur, ta thông thả cùng Ari kẻ trước kẻ sau đi dạo men đường, không biết vì sao vừa rồi nghe Menfuisur gọi “Asisur” khiến lòng ta bỗng có cảm giác khái thường.

Ta vừa đi vừa hồi tưởng chuyện cũ, bỗng không biết là lần thứ bao nhiêu có cảm giác sự vật xung quanh nhoáng cái đều vụt lớn như thổi, thời gian thoi đưa không đợi ai, gốc cây già trong ngự hoa viên, con cá bảy màu ta nuôi lúc bé, Menfuisur... Nhưng ta lại không hề cảm nhận được cho đến ngày hôm nay, đợi đến khi quay đầu lại mới phát giác ra, rằng đã nhiều năm trôi qua như thế rồi.

Ta đứng trên hành lang, nhìn mây giăng trên cao, không dẫn được mà thờ dài cảm khái: “Hầy...”

Phía sau bỗng có tiếng gọi: “Điện hạ, điện hạ!”

Đầu ta lại ơ lên, hôm nay nhiều người kiếm thế: “Ruka.”

Ta đợi Ruka chạy đến rồi cùng sóng bước với hắn. Ruka ôm túi lớn túi nhỏ giấy vụn, thưa: “Vừa rồi thuộc hạ toáng nghe điện hạ cảm khái, phải chăng thấy nắng chiều nên nảy sinh cảm xúc?”

Ta chép miệng: “Không phải đâu, tại bất chợt nhớ chuyện cũ, cho nên cảm xúc dào dạt ấy mà.”

Ruka à một tiếng, ta đưa mắt nhìn hai túi giấy vụn trong ngực hắn, hỏi: “Đi vứt rác?”

Ruka đáp: “Dạ không, xử lí rác ạ.”

Vứt rác và xử lí rác có gì khác nhau?

“Rất khác nhau đó ạ! Vứt rác là vứt hết toàn bộ, còn xử lí rác là chỉ vứt những cái bỏ đi.”

Tiểu tử nguoi đang trêu nguoi ta đúng không?

Ta lười đuổi theo suy nghĩ quái đản của Ruka, bèn nhìn nắng chiều có hơi chói mắt. Gió từ ngoài xa thổi vào, man mát dễ chịu, gần tối rồi nên khí trời giảm nhiệt thấy rõ. Ngắm ánh hoàng hôn thơ mộng, nhất thời cả người như bay bổng: “Ruka, Ari, hai nguoi có thích nhìn nắng chiều không?”

Ruka, Ari ngẩn người: “Dạ?”

“Mỗi lần ta nhìn nắng chiều, ta sẽ nghĩ về thơ ca, ngôn từ rục rịch trong lòng, tựa như ráng đỏ chuyển vờn trên trời vậy.”

Ari cúi đầu im lặng, Ruka nâng tay áo lên miệng ho nhẹ một tiếng.

Ta đợi hoài đợi mãi, không thấy hai đứa ừ hử gì, mắt húng hời: “Hai nguoi cảm hết rồi à?”

Ari ặc một tiếng, mím môi.

Ruka thoáng cười, nói: “Dạ, không có bị cảm gì đâu ạ. Mới này thuộc hạ hơi sặc thôi.”

“Về thư phòng làm việc tiếp cho ta, chưa xong không được ăn cơm!”

Ooo

Chiều hôm đó, đại tướng đạo Orent đến thăm cung của Trưởng công chúa chơi. Còn chưa đổi triều phục, ngồi ở đình nhỏ sau vườn riêng của cung ta, hỏi ta đi thăm bệnh Nhị vương tử thế nào rồi, tiến triển tốt hay xấu. Phần vì nề mặt hẳn quan tâm, ta cũng vuốt mũi mà thuật lại sự tình, chỉ lược bỏ rất rất nhiều chi tiết riêng tư không cần thiết. Ai ngờ Helia lại chả biết khách sáo, vừa nghe vừa ôm bụng cười nắc nẻ, bảo: “Asisur điện hạ quả là người con gái thánh thiện, tấm lòng bao dung.”

Ta méo mặt ha ha theo, suýt không kiềm được mà nổi đóa, sẵn giọng: “Tướng quân, cả ngày hôm nay của ta đã không được tốt, nội tâm tổn thương nghiêm trọng, mong ngài cảm thông chút đi.”

Helia nói: “Không sao, tổn thương của Asisur điện hạ, chỉ cần tìm hai thiếu niên xinh đẹp khả ái đến xoa dịu, chùng qua đêm nay, hôm sau lại bình thường ấy mà.” Nói rồi qua đề tài khác: “Được rồi, nghe nói Pharaoh hạ chỉ khen thưởng khổ tâm của điện hạ, tối nay thiết yến ở ngự hoa viên?”

Ta xoa bóp mi tâm, đáp: “Phải. Đúng lúc ta đang tẩy rửa phong trần, lão già Hasi chẳng biết từ đâu xông thẳng vào đọc chiếu chỉ, đến giờ vẫn còn hãi đây. Càng ngày càng vô pháp vô thiên!”

“Ừm, còn gì nữa không?”

Helia gật gù, nhấp ngụm rượu nho, mặt tỉnh bơ ngồi nhóp nhép trái cây.

Ta liếc cái mồm đang hoạt động của Helia, hừ lạnh: “Còn.” Giờ ta có nhiệm vụ phải báo cáo với người sao, ở đó ra về nhàn hạ, ngồi trước mặt ta còn ăn uống không hề tỏ ra nhả nhặn gì. Nói rồi thờ ắt ra, nốc trà:

“À thì, nhắc đến chuyện đó, ta cũng đang định nói với tướng quân mấy câu. Vương đệ ấy... có nói với ta chút chuyện, dính đến... quan hệ giữa ta và tướng quân...”

Helia nhướn mày: “Ừ?” Lười biếng ngả lưng về sau, dựa vào bờ tường, một tay vịn lên lan can, tay kia xoay xoay đế ly rượu, mắt hơi hấp háy, thần sắc không đổi, ngữ điệu không khác gì vừa rồi: “Vương tử nói ta với Asisur điện hạ ra làm sao?”

Ta vén tóc mai rũ trước trán ra sau vành tai, nghĩ trước nghĩ sau, cố tìm từ lựa lời sao cho thật nhẹ nhàng: “Vương đệ sinh nghi... ta với ngài là... quan hệ đó. Ngài cũng biết, sở thích của ta thì ai mà chả biết, Menfuisur nói vậy, tức là y đã lưu tâm. Tuy ta nước dơ không ngại bản, nhưng ngài thì khác. Tốt nhất, từ nay tướng quân nên tránh ta thì hơn? Ta sợ sẽ ảnh hưởng đang tiếng của ngài.”

Helia không nói năng gì, nhìn ta hồi bỗng xùy cười: “Ta nghĩ không việc gì phải tránh né hay kiêng kỵ. Danh của ta là tiểu gian thần, dù có phụ thân là đại hiền thần thì đã sao, xét cho cùng cũng chẳng sạch hơn điện hạ bao nhiêu. Mặt khác, tính ta không quan tâm người ta nghĩ gì, phải thế nọ thế kia. Trừ phi điện hạ sợ bị ta liên lụy, muốn né ta, vậy thần sau này sẽ không tới nữa.”

Ta hứng ánh mắt của Helia, lúc tối lúc ta lúc lại thần, cảm xúc của nam nhân này không khi nào làm ta thôi phiền não. Xưng tôi lúc vui, xưng ta lúc bình thường, lại xưng thần lúc không vui, phân rõ thứ bậc quan thần với ta, ý như muốn nói tôi và điện hạ chẳng qua cũng chỉ là quan hệ chủ tớ mà thôi, tâm ý của điện hạ muốn thế nào thì thế đó, phận bề tôi sao dám ý kiến ý cò. Thích nói dối, thích diễn trò, ưa làm nũng, lại chả thèm đề tâm người bị hấn đùa giỡn miết đến thành thói là ta. Phải biết mỗi lời hấn nói ra, không lời nào là không làm lòng ta nóng nảy. đành cười nói:

“Tướng quân thật là, nói làm người ta không kịp mở miệng thanh minh, ta nào dám đóng cửa cấm không cho ngài đến. Ngài nếu đã không đề tâm miệng lưỡi thiên hạ, thì cứ trước sao giờ vậy.”

Helia hiếm khi không hoành hợ tiếp, chỉ đứng lên, ngắm mấy đóa diên vĩ. Vào giây phút ta định tán thưởng hẳn khi không tốt tính vậy, nhất định tối nay sẽ có bão cát lớn, giây sau hẳn đã ngoảnh đầu lại, nhếch mép cười cười đầy ý vị: “Nếu ngắm kĩ thì hình như vương tử nói cũng không sai, giữa thần với Asisur điện hạ nói đến chuyện không rõ ràng, đúng là có một chút đó.”

Nghe lời này mà tay bụng trà của ta run lên: “Helia tướng quân, ta đã nhận tội với ngài cả vạn lần, hôm nay xin nhận thêm lần nữa, là do ta uống say nhận lầm người, xin tướng quân khoan hồng độ lượng.”

Nghĩ lại, chuyện ấy chỉ là một sai lầm nhỏ trong nhiều năm tương tư trong mộng của ta. Còn nhớ rõ lần ấy là Helia mặt mốc mời khách, nói là có cái hay ho muốn cùng mọi người chia ngọt sẻ bùi. Quy mô không lớn, đa số khách mời là con cái quý tộc và con cái nhà quan thần ở Thebes, độ tuổi từ mười ba trở lên, nhìn chung giống như bạn bè cùng lứa lâu ngày tụ họp.

Ta khi đó vừa tròn mười ba, vừa đủ tiêu chuẩn tham dự. Menfuisur thì không may, mới mười một, còn thiếu tận hai mùa trăng rằm, thành ra chỉ có thể cô đơn đến phòng nghị sự nghe phụ vương và các đại thần luận chính, rõ tội. Tuy nhiên, đó không phải trọng điểm của ngọn nguồn sai lầm.

Đến phủ tướng quân, thì thấy mấy tiểu thư thiếu gia học cùng lớp chính trị, với đám thanh niên trai tráng hay chơi chung với Helia đã ở đấy rồi. Ta nói với Helia, có thứ gì hay ho mà đưa thiệp đãi tiệc rằm rộ thế? Helia ngoài dự đoán, không đáp, chỉ nhử mày nhìn ta, nhìn như không được vui vẻ vì sự có mặt

của ta, nhìn, nhìn gần nửa ngày rồi mới chịu hờ hững vỗ tay mấy cái.

Bạn Helia ngồi cạnh bàn ta, cười bảo: “Ồi chà, tướng quân sao lại mời công chúa tới đây?”

Ta hỏi: “Ta không thể tới?”

Cậu ta vội xua tay: “Công chúa hiểu lầm rồi, tiểu dân không có ý đó đâu ạ. Chỉ là tiết mục hôm nay hơi đặc biệt, các cô gái khác thì không sao, nhưng lo sẽ không hợp khẩu vị của người thôi.”

Chốc sau, mấy cô gái tóc vàng mắt xanh xinh đẹp, vận đồ khêu gợi thướt tha đi lên, người lắc eo, người lắc hông, bắt đầu nhún nhảy theo điệu nhạc réo rắt.

Điệu nhảy không giống với ca vũ cung đình, hở vừa, mà là vũ nữ từ dân gian. Ngực trần, lộ hông, váy xẻ cao, vén tới vén lui, mặc như không mặc, thiếu điều muốn coi hết ra. Đám thiếu gia công tử toàn thanh niên trai trắng đương độ sung mãn, mắt cứ chết dí vào, mê muội không thôi.

Ta không khỏi cảm thán, bọn người này lúc thường bị gia đình quản nghiêm quá, hay là do vũ cơ của cung đình chưa đủ cho họ no mắt, kiến thức thật nông cạn.

Helia nhìn ta với ánh mắt 'qua nhiên', nói:

“Điện hạ đã hiểu vì sao các bạn ta nhìn người với ánh mắt kì lạ rồi chứ. Vốn ta chỉ định đưa thiếp cho đúng lễ nghi, không nghĩ điện hạ sẽ tới. Bởi bình thường khi ta gửi thiếp tới, có lần nào người nhận thiếp mà chịu đi đâu, toàn trả lời cho có lệ.”

Ta che miệng cười khách sáo: “Tướng quân thật chẳng khác gì con sâu trong bụng ta.”

Phải, quả thật tiết mục hôm nay không hợp nhãn ta. Cả Ai Cập đều biết công chúa Asisur không thích màu vàng, phạm bất kì thứ gì liên quan đến hoàng kim đều bài xích. Lại biết công chúa không thích chốn đông người, theo sử kí ghi chép, một năm chỉ tham gia nhiều nhất một bữa tiệc.

May mà cậu bạn Helia còn biết hiếu kính bề trên, hô người dẫn vài thiếu niên thanh tú lên châm rượu cho ta, tiếc rằng phần lớn còn nhỏ tuổi, đều là nô lệ mới được phủ tướng quân mua về năm ngoái. Ta không thích dạng bầy, tám tuổi, miệng còn hôi sữa, nội bồi ta nói chuyện cũng ú ớ ngớ ngẩn, loại lớn hẳn hoặc già dặn như Helia hợp khẩu vị của ta hơn. Trong đám thị đồng chỉ có một người hơi chừng tuổi, cỡ mười mười một, mi thanh mục tú, miễn cưỡng hợp ý. Ta kéo nhóc ngồi xuống một hồi, mấy cô vũ cơ dân gian cứ lắc qua lắc lại, mặt hoa da phấn nồng nặc khiến ta văng cả đầu. Bèn dứt khoát đi ra ngoài hoa viên thanh tịnh để uống rượu. Để nhóc thị đồng quạt mát, trong hoàng hôn đỏ rực, nắng chiều ảm áp, uống vài chén xong thấy hơi ngấm men rồi, bèn chộp mắt chốc lát.

Trong lúc mê man, nghe bên tai loáng thoáng có người gọi, Asisur điện hạ Asisur điện hạ. Vừa nghe là biết Helia, mặc kệ, lèm bèm rồi ngủ tiếp. lát sau, bên tai lại lần hai loáng thoáng có tiếng người gọi, công chúa ơi công chúa điện hạ ơi. Âm thanh nhỏ nhẹ chui vào tai khiến lòng ta ngứa ngáy, nghĩ là là nhóc thị đồng gọi, bèn nhấc tay lên, tóm lấy áo người bên cạnh, kéo vào lòng, ôm hôn một cái.

Kế đó có tiếng ai đó a lên cách đây không xa: “Nguy rồi! Công chúa ôm nhầm người.”

Ta mở mắt mới hay mình nhầm to, người bị ta ôm trong ngực hóa ra là Helia.

Cho dù ta mặt dày đến mấy cũng phải nóng lên, may mà Helia ứng phó được, chậm rãi đứng dậy cười nói: “Asisur điện hạ ngủ mê, nhầm tôi với vị mỹ nhân nào đấy?”

Ta thiếu điều muốn tìm cái hồ để chui xuống: “Xin, xin lỗi! Ta, ta không cố ý!”

Helia nhoẻn miệng cười, giúp ta vuốt lại tóc tai vì ngủ mà hơi rối cho phẳng phiu:

“... Không sao không sao, tại tôi đứng quá gần mà thôi.” (TG: Không sao, thím đang mở cò trong bụng chứ gì =_=)

Đám bạn hân đứng bên hồ kẻ vỗ tay bộp bộp, kẻ thì huýt sáo: “Lần sau công chúa kéo người nhớ mở mắt ra hăng kéo nha.”

Người ta hay nói vật hợp theo loài, bản thân Helia vốn là một cái loa, cho nên dẫn đến bằng hữu của hắn cũng là một nhóm những cái loa. Chuyện này bị một nhóm những cái loa trông thấy, chắc chắn đã bị mang ra làm trò cười với không ít người. Nhớ lại khoảng thời gian khi đó, ngay cả ánh mắt Menfuisur nhìn ta cũng có vấn đề, hắn cũng biết vụ này nên mới nói những câu như trưa nay.

Helia chậm rãi nói: “Mỗi khi nhắc đến chuyện đó, ta còn phải cảm ơn Asisur điện hạ đã cất nhắc một câu.”

Ta khụ một tiếng, nâng chén uống trà.

Helia đứng ngắm hoa, lại nói: “À mà sau khi ôm nhầm người thì tiếp đó sao nhỉ?”

Tay ta chụm lại giữa không trung, hạ chén xuống.

Không khí bỗng chốc im lặng.

Tựa như có thể nghe được tiếng gió đang hiu hiu thổi, lướt qua vành tai.

“Có những chuyện, đã qua rồi thì đừng nhắc lại làm gì.”

Thanh niên tóc nâu khẽ cười, suối tóc suông mượt dài ngang hông phất phơ theo gió.

“Nhưng... nếu tôi cứ muốn nhắc lại thì sao?”

-

- Còm! I want còm!

* Spoil chương sau: Rù Cá bán mang!!!

Đông cung, tấm điện phía Đông.

“Điện hạ, có thư từ Sinai gửi tới.”

Ari tiến đến chỉnh lại áo choàng giúp ta, đồng thời dâng lên một bức thư hàm.

Ta ngoắc Ruka, bảo hắn uống sữa nhanh.

Ruka đang chôn mặt trong sớ mật hàm cao như núi, nghe tiếng ta gọi liền ngẩng phắt đầu lên dạ dạ, ngoan ngoãn đón lấy ly sữa từ Ari. Vừa húp cười cợt nhả với con bé, vừa phân loại tin tức thẩm tử đưa về.

Ari xị mặt, liền hoàn táng vào mồm Ruka.

Bóp bóp bóp, chuỗi âm rõ kêu.

Khóe miệng Ruka co giật, cười đau đớn.

Ta nhú mày, nước dãi bên mép còn chưa chùi, tưởng ta không biết hắn ngủ gục sao. Còn giả vờ dòi lực chú ý đi nơi khác.

Như cảm ứng được suy nghĩ của ta, Ruka đưa mắt qua, sượng sùng gãi gãi da mặt.

Ta bật cười. Tiểu tử này cùng Ari quả là nhóm hai kẻ tấu hài hợp ro đến hoàn hảo.

Sinai, vừa dùng đầu ngón tay nhẹ gỡ từng lớp của thư hàm ra, ta vừa nghĩ, có phải địa điểm người đó đã hẹn không nhỉ?

“Điện hạ!” Nhưng vừa mới gỡ được lớp đầu tiên của thư hàm, Ruka đã kêu toáng lên.

“Có chuyện rồi điện hạ ơi!”

Ta nhú mày, vô cùng mất hứng: “Nói đi.”

“Thái tử Babylon ngày mai sẽ tới đây.”

Im ắng...

Ta: “Lặp lại lần nữa.”

Ruka sững người, động tác cầm cốc sữa đưa lên mồm thoáng đình chỉ. Tròn mắt khó hiểu, chậm rãi nhắc lại lần nữa: “Thưa điện hạ! Thuộc hạ nói là Thái tử Ragashu của BABYLON sáng ngày mai sẽ tới đây ạ!”

..... Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16-2: ONE SHOT: Lời yêu của trái tim

- Bài dự thi trên trang Nữ hoàng Ai Cập *Asisur* trên facebook của ta, đọc vui về.

- Với em Min trong Đế Cơ mãi chưa được xuất hiện, quảng tí bom cho em E hèm, lần đầu viết coupe Izumin x Asisur, mong độc giả nếu tìm được sạn hãy bỏ qua. Mà nếu có lỗi chính tả thì cứ nói nhé =)))

LỜI YÊU CỦA TRÁI TIM - ASISUR.

Tuyết tháng mười hai đổ bộ trên cao nguyên Anatolia, bông tuyết trắng xóa, tựa như vong tình khí ái của nhân gian.

Đầu năm Iluha II thứ chín, vương Hitaito chuyển thủ đô, đặt Hatusa làm bộ chính quyền trung ương đầu não. Hằng năm đến tháng mười hai, tuyết đầu mùa đã bắt đầu rơi. Những cơn gió lạnh mang theo tinh linh tuyết trắng, reo rắc nơi nơi.

Hoàng cung Hitaito, trong phòng riêng của hoàng trưởng tử, đèn đuốc sáng trưng.

Bên bờ tường, có một người đang ngồi.

Đó là một nữ nhân, bước lại gần nhìn thì thấy nàng nhiều lắm cũng chỉ hai mươi hai một tuổi. Áo choàng đen, đầm lụa mỏng, một đóa hoa sen đã tàn rầu rĩ nằm trong đôi bàn tay nõn nà. Nữ tử quay lưng với màn đêm huyền ảo ồn ã bên ngoài bờ tường cung điện, mặt hướng về phiến gạch màu trắng không hoa văn trơn trợt. Men theo ánh nến mờ tỏ, dung nhan tuyệt mỹ như được thần linh chạm khắc chậm rãi phơi bày. Những lọn tóc đen nhánh rũ dài hai bên vai, vẫn vút hàng lông mày thanh mảnh. Mí mắt phượng thủy chung khép chặt, chỉ để lộ bờ mi dày rợp đen như cánh bướm. Một chóp mũi nhỏ nhắn kiêu sa, một cánh môi hoa anh đào gợi cảm.

Nàng chỉ lặng lẽ ngồi đó, không động đậy, hai mắt nhắm nghiền. Không biết đã ngủ hay vẫn còn đang thức, dường như không biết đã có người nhìn mình thật lâu.

“Thật đẹp... là thiếp của hoàng tử sao?”

Đứng gần đó, một cung nữ tay ôm thùng đồ, hai mắt tỏa sáng cảm khái cất giọng.

Đi cùng nàng, một cung nữ có vẻ lớn tuổi nghe xong thì suýt trượt chân té ngã:

“Ăn nói bậy bạ! Hoàng tử của chúng ta là Hoàng trưởng tử của bộ hạ, là Vương tương lai của Hitato. Nữ nhân bên cạnh người ắt phải đều là gia thế trong sạch, tài sắc song thu. Hạng nữ nhân như ả ta, lấy tư cách gì dám mơ tưởng tèo cao?!”

Cung nữ ban đầu, Hana nuốt nước bọt.

Cô vào cung làm cung nữ giặt là đã tròn năm năm, ngày ngày giặt đồ đi ngang qua cửa cung của Hoàng tử, đều trông thấy cô gái kia ngồi đó. Ngày này qua ngày khác, mặc kệ ngày đông gió rét, hay xuân phong ấm áp, cô gái kia đều không thay đổi ngồi ở đó, không nói không cười, hai mắt nhắm nghiền, trong tay là một đóa sen chưa nở đã tàn. Hôm nay lại đi ngang, chẳng qua không kiềm được lòng buột miệng cảm khái thôi. Tổng quản cũng không nên độc miệng vậy chứ, cô gái kia rốt cuộc là ai?

“Ra về thanh cao cái gì, chẳng qua cũng chỉ là một ả tù binh bị hoàng tử bắt về từ Ai Cập. Hừ hừ, ra về cao quý, ả tưởng mình vẫn còn là công chúa hay Nữ vương sao.”

Bà tổng quản già vừa nói vừa quắc mắt liếc ngang liếc dọc, mồ thừa rung cả lên.

Hana im lặng, thì ra là tù binh từ Ai Cập...

Đột nhiên, một cánh tay thon dài hữu lực đặt lên vai bà tổng quản già. Mặc dù đang thao thao bất tuyệt nhưng bà vẫn cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo từ sau gáy chạy dọc tới, khiến bà giật thót mình.

Tổng quản già quay đầu thì thấy gương mặt hết tranh vẽ, như thơ như họa của Izumin lù lù trước mắt. Bà vỗ ngực, vội xoay người, quỳ xuống dập đầu hành lễ:

“Hoàng tử! Già xin thỉnh an hoàng tử!”

Hana cũng mắt vĩa, vội quỳ theo.

Izumin mơ hồ gật nhẹ, môi không động, nhưng thanh âm lại nghe rất rõ ràng:

“Lúc này những lời tổng quản nói, ta có nghe rồi, ngẫm kĩ thấy cũng khá đúng.”

“Hoàng, hoàng tử...” Tổng quản già giật nảy, nhìn về phía nữ nhân ngồi yên như pho tượng, rồi đưa mắt trông Izumin:

“Hoàng tử, già biết sai rồi! Hoàng tử!”

Izumin chấp hai tay sau lưng, bạc môi hờ hững khêu lên, không nghe ra cảm xúc:

“Đến thần điện, tự nhận tội với thần linh. Sau đó... hình hình bản án Thập lục số.”

Hana và bà tổng quản chết điếng.

Hình phạt Thập lục số, hình phạt số hiệu mười sáu. Tứ chi và cổ bị cột dây, dây gấp lạnh sẽ co lại, gấp hạn sẽ giãn ra. Nay tiết trời lạnh giá, chỉ có con đường chết!

Tổng quản già kinh hoàng, nỗi sợ hãi từ đáy lòng nháy mắt trào dâng, khóc lóc lết tới dưới chân Izumin, nắm góc áo hắn:

“Hoàng tử! Tiểu nhân biết sai! Xin hoàng tử tha tội chết! Từ nay tiểu nhân sẽ giữ mồm giữ miệng! Xin hoàng tử tha tội!!!”

Izumin cup mí mắt, trước sau vẫn là bộ mặt không nhìn ra cảm xúc lạnh như băng:

“Tự đi, hay muốn ta giúp ngươi.”

Thanh âm trầm thấp từ tính, giọng điệu nhẹ nhàng, khẽ khàng thốt ra như đang nhận xét rằng thời tiết rất đẹp, chứ không phải đang xử chết một sinh mạng vậy.

Bà tổng quản tròn trắng mắt, ngất xỉu.

Izumin không màng đưa mắt nhìn tới, ra hiệu với hai thị vệ sau lưng. Sau khi tổng quản già bị khiêng đi khuất mắt, đôi mắt hoa đào mới nhìn về phía cung nữ Hana:

“Đi gọi nàng một tiếng, nói đến giờ rồi.”

Hana không dám thở mạnh: “Nô, nô, nô tỳ đi sao ạ?!” Người trước mắt cô bề ngoài anh thần tuấn lãng đãng thanh nhã, tuyệt đối là tình lang trong mộng của bao thiếu nữ ở Hitato. Nhưng một khắc đi qua, người này liền một câu nhẹ nhàng tước đi sinh mạng của một người. Hơn nữa tổng quản còn từng là vú nuôi của người lúc thơ ấu, vậy mà người lại có thể...

“Ngươi cứ đi đi.” Izumin giương mi, nhướng mắt lên, phức tạp nhìn về thân ảnh nọ: “Năm đó ta hiểu lầm, chưa làm rõ có sự liên vì Mitamun gây ra bao sóng gió, làm lỡ nhân duyên của nàng. Hại nàng mười chín năm tình si tan thành mây khói. Nàng hẳn... không muốn nói với ta đâu.”

“Dạ...” Hoàng trưởng tử đã có lời, Hana không dám cãi lại. Cô chần chừ trong chốc lát, lại hỏi rằng: “Nên... nên xưng hô với người đó như thế nào cho phải ạ?”

Dường như Izumin đã ngăn người, chốc lát sau mới thấp giọng trả lời:

“Ngươi cứ gọi nàng một tiếng Nữ vương, ai cũng gọi như thế, nàng sẽ trả lời thôi.”

Hana không tiện do dự nữa, bèn dứt khoát tiến về phía nữ nhân nọ. Vừa đi vừa nhớ lúc còn nhỏ, mẫu thân thường kể cô nghe một câu chuyện. Truyền thuyết kể rằng Vương năm xưa lập nên đế quốc Hitato có một vị Vương phi. Vương phi giúp đỡ nhà vua rất nhiều, từ quân sự tới triều chánh. Sau khi Hitato thống nhất lãnh thổ, Vương mới biết hóa ra Vương phi là người nhà trời. Vương phi đã hoàn thành xong nhiệm vụ, phải trở lại chốn cũ. Ngày Vương phi mất, Vương khóc nhiều lắm. Sau đó lâm bệnh nặng, dần dần một chỗ như người mất hồn. Mấy chục năm sau, Vương nghe có tiếng người gọi tên tự mình, tâm trí liền hồi phục minh mẫn. Thời gian sau truyền ra tin Vương băng hà. Người ta đồn nhau, là Vương phi đến đón Vương đi cùng.

Nên vào giây phút này, chẳng hiểu sao Hana lại cảm thấy rằng, nữ nhân xinh đẹp đang ngồi đó giống như Vương. Đường như chỉ cần gọi nàng tỉnh thức, thì bờ tường kia sẽ không thể níu nàng lại được nữa.

Hana từng bước bước lại gần, song nữ nhân kia lại chẳng hề hay biết. Nàng vẫn ngồi nghiêm, mặt hướng về phiến gạch hoa trắng vô hồn, hai mắt nhắm nghiền. Hơi xoay đầu, hoàng trưởng tử Izumin đang chăm chú nhìn về phía này, thần sắc phức tạp xen lẫn chờ mong. Sau gáy Hana tức khắc xuất hiện giọt mồ hôi to mọng.

Cô hắng giọng, lấy hết dũng khí vươn tay vỗ nhẹ bờ vai nữ nhân tóc đen:

“Nữ vương bệ hạ, hoàng tử có lời nhờ nô tỳ nhắn hộ. Ngài ấy nói rằng thời gian đã tới, mời Nữ vương đi giá một chuyến.”

... Nữ nhân không nhúc nhích, nhịp thở ôn tồn đều đặn, hệt như không nghe thấy.

Hoàng trưởng tử nhíu nhíu mày, tấm lưng Hana ướt nhẹp một mảng. Lại tiến gần hơn, ghé vào vành tai nữ tử, nói:

“Nữ vương bệ hạ, hoàng tử Izumin nói...”

“Nghe rồi, ta có điếc đâu.”

Dứt lời, Hana tức thì sững người. Nữ nhân luôn ngồi tro ra như vật chết thì ra biết nói chuyện, còn là nói chuyện với cô nữa! Đây là cảm giác gì? Thật hạnh phúc!

Thanh âm của vị Nữ vương này rất trong, rất khẽ, nghe hao hao một con gió thoảng đầu thu, diu diu lướt qua đáy lòng. Tiếp đó, nàng cử động, thân thể

nghư ngồi một chỗ quá lâu mà hơi tê. Nhức nhích bả vai một lúc, rồi mở mắt ra thật chậm...

Khoảnh khắc liếc nhìn Hana - cô cung nữ xém chút không nhận được kinh hô.

Đôi mắt ấy rất trong, rất sáng.

Tròng mắt ấy trắng đen phân minh hữu thần, giống như hắc cầm thạch, sâu thẳm hơn hồ nước mùa thu. Lông mày khẽ nhướng lên, dường như ẩn chứa nét cười băng quơ, mà cũng như chất chứa ngàn nỗi ưu sầu. Thế nhưng chỉ trong một cái chớp mắt tiếp theo, tất cả liền biến mất.

Cung nữ Hana há hốc ngán người, trong lòng thâm nhủ: Không ngờ nhìn trực diện vị Nữ vương này lại có bộ dạng càng thêm ưa nhìn, càng thêm diễm lệ đến vậy... Chỉ tiếc, bất quá, cũng chỉ là một tù binh...

Nữ tử lười nhác đuổi người, che miệng ngáp một hơi, nâng mí mắt nặng trĩu: “Ta chưa từng thấy ngươi, ngươi là?”

“Thưa, nô tỳ tên gọi Hana, làm cung nữ giặt là tại hoàng cung đã được năm năm.”

Đáy mắt nữ tử thoáng giật mình, bấm ngón tay tính toán, cười rằng: “Không ngờ mới chớp mắt một lúc, mà đã qua mười năm.”

Hana len lén trợn mắt, thật sự thời gian qua là ngủ? Còn chớp mắt hết mười năm?

Lời nàng lẩm bẩm tuy nhỏ, nhưng toàn bộ vẫn không sót rơi vào tai Izumin.

Mây kiếm chau lại.

Đoạn, nàng thông thả vịn lan can mà đứng dậy, phui đi bụi đất vốn không hề tồn tại trên người. Áo choàng phiêu bồng quét qua, trên tay Hana liền tồn tại một đóa sen trắng. Một đóa sen chưa nở đã tàn.

“Thay cho ta đóa khác.”

Quay người lại, thấy Izumin đứng cách đó không xa, nàng cũng không sững sốt, chỉ chỉnh lại mép váy, cúi chào qua loa:

“Vương tử Izumin, cũng gần hơn mười năm rồi ta và ngài chưa gặp mặt nhỉ?”

Izumin sững sờ. Tuy bộ dạng hần vẫn khô khan cứng nhắc như cũ, song cung nữ Hana cảm thấy dường như hoàng trưởng tử vừa thoáng ngán người. Izumin nói:

“Ta ngày ngày sáng thức dậy, tối trở về đều bước qua cửa cung mình, không ngày nào là không trông thấy Nữ vương. Chỉ là trong mười năm qua, Nữ vương chưa một lần quay đầu liếc mắt nhìn ta mà thôi.”

Nữ tử chớp mắt, rồi đột nhiên cười rộ lên, để lộ lúm đồng tiền: “Sao trong câu nói của Vương tử ta nghe có vụ oán hờn thế nhỉ?”

Izumin hơi cúi đầu, lọc tóc bạch kim óng ánh sắc bạc rũ xuống, trượt qua cằm, che đi con ngươi màu trà đậm nét u buồn:

“Không dám, ta nào có hờn giận.”

Nữ tử nghiêng đầu, mặt mày ửng đỏ: “Nói cứ như ta đã gây nghiệt gì với ngài.”

.....

Bầu không khí lặng đi một thoáng, Hana nghe lời nàng mà đỏ mặt hời hợt, nhìn trái nhìn phải, đánh bạo lên tiếng: “Nữ vương, hoàng tử là chủ tử của chúng ta.”

Ý tứ, cũng là chủ tử mới của “Nữ vương”.

Nụ cười bên môi nữ tử cứng lại, hóa vào hư vô. Bầu không khí lại lần hai lặng đi.

Lần này, là Izumin lên tiếng phá vỡ.

“Không sao, ta không để tâm.”

Im lặng một chút, khóe mắt phượng liếc Izumin, nói: “Izumin, ngài không nên có oán hờn. Cũng tuyệt không có quyền oán hờn. Oán hờn là để cho người tốt trút bực tức, còn ngài... đâu phải người tốt.”

Mấy tiếng cuối cùng của nàng vang lên rất thấp, sau cùng hóa thành một nụ cười băng quơ treo trên khóe môi mỏng.

Nàng chà xát hai lòng bàn tay vào nhau để ủ ấm, lời ngọc buông ra tao nhã tựa thủy tinh lưu ly, lại nhuốm chút độc dược anh túc, nhìn Izumin: “Không nhắc thì ta cũng quên khuấy mất. Năm đó vương tử Izumin uy vũ lắm, chiến thần lừng lẫy đánh đầu thắng đó của Hitaito nể mặt ta ghê lắm, tay cầm trường kiếm, tại Hàm Sư Tử tuyên bố sẽ rửa nợ mới hận cũ. Vì hận cũ vương muội Mitamun một kiếm chặt đứt gân tay, phé tay trái ta. Vì nợ mới Carol

đóng ấn nô lệ lên bắp đùi ta. Sau đó ta liền bị ngài dụ dỗ mời về nước làm quốc khách. Làm khách làm khách, nhanh như vậy đã hơn mười năm. Thật tương niệm.”

Sắc mặt Izumin theo lời nàng khó coi dần, mày kiếm đề xuống ả nhử tức giận.

Năm đó Ai Cập và Hitaito giao chiến, chín vạn quân Ai Cập và chín vạn quân Hitaito đánh đến lưỡng bại câu thương. Vào ngày cuối cùng, Carol từ đâu không biết xông ra la ngừng chiến. Ai ngờ binh đao loạn lạc, đao kiếm không có mắt. Cũng không biết là do bên nào, một mũi tên nhắm thẳng ngay lồng ngực Cô gái sông Nile. Thiếu nữ tóc hoàng kim tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, Ai Cập sĩ khí giảm xuống không còn một mống, cuối cùng không trụ nổi. Hitaito thừa thắng xông lên, bên bờ Orentes bắt sống được Pharaoh Ai Cập. Vốn muốn đem đầu hắn về làm chiến lợi phẩm và tế vong linh vương muội Mitamun đã chết mất xác ở Ai Cập. Không ngờ ngay giây phút đó, Carol vì cứu Menfuisur, nói ra sự thật về cái chết của Mitamun. Kì thực người giết Mitamun, là Nữ vương Asisur của Ai Cập. Menfuisur nghe xong, lập tức rạch rõ ranh giới, nói quá dối thất vọng. Asisur kể từ giờ phút này không còn là người của hoàng thất Ai Cập, lập tức gạch bỏ tên khỏi tông tự hoàng gia, hủy bỏ tư cách công chúa. Khi ấy hắn giận lắm, vốn hắn biết được tin tức nội bộ của Ai Cập là do nàng ta trao đổi để lấy đi tính mạng Carol. Vì đại cuộc, hắn giả vờ đồng ý. Không ngờ, chính nữ nhân này đầu sỏ tất thảy. Lừa thần dối quỷ, gạt cả thiên hạ.

Nhưng có ai ngờ...

Năm ấy Mitamun vốn chưa chết, con bé bị giam dưới địa lao bên dưới cung điện Hạ Ai Cập. Người bị thiêu sống, là thể thân.

Nữ vương Asisur, có ai ngờ... Trăm lời đồn ác, thì ra lại là miệng cứng lòng mềm..

Hắn thừa nhận, là hắn bị che mờ lí trí..

Nên mười năm nay, hắn đã gắng hết sức bù đắp. Nàng ta không thể trở về quê hương được nữa, hắn liền để nàng trong tâm cung của mình, yêu chiều hết mực.

Có ai ngờ, nàng ta ra vẫn còn hận hắn...

“Làm người tốt thế, chẳng trách ban này không dám nói chuyện với ta.” Nữ tử tay trái buông thông, tay phải xoa cảm đảm chiều: “Để xem nào, lúc này hình như vương tử nói thời gian đã tới, bảo ta đi. Ừm, nô lệ thì phải ở Nô Lệ Cốc. Cũng phải thôi, ta thân là nô lệ, mặt dày ở trong cung lâu như vậy, vương tử đến ngày hôm nay mới đuổi đi, quả thật nhân từ rồi.”

Izumin rút cuộc không nhịn nổi, ra hiệu cung nữ Hana và các ám vệ đồng loạt lui.

Tiến đến chế trụ cỏ tay phải của nữ tử, khuôn mặt băng son lần đầu hé ra biểu tình tức giận. Giọng cũng trầm hẳn đi:

“... Asisur.”

Không một lời vô nghĩa, chỉ gọi tên nàng.

Nữ tử toàn thân đầm đen lựa mông, cũng chính là Nữ vương Asisur tâm như rắn rết trong lời bàn tán của thiên hạ nhiều năm nay. Ngẩng đầu mặt đối mặt với Izumin, nhìn thẳng vào mắt hắn, con ngươi đen tràn ngập bi ai và tự giấu nồng đượm.

Nổi bi ai và tự giấu trong đáy mắt nàng, như lưỡi dao bén nhọn cứa vào trái tim Izumin. Đau, thật đau. Một nỗi đau không rõ nguồn gốc, không rõ tại sao.

Cũng không biết là tự khi nào, là mười năm trước bên Hâm Sư Tử nhìn nữ nhân tay chân đầm máu nở nụ cười bi ai, hay mười năm sau cũng là nữ nhân đó nở nụ cười tự cho bản thân đã thấu hết hồng trần.

Không biết, không rõ.

Là bắt đầu tự khi nào, trong tâm trí hắn luôn tràn ngập hình ảnh của nữ nhân này.

Nàng khóc, nàng cười.

Nàng làm nũng, nàng nói dối.

Nàng điên cuồng tương tư một người, nàng lại điên cuồng hận một người.

Mỗi khi nàng nở nụ cười, dù là nụ cười từ chân tâm hay giả dối vờ vĩnh, hắn cũng bất giác cảm thấy vui lây. Mỗi khi nàng ngồi một góc bên bờ tường ngăn người nhìn đóa sen trắng chưa nở đã tàn trong tay mà rơi lệ thành dòng, hắn cũng sẽ bất tri bất giác mà đau nhói trong tim..

“Xin lỗi.”

Trường bào trắng thuần bay bay trong gió, dung mạo tuấn mỹ một mảng u mê.

“Nếu nàng muốn rời đi, ta sẽ đưa nàng về lại Ai Cập. Ta nhớ nàng đã từng nói, Ai Cập, dù thế nào vẫn muốn về lại một lần.”

Dứt lời toàn thân chợt cứng ngắc.

... Nàng... sẽ đồng ý sao?

Sẽ rời khỏi Hitaito... rời khỏi hấn sao?

Một cơn gió nhẹ thổi qua, đem những bông tuyết lạnh như băng dán vào gò má Asisur.

Con người đen thoảng co rút.

Izumin vừa nói gì? Thả? Hấn sẽ trả nàng về lại Ai Cập sao? Hấn... sẽ làm vậy sao?

Trái tim mơ hồ âm ỉ đau.

Vì sao, lại có chút không muốn...

Về lại Ai Cập, về lại quê hương, về với mẹ hiền sông Nile là ước mơ của nàng. Mười năm nay, chưa bao giờ thôi từ bỏ ước mơ.

Nhưng... vì sao nghe thấy lại không vui?

Hít thở sâu, Asisur cắn cắn cánh môi, hơi run rẩy: “Người, nói thật... chứ... um...”

Ai ngờ chưa kịp dứt câu, bờ môi đã bị Izumin phủ lấy. Hấn mạnh mẽ kéo nàng vào lòng, ôm thật chặt, hôn thật sâu.

Hấn không muốn nghe câu trả lời. Ích kỉ cũng được, không để tâm cảm xúc của nàng cũng được. Hấn chỉ biết, nếu hôm nay để nàng rời đi, thì đây sẽ là quyết định đáng hối tiếc nhất trong cả đời hấn.

Triền miên, cắn nhẹ bờ môi hoa anh đào mềm mại. Chiếc lưỡi khéo léo cạy mở khớp hàm, phá vỡ phòng tuyến cuối cùng. Nhân cơ hội xâm nhập vào bên trong khoang miệng nhỏ nhắn, tham lam nuốt lấy hết tinh tế mật ngọt. Mút, cắn, lại mút.

Mạnh mẽ chiếm đoạt, đánh dấu.

Đến khi cảm giác thân thể mỹ miều trong lòng đã mềm nhũn, hấn mới quyến luyến mà rời bỏ bờ môi mềm mướt như nước kia.

Asisur thiếu khí, yếu ớt dựa vào Izumin:

“Người...”

Izumin nghiêng răng, không để nàng nói hết, lần nữa phủ lấy đôi môi hồng nhuận.

Hấn đã không muốn nghe, mà cứ đòi nói.

Đầu óc Asisur bị người trước mặt hôn đến choáng váng hoa mắt. Nam nhân này thoát nhìn hào hoa phong nhã, nhưng sao hành động lại như một tên lưu manh. Có miệng không nói, hà cớ gì phải làm vậy?

Nàng dùng hết khí lực còn sót lại, tức tối hạ khớp hàm, nhắm đầu lưỡi Izumin mà ra tay. May mà Izumin thân thủ nhanh nhẹn, lập tức đem đầu lưỡi thoát ra.

Đôi mắt hoa đào khó tin nhìn nàng.

Nữ tử cũng không yếu thế nghiêng răng.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng vẫn là nam nhân cười khổ giờ cờ trắng chào thua.

Mười năm nay, chưa bao giờ hấn thắng được nữ tử này. Đơn giản vì, nàng sẽ không bao giờ chịu cam tâm đầu hàng.

“Nàng được lắm”

... Nhưng ngược lại, Asisur không cười nổi.

“Izumin, đế vương thường tình, lòng quân khó dò...” Nhường đuôi mày phượng thanh mảnh, đôi con ngươi đen huyền ẩn ẩn nét khó sở khó nói: “Người hà tất...”

Không khí im lìm một lát, nam tử bạch y trắng thuần xoay người, đưa lưng về phía nàng. Âm giọng không nghe ra buồn vui:

“Nếu đã biết đế vương thường tình, lòng quân khó dò... Đã biết, sao còn cố chấp?”

Hàng mi dày run lên: “Vì ta yêu y...”

“Nhưng y không yêu nàng...”

“Minh ta yêu y là được!”

“Ta mới là người yêu nàng!”

Izumin lạnh lùng cắt ngang, con ngươi màu trà nhìn xoáy thẳng vào mắt Asisur.

Nàng khó khăn bật cười, khó khăn nặn ra tia cười mỉa mai: “Vương tử, ta thấy dường như ngài chưa già đã lắm. Người ngài yêu, là nữ nhân tên gọi Carol Rido.”

Đáy mắt hoa đào thoáng âm đạm mắt mát.

Quả thật... khi xưa hắn cũng như nàng.

Cũng điên cuồng si một người, điên cuồng đuổi theo một người. Đến nỗi bất chấp tôn nghiêm, thể diện. Nhưng, khi cùng nàng sớm chiều gặp gỡ rồi, hắn mới chợt nhận ra. Hắn nói nàng si quá si, làm tình si đến gốc ghếch đại khờ. Ai ngờ là chính hắn sai, ngay cả chữ người si cũng sai.

Carol Rido, nói trắng ra cũng chỉ là một nữ hài tử tuổi đời còn nhỏ. Hắn ngoại trừ biết cô ấy ngoại nhân tóc vàng mắt xanh, tinh thông kim cổ, còn biết được cái gì nữa?

Yêu, là thấu hiểu đối phương, biết đối phương thật sự cần gì. Hắn lại ba lần bốn lượt cưỡng ép bắt cóc Carol, đẩy đầu phải là yêu. Nhưng đối với Asisur thì lại khác...

Hắn biết, nàng thích ngắm mặt trời mọc, khi nhìn những ánh dương quang đầu tiên trong ngày chiếu rọi xuống nhân gian, nàng sẽ cười, một nụ cười ngây ngô. Hắn biết, nàng không thích trông thấy hoàng hôn, mỗi khi hoàng hôn buông xuống, trong ánh tà dương đỏ rực, nàng sẽ nhìn đóa sen trắng chưa nở đã tàn trong lòng bàn tay mà bi ai rơi lệ. Nàng nhớ nhà, nhớ quê hương đất mẹ. Nhớ cả một người vốn như ánh dương quang giờ đã xé tà thuộc về mảnh đất Ai Cập màu mỡ kia. Hắn biết, dù nàng chưa từng nói ra miệng, nhưng Ai Cập, dù thế nào vẫn muốn về lại một lần.

Hắn biết, biết chứ.

Biết rõ đằng khác nhưng lại không muốn giúp nàng thành toàn...

Đang trôi lơ lửng trong dòng hồi tưởng, nhưng giây sau đáy mắt hoa đào bất chợt bùng sáng: “Asisur, nàng là đang để tâm người ở trong lòng ta lúc này là ai?”

Mắt phượng ngẩn ngơ giây lát, rồi nhú nhú đầu lông mày: “Ta chưa từng nghĩ qua sẽ để tâm, cũng không có quyền đó.”

Izumin nào tin, nghiêng đầu nhìn nàng.

Asisur tránh ánh nhìn của hắn, cúi đầu thấp xuống. Nam tử tóc trắng lắc đầu, tiến sát đến gần nàng, ép nàng từng bước từng bước lùi về bờ tường. Làm như vô ý trượt chân, áp cơ thể Asisur dính sát vào mặt tường trơn lạnh như băng.

Chống hai tay lên, ghé vào vành tai nõn nà tựa bạch ngọc đã ửng đỏ một mảng:

“... Nàng lừa ai chứ?”

Asisur dùng bàn tay duy nhất còn hữu lực chống lên ngực Izumin, bất mãn nói:

“Thình vương tử hãy tự trọng.”

Izumin như không nghe thấy câu nói của nàng, đường nhìn rơi vào cánh tay trái đang buông thõng kia. Lòng ngực âm ỉ đau, dịu dàng vờn tay bao bọc lấy nó:

“Xin lỗi, ta hứa nhất định sẽ mời y sư giỏi nhất thiên hạ đến trị khỏi tay cho nàng.”

Asisur lần nữa ngẩn ngơ, nhìn Izumin.

Nam nhân anh tuấn hữu thần, diện mạo ưu mỹ. Trước mặt thế nhân luôn là khí chất đế vương lãnh ngạo như băng, đôi khi trước mặt nàng lại như vô tình giả ý để lộ cảm xúc nóng như lửa. Một đôi mắt hoa đào trời sinh đong đưa tình ý triền miên, con ngươi màu trà ngược lại luôn lộ vẻ lạnh lùng xa cách. Đôi mày kiếm sắc bén, sống mũi cao uy nghi, bạc môi mỏng để thính...

Rốt cuộc... thì hắn muốn gì?

Mười năm trước, là chính hắn phé đi tay trái của nàng. Mười năm sau, lại chính hắn dè dặt nâng niu, hứa sẽ trị khỏi cho nó.

Là hắn, là hắn năm đó tàn bạo đóng ấn kí nô lệ lên cơ thể nàng, tàn bạo bắt nàng tới Hitaito làm tù binh, bắt nàng điều phở từ cảng Hatusau vào tới tận

hoàng cung.

Là hấn, là hấn hại nàng mười chín năm tình si nháy mắt đều hóa thành mây khói.

Là hấn, là hấn.

Nhưng tại sao, mười năm nay, một chút cũng không nở oán hận. Là vì mỗi ngày nhìn thấy hấn sáng ra tới cửa cung, tôi đi bước về phòng đều quay đầu lại nhìn nàng một cái? Hay vì trong một cái quay đầu, thương tâm đều dâng lên trong đôi mắt hoa đào rồi lại biến mất không thấy?

Là tại sao, trong lúc lơ đãng, đã vô tình khắc ghi mọi hành động nhỏ nhất ấy vào trong tâm khảm. Ánh mắt hấn nhìn nàng, vốn từ hồi hận, lại biến thành đau lòng..

“Đều là lỗi của người...”

Nước mắt vốn đọng đầy trong hốc mắt, đến cùng vẫn không nhịn nổi mà trào ra.

Izumin thâm tình nhìn Asisur, khẽ khàng đưa tay lau đi giọt lệ mặn chát nơi khóe mắt nàng. Đưa tay vòng ra sau cái gáy xinh đẹp, kéo mặt nàng dính sát vào mặt hấn. Hai chóp mũi đụng phải nhau, cười:

“Là lỗi của ta, vì không chịu trông giữ kĩ trái tim, lại đã để nó thay đổi vì nàng...”

Asisur tức, vừa chùi nước mắt vừa cười.

Ngó nụ cười lần đầu tiên thật sự chắc chắn là từ chân tâm của nàng, con người màu trà càng thêm tiểu ý miên man:

“Ta yêu nàng, Asisur.”

Mắt phượng cong cong thành hình lưỡi khuyết: “Ân, quý ngài bạo lực Izumin.”

...

Trái tim con người, không là sắt đá nung hoài không chảy. Con người sẽ thay đổi, khẩu vị sẽ thay đổi, trái tim cũng vậy...

... Mười chín năm đôi bên mắc sai tở hồng, thêm mười năm ngoài đầu nhìn lại, cuối cùng đã có thể mắc đúng một lần...

~ TOÀN VĂN HOÀN ~

- End oneshot LỜI YÊU CỦA TRÁI TIM.

- Còm!

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Helia [2]

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Nghĩ lại, chuyện ấy chỉ là một sai lầm nhỏ trong nhiều năm tương tư trong mộng của ta. Còn nhớ rõ lần ấy là Helia mặt mốc mời khách, nói là có cái hay ho muốn cùng mọi người chia ngọt sẻ bùi. Quy mô không lớn, đa số khách mời là con cái quý tộc và con cái nhà quan thân ở Thebes, độ tuổi từ mười ba trở lên, nhìn chung giống như bạn bè cùng lứa lâu ngày tụ họp.

Ta khi đó vừa tròn mười ba, vừa đủ tiêu chuẩn tham dự. Menfuisur thì không may, mới mười một, còn thiếu tận hai mùa trăng rằm, thành ra chỉ có thể cô đơn đến phòng nghị sự nghe phụ vương và các đại thần luận chính, rõ tội. Tuy nhiên, đó không phải trọng điểm của ngọn nguồn sai lầm.

Đến phủ tướng quân, thì thấy mấy tiểu thư thiếu gia học cùng lớp chính trị, với đám thanh niên trai tráng hay chơi chung với Helia đã ở đấy rồi. Ta nói với Helia, có thứ gì hay ho mà đưa thiệp đãi tiệc rầm rộ thế? Helia ngoài dự đoán, không đáp, chỉ nhủ mày nhìn ta, nhìn như không được vui vẻ vì sự có mặt của ta, nhìn, nhìn gần nửa ngày rồi mới chịu hờ hững vỗ tay mấy cái.

Bạn Helia ngồi cạnh bàn ta, cười bảo: “Ồi chà, tướng quân sao lại mời công chúa tới đây?”

Ta hỏi: “Ta không thể tới?”

Cậu ta vội xua tay: “Công chúa hiểu lầm rồi, tiểu dân không có ý đó đâu ạ. Chỉ là tiết mục hôm nay hơi đặc biệt, các cô gái khác thì không sao, nhưng lo sẽ không hợp khẩu vị của người thôi.”

Chốc sau, mấy cô gái tóc vàng mắt xanh xinh đẹp, vận đồ khêu gợi thướt tha đi lên, người lắc eo, người lắc hông, bắt đầu nhún nhảy theo điệu nhạc réo rắt.

Điệu nhảy không giống với ca vũ cung đình, hờ hững, mà là vũ nữ từ dân gian. Ngực trần, lộ hông, váy xẻ cao, vén tới vén lui, nặc như không mặc, thiếu điều muốn cới hết ra. Đám thiếu gia công tử toàn thanh niên trai trắng đương độ sung mãn, mắt cứ chết dí vào, mê muội không thôi.

Ta không khỏi cảm thán, bọn người này lúc thường bị gia đình quản nghiêm quá, hay là do vũ cơ của cung đình chưa đủ cho họ no mắt, kiến thức thật nông cạn.

Helia nhìn ta với ánh mắt 'quả nhiên', nói:

“Điện hạ đã hiểu vì sao các bạn ta nhìn người với ánh mắt kì lạ rồi chứ. Vốn ta chỉ định đưa thiếp cho đúng lễ nghi, không nghĩ điện hạ sẽ tới. Bởi bình thường khi ta gửi thiếp tới, có lần nào người nhận thiếp mà chịu đi đâu, toàn trả lời cho có lệ.”

Ta che miệng cười khách sáo: “Tướng quân thật chẳng khác gì con sâu trong bụng ta.”

Phải, quả thật tiết mục hôm nay không hợp nhãn ta. Cả Ai Cập đều biết công chúa Asisur không thích màu vàng, phạm bất kì thứ gì liên quan đến hoàng kim đều bài xích. Lại biết công chúa không thích chốn đông người, theo sử kí ghi chép, một năm chỉ tham gia nhiều nhất một bữa tiệc.

May mà cậu bạn Helia còn biết hiếu kính bề trên, hô người dẫn vài thiếu niên thanh tú lên châm rượu cho ta, tiếc rằng phần lớn còn nhỏ tuổi, đều là nô lệ mới được phủ tướng quân mua về năm ngoái. Ta không thích dạng bầy, tám tuổi, miệng còn hôi sữa, nội bồi ta nói chuyện cũng ú ớ ngớ ngẩn, loại lớn hẳn hoặc già dặn như Helia hợp khẩu vị của ta hơn. Trong đám thị đồng chỉ có một người hơi chừng tuổi, cỡ mười mười một, mi thanh mục tú, miễn cưỡng hợp ý. Ta kéo nhóc ngồi xuống một hồi, mấy cô vũ cơ dân gian cứ lắc qua lắc lại, mặt hoa da phấn nồng nặc khiến ta văng cả đầu. Bèn dứt khoát đi ra ngoài hoa viên thanh tịnh để uống rượu. Để nhóc thị đồng quạt mát, trong hoàng hôn đỏ rực, nắng chiều ấm áp, uống vài chén xong thấy hơi ngấm men rồi, bèn chộp mắt chốc lát.

Trong lúc mê man, nghe bên tai loáng thoáng có người gọi, Asisur điện hạ Asisur điện hạ. Vừa nghe là biết Helia, mặc kệ, lèm bèm rồi ngủ tiếp. lát sau, bên tai lại lần hai loáng thoáng có tiếng người gọi, công chúa ời công chúa điện hạ ời. Âm thanh nhỏ nhẹ chui vào tai khiến lòng ta ngứa ngáy, nghĩ là là nhóc thị đồng gọi, bèn nhấc tay lên, tóm lấy áo người bên cạnh, kéo vào lòng, ôm hôn một cái.

Kế đó có tiếng ai đó a lên cách đây không xa: “Nguy rồi! Công chúa ôm nhầm người.”

Ta mở mắt mới hay mình nhầm to, người bị ta ôm trong ngực hóa ra là Helia.

Cho dù ta mặt dày đến mấy cũng phải nóng lên, may mà Helia ứng phó được, chậm rãi đứng dậy cười nói: “Asisur điện hạ ngủ mê, nhầm tôi với vị mỹ nhân nào đấy?”

Ta thiếu điều muốn tìm cái hố để chui xuống: “Xin, xin lỗi! Ta, ta không cố ý!”

Helia nhoen miệng cười, giúp ta vuốt lại tóc tai vì ngủ mà hơi rối cho phẳng phiu:

“... Không sao không sao, tại tôi đứng quá gần mà thôi.” (TG: Không sao, thím đang mở cở trong bụng chứ giề =_=)

Đám bạn hán đứng bên hồ kẻ vẽ tay bộp bộp, kẻ thì huýt sáo: “Lần sau công chúa kéo người nhớ mở mắt ra hăng kéo nha.”

Người ta hay nói vật hợp theo loài, bản thân Helia vốn là một cái loa, cho nên dẫn đến bằng hữu của hán cũng là một nhóm những cái loa. Chuyện này bị một nhóm những cái loa trông thấy, chắc chắn đã bị mang ra làm trò cười với không ít người. Nhớ lại khoảng thời gian khi đó, ngay cả ánh mắt Menfuisur nhìn ta cũng có vấn đề, hẳn cũng biết vụ này nên mới nói những câu như trưa nay.

Helia chậm rãi nói: “Mỗi khi nhắc đến chuyện đó, ta còn phải cảm ơn Asisur điện hạ đã cất nhắc một câu.”

Ta khụ một tiếng, nâng chén uống trà.

Helia đứng ngắm hoa, lại nói: “À mà sau khi ôm nhầm người thì tiếp đó sao nhỉ?”

Tay ta chững lại, hạ chén xuống.

Không khí bỗng chốc im lặng.

Tựa như có thể nghe được tiếng gió đang huu huu thổi, lướt qua vành tai.

“... Có những chuyện, đã qua rồi thì đừng nhắc lại làm gì.”

Thanh niên tóc nâu khẽ cười, vuốt tóc óng ả thả ngang hông phát phơ theo gió.

“Nhưng... nếu tôi cứ muốn nhắc lại thì sao?”

Ta nhướn mắt lên, và nhìn xem.

Vâng, vẫn là tướng quân Helia trụ thần rường cột của nước nhà. Con trai cả của nguyên lão tam triều Imhotep, thanh niên tóc nâu đương độ xuân phong đắc ý đường đời viên mãn, tuần nhan thanh tao luôn nở ra nụ cười còn muốn tươi hơn bông mới hái. Vâng, vẫn là khuôn mặt nhiều năm không ngày nào là không trông thấy. Nhưng... vì sao một ngày rồi lại một ngày... lại càng khiến người ta gai mắt...

Ngày đã ức khỏi bàn, đêm càng tuyệt không muốn mơ thấy. Vốn nụ cười tựa tiểu phi tiểu, cột nhà, hững hờ mà lại toát ra lực hấp dẫn kì lạ. Vốn nụ cười năm đó thu hút sự chú ý của ta, bất chấp từ bỏ bao nhân tuyến tuyệt vời để chọn hẳn làm quân sư. Lạnh mà không quá lạnh, nóng mà không quá nóng, kiểu không quan tâm, kiểu ông đây rất bất cần đời. Rõ vẫn leo lắt bên khóe môi mỏng kia, nhưng vì sao... vì duyên cớ gì... mà giờ xem bị ối tới vậy!

Chưa đợi ta kịp ghét bỏ xong, kẻ đang sắp sửa bị ta ghim mặt đã cả lợ phất lợ bước tới. Đặt ly rượu xuống bàn đá bên cạnh, chậm rãi sắp tới gần ta, canh ngay đỉnh đầu ta, cúi đầu thấp xuống ba phân. Đoạn, dùng cái tư thế mà hẳn cho là nhã nhặn nhất, phong độ lịch lãm, phù hợp với khí chất phong tình vạn chủng của hẳn nhất, “không hề” cưỡng ép ta nhất, một tay chế trụ hai cổ tay ta. Mắt chim ưng neoh lại, thanh âm trầm thấp luẩn quẩn:

“Điện hạ sao vậy, muốn quên rồi à?”

Khô, con nhà có gia giáo cơ đấy. Trưởng nam của cây cột trụ sừng sững giữa dòng nước đục ngầu, cục vàng trong tay của cái người luôn mặc định ta là tai họa, tìm cách gả ta đi để giúp Menfuisur chiếm Hạ Ai Cập, nguyên lão tam triều Imhotep cơ đấy.

Vâng, là CON TRAI LÃO GIÀ IMHOTEP đấy!

“Tướng quân có gì từ từ nói, chưa gì...”

Thâm tâm đã nhen nhóm lửa, ngoài mặt ta vẫn cố giữ vững vẻ dịu dàng. Ngờ đâu Helia nhếch mép, vẫn không nói lỏng tay:

“Tôi chỉ sợ điện hạ chưa già đã lẩn, tốt bụng nhắc tí thôi. Điện hạ đừng giận nhé.”

Né người còn không kịp, giận tổ hại phổi...

Thế là bản điện hạ trong tình huống cực-kì-không-muốn buộc phải nhớ lại chuyện xưa, à không, gọi là nhục xưa mới phải...

Tiếp tục hồi tưởng vụ hôn nhảm...

Sau khi đám đồng bạn Helia hí hí há há hớ hớ ôm bụng cười nắc nẻ gần nửa ngày trời xong, sau khi ta đã máu nóng suýt dồn lên não tận ba lần xong, chuyện công chúa Asisur nhân cơ hội say xỉn ăn đậu hũ con nhà người ta mới chịu dịu xuống tí tí.

Mặc dù biết chuyện này sẽ chẳng chấm dứt dễ vậy, mà sẽ còn được cải biên thành nhiều phiên bản khác. Nhưng đành kệ, nhục nào thì cũng đã lỡ nhục, tránh được cái nhục trước mắt mới là quan trọng.

Không dám nhìn Helia, ta bước được bước không loạng choạng định hướng, đầu vì men say mà quay vòng vòng loạn xạ, ong ong hết cả. Xấu hổ quá, đường đường Trưởng công chúa, tới nhà thần tử chơi lát thôi mà đã say khướt. Mà vốn ta cũng đầu tính uống nhiều, do nhục quá nên thúc đẩy men hơn đó thôi. Với rượu nhà Helia ừ mạnh quá, mới nhấp ba chén chứ nhiều.

Cứ ngỡ sự tích nhục mặt của Asisur đến đây là kết thúc, đang định kiểm soát chuẩn về cung cho lệ. Ai ngờ vừa mắt nhắm mắt mở đi được ba bước, hai bả vai đã bị bàn tay ai ghì lại. Bàn tay ấy khung xương rõ ràng, thon dài hữu lực. Người trong quân doanh tay đều thô kệch, xấu xí, còn người này, hằng năm cầm bút, ngẫu nhiên cầm kiếm. Thật là năm ngoái vừa đánh thắng trận ở biên cương, là anh hùng vạn dân hân hoan hát ca đánh đuổi năm vạn giặc?

May là ai đó không nghe thấy lời cảm thán đầy không tin tưởng của ta, không có lên con tam bành. Chỉ là lực tay ai đó cũng thật mạnh, không hổ đại tướng quân nắm giữ đạo quân Orent của nước nhà.

Ta thẳm nghiền răng, hận.

Muốn lòi con mắt, mà vẫn chả thể thoát ra.

Giãy nhẹ...

Giãy thường..

Giãy mạnh...

Vận động nội lực vốn không có miếng nào từ bên trong, cộng thêm men rượu có sẵn trong người khiến nhiệt độ cơ thể chẳng mấy chốc nóng dần lên. Hai bên thái dương lăm lăm tẩm mồ hôi hột. Vất vả để xuống máu nóng đã sắp lên tới cuồng hống, ta thở sâu thật sâu, lấy tinh thần, quay đầu.

“Trống quân, có thể nào...”

Thế quái nào đập vào mắt lại là gương mặt lạnh tanh của Helia, làm câu “bỏ tay ra cho ta đi được không” của ta nghẹn lại.

“Điện hạ hình như say lắm rồi nhì?”

Helia ghé vào vành tai ta, khẽ phả một hơi.

“... Đâu, đâu có.”

Ta nuốt nước bọt, cổ họng tự nhiên khô khốc quá, nóng nóng nữa... Hơi thở của hắn làm ta thoáng nổi tảng da gà, lạnh.

Mới vừa rồi khi ta xin lỗi còn tươi chán.

Mà giờ đã như cha chết, chóng mặt thật.

Helia xoay hai vai ta lại hắn, để mặt ta và hắn đối diện nhau: “Để thần kiểm tra thử.”

Ngó bộ dạng lạnh lẽo âm u của hắn, hại ta đang say cũng giật thót tim. Hoàng quá, ta bèn gượng gạo bật cười, ha ha ha.

Bình thường dù Helia đang vui hay không vui, tâm trạng ngày mưa hay ngày nắng, chỉ cần ta mở miệng cười trước, thì hắn nhất định sẽ giả vờ cười theo. Lại vậy đây. Nhưng ta thì chả lạ, tính Helia vốn vậy. Cười bởi mà cũng bày đặt chọn thời điểm, ta ngày đó mà không cười thì y như rằng ngày hôm đó hắn cũng mặt lạnh lùng.

Nên thành ra mỗi khi lỡ chọc trúng huyết động kinh của Helia, ta đều... ha ha ha...

“Ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

Lần nào hắn cũng cười, chưa bao giờ khác.

... Ấy vậy mà hôm nay lại dờ chừng!

Helia mặt lạnh bẹo bẹo má ta, nhíu mày:

“Im mồm, cười tiếng nữa là rụng răng.”

Ta: “...” Láo, láo thật! Nhìn, nhìn Asisur!

Lại mặt lạnh bẹo bẹo má ta: “Điện hạ, còn nhớ năm đó hai ta hứa gì với nhau không?”

Ta: “...”

Nhớ, nhớ chứ. Nhớ như in, nào dám quên.

Phải biết Helia là một con người rất có quy tắc. Từ lúc hắn tuyên thệ mãi không phản bội ta dưới ánh mặt trời, hắn cũng đã giao trước, điện hạ không được vi phạm nguyên tắc của tôi. Không nhiều, ba cái.

Một, không rượu chè.

Hai, không gần nam sắc.

Ba, không nhớ nam sắc trong lòng.

Ba cái quy tắc nghe nhảm nhí và thừa thãi hết biết. Đồng thời cũng tàn nhẫn hết biết. Ai Cập ai cũng biết Trường công chúa Asisur thích uống rượu nho nhất, hầm ủ rượu trong hoàng cung cũng là Pharaoh vì nàng ban tặng. Vậy mà hắn nỡ cấm ta rượu chè. Tuy nhiên, vì quan hệ lâu dài đôi bên, thời gian sau sửa thành:

Một, không rượu chè bí tỉ.

Hai, không gần nam sắc.

Ba, không nghĩ không nhớ nam sắc.

Mặc dù hai điều sau vẫn vô duyên như cũ, nhưng cho phép uống rượu nên dĩ hòa vi quý. Chủ yếu hai bên đều hợp ý là chính.

Bây giờ hẳn hỏi ta nhớ không... này bản điện hạ hiện chính là đang rượu chè bí ti...

“Nhớ, thế nào. Tướng quân chả nhẽ muốn trừng phạt ta? Đừng chọc cười thế chứ.”

“Nhưng nếu thần là thực muốn chọc cười?”

Thì ta sẽ bấm vào người cho chó ăn...

“Tướng quân, nếu ngài thực muốn chọc cười. Thứ ta ăn ngay nói thẳng một câu, trò đùa này chẳng vui một chút nào hết.”

Đùa sao, cho rằng ta là ai. Cọp giấy? Đừng nghĩ ta đang say thì không làm gì được người. Đánh chết mấy con hổ vẫn dư sức!

Ngược lại, Helia nghe xong không hề tỏ ra cụt hứng. Không mấy may tức giận, cũng không có lên con tam bành. Mà chỉ là... ngọn lửa nơi đáy mắt chợt âm ỉ...

“Điện hạ, em rất ghét tôi, đúng chứ.”

Sao cơ?

“Rất yêu hấn, đúng chứ.”

Hấn? Ai cơ? Menfuisur ư?

“Trong bữa tiệc của tôi, hấn không đi được nên mất hứng. Lại gặp mấy nữ nhân tóc vàng đỏ, mất hứng lại thêm ức, nhì.”

Ức hay không liên quan gì nhà người? Với xưng tôi không phải lúc đang vui sao? Này không vui thì phải xưng thần chứ. Người xưng loạn vậy ta mò đâu đoán đây.

“Ta chẳng hiểu ngài muốn nói gì.”

“Tại sao tôi nay uống nhiều như vậy?”

“Thích.”

“Nhất túy giải thiên sầu, đang buồn hả?”

“Ồ, buồn đó, thì sao? Đồ lắm chuyện...”

Helia im lặng, xoay ta lại, áp vào góc tường, đè mạnh. Bả vai chợt truyền đến cảm giác nhói đau. Mũi hơi cay xè, ta bực:

“Helia, ngài nghĩ mình đang làm gì đó?”

Helia âm trầm như hàng lông mày, giữa trán gấp nếp bi ai hiếm thấy: “Còn tưởng em đã chịu coi hấn là đệ đệ, ai ngờ vẫn...”

Ta khó chịu quay đầu tránh ánh mắt hấn, nghĩ chắc ta say thật rồi. Lời hấn nói ta nghe mà chẳng thấm được câu nào là sao.

“Ta làm gì không phiền tướng quân quân.”

“Em...”

Hấn không đòi co nữa, bàn tay đang đặt trên bả vai lần mò xuống eo, khát khe siết chặt hơn. Hơi thở lạnh lẽo nặng nhọc phả vào cổ khiến toàn thân ta ngứa ngáy.

Một lát sau, vành tai cũng đau điếng. Bờ môi kia nhanh chóng chiếm cứ từng tấc, từng tấc. Cảm giác đó, kì lạ xao xuyến len lõi từng ngõ ngách trong cơ thể ta.

Ta lần hai cảm thấy mình say thật rồi, nhưng không phải vì rượu, mà vì nụ hôn của ai đó. Khẽ di chuyển từ môi, xuống cằm, rồi nhẹ nhàng mon trón xương quai xanh. Đầu óc quay cuồng, không thể phân biệt. Trong một thoáng, hình bóng năm xưa lại ùa về. Nằm trong vòng tay Menfuisur, hạnh phúc cùng y trong đêm tân hôn đẹp đẽ đó, đáng lí ra phải là ta...

Như phát giác ra sự lơ đãng không tập trung của ta, bờ môi lại bị ai đó không nương tình ngấu nghiến. Dịu dàng, điên cuồng lại trở nên kịch liệt: “Đang nghĩ tới ai đó, ngay cả lúc này cũng lơ đãng.”

“Ừm, dừng lại...”

“Không sao, ta sẽ thật nhẹ nhàng...”

“... Men... Menfuisur...”

Cánh tay đang ôm eo ta chợt cứng đờ. Ta ngược mặt lên, chỉ còn là mờ mờ ảo ảo. Giờ phút đó, ta cũng không thể phân biệt nổi người đang ôm ta là ai nữa. Chỉ biết hơi thở người đó ngày càng trở nên lạnh lẽo, bàn tay vốn còn chút hơi ấm cũng đột nhiên biến lạnh hơn băng đá. Rồi bàn tay mang theo hơi lạnh đó luồn ra sau lưng, kéo tấm váy đen lụa mỏng xuống, lộ ra tấm lưng nuột nà đơn bạc. Dồn dập mon tron da thịt tuyết trắng, từ từ ửng hồng từng mảng. Tim ta cũng đập bình bịch lên xuống theo từng hồi thăng thót, lạnh, lạnh quá.

Lòng ngực thoáng nhói đau.

Bàn tay Menfuisur không thể lạnh như vậy được. Xung quanh y lúc nào cũng ấm áp như mùa xuân, nụ cười đắc ý như hoa nở. Bướng bỉnh lại cuồng nhiệt hơn lửa.

Bờ môi y, bàn tay y, không lạnh thế này...

Từng nụ hôn ẩm ướt rơi đều đều trên nụ hoa nhỏ mang theo chuỗi cảm xúc dạt dào run rẩy, cảm giác tê dại tới nhức nhối.

Dưới thân truyền đến xúc cảm lạnh thấu xương, mơ màng nhìn xuống, dùng hết khí lực còn sót lại ngăn chặn bàn tay đó:

“Dừng... lại... ngay... lập... tức...”

“Dừng? Cũng được.”

Hơi thở quen thuộc luẩn quẩn bên vành tai, khe khẽ liếm láp, khiêu khích cắn nhẹ, khiến toàn thân ta yếu ớt run lên:

“Nhưng nói xem, tôi... là ai?”

Ta nặng nhọc giương mắt, hần... là ai ư?

Là ai? Không phải Menfuisur. Là ai? Helia, Ragashu? Là ai? Nói ta biết, ngươi là ai?

Cánh môi ấy, lạnh như băng, chậm chậm lướt xuống cánh sen e ấp, khe khẽ khàng đụng chạm bao phủ, khi ý tứ khiêu khích.

“... Ta là... Ragashu...”

Ai? Ngươi là ai? Nói to chút được không?

“Ngươi nói... ngươi tên...”

Bà vai bị người ta dùng sức cắn mạnh. Ta nháy mắt gạt mình thanh tỉnh, dẫu rằng kia sâu đến mức da thịt ứa máu một mảng.

Lòng ngực phập phồng nhìn bốn phía, xung quanh chỉ còn là bóng đêm mù mịt.

Nhìn lại trên nền đất, là một hàng chữ viết bằng rượu: Lần sau nếu điện hạ còn rượu chè bí tỉ, đừng trách tôi lại thất lễ.

Ta: “...”

Lần đó phải nói tức điên lên được. May mà Helia còn biết thân biết phận, sớm đã đuổi hết người ra khỏi hậu viện, chuẩn bị một căn phòng nhỏ sau mấy chậu cây. Trong phòng đã chuẩn bị y phục mới. Đồ của ta bị nhàu nhĩ hết cả, đành nhìn nhục thay ra.

...

Nhìn lại nam nhân trước mặt, hần như vậy mà vẫn còn mặt mũi khơi lại chuyện cũ? Này da mặt còn dày hơn cái thớt đi.

Ai Cập dù rất thoáng trong chuyện nam nữ, với nữ tử đến mười bốn là đã đủ lập gia đình. Nhưng ta khi đó mới chỉ gần mười bốn. Vậy mà hần... dám... khôn thật...

Helia như không để ý ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống hần của ta, cười cười:

“Sao? Nhớ chưa?”

Ta nghiêng răng: “Ari, xem chừng Helia tướng quân đã mệt rồi. Mau sai người tiễn tướng quân về phủ nghỉ ngơi đi.”

Ari dạ một tiếng, Helia liền ngoan ngoãn thả tay ta ra, bật cười khanh khách.

Ta nhìn lối hần rời đi, ức không chịu nổi.

Người đầu mà vô si, ghét thật.

Helia đi rồi, Ari tranh thủ tiến lên, lần lượt bấm báo tình hình về các cọc ngầm ở Babylon, Atsiria, Lybia, Mê-di và Hitaito.

Ta nghe xong, điếm sơ qua vài người mới.

Ari nói: “Các thám tử gửi tin tức về rất nhiều, bên phía đội trưởng Ruka đang thiếu nhân lực, nên đội trưởng đang làm việc rất vất vả điện hạ ạ. Có nên...?”

Ta chép miệng, nên nên cái gì, thường à.

Con bé cười, kiểu cười ngu ngơ phát sợ.

Ta lắc đầu, không ngờ Ari lại... Ruka. Thân thể tiểu tử đó đến nay vẫn bật vô âm tín, vẫn chưa rõ kẻ đứng phía sau thao túng hắn là ai. Đối với Ruka, tin tưởng không thể vượt quá. Nhưng nếu có Ari kiểm cập tên ranh đó, cũng không đến nỗi nào.

“Trước hết qua xem cậu ta đã.”

Ari nghe mà hí hửng mặt mày: “Dạ!!!”

Ooo

Đông cung, tấm điện phía Đông.

“Điện hạ, có thư từ Sinai gửi tới.”

Ari tiến đến chỉnh lại áo choàng giúp ta, đồng thời dâng lên một bức thư hàm.

Ta ngoắc Ruka, bảo hắn uống sữa nhanh.

Ruka đang chôn mặt trong sớ mật hàm cao như núi, nghe tiếng ta gọi liền ngẩng phắt đầu lên dạ dạ, ngoan ngoãn đón lấy ly sữa từ Ari. Vừa hú hí cười cợt nhả với con bé, vừa phân loại tin tức thám tử đưa về.

Ari xị mặt, liên hoàn táng vào mồm Ruka.

Bóp bóp bóp, chuỗi âm rồ kêu.

Khóe miệng Ruka co giật, cười đau đớn.

Ta nhú mày, nước dãi bên mép còn chưa chùi, tưởng ta không biết hắn ngủ gục sao. Còn giả vờ đòi lực chú ý đi nơi khác.

Như cảm ứng được suy nghĩ của ta, Ruka đưa mắt qua, sượng sùng gãi gãi da mặt.

Ta bật cười. Tiểu tử này cùng Ari quả là nhóm hai kẻ tấu hài hợp rơ đến hoàn hảo.

Sinai, vừa dùng đầu ngón tay nhẹ gỡ từng lớp của thư hàm ra, ta vừa nghĩ, có phải địa điểm người đó đã hẹn không nhỉ?

“Điện hạ!” Nhưng vừa mới gỡ được lớp đầu tiên của thư hàm, Ruka đã kêu toáng lên.

“Có chuyện rồi điện hạ ơi!”

Ta nhú mày, tiểu tử dậy rồi à: “Nói đi.”

“Thái tử Babylon ngày mai sẽ tới đây.”

Im ắng..

Ta: “Lặp lại lần nữa.”

Ruka sững người, động tác cầm cốc sữa đưa lên mồm thoáng đình chỉ. Tròn mắt khó hiểu, chậm rãi nhắc lại lần nữa: “Thưa điện hạ! Thuộc hạ nói là Thái tử Ragashu của BABYLON sáng ngày mai sẽ tới đây ạ!”

-

- Ahihi:v chap sau Ragashu lên sàn, soái này mất tích lâu quá =)))) À mà chap này có H, không nhiều nhưng vui rồi hen =)))

- Kì nhưng có ai nhận ra cái chi chưa a?

Chương 18: Không được lấy hấn [1]

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Ta sờ sờ mép mảnh giấy, thư hàm viết bằng giấy Papyrus, không phải đất nung. Chứng tỏ Ragashu không muốn lộ liễu, là bí mật hẹn gặp. Bí mật, bí mật bí mật hẹn gặp...

Hừm, từ khi từ biệt đến nay mới hơn một ngày, nếu nói thứ nhất là vì hấn chịu không được nhưng nhớ muốn hẹn gặp ta, có đánh chết ta cũng không tin. Vậy thì chỉ còn lí do thứ hai, hấn có chuyện gấp. Nhưng vốn ta vẫn chưa cho hấn biết thân phận thật mình, nhưng hấn lại trùng hợp đến Ai Cập, còn trùng hợp bí mật hẹn gặp ta... Giả sử thứ nhất, hấn cũng trọng sinh. Giả sử thứ hai, hấn là thái tử Babylon, người vừa gian hùng vừa cáo già như hấn, sao có thể không cho người điều tra từ trước rồi mới tiếp cận?

Hơn nữa kiếp trước hấn muốn cầu thân ta để chia rẽ hồng chiếm Ai Cập, chút việc như hóp hờn nhau thì ăn thua gì?

Cơ mà... thầy kệ. Không có ta, hấn có cầu thân bao lần cũng vậy. Chưa gì đã nghĩ tiêu cực như thế, chắc gì hấn có dã tâm như thế. Với cho dù dã tâm thì đã sao, cũng chả phải ngày đầu ta biết hấn.

Ragashu mà nói ra không có dã tâm hay mưu tính gì, chỉ đơn thuần muốn cùng ta kết giao bạn hữu, thì khi ấy ta mới choáng.

Lo nghĩ xong xuôi, lúc bấy giờ ta mới kêu Ari hầu hạ ta tắm rửa thay y phục. Còn Ruka, tiếp tục ở lại phân loại tin tình báo.

“Điện hạ, không chịu ~ Thuộc hạ cũng muốn đi theo, để còn liệu mà bảo vệ điện hạ ~”

Ta vừa vươn tay đeo bao tay nạm hồng ngọc, vừa nói với Ruka đang đứng bên ngoài tấm vách, lệ đã chảy thành dòng:

“Lương tháng này ở trong thư phòng, vào đó mà lấy. Ngưng diễn đi nhóc con.”

Chung đụng mấy tháng này, ta đã sớm đi guốc trong bụng người rồi Ruka. Đạo này tiểu tử này học ai chơi đồ cổ, nghe Ari kể lương tháng trước đã sớm tiêu sạch bách rồi. Cái gì mà lo cho an nguy của ta, lúc ta và Ragashu ở nhà trọ biên giới Thượng Ai Cập, lúc Ragashu khi dễ ta, không thấy hấn trung quân ái quốc như thế này đâu.

Chiếc bóng phản chiếu trên tấm vách ngăn của Ruka nghe xong thoáng lão đảo, nghe giọng hấn truyền vào, run rẩy nhỏ nhẹ:

“Tạ điện hạ thấu tình đạt lý, thuộc hạ... cảm kích vô ngần. Không biết sao báo đáp.”

Để lăm, dừng việc diễn sâu, với cả kêu kẻ đằng sau thao túng người tha cho ta, vậy là báo đáp lớn nhất rồi. Asisur này chỉ cầu một đời bình an, người nếu muốn báo đáp, trung thành thêm một chút, vậy là đủ rồi.

Bất quá những lời này ta không có nói ra miệng. Thay y phục xong, trước tiên đi thỉnh an phụ vương một tiếng, sau đi gặp Ragashu, rồi còn phải quay ngược về cung lại để tham dự thiết yến tẩy trần. Hôm nay, kín lịch hết cả, xem bận rộn đây.

Đi ngang qua Ruka, ta thấp giọng nói:

“Người đang làm... trời đang nhìn.”

Ruka không ngẩng mặt lên, chỉ khẽ cười:

“... Thuộc hạ cũng có một câu muốn được chia sẻ cùng điện hạ. Phụ mẫu thuộc hạ từng dạy, gieo nhân nào... gặt quả nấy.”

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Không sai, đúng thật, ta vỗ vai Ruka, mỉm cười.

Mồ côi, đào đâu ra phụ mẫu mà dạy với đấy.

Nhóc, ta biết người thật tâm quan tâm ta, nhưng không cần tự lừa mình dối người.

Còn gieo nhân nào gặt quả nấy đấy à, Asisur này làm nhiều chuyện ác, sớm đã định sẵn không có ngày bình yên. Cái kết của kẻ làm ác, qua ba kiếp ta còn không hiểu hay sao. So ra, những chuyện này ta còn rành hơn hẳn nhiều. Nhưng là... ta không tin, vẫn muốn cầu một đời bình an, không lo không nghĩ, vô ưu vô lo. Và lại, không có kẻ sắm vai ác như ta, thánh mẫu Carol của các người còn đất sống sao?

Đùa, vai ác coi vậy chứ quan trọng lắm.

“Bớt diễn, đi lãnh lương tháng này đi. Lát tối về, dắt hai em đi ăn tiệc, thế nào.”

Ari niềm nở đỡ lấy tay ta, dắt ta đi về trước, cười rạng rỡ: “Pharaoh đang chờ điện hạ ạ, chúng ta vẫn là nên đi nhanh.”

Ruka thì khụ khụ như bị sặc, dạ dạ rồi rít.

Ta cười thầm, nhón vói ta sao, Ruka em còn non lắm. Đã bảo dừng rồi mà diễn hoài.

Ooo

Nhìn chung thỉnh an phụ vương cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Lần này phụ vương cũng không hỏi gì nhiều, chỉ y như trước khi ta rời Ai Cập đi Atina, nói:

“Không cần e dè ta vậy. Chỉ cần những việc con làm thật đều vì đất mẹ Ai Cập, còn lại, ta tin con sẽ giữ đúng lời hứa của mình.”

Nên thành ra ta từ rày đến tối cũng dư thời gian, sẵn tranh thủ, đến chỗ hẹn với Ragashu. Lần đầu hẹn nhau, sớm vẫn hơn.

Địa điểm Ragashu hẹn gặp là nhà trọ nhỏ ngoài rìa bán đảo Sinai, phía Tây sa mạc.

Kể ra lần trước tạm biệt, lúc nhìn thấy chữ hồi môn Ragashu ghi trên giấy, ta đã ngỡ ngàng rồi, quả đúng... là tới Sinai thật.

Địa điểm này là nơi kiếp trước ta sau ba ngày hồi môn muốn đến, theo lệ là trở về Ai Cập, nhưng thời gian đó quan hệ giữa ta và Menfuisur không mấy tốt, mà hẳn thì chả biết sao, chắc do có Carol qua nên tâm trạng hẳn vui, phá lệ chiều theo ta.

Nhớ năm đó, bên bờ sông Nile, ta nắm tay Ragashu, tại Sinai này, đã hét lên rằng:

“TÔI, CẨM GHÉT AI CẬP!”

Nhớ năm đó, Ragashu thom trán ta, cười:

“Nơi đây là địa phận Ai Cập, ái phi không sợ bị lính tuần tra bắt vì tội phao phàn à?”

Nhớ năm đó, ta muốn nhất tức giải thiên sầu, lôi kéo Ragashu uống rượu buồn, gục đầu vào lòng hắn, dựa vào lồng ngực vững chãi của hắn, khóc thật nhiều, nói thật nhiều. Nói ta yêu Ai Cập lắm lắm í, yêu cả một người... thuộc về Ai Cập này.

Nhớ năm đó, ta không biết đã nốc sạch bao nhiêu bình rượu, say đến quên trời quên đất, quên cả đau thương muộn phiền.

Nhớ cũng vào năm đó, tại nơi này, Ragashu ôm ta vào lòng. Không một lời thừa thãi, chỉ đơn giản... là ôm ta vào lòng..

Nâng tay vén tấm màn nặng nề trước mắt, kỉ niệm năm xưa như ứa về trong tâm trí. Không thể phủ nhận, Ragashu, là một người đàn ông tốt. Bỏ qua ý định của hắn là toàn bộ Ai Cập, hắn... thực rất tốt.

Ari phát hiện vẻ thất thần của ta, tiến lên dắt ta, hỏi: “Tiểu thư, người ổn không ạ?”

Ta gật đầu, lấy lại tinh thần: “Không sao.”

Quan sát xung quanh, hương cỏ thom nhàn nhạt phiêu bồng trong không khí.

Khác hẳn với thời tiết nóng bức bên ngoài, bên trong đây mát mẻ như đầu xuân. Điểm đặc biệt của nhà trọ nổi tiếng nhất Sinai chính là chỗ này, nơi sân sau nhà trọ có hạ nguồn sông Nile chảy qua, thuận lợi tự vun trồng và sấy khô hương liệu, quanh năm hương cỏ thom thoang thoảng, vừa dễ chịu vừa có tác dụng an thần. Tâm dù đang hỗn loạn, chỉ cần đặt chân vào nơi này, nhắm mắt lại, thì đều có thể tức khắc bình tâm.

Đường vào căn phòng hạng nhất sen phù đường, đá phù lồi, những phiến lá sen xanh biếc dập dờn giữa dòng suối nhỏ tự đào dẫn nước từ sông, từ từ chảy, tản ra tư vị tươi mát, khiến người ta say đắm.

Cởi mạng che mặt và áo choàng đưa cho Ari: “Nam nhân này thực biết hưởng thụ.”

Căn bản năm đó ta uống say quá, đâu còn đủ minh mẫn mà hưởng thụ nơi này đâu...

Chủ nhà trọ đi cùng bọn ta, cười bảo:

“Công tử đến Thebes đã được mấy ngày.”

Chỉ một câu đã khiến hàng lông mày của ta hơi giãn ra. Nếu không phải đã đến được mấy ngày, sao nhất thời có thể có được nơi thanh nhả như vậy. Chỗ hiếm lạ, không đặt trước, sẽ bị người khác giành.

Nhưng lại làm cội lòng ta xao xuyến kì lạ, Ragashu đến đây ở đã được mấy ngày. Vậy khi đó ở biên giới giáp ranh Thượng Hạ, hắn là chạy xuống rồi chạy ngược lên?

Cũng bỏ công cả đấy chứ, chứng tỏ ta trong lòng hắn cũng có giá kha khá nhỉ.

Nghĩ đến đây không nhịn được nhếch nhếch khóe môi, Ragashu coi vậy mà chuyện tình cảm cũng lãng mạn, theo đuổi con gái cũng lão làng. Thấy trong hậu cung của hắn một bóng hồng cũng không có, mấy lời đường mật rập khuôn nghe đến ngán, còn tưởng hắn già cả quá hóa khô khan.

Tuy là kiếp này chưa rõ hắn tiếp cận ta vì mục đích gì, phải chăng vẫn như trước hay không. Nhưng nói trước, Ragashu, mấy lời đường mật kiếp trước của người, kiếp này ta sẽ không bị lừa mà tin răm rắp nữa đâu.

Đi thêm một lát, liền bắt gặp một gian nhà tao nhã. Thiết kế tách biệt với dãy phòng trọ, nằm bên dòng suối nhỏ. Cánh cửa trở hoa màu nâu sậm đang khép chặt, nhưng từ bên trong lại có tiếng đàn du dương vọng ra, kèm theo tiếng suối chảy róc rách, thấm vào lòng người. Trong trẻo êm tai, nốt trầm nốt bổng. Ta từng sờ, không ngờ Ragashu còn có tài là đánh đàn?!

Ta dừng chân ngoài cửa, khẽ gọi hai tiếng.

Trong nháy mắt, tiếng đàn dừng lại.

Ta gọi hắn -- Phu quân.

Năm xưa Ragashu không bao giờ cho ta gọi hai tiếng này, dù trước mặt người ngoài hay chỉ riêng hai người, hắn đều bắt ta gọi hai chữ đầy khoảng cách -- Bệ hạ.

Khổ nỗi hắn càng cấm, ta càng phải phạm. Nay hai tiếng, liền có thể gọi ra miệng rồi. Và y như ta đoán, hắn cũng nhớ. Ragashu, hắn nhớ, nhớ hết, nhớ ta, nhớ kiếp trước.

Hắn... thì ra cũng trọng sinh rồi.

-

- Còm! Còm dài nha! Yêu =))))))

- Chap này nhanh ha, yên chí, ngắn nhưng còn phần 2, cứ bình tĩnh hén

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisr* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Không được lấy hắn [2]

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Ta dừng chân ngoài cửa, khẽ gọi hai tiếng.

Trong nháy mắt, tiếng đàn dừng lại.

Ta gọi hắn -- Phu quân.

Năm xưa Ragashu không bao giờ cho ta gọi hai tiếng này, dù trước mặt người ngoài hay chỉ riêng hai người, hắn đều bắt ta gọi hai chữ đầy khoảng cách -- Bệ hạ.

Khổ nỗi hắn càng cấm, ta càng phải phạm. Nay hai tiếng, liền có thể gọi ra miệng rồi. Và y như ta đoán, hắn cũng nhớ. Ragashu, hắn nhớ, nhớ hết, nhớ ta, nhớ kiếp trước.

Hắn... thì ra cũng trọng sinh rồi.

.....

Bình tĩnh đưa tay lên gõ nhẹ cánh cửa, thanh âm trầm thấp bên trong cũng bình tĩnh truyền ra, không nghe ra cảm xúc:

“Vào đi.”

Theo lời chủ nhân giọng nói, một tay ta đẩy cửa bước vào, tay còn lại vén bức màn sa mỏng sang bên. Vào trong rồi mới phát hiện thêm, thiết kế bên trong phòng cơ hồ hợp lý và tinh tế hơn sảnh ngoài rất nhiều. Phòng ngủ chính được đặt giữa dòng suối nhỏ, bốn bề treo màn che. Màn che mỏng cản lại hơi nước và luồng khí nóng, vừa hay tránh ẩm thấp, vừa điều hòa không khí.

Đầy vẻ xa hoa và tao nhã lạ.

Tấm màn che mờ ảo, ánh sáng ôn hòa, tiếng đàn êm dịu, tất cả nhân tố ấy hòa quyện vào nhau, khiến người ta cảm thấy vô cùng sảng khoái. Bước cũng nhanh hơn.

Trước tấm màn che cuối cùng, bóng dáng nam tử đã thoáng ẩn thoáng hiện. Tóc dài thả trên sàn, chấm đất, bờ vai rộng vững chãi, lưng thẳng như núi. Tiếng đàn trong trẻo theo gió, ngân vang hữu tình.

Ta đưa tay vén màn.

Tiếng đàn vẫn không dừng lại.

Cuối cùng ta đã nhìn thấy, nam tử bạch y, khỏe mắt ý cười, phong tao gãy đàn...

Tấm áo bào rộng màu ngà khoác hồ trên một thân hình cao lớn. Khúc nhạc còn chưa hết, hắn vẫn đang chăm chú gảy đàn. Tới hồi kết, ông tay áo rộng không ngừng đưa lên hạ xuống, đôi bàn tay khéo léo nhảy múa trên những sợi dây đàn tạo ra những âm thanh tuyệt diệu tựa chốn tiên bồng.

Ta nhìn hắn, tán thưởng:

“Đàn hay lắm.”

Hắn hơi cúi đầu, thi lễ, đáp:

“Quá khen, công tử đang ở ngoài sân.”

Ta sặc, lấy ống tay áo che miệng, bị chọc bật cười, người đầu mà kiêu ngạo. Dù ta có khen, cũng không cần như vậy chứ?

Nhìn ngắm bài trí xung quanh phòng một lần, không có gì quá đặc biệt. Trừ tên cầm cơ này hơi kiêu ngạo, mũi muốn vênh lên tới trời rồi. Ragashu không biết nghĩ gì mà mời hắn ta tới, dù đàn có hay thật...

Theo lời tên cầm cơ kiêu ngạo, ta tiếp tục vén thêm hai bức màn che nữa, liền thấy sân sau của căn phòng hạng nhất.

Gió nội trắng ngần, hương quế thoảng quanh. Hôm nay khí trời hơi âm u, thành ra mặt trăng mọc thật sớm. Vì sao đêm in bóng trên mặt nước lay chập chới. Hơi nước quyện cùng hương quế trong gió, ngấm vào từng lỗ nhỏ. Lòng bỗng thấy trong lành như nước hồ. Mát tận đáy lòng.

Ta đứng tại chỗ một lát, định đi sang hướng kia thì thấy một thân ảnh ngồi trên bậc thang nhỏ gần thủy trì[1] hoa sen.

[1] Thủy trì: hồ nước.

Dựa vào vóc người, có lẽ độ hai mươi mấy, y phục đơn chiếc, một chiếc áo xống màu trắng, một chiếc áo ngoài màu đen, và một choàng lông cừu. Đầu đội mũ vải, thoạt nhìn mộc mạc, nhưng tuyệt đối không tầm thường. Người đó ngồi trên bậc thang, dựa lưng vào cột trụ in hình hoa sen, mượn ánh sáng hắt ra từ đèn lồng trên đỉnh đầu mà đọc quyển sách đang cầm trong tay.

Hắn ngồi, hắn đọc, chăm chú dán mắt vào từng trang giấy, bộ dạng ham học lắm. Đường như không phát giác ta đã tới, chừng dăm phút sau mới mặt ngờ ngàng quay lại: “Em tới rồi à, tự nhiên ngồi đi.”

Ta nhìn ngắm hắn tỉ mỉ, từ khuôn mặt quét xuống quyển sách trong tay. Phát giác ra tuy hắn đứng ung dung tiêu sái, nhưng ống tay áo khẽ động đậy. Hóa ra đang làm mặt tĩnh rồi giấu quyển sách vừa đọc vào trong tay áo. Quả là bậc thầy diễn xuất...

Ta làm bộ vô tình hỏi:

“Vừa rồi coi sách gì thế?”

Về mặt Ragashu hơi mất tự nhiên, song vẫn cố giữ vẻ bình thản, bẹo má ta, nói:

“À, một quyển sách thông thường thôi.”

Ta nói: “Cho tôi xem được chứ.”

Ragashu đáp: “Ài, quyển bình thường thôi ấy mà, em chắc chắn xem rồi.” Khi nói câu này, mắt hắn hấp háy tựa ánh trăng dòn dợn, thản nhiên, như thật.

Ta ngắm nghía góc sách màu cỏ lau lấp ló đằng sau tay áo Ragashu: “Thật không?” Rồi lại nhích thêm về phía trước, giữ tay áo đang giấu sách kia, nhìn vào mắt hắn mỉm cười: “Anh chưa giấu sách bao giờ à, lúc giấu trong tay áo không để ý là sách bị ngược, tên sách bị tôi nhìn thấy cả rồi.”

Ta nhấc tay Ragashu lên, rút quyển sách ra khỏi tay áo, trên bề mặt giấy Papyrus viết bốn chữ to -- [Sáu chín tư thế], là một quyển sách giới hạn độ tuổi rất phổ biến ở những địa điểm chợ đen ở Giza.

Không ngờ, thái tử Babylon cũng đọc loại sách cấm này, ta không nhìn nhầm chứ?

Ta vô cùng kinh ngạc nhìn Ragashu: “Anh xác định anh tên là Ragashu thật không? Không phải tên Helia hay Ruka chứ?”

Helia và Ruka đều là con cháu dòng xảo quyết lâu cá, tính tình xấu y nhau. Làm sai bị nắm thóp tuyệt đối sẽ xạo sự biện bạch không chớp mắt. Ta đã được chứng kiến.

Nhưng là Ragashu dường như không giống hai kẻ đó, hắn ngờ vực nhìn ta, cặp mắt màu hồ phách hết như mặt nước hồ đông đầy sao, trong veo không gợn sóng.

Ta thầm thờ dài trong lòng, này vì sao không nở nghi a. Nhưng hắn vẫn chưa mở miệng biện bạch, có phải hay không đang giả vờ dễ thương hề hề để qua mặt ta?

Đâm lao thì phải theo lao, ta giờ quyển sách lên, tận tình chỉ bảo hắn ta biết:

“[Sáu chín tư thế] chỉ giới ăn theo [Chín chín tư thế], [Chín chín tư thế] hay hơn nhiều. Chưa kể quyển anh xem là phiên bản bị cắt xén, không phải bản đầy đủ.”

Thế nào, dao động, lòi đuôi cáo mau nào.

Ragashu à lên, đáp: “Tôi thấy cũng hay mà. Câu từ trong truyện này tuy hơi thẳng thừng nhưng có hồn, hình vẽ mới nhìn thì thấy hơi thô, nhưng lại có cảm giác thỏa đáng không kém những hình vẽ hoa mỹ.”

Ta thấy hắn nói nghiêm trang thế, không khỏi mỉm cười, hắn đúng là Ragashu thật rồi, sách cấm cũng có thể hoa mỹ hồ biến thành kiệt tác muôn thuở, bèn đáp:

“Tại vì anh chưa đọc thứ hay hơn thôi. Ông Tanas vẽ si nam ái nữ chỉ ở mức tạm, từ ngữ toàn bắt chước [Chín chín tư thế] của bà Lumea. Ví dụ như tư thế thứ hai mươi chín và năm mươi, toàn chỉ tiết đất giá trong truyện. Đã vậy còn vẽ thô.”

Mắt Ragashu mở to, nghe say mê.

Ta nói tiếp:

“Anh dạo qua mấy chợ đen ở Memphis hay Giza là tìm thấy dễ mà. Còn nếu muốn đầy đủ, khu thượng lưu ở Tây Memphis bán khá đầy đủ các đầu sách, còn có thể mua được bản đầy đủ không bị cắt xén.”

Mắt Ragashu càng sáng bừng, ta nhìn đôi mắt đó, ha ha, dao động, lòi đuôi cáo đi.

Ai ngờ hắn đột nhiên nhảy chồm tới ta, ôm chặt cứng, câu câu khoe môi: “Em có vẻ rành quá nhỉ, hay lên đọc một mình à?”

Ta ngây ra, cái gì?

Ragashu luồn tay vào lưng áo ta, vuốt ve sống lưng từ trên dọc xuống dưới: “Bữa nào muốn thì nhấn tôi một tiếng, hai ta đọc chung, rồi thực hành luôn, thế nào?”

Rõ ràng kẻ bị bắt ngay tại trận là Ragashu, nhưng kẻ mặt đỏ tay run, đỏ rực đến tận mang tai lại là ta. Ta đập mặt trước quyển sách vào trước ngực áo hắn, nói:

“Anh... thích đọc thứ này?”

Ragashu lắc đầu, thản nhiên gỡ từng ngón tay ta ra, lấy lại cuốn sách, cất vào ống tay áo: “Không hẳn, tham khảo thôi.”

...

...

...

Ta cảm giác cục tức bị nghẹn lại ở cổ họng, dỗi trá quá, xạo quá: “Tham khảo?”

Ragashu gật đầu: “Ừ.”

Ta: “...” Đây chính là cảnh giới cao nhất của nói xạo sao? Nói dỗi mà mắt không chớp, tim không đập? Mặt lạnh như tiền?

Khoan, phải rồi. Bình thường chẳng phải đều hay cười hay sao. Hôm nay mặt lạnh như thế, chắc chắn có tật giật mình rồi.

“Tham khảo đề sau này còn làm”

Hả? Ta nhìn Ragashu, mới lí nhí cái gì thế?

Ragashu đặt tay lên vai ta, kéo ta sát vào người hắn, cười cười: “Không có gì, em chưa ăn tối mà nhì, vào trong ăn với tôi.”

Ta mệt mỏi, mặc hắn ôm eo nhắc bổng cả người ta lên, bế ta như công chúa đi vào.

Nhìn chung bữa tối cũng không có gì đặc biệt, toàn những món ngày thường ta thích ăn. Dùng bữa xong, ta và Ragashu lại ra sân đi dạo cho tiêu đồ ăn, sẵn hít thở không khí. Ta bước song song với hắn, cả hai tay trong tay, vừa đi vừa ngắm trăng, trong thoáng qua, chợt có cảm giác thời gian như trôi về nhiều năm trước.

Khoảng thời gian lúc Ai Cập và Babylon, Hitaito, Atsiria chưa chính thức giao chiến trên chiến trường. Khi bốn nước mới chỉ ngăm tấn công về kinh tế, xâm nhập vào đời sống người dân. Tuy có hơi loạn lạc, túa xua búa nhưng ít nhất cũng được xem là còn yên bình. Ít nhất trẻ con vẫn vui đùa chạy nhảy, các hộ gia đình vẫn đầm ấm sung túc, muôn dân trăm họ vẫn tụ họp trẩy hội. Yên bình lắm, không có gươm giáo. Yên bình lắm, không có thanh âm va chạm binh đao giòn tan lạnh thấu xương. Và hơn hết, yên bình lắm không có Hoàng phi Ai Cập mất tích không rõ, không có Hoàng phi Babylon đột nhiên ngã bệnh qua đời, không có vua Babylon giận dữ tuyên bố phát động chiến tranh, không có sinh linh đồ thán, máu chảy thành sông. Không có...

Hoàn toàn không có gì hết...

Chỉ có vợ chồng vua Babylon lăng lẳng đứng sòng vai nhau trên đài cao, trước toàn thể chúng dân, kết thành phu thê.

Chỉ có ánh mắt luôn ôn nhu, Carol đốt tháp, Babel cháy thành trụ lửa, không lời trách mắng. Babylon đánh thua dẫm ba trận vì tình báo của Hoàng phi là giả, không hỏi không giận. Vì người trong mộng, Hoàng phi lên bỏ thuốc vào bữa ăn của hoàng đế, khiến hoàng đế mê mệt suốt chút thì mất mạng, không truy cứu.

Chỉ luôn là câu nói: “... Vì nàng là vợ ta.”

Chỉ có một người nam nắm tay một người nữ, trước ánh mắt khinh thường rề rúng của dân Babylon, trước hàng loạt tấu chương xin chém Hoàng phi để hạ tội hậu thư với Ai Cập, lạnh lùng nhắc bút, bác bỏ câu “lấy lại danh dự cho đất nước”, nói:

“Thế diện quốc gia, chỉ bằng giết một nữ nhân tay không tác sát để đánh đổi. Vậy cái ghế hoàng đế này ta còn ngồi làm gì.”

Mỗi lần nhớ tới khoảng thời gian đó, trong tâm ta lại bắt gặp thấy âm ỉm. Rất lạ, tựa như có một dòng nước ỉm rót vào.

... Một đời bình yên...

Ta ngó Ragashu đang đi bên cạnh một cái, lại nhìn tay ta đang nắm yên trong tay hắn, tâm... có chút nhói đau kì lạ.

Ragashu điều chỉnh cước bộ chậm lại, thơm trán ta, bảo: “Đang nghĩ gì thế?”

Ta rút khăn tay ra, chùi chùi vùng trán, nhíu mày: “Đang nghĩ về câu anh nói kiếp trước, bảo đảm cho tôi một đời bình yên.”

Không khí thoáng đình lại, im một chút, Ragashu siết tay ta, nghiêng mặt qua:

“... Em đề tâm à?”

Đề tâm tôi nhớ kiếp trước mà không nói, đề tâm tôi kiếp trước hại đệ đệ em và Ai Cập thế nào, đề tâm tôi mặt cười tâm giấu dao, khiến em bị thiên hạ miệt thị sì vãi, hay đề tâm tôi lấy em làm có khai chiến?

Ragashu, anh muốn hỏi cái nào?

Hắn chau mày, nói: “Em sẽ tin tôi.”

Ta vỗ vỗ lòng bàn tay Ragashu, thờ dãi:

“Tôi luôn tin anh.”

Lời này ta không có nói dối.

Từ trước tới nay, đối với Ragashu, tận đáy lòng luôn mơ hồ hiện diện sự tin tưởng, một loại cảm xúc không rõ tên. Dù cho hắn đối gạt ta thì đã sao, mục đích năm đó lấy ta về là để chiếm Ai Cập thì đã sao. Kiếp trước ta chẳng phải cũng từng giây từng phút tính toán mệnh của hắn. Hai ta lấy nhau là vì lợi ích và mưu tính của bản thân, không phải vì tình yêu nam nữ, nên sự tin tưởng càng là vượt trên thường thức. Vì không có tình, nên không sợ bị phản bội, vì không có tình, nên mới có thể toàn tâm toàn ý ở bên nhau mà không lo nghĩ.

Mối quan hệ như thế, sẽ không oán, sẽ không hận, vì đã biết rõ, chỉ là giao kèo.

Như nhìn thấu được suy nghĩ của ta, Ragashu bắt lấy hai vai ta, xoay ta lại, ép ta đối diện với hắn: “Asisur, em dừng ngay suy nghĩ thiếu muối đó cho tôi. Mối quan hệ không oán không hận không đau lòng đó không có tồn tại đâu. Thứ hai, nghĩ về tôi sao cũng được, bóp méo quan hệ của hai ta sao cũng được. Nhưng tuyệt đối, không được đâm đầu vào tên nhóc đó lần nữa!”

Tiếng đàn trong phòng nháy mắt dừng lại.

Nhưng như vẫn còn dư âm nốt trầm vương vất đâu đây, những bức màn che lất phất bay khiến hương trầm xao động.

Giọng nói trầm thấp từ tính vang lên như một tiếng sấm giữa trời quang, vang vọng khắp không gian tĩnh mịch. Tựa như có thể len sâu vào xương tủy người ta hơn cả tiếng đàn uyển chuyển kia nhiều.

Ta thu lại tâm tư, cố gắng thử nhìn xuyên qua khuôn mặt tuấn tú ưa thích nói dối kia. Nhưng ba khắc trôi qua, kết quả không thu được gì, thật giả hơi khó phân, chỉ có thể mím môi, hỏi bằng giọng lạnh lùng:

“Sao anh biết chuyện này?”

Nhị Vương phi muốn làm bà mai, không phải thích thì làm, phụ vương chắc chắn đã ngầm đồng ý thì bà ta mới dám chủ trương. Ta đã điều tra qua, nữ nhân được mai mối là con gái Đại tư tể, cô ta từ nhỏ đều theo cha học việc. Nếu mai sau Menfuisur đăng quang thừa kế ngôi Pharaoh mà vẫn chưa có chính phi, cương vị đại tư tể, nghiêm nhiên giao cô ta đảm nhiệm. Theo tình hình hiện tại, Nhị Vương phi cũng đã mở lời không có ý định lần nữa xin Pharaoh ban hôn ta cho Menfuisur.

Quá rõ ràng, Nhị Vương phi tuy thông minh, nhưng suy cho cùng chỉ là một nữ nhân nông cạn, ngực to mà óc quả nhỏ, biết trước mắt mà không hề lo mai sau. Bà ta cho rằng chỉ cần nắm được bên đó, thần điện sẽ là một vây cánh vững chắc để cùng cố thế lực giúp Menfuisur. Nhưng bà ta không liệu tới, nếu người gả cho Menfuisur không phải ta, mai sau thế lực thần điện của nhà vợ sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ tới y. Chỉ cần một ngày cô ta không vui, một câu thần linh ban ý, Menfuisur liền ngay khắc phải thoái vị nhường ngôi.

Menfuisur hạ thân vàng ngọc, phá lệ nhờ ta giúp đỡ, có lẽ cũng không ngoài điều này.

Y biết rõ, ta sẽ không bao giờ làm ra loại hành vi như thế. Nếu Hoàng phi của y là ta, mãi mãi sẽ không có thần điện nổi dậy chống lại Pharaoh như các thế hệ trước.

Nhưng là... ta như rồng mắt nhìn về phía Ragashu, về phía cặp mắt mông lung như luôn ẩn chứa nét cười khổ kia. Việc ta định lấy Menfuisur, Menfuisur quyết sẽ không nói, vậy mà tướng công cũ vẫn biết.

Bị ta hỏi thẳng thừng, Ragashu cũng không hề tỏ ra tức giận, cất giọng bình tĩnh: “Nhiều năm như vậy, em không chỉ đối với hắn cạn tình, chết tâm. Mà ngay cả lấy ai, cũng không còn quan trọng à?”

Ta ngẩn người.

Lòng bàn tay trái Ragashu càng siết chặt tay ta hơn, bàn tay còn lại khẽ vuốt ve gò má ta rồi nói tiếp: “Vương tử Ai Cập thân là trưởng tử nói dối, mai sau sẽ kế vị ngai Pharaoh, tuổi này lập gia đình cũng là thường tình. Huống hồ qua ba kiếp người, hắn còn chưa đủ lông bông. Sống lâu tự khắc biết âm mưu tính toán, để bảo đảm an toàn ngôi báu lâu dài, phải làm sao?”

Đoạn, hắn khẽ cười một tiếng.

Trước đôi môi mím chặt thành một đường của ta, bạc môi khẽ mở, chậm rãi nói từng chữ: “Em thương hắn nhất, làm sao để giúp hắn đây? Chỉ có cách là gả cho hắn thôi.”

Ta thoáng nhú hai hàng lông mày.

... Nếu là Menfuisur kiếp trước, làm gì có vụ này. Kiếp trước Menfuisur tuổi trẻ bốc đồng, hôn nhân chính trị làm gì có cửa.

Thở dài, quả nhiên Ragashu rất hiểu ta.

“... Ragashu, anh biết không. Thật ra kiếp trước, khi lần đầu nhìn thấy y bên hồ hoa sen, tôi đã bất tri bất giác mà đem một phần linh hồn mình gieo chặt trên tay áo y rồi. Giống như một con lừa bị xỏ mũi, tuy biết rằng đi vòng vòng quanh cái vòng ấy mãi là rất ngu ngốc, song vẫn không cưỡng lại được, không ngừng di chuyển theo.”

Ragashu chép miệng, làm mặt dối: “Người xưa từng nói, khổ vì tình đến một cảnh giới nào đó, sẽ thành thánh. Không biết Asisur của tôi hiện tại đã thăng

đến cấp độ nào rồi, tiểu thánh hay là đại thánh?”

Ta không thèm đáp hắn.

Chỉ mỉm cười đi sát vào người hắn hơn.

Sự nghi hoặc trong lòng dần biến mất.

Từ khi lần nữa mở mắt, ta đã không còn, là không thể tin vào bất kì ai. Ngoại trừ mẫu hậu ra, đối với ai cũng luôn luôn có sự đề phòng, gặp ai cũng tự giác thành lập một tuyến phòng thủ quanh người.

Không thể chia sẻ, không thể tâm sự.

Nhưng Ragashu, hắn biết ta cần gì, biết ta muốn nghe những gì. Không như người khác, hắn không hề nói ta yêu Menfuisur, mà là thương y nhất. Y là đệ đệ duy nhất của ta, không thương y thì thương ai.

Sự ấm áp và thoải mái của nơi này rốt cuộc cũng khiến trái tim ta bình tĩnh trở lại.

Ánh mắt ta dừng trên lồng ngực vững chãi của Ragashu, dừng tại khóe mắt chìm ung sắc bén, nghĩa góc mặt hoàn mỹ khi nhìn nghiêng của hắn, giả vờ băng quơ hỏi:

“Anh... đến Thebes chỉ vì việc này thôi à?”

Hắn nhắm mắt, thông thả bước, trả lời bằng giọng kiên định: “Chỉ vì chuyện này.”

-

- Câu cầu muôn thuở x10, cầu CỒM DÀI a~

- Pé ẹt: Ta thức nguyên đêm đó, ai thương ta hãy thương tình mà vote và comment nhiệt tình a Còm dài ta dui, ta dui ta sẽ làm chap mới nhanh nữa =)))

- Pé ẹt 2: Tuần sau ngày này có ĐĐKK

- Pé ẹt 3: Cầm chē ngăn nhá, này 3529 từ á nha, laptop bị hư, gõ đt muốn chót

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trước ngày hôn lễ

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Ánh mắt ta dừng trên lồng ngực vững chãi của Ragashu, dừng tại khóe mắt chìm ung sắc bén, nghĩa góc mặt hoàn mỹ khi nhìn nghiêng của hắn, vờ như băng quơ hỏi:

“Anh... đến Thebes chỉ vì việc này thôi à?”

Hắn nhắm mắt, thông thả bước, trả lời bằng giọng kiên định: “Chỉ vì chuyện này.”

Ta gật đầu, khẽ nhếch nhếch khóe môi.

“Nếu vậy thì anh rảnh hơi quá, nhỉ.”

Ragashu cũng mỉm cười, tay hắn vẫn như ban đầu nắm lấy tay ta, để tay ta nằm trọn trong tay hắn. Cước bộ dưới chân không dừng lại, im chút rồi lại chột hỏi:

“Gả cho hắn, em sẽ không hối hận chứ?”

Lại hỏi ta loại câu hỏi gì nữa vậy.

Ta thăm than khẽ trong lòng, trước mặt ta, Ragashu chỉ luôn dùng một từ “hắn” để nói về Menfuisur. Để vương chi giả, qua miệng hắn, dù y có là hoàng đế đời trước hay vương tử đời này đều vẫn vậy.

Chỉ luôn một chữ đơn giản, hắn.

Lại thờ dài..

Ragashu hỏi, lấy y, có chắc sẽ không hỏi?

Ta không biết, cũng không còn muốn biết. Đời trước ta sống chỉ vì Menfuisur, mở mắt ra là Menfuisur, nhắm mắt lại cũng là Menfuisur. Luôn ám ảnh, khi nào thì y lấy ta? Mai, hay một? Khi nào y sẽ yêu ta?

... Sống vì y ba kiếp, ta đã thấm mệt.

Đời này, ta muốn sống vì mình, vì những thứ ta trân trọng, một lần. Chỉ một lần.

Nên nếu có ai hỏi ta liệu có còn mong chờ ngày bước lên kiệu hoa, cùng Vương tử Menfuisur chấp thủ giai lão không. Ta sẽ thành thật mà trả lời: “...Tôi không biết.”

Thương thầm nhớ ba kiếp người, tiêu phí hơn năm mươi bảy năm tình si, một câu thăm mệt liền có thể tức khắc buông tay từ bỏ. Ta không tài ba đến mức làm được như vậy. Hỏi ta có còn yêu không, có còn muốn được gả cho người ấy không. Làm sao trả lời. Khó lắm. Yêu thì dễ mà hết yêu thì khó. Huống hồ yêu lâu như vậy, nói bỏ là bỏ xuống được thì ta đã không phải là người phạm. Hơn hết, Asisur ta có trái tim mà...

“Ra là như vậy...”

Nghe xong đáp án của ta, không biết Ragashu có cảm tưởng thế nào, chỉ nghe tiếng hắn ậm ừ rất nhỏ. Ta đang chìm trong dòng suy nghĩ, nhất thời không để ý, khổ tâm thờ dài sùn sọt một tiếng.

Giờ ta đã không còn nghĩ tới chuyện sẽ cùng Menfuisur thế này thế nọ, chỉ một lòng muốn cùng y cải thiện quan hệ, làm một đôi tỷ đệ bình thường, không cần mỗi lần gặp nhau đều nói giảm nói tránh, nội hàm ý sâu xa bên trong cũng đủ khiến người ta đau đầu. Có hơn nữa cũng chỉ là thi thoảng chơi cùng nhau, tỷ đệ tâm tình các kiểu, uống rượu nhấp trà thế thôi.

Vậy đủ rồi.

Ai mà ngờ vào tai ai kia lại ra ý tứ khác.

“...”

Lặng một khoảng, tự nhiên Ragashu bảo có việc cần xử lý, cáo từ rồi đi. Gì mà công chúa Asisur tân hôn vui vẻ, mọi việc xin hãy cẩn trọng giọng điệu nghe khách sáo lắm, thanh âm trầm trầm chẳng rõ thoát khỏi kẽ răng làm sao. Ta lại đang không mấy để tâm, khoát tay không tiễn, theo thói quen thả hồn vân du tứ phía, cùng dòng thời gian chạy đua với tốc độ không tương.

Nhiều năm sau nghĩ lại, mới hận sao hỏi đó mình ngờ ngờ như con bò đeo nơ thế không biết. Tuy nhiên, đó đã là nhiều năm sau.

Còn hiện tại..

Không thể phủ nhận, bản diện hạ rất hay hỏi tương về quá khứ. Bởi quá khứ là một phần của thực tại, nếu không có quá khứ thì đã chẳng có thực tại. Nó rồi vậy đấy.

Thực tại tuy rằng quan trọng với mỗi cá thể, nhưng quá khứ lại càng quan trọng.

Nếu không có anh trong quá khứ, thì đã chẳng có tôi của tương lai. Có anh sẽ có tôi. Quan hệ cộng sinh, cùng lợi cùng hại.

Lúc này đây, Menfuisur là tương lai của Ai Cập, còn ta là quá khứ cộng dồn cộng dập của y. Nói nôm na chính là hôn nhân chính trị, tiền triều Pharaoh đều cha truyền con nối, nẫu hậu ta và phụ vương chính là điển hình của điển hình. Cơ mà lợi ích rút ra của hôn nhân hoàng thất, bảo vệ dòng máu vương gia thuần khiết, lâu rồi không được nghe Đại tư tế lên lớp giảng bài. Nhớ bộ dạng cụ Litah râu tóc bạc phơ, tay cầm sách run run... uầy, nản cụ biết mấy.

Một thanh âm u uẩn ai oán từ xa vọng lại bên cạnh: “A... si...sur... điện... hạ...”

Hồn ta ù một cái nhập về chính chủ, quay đầu thì thấy gương mặt mốc của Helia.

Ta ngạc nhiên hết sức:

“Ngài ở đâu chui ra vậy?”

Helia tức phụ ai oán nhìn ta, hai mắt từ từ nheo lại, đuôi mắt híp lại hẹp dài, nói:

“Tôi đi theo điện hạ từ trong cung ra chứ đâu, ở ngoài cửa gọi đến rất cả hòng, mà Asisur điện hạ chẳng thèm đoái hoài tới.”

Ta à một tiếng, hần ta bám theo khi nào sao ta không phát hiện? May là Ragashu đã rời đi, bằng không giáp mặt, lại không biết giải thích sao: “VẬY HẢ, ta đang có chuyện suy nghĩ nên nhất thời không để ý.”

“Vậy thì tôi đến khéo thật.”

Helia kéo tay ta, đặt vào đó một văn kiện nhỏ đúc từ đất nung, câu câu khóe môi:

“Điện hạ có dịp đề động não tiếp nữa rồi.”

...

Ta đột nhiên có dự cảm không tốt.

Vào trong phòng, ngồi xuống bàn để bệch, mở ngăn tủ lôi ra một cây búa nhỏ. Đập vỡ mảnh đất sét bên ngoài, lộ ra văn bản chỉ chút chữ tượng hình, pha trộn ngôn ngữ Ai Cập và một thứ chữ rất khó hiểu.

A, b, c... nghĩa là cái gì?

Ta đưa mắt nhìn Helia, hần nhún vai.

“Tôi không biết, là Ruka nhờ tôi giao tận tay điện hạ. Cậu ta đang bận xử lí công vụ. Nhấn là liên quan đến Ryan gì gì đó.”

Là Ryan Rido.

Ta chăm chú nhìn văn bản trong tay.

“Kill hay không kill?”

“Giết.”

“Kế hoạch bị lật tẩy, Isis thông minh quá.”

“Tạm thời án binh bất động.”

“Cậu còn muốn trả thù thay Carol không?”

“Còn.”

“Dạo này cậu im quá đấy, forget me rồi sao? Quên đã hứa gì với em tôi rồi à?”

“... Tôi không quên, thời cơ chưa tới.”

“Đừng bịa chuyện với tôi, đừng tưởng tôi không biết cậu muốn gì. Dù lòng đủ cánh rồi, hiểu chuyện rồi liền chê em tôi chứ gì. Nói cậu biết, mạng của Carol là do cô ta lấy. Hai người đừng mong sống yên!”

...

Miết ngón trở dọc theo những dòng chữ cuối cùng của văn bản. Nếu ta đoán không nhầm, thì đây có lẽ là bút tích của Ryan Rido. Vậy những dòng chữ ngắn ngủi hồi đáp lại, là của ai? Là... Menfuisur ư?

Trả thù... thay Carol...

Ý gì đây? Carol Rido có vương vào lời nguyên không? Menfuisur, Ryan, Carol...

Mẫu đối thoại đầu tiên, ta hiểu, là lần ở Atina. May mắn thoát được một ả Ryan.

Mẫu thứ hai, tóm gọn kể Atina bị đồ bẻ.

Mẫu thứ ba, có vẻ gấp gáp, chữ hơi ẩu.

Mẫu thứ tư, bề mặt đất sét bị hần dấu in tới tận mặt sau, dấu hiệu cho thấy từng bị đè mạnh, dù đã nung lên nhưng vẫn đủ nhận thấy người viết khi đó rất tức giận. Ryan dính đến Carol không nghĩ lại nóng nảy như vậy, từ ấy tới nay mới vài ngày, muốn sớm trả thù thay em cũng không cần nóng vội thế. Menfuisur bây giờ lí trí hơn xưa, nóng với y không còn tác dụng đâu.

Mẫu thứ năm, không có hồi âm..

Không có hồi âm là vì chưa đến được tay Menfuisur đã bị Ruka phồng tay trên cướp được, hay y nhận được rồi nhưng không muốn đáp nên trả lại thư trống?

“Điện hạ.”

Helia bỏ nhỏ gọi một tiếng.

Ta xoa nắn huyết thái dương, động não một xú mà đầu đã muốn nổ tung rồi:

“Tướng quân mời nói.”

Helia ngó ta, bảo: “Về cung rồi tính tiếp.”

Ta nhìn hấn, lại nhìn mớ hỗn độn trên bàn làm việc. Đành vậy, sẵn hỏi chuyện Ruka về xuất xứ của đồng hỗn độn này từ đâu.

Vừa đứng lên, lại nghe Helia từ tốn nói:

“Tôi không phải người tốt. Nhưng đệ đệ em, vẫn cho hấn là đứa nhóc năm xưa à?”

Ta quay phắt đầu lại, hấn tiến lên lấy áo choàng trên tay ta, giúp ta khoác lên:

“Có người đàn ông nhờ tôi truyền lời.”

Ta thoáng ngẩn ra, rồi khôi phục như cũ.

Ragashu...

“Trong hoàng cung có bao nhiêu chân tình, có bao nhiêu lương tâm? Rõ ràng chỉ là một tòa địa ngục được phủ lên lớp vỏ xa hoa, hào nhoáng. Cho nên... tôi chưa từng trách y thay đổi, ngược lại vui mừng.”

Nhìn xoáy vào đôi mắt màu hổ phách, gương mi mỉm cười: “Tôi cũng chưa từng nói bản thân tốt đẹp, anh không cần tự ti.”

Tầm áo bào bên cạnh hơi lay động, bóng dáng cao lớn lặng lẽ xoay người về phía sau. Helia lấy từ bên hông ra cây quạt bông trắng, quăng vào tay ta, cười nhạt:

“Trước nay tôi luôn nghĩ em thông minh, ai ngờ thì ra cũng chỉ là một đứa ngốc. Nay giấc tìm tới cửa, em vẫn thà tự gánh vác một mình, cũng không muốn cầu tôi.”

Ta nghe thấy giọng mình hờ hững vang lên:

“Cầu, giúp. Nhưng giúp thế nào đây?”

Kẻ muốn ta nợ máu phải trả bằng máu đã không phải lần đầu ta nghe. Ryan Rido, cũng chỉ là một số nhỏ. Menfuisur muốn giết ta, cũng không còn quá xúc động..

Nhưng kéo Ragashu vào, mặt ta vẫn chưa dày tới mức đó. Ít ra, vẫn biết tự trọng.

Trong lời của ta mang hàm ý chế giễu, nhưng Helia biết ta không nhắm vào hấn, cũng không phải nhắm vào nam nhân kia, đó chẳng qua chỉ là sự căm phẫn của ta với hiện thực tàn khốc mà thôi. Nghĩ hấn cũng nhất thời ghen hờn, im hấn luôn.

Bốn mắt nhìn nhau, ngay trước mặt là Helia mấy ngón tay thon dài của ta.

Mấy bức màn sa mỏng khẽ lay động, không khí ẩm áp tràn ngập căn phòng.

Helia nhìn bàn tay sắp sửa chạm đến gò má hấn của ta, hàng mi dày run lên, nói:

“... Tôi không phải Menfuisur.”

Bàn tay ta khựng lại giữa không trung.

Ta...

Chưa bao giờ coi Ragashu là Menfuisur...

-

- Vẫn là câu đó, vote còm vote còm dài!!!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asistr* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cung biến và hôn lễ (thượng)

◆N VÀ HÔN LỄ (THƯỢNG)

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Vì tình thâm sâu bi, vì tình thâm phiền muộn...

Kiếp trước kiếp này, chẳng qua cũng chỉ là một hồi ảo mộng...

Tình rượu mà mộng chưa dứt, ai mới là kẻ phong lưu...

Helia nói: “Nên hồi cung sớm thôi.”

Ta thu lại bàn tay đang khựng lại giữa không trung, ho nhẹ hai tiếng: “Khụ khụ, tướng quân nói phải. Sớm hồi cung thôi.”

Helia gật đầu, rồi đi trước.

Ta theo sau, nhìn bóng lưng lãnh ngạo như sơn phía trước. Da thịt trơn nhẵn, trừ bỏ vài vết sẹo mờ ở sống lưng, ngoài ra không còn vết sẹo nào khác. Khác với Ragashu, tám lưng trần mà trong kí ức ta nhớ, chi chít sẹo, lớn nhỏ có đủ. Ragashu từng kể nhỏ với ta, đó là thương tích để lại sau cuộc chiến tranh ngôi hoàng đế Babylon.

Cung biến.

Đối với những người con của dòng dõi hoàng thất, sớm đã không còn gì xa lạ.

Năm ấy vua Babylon băng hà, tuy đã lập Ragashu làm thái tử, nhưng anh em của hắn trước giờ đều không ưa kẻ được vua cha trọng dụng là hắn. Cộng thêm trước khi qua đời vua Babylon lại không có đề lại di chiếu lập ai làm tân đế. Thế là một năm đó, cuộc chiến tranh giành ngôi báu thường nhật như cơm bữa trong lịch sử đã diễn ra. Các phiên vương dẫn theo quân đội riêng của mình, ồ ạt kéo đến trước cửa thành. Ragashu cũng mở cửa nghênh đón, nhưng chờ sẵn sau bức tường thành vĩ đại của Babylon, chính là hàng ngàn nô tì.

Đầu tiên đốt lửa, giây phút cổng thành mở ra, trang sử đẫm máu bắt đầu. Thái tử Ragashu để Cẩm vệ quân tử thủ hoàng cung và nội thành, phần hắn chỉ huy quân tiên phong xông ra khỏi thành. Qua lời các cung nữ già và các lão tướng quân, trưởng kiếm của Ragashu chém tới đâu, đầu giặc rơi tới đó. Giữa biển máu tanh nồng, hắn tựa như chiến thần thượng cổ, con ngươi màu hổ phách đỏ ngầu, lạnh lẽo lóe lên tia thị huyết. Quân phản động rất đông, trận chiến kéo dài mười ngày mười đêm mới chấm dứt. Sử kí Babylon, cuốn sách ghi chép về lịch sử các đời vua Babylon gọi đó là: Sự biến cổng thành Babylonia.

Cho nên cái mà ta nghĩ không thông là, thân thủ Helia rất giỏi, bằng chứng là thường xuyên đi đánh trận, nhưng trên chiến trường chưa từng nghe tin hắn bị thương quá nặng, sau lưng cũng không thấy nhiều sẹo. Còn Ragashu, trải qua một sự kiện cung biến đáng sợ như thế, mặc dù giỏi cách mấy cũng không thoát khỏi thương thế khiến hắn chết đi sống lại.

Hai con người khác nhau về gương mặt, thân thể, hoàn cảnh, nơi sống. Chỉ giống nhau mỗi về khí chất lồi lạc trời sinh, độ dày của da mặt, âm giọng trầm thấp từ tính, mùi tung bạch trên cơ thể, với tay chân đều đồng dạng thon dài hữu lực...

Dừng lại một chút.

Dường như trừ bỏ cái tên, gia thế và khuôn mặt... toàn bộ đều giống y đúc?

Ta lại nghĩ mái tóc nâu của Helia, chột nghĩ không biết tóc Ragashu màu gì.

Khi trước ta cùng hắn làm chuyện chăn gối, toàn là ta thân không mảnh vải, còn hắn ngoại trừ hơi thở nặng nề, đầy mắt bết lửa, khuôn mặt nhuộm màu kích tình, còn lại y phục thực chính tề đến khó tin.

Làm chuyện đó mà cũng không trút hết quần áo, giờ nhớ lại bức mình. Hắn thì áo xống chỉnh tề mười phần anh tuấn bất phàm, còn ta thì là lột nhũ mà xấu hổ.

Nhưng suy cho cùng lỗi cũng ở Helia và Ragashu, giống nhau quá làm chi để ta khổ não đau đầu. Luôn luôn trong một thoáng lột qua, đều mơ hồ nhận lầm Helia là Ragashu, này suýt chút là thất thố...

“Điện hạ.”

Tiếng Helia từ đỉnh đầu truyền xuống.

Ta ngo ngắc ngược lên, hóa ra trong lúc không để ý, va vào người hắn mất rồi.

Helia đỡ khuỷu tay ta, nheo mắt: “Thật tò mò, đến cùng là chuyện gì mà khiến điện hạ của tôi mất tập trung thế này?”

Ta cười trừ, rút tay ra:

“Không gì, hồi cung nhanh thôi.”

Helia nhướng mày, khoe môi hơi hơi kéo về phía bên phải, giương lên một độ cong trên tức, mang theo mỉa hoặc ái muội.

Ta khô tâm liếc hắn, lại có việc gì?

Helia đột nhiên thu lại nụ cười gọi đùa, giúp ta kéo lại áo choàng cho kín lằn hai:

“Không gì, hồi cung nhanh thôi.”

Ta: “...” Dám bắt chước lại câu của ta à...

Chiều tối, ta hồi cung với ánh trăng sáng trên đầu. Trăng soi ánh nước, rất mát mẻ.

Ngồi xe lạc đà nhà Helia, tản mạn dọc bờ Thebes, chẳng mấy chốc đã đến cửa cung.

Thị vệ gác cổng xuyên qua màn che thấy ta, vội vàng mở cánh cửa lớn nặng nề. Vài cung nữ vội vàng từ sau cửa chạy ra nghênh đón, đứng ở trên bậc thang cúi đầu. Còn có vài nam bộc khỏe mạnh đến quý xuống làm đệm, phủ ta xuống khỏi xe.

Helia mỉm cười nhìn tất cả, nói: “Điện hạ ngày càng có tác phong của bậc đế vương.”

Ta cởi áo choàng đưa cho Ari, cũng không ngoảnh đầu lại, đi thẳng vào bên trong.

Helia nam nhân này, miệng mồm thật là...

Ooo

Về đến cửa trước tâm cung, liền bắt gặp Ruka đang đi qua đi lại trước cánh cổng chạm trổ bích ngọc Ôla, mặt mày rồi rầm.

Ta đi lên trước, hỏi:

“Chuyện thế nào rồi?”

Ruka nghiêng người hành lễ, rồi bước lên một bước, đặt tờ giấy Papyrus vào tay ta:

“Đã điều tra kỹ, đúng là bút tích của Rido.”

Ta liếc sơ qua tờ giấy, nhíu mày, cùng Ruka song song đi vào cổng: “Tìm được ở đâu?”

Ruka không đáp, trái lại nhìn Ari: “Quản sự Ari, tôi thấy hơi khát. Có thể nào pha cho tôi một ấm trà lạt được hay không?”

Ari hơi ngần ra, kín đáo nhìn ta hỏi ý.

Ta ngo ánh mắt Ruka, gật đầu: “Cứ đi đi, xem chừng đêm nay đội trưởng Ruka của chúng ta khó ngủ, trà lạt sẽ dễ ngủ hơn.”

Đoạn, ta cởi áo choàng đưa cho Ari.

Con bé tiếp lấy áo choàng, gấp đôi để trên khuỷu tay, dạ một tiếng rồi đi vào trong sân, dẫn theo sau là dàn mười ba cung nữ.

Ari và mười ba cung nữ ngự tiền vừa rời đi hết, không khí im ắng hẳn. Ta khoanh hai tay trước ngực, tìm một chiếc ghế đá có vẻ thoải mái đặt mông ngồi xuống, nói:

“Tại sao không thể để Ari nghe.”

Ruka khẽ cười, chắp hai tay sau lưng:

“Chẳng phải về điều này, điện hạ rõ hơn thuộc hạ nhiều sao? Asisur điện hạ...?”

Phải.

Ta rất rõ.

“Vội lại lần trước điện hạ nói với thần, tin tức thường hay bị rò rỉ. Thần đã điều tra rồi, gần đây tài chính của Ari không được tốt. Có người từng thấy cô ta qua lại với Unasu, hầu cận của vương tử.”

Cách đây không lâu, Helia có nhắc qua với ta về việc của Ari. Hẳn nghi ngờ con bé.

Tuy nhiên, ta không mấy để tâm. Như đã nói, Ari theo ta gần ấy năm. Không có công cũng có cán. Cứ giả như con bé thật phản bội, thì đã phản từ kiếp trước rồi.

Ta tin Ari.

Sống trên đời, ngay cả thuộc hạ thân tín nhất cũng không tin, vậy còn sống chi a?

“Không cần quá nghi kỵ con bé, như thường là được rồi.” Ta giương mí mắt ngó Ruka: “Và lại, ta cũng đâu tin gì người.”

Ruka nâng ống tay áo, gượng cười:

“Điện hạ thẳng thắn quá, thuộc hạ buồn...”

Buồn buồn kệ nhà người..

Ta lười biếng che miệng ngáp một hơi, không mấy kiên nhẫn liếc xéo Ruka: “Nói gì nói nhanh lên, ta không có thời gian.”

Ruka không dám bốn cột nữa, dưới ánh mắt lạnh nhạt của ta, chắp tay thưa: “Lúc chiều tối khi điện hạ rời khỏi cung, thám tử truyền tin về, nhìn thấy Ryan Rido xuất hiện ở Tây ngoại thành Thebes. Vì không có nhiều thời gian, thuộc hạ bèn to gan làm chủ, cấp tốc xuất cung bám theo hần ta. Đến hạ nguồn sông Nile, thì thấy hần đang cùng Unasu lên lút trao đổi cái gì đó. Thuộc hạ cùng đội thám tử ả núp một hồi, đợi Ryan rời đi liền đánh ngất Unasu, sao chép văn bản rồi trở về. Sau đó...”

Ta càng nghe càng thấy có gì đó không đúng, vừa nghe đến Unasu, quả nhiên dự cảm không có sai: “Giờ đã, đánh ngất?”

“Dạ.”

“... Người trực tiếp đánh ngất hần?”

Ruka mắt tròn mắt dẹt nhìn ta:

“Có gì không đúng sao ạ?”

Ta đỡ trán, làm đúng nhất là người rồi.

Ruka, Ruka, tiểu tử người có phải hôm nay đã để quên não ở nhà rồi hay không?

Chả nhẽ người không lo đánh ngất Unasu sẽ đá động Menfuisur? Hay bọn ta chưa đủ “thân” người sẽ bị mất cọng lông nào?

Như chưa nhìn thấu được suy nghĩ của ta, Ruka ngẩn ra một lúc mới hoàn hồn.

Hần thất thanh kêu lên, cật lực xua tay, cười khỏ: “Điện hạ hiểu nhầm rồi, không không, là thuộc hạ biểu đạt không đúng mới phải. Trước khi đánh ngất có cho cậu ta ngửi mê hương, khi tỉnh dậy sẽ tưởng rằng bản thân không cần thận để trúng gió độc. Toàn thân rã rồi như kim châm.”

Ta lừ mắt, ra là như vậy.

“Ừm, tiếp sau đó thế nào.”

Ruka lôi từ trong túi đeo chéo ra một bản chép tay, vừa lật giở vừa thưa: “Sau đó về đến cung không gặp được điện hạ, thuộc hạ hỏi thám tử thì họ nói điện hạ đã dẫn không được bám theo điện hạ nên không rõ. Đang không biết sao báo tin thì đúng lúc gặp được Helia tướng quân đi ngang, đều là người mình, ngày thường điện hạ lại rất tin tưởng ngài ấy, nên thuộc hạ đành giao văn kiện nhờ chuyển cho điện hạ.”

Ta gạt đầu, Ruka cắt bản chép tay vào túi, cài khóa gài, gãi đầu cười tò mò: “Mà kẻ cũng lạ điện hạ ạ. Thám tử còn không rõ hành tung của điện hạ, mà Helia tướng quân lại có thể tìm ra nhanh như thế.”

Ta thờ dài, đi ngang đi dọc cái gì, chỉ có ngơoi ngậy thơ tin hấn. Có mà ta bị Helia theo đuôi gần cả buổi trời mà không hay.

“Lúc ta không có trong cung, còn chuyện gì nữa không? Nói hết tất cả một lần đi.”

Ruka nói: “Ngoài chuyện vừa bẩm ra thì cũng không còn chuyện gì đặc biệt. Chỉ là cách đây mười lăm phút, lúc điện hạ chưa về tới, tổng quản Hasi có ghé qua hồi tí.”

Hồi tí?

“Có chắc là chỉ hồi tí không. Theo ta mười phần là lại ca bài a hu hu nhà tôi có tang.”

Ruka bị ta nói chọc bật cười ha ha: “Hasi tổng quản đâu đến mức đó ạ, điện hạ này.”

Tại ngơoi chưa từng bị ông ta chọc tức qua thôi, khi nào trải qua cảm giác muốn bịt miệng một người mà cha ngơoi lại lần này đến lần khác cản trở không cho bịt thì sẽ hiểu. Lão ta coi đẹp lão phúc hậu vậy thôi chứ gian lắm, giỏi nhất là cạy thế Pharaoh.

Cơ mà được cái rất trung thành với phụ vương nên ta cũng ráng châm chước thôi.

Uầy, chán chường buông tiếng thờ dài:

“Hôm nay coi như đến đây, chuyện của Ryan Rido sáng sớm ngày mai phái người đi điều tra thêm. Còn bây giờ, đi về phòng tắm rửa sạch sẽ, lát cùng ta đi dự tiệc.”

“Tạ điện hạ, thuộc hạ sẽ lập tức chuẩn bị.”

Ruka hớn hờ, hành lễ cái liềm co giò chạy.

Truyện ĐẾ CỎ - ASISU chỉ được tác giả Ramie0807 đăng tại [wattpad.com](https://www.wattpad.com), các trang khác vui lòng ghi rõ bản quyền và nguồn. Đăng sau wattpad 1 chương.

Ta ngó làn khói trắng bốc ra từ đôi chân dài của Ruka, có chút dờ khóc dờ cười. Đây không cần phần khích quá lên vậy chứ. Ai không biết nhìn vào còn tưởng Đại công chúa Asisur ngược đãi cấp dưới, một bữa ăn đằng hoàng cũng không cho nổi hấn đi.

...

Tắm rửa gần chục lần, chà chà rửa rửa tẩy đi lớp bụi bẩn bám trên da thịt, dọc đường về có bão cát nhỏ, thành ra trong áo ta có không ít cát. May là xe lạc đà nhà Helia có màn che lại, bằng không khẳng định không chỉ là cát lọt qua da nho nhỏ.

Tối nay ta vận một chiếc đầm đuôi cá màu trắng thuần không họa tiết, đuôi váy dài chấm đất, kéo dài về sau. Phần trên cúp ngực ôm trọn lấy bộ ngực sữa còn đang phát triển. Cộc tay, hai bên vai choàng khăn sa tanh cùng tông màu. Vải choàng được làm từ vải lanh nên càng nhẹ bẫng, xúc cảm truyền đến như có như không, hồ hững khoác trên bắp tay, mép vải đính vàng cát nghiền mịn, theo từng động tác chuyển động của ta, lấp lánh linh động.

Đầu đội kim quan của Trưởng công chúa Ai Cập. Hai bên cổ tay đeo vào vòng rắn tinh xảo. Chân mang giày đế bệt, bật lên cổ chân trắng nõn với chiếc lắc bằng bạc.

Đề Ari tùy ý trang điểm, độ mười phút sau, trên tấm gương đồng mờ mờ phản chiếu hình ảnh thiếu nữ với mái tóc dài ngang vai, đen nhánh như gỗ mun. Lông mi dài cong vút, đôi môi đỏ mọng như trái chín tháng mười. Cổ không trang sức, chỉ đeo một đôi bông tai hình hạt châu Ôphia.

Nhẹ nhàng mà không xa hoa, đơn giản mà không mất đi vẻ lãnh ngạo cần phải có.

Mang theo đội ngũ mười ba cung nữ ngự tiền, hai thái giám nâng tà váy dài và Ari, ta ngẩng cao đầu, bước ra khỏi đại môn.

Đến trước cửa đại điện diễn ra yến tiệc, nhân vật chính như ta dĩ nhiên phải canh đúng giờ mà vào. Định đứng lại một chút, đột nhiên có tiếng người dựa vào mé cửa, bóng áo tím lướt qua, giọng điệu say mê:

“Điện hạ của tôi đêm nay thật đẹp.”

Ari hắng giọng, Ruka ho nhẹ.

Ta không nhìn đến Ruka, tầm mắt dừng lại nơi thân ảnh nọ, gạt đầu chào. Người nói đến bên cạnh Ruka, cả hấn cũng có ở đây.

Tóc nâu thả dài ngang hông, eo giắt tề kiếm, trên mặt là ý cười si mê khó giấu.

Ta nói: “Tướng quân, sao ngài lại đi chung với Ruka?”

Helia cười cười, Ruka cướp lời: “Điện hạ, thuộc hạ tắm rửa trễ nải, đang đuổi theo điện hạ từ đằng sau thì tình cờ gặp Helia tướng quân, điện hạ đừng hiểu lầm nhé.”

Hiểu lầm của người là có ý gì phỏng?

Helia chột nháy nháy mắt với ta, làm như thân lắm hỏi: “Điện hạ lại gặp Vương tử à?”

Ta theo ánh mắt hẩn hồ nghi ngoảnh đầu lại, vào mắt là gương mặt của Menfuisur.

Đầu đội hồng quan măng xà, tóc đen lất phất theo gió. Cổ đeo tấm bùa hình chim ưng, để trần, mặc triều phục vương tử.

Dưới ánh trăng, tựa như đoá diên vĩ biến hóa thành người, xinh đẹp yêu mị vô hạn.

... Y đang bước về phía này.

Chung một con đường, khoảng cách lại không mấy xa. Vậy mà nãy giờ ta không chú ý, nên Helia trông ta và y đi chung.

Ta đáp: “À phải, cũng tình cờ, tình cờ thôi.”

Menfuisur để ý bọn ta nhìn về phía y chăm chăm, nhíu mày, dừng bước bên cạnh ta.

Helia giờ tay chào.

Ruka và Ari khẽ cúi người hành lễ.

Ta nghĩa sùnn mặt nghiêng nghiêng của Menfuisur, cũng theo lễ cất tiếng chào:

“Vương đệ.”

Menfuisur thông thả gật đầu: “Vương tỷ.”

Helia khiêu mi, nói: “Vương tử dường như tới trễ.” Liếc nhìn vào trong điện: “Các quan công đại thần đều an vị từ sớm rồi.”

Menfuisur không nói gì nhìn lướt qua Helia, rồi chậm rãi nói với ta: “Vương tỷ, Helia tướng quân dường như có chuyện quan trọng cần nói với tỷ, xin cáo từ trước.”

Ta nói: “Họm đã.”

Ruka cũng hô: “Vương tử xin dừng bước.”

Helia đứng nhìn một bên.

Menfuisur hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

Ta sờ sổng mũi: “À, ta không có gì. Nhưng Helia tướng quân chắc không chỉ tìm ta, mà còn có chuyện muốn nói với vương đệ. Thế nên xin vương đệ khoan đi đã.”

Helia bên cạnh cũng góp lời cho bằng bạn bằng bè: “Phải đó, trước khi Ruka xin Vương tử dừng bước, Asisur điện hạ cũng mở lời giữ lại. Xem ra chủ tớ bọn họ thực có chuyện quan trọng cần tìm Vương tử.”

Hôm nay Helia với Ruka thuộc hạ của bản điện hạ nhậy thật, người tung kẻ hứng nghe rõ kì quái. Thấy đi chung là nghi rồi.

May mà Menfuisur không chú tâm lắm, Ruka cũng thức thời chêm vào đúng lúc: “Là vậy, ban nãy dưới chân Vương tử có cục đá cản đường, hạ thần sợ ngài bị vấp.”

Menfuisur: “...”

Ta: “...”

Gió đêm thổi qua, không khí đến quý dị.

Chỉ có Helia là ôm bụng cười được, vỗ vỗ vai Ruka: “Đội trưởng Ruka tinh mắt nhỉ.”

Ta thì thấy, mắt ta nhất định bị bỏ lẹch ăn.

... Mù nên mới có thể mời Helia làm quân sư, mới có thể nhận Ruka làm thuộc hạ...

Menfuisur không thấy cười tiếng nào cả, ta nhìn y mắt tự nhiên bước vào trong, tự thấy xấu hổ, thuộc hạ của ta sao mà thiếu muối thể này, lại đi nghe lời Helia xúi bậy...

Đi vào sau cùng là ta, Ruka thân sĩ nắm hờ mu bàn tay ta làm chức trách hộ tống.

Trong tiếng vỗ tay rần rần của các quý tộc và đại thần, nhân lúc không ai chú ý, hần ghé vào tai ta thì thầm “Điện hạ, lát nữa nhớ tranh thủ hàn huyên trò chuyện với Helia tướng quân nhiều một chút.”

Ta ghen hòng: “... Tại sao?”

Ruka nháy mắt lia chia: “Điện hạ, người ta không biết, chứ thuộc hạ biết hết mà.”

Ngươi... biết gì?

Ngươi thì biết gì chứ!

Ruka lại rủ ri bên tai ta: “Đạo gần đây tướng quân có kể với thần... ngàn ấy năm rồi... thực khó cho điện hạ...” Nói rồi buông tay ta ra, chạy đến chỗ Helia đang nói chuyện với bằng hữu: “Tướng quân.”

Ta vỡ lẽ, khi ấy mới hiểu ra là ai tung tin nhạo báng mình. Thảo nào tin đồn trắng hoa của ta đến được tai Menfuisur, đều là chuyện tốt mà quân sư của ta làm được.

Nhưng ngoài tức tối trong bụng ra thì còn có thể làm được gì. Hần là con rùa bự, còn ta là chủ tử của con rùa bự ấy.

Hít sâu thở ra thông khí nhượn phổi, đề xuống không cam tâm, tiếp tục bước đến chỗ ngồi đã được chỉ định, vị trí cao quý thứ hai sau Hoàng phi và Nhị vương phi.

-- Chỗ ngồi của đệ nhất thân vương.

Thầm than khế trong lòng, xem ra kiếp này phụ vương và mẫu hậu đã vì ta định trước tương lai. Nếu ta đoán không sai, lát nữa trong lúc vui vẻ, Pharaoh sẽ cho một cái sắc chỉ, phong công chúa Asisur đến độ tuổi nhất định nào đó, ban đất phong vương.

Làm một thân vương an nhàn, dán một cái mác có tiếng không có miếng, có mỹ danh không có thực quyền, hoàn toàn không có sức uy hiếp đối với hoàng đế. Ngủ tại đất phong, bổng lộc dư dả, an nhàn tự tại, sống không lo nghĩ, cuối đời chết già...

“Trưởng công chúa Asisur thượng tọa!”

Kèn trống nổi lên, mùi cam tòng lan tỏa.

Pharaoh Nephrenmaat thân ngự trên ngai vàng, tay cầm quyền trượng Pharaoh tôn quý, khoe mắt kẻ viên xanh uy nghi:

“Trưởng công chúa Asisur vì Ai Cập nhọc tâm lao khổ, vì nhân dân trăm họ thân thể hao gầy. Là một điều đáng quý hiếm có, đã tiếp thu được truyền thống đáng quý của đất nước. Trẫm lấy đó làm vui mừng.”

Trong một cái chớp mắt, ta nghe tiếng mình nhẹ bằng vang lên, thanh âm trong trẻo lạnh lùng tựa pha lê: “Asisur...”

Cũng trong một cái chớp mắt, mưu tính sáu năm, liền hóa thành một giấc mộng.

“... Tạ Pharaoh tin tưởng.”

Một giấc mộng đáng sợ...

“Thề với bách thần, có Ra chứng giám, mãi mãi không phản bội vương triều Ai Cập.”

Rốt cuộc, vẫn không ai chịu tin ta...

Một lần sai trăm lần sai...

Asisur độc ác chịu cái tà quy chính, không còn vì Menfuisur tàn sát chúng sinh nữa... quả thật ta nghe còn thấy hài...

Chính lúc ta mơ hồ nghe thấy tiếng vỗ tay như sấm rền ầm ầm vang lên khắp đại điện, đột nhiên có người kéo tay ta, nói:

“Tôi không chấp nhận lời thề này.”

- Cầu còm dài! Vote mạnh tay nghen =)))

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cung biến và hôn lễ (hạ)

◆ N VÀ HÔN LỄ (HẠ)

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

“... Tôi không chấp nhận lời thề này.”

Thanh âm như sương sớm lắng đọng, lại có chút trong trẻo lạnh giá của buổi mai.

Ta nghiêng đầu, mày kiếm chạm tóc mai, tuấn nhan trong trẻo lạnh lùng. Khác hoàn toàn vẻ cộc cằn từ xương cốt và thái độ nửa vùi hăng ngày, với góc độ đi ngược luồng sáng, nửa khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết tựa như chìm trong bóng tối. Trong khoảnh khắc làm người ta có chút hoảng hốt. Không còn thiếu niên tựa ánh dương quang suốt ngày rong chơi lêu lổng, không còn là tiểu hài tử bướng bỉnh chỉ thích làm theo ý mình. Ba kiếp tôi luyện, nay, xem y thành thực trầm ổn hơn cả chục tuổi.

Nhưng đó không phải mấu chốt.

Menfuisur...

Y... có ý tứ gì?

Pharaoh Nephenmaat đầu mày chau chặt, ẩn nhẫn ý không vui nhìn về phía đứa con quý tử của ông: “Menfuisur, ý con là gì?”

Chỉ thấy y lướt mắt qua ta một cái, đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu thoáng lạnh:

“Vương tử vốn không có lòng bất chính, tâm sáng hơn gương, vậy sao phải thề?”

Người có mặt trong điện nhất thời lặng ngắt như tờ, kể đó có tiếng xì xào rất nhỏ truyền tai nhau. Ta biết họ đang bàn tán điều gì. Vương tử Menfuisur xưa nay khó gần hôm nay lại công khai mở lời bất bình thay Đại công chúa, này có phải hay không cả hai đã có tình ý từ trước. Công chúa điện hạ thật tốt số, thật tốt số...

Tiếc là có mình ta hiểu rõ ẩn ý bên trong.

Thề thốt một câu trong mắt mọi kẻ ở đây chẳng có gì đáng to tát, người tổn thương đau lòng là công chúa, đau tí thôi, không cần để tâm, vương triều Ai Cập xưa nay đều như vậy. Tuy rằng luật pháp Ai Cập nam nữ bình đẳng, nữ nhân có quyền học hành và kế thừa tài sản, nhưng dẫu sao vẫn không thể lấn át nam nhân. Truyền thống là truyền thống. Bởi cuối cùng, kế thừa gia tộc, gánh vác gia thanh, đội mũ bạch quan của Pharaoh, vẫn là một nam nhân. Thượng Ai Cập, tuyệt không thể để nữ nhân làm chủ. Thân vương tước vị này, là lo xa, sợ công chúa mai sau tranh giành quyền lực gây ra sóng gió. Một câu khen nài tâm tư hao gầy, chẳng qua là khen cho có, để tiện phong cho hợp tình hợp lý.

Ta hơi nhướn mắt nhìn lên ngai vàng.

Hướng hồ, có lẽ thông qua Menfuisur hoặc Ari, hoặc ai đó, phụ vương cũng đã biết được không ít chuyện của ta kiếp trước. Sáu năm trước muốn ta hứa với người quên hết thù hận, làm lại từ đầu. Sáu năm sau đồng ý cho ta đi diệt trừ mầm móng tai họa, sau ta về đến nơi lại thuận tay ban một đạo thánh chỉ -- địa vị thân vương.

Nhưng đây vẫn không phải ý ta muốn biểu đạt. Ngay lúc này, có ai biết, Menfuisur thực ra là muốn xin Pharaoh ban hôn...

Mở lời bênh vực.

Giả vờ không hài lòng.

Tiếp theo sẽ là nhưng nhớ đến phát điên...

Đầu mày phụ vương lúc này mới giãn ra, mặt mày tươi cười: “Đứa nhỏ này ra là lo tỷ tỷ nó bị bắt nạt, nên mới nóng nảy à.”

Y nhìn lướt qua cục diện đại điện, nói:

“Ân, nhi thần giờ trong đầu chỉ có tỷ tỷ.”

Đại điện lại lần nữa rơi vào tĩnh lặng.

Trong nháy mắt, ánh mắt tò mò có, hiếu kì có, nghi ngờ có của mọi người không hẹn mà gặp đồng loạt rơi trên mặt ta.

Quả nhiên y như ta đoán, ngày hôm đó nhị đệ Menfuisur nhờ ta đi gặp Nhị Vương phi một chuyến, giúp y từ chối khéo hôn sự với con gái đại tư tế Litah, là vì ý này...

Ta lên lút bừa mồi nhìn Menfuisur.

Xạo.

Đệ nói xạo không chớp mắt nha.

Menfuisur khẽ giương khóe môi, đưa mắt ngó ta một cái, rồi quỳ một chân xuống sàn đá cẩm thạch: “Nhi thần giờ khắc này trong đầu chỉ có hình ảnh của công chúa Asisur, khẩn xin Pharaoh thành toàn cho.”

Giây phút đó, đã có một người siết chặt chiếc nhẫn ruby đỏ trên ngón áp út, dùng ánh mắt đau đớn xen lẫn bi ai nhìn ta.

Chỉ là... khi đó... ta không hề nhận ra...

.....

Pharaoh im lặng chốc lát, ta thấy sắc mặt ông thoáng biến đổi phức tạp, kể đó khôi phục bình thường. Trước tiên đưa mắt nhìn ta, sau nhìn Menfuisur. Đôi mắt kẻ viền xanh lá mạ của nam tử trung niên sắc bén vô cùng, như muốn nhìn thấu tất tần tật tính toán của hai người bọn ta.

Tựa con nóng giận hên giờ phát nổ, lia qua lia lại gần nửa ngày. Đến khi tất cả mọi người tưởng chừng như đã sắp nghẹt thở đến nơi, mới nghe ông ôn tồn bảo:

“... Được thôi.”

Ha, nghe thấy tiếng mình thò ra rất khê.

Cũng không biết là vì sao lại nhẹ nhõm. Vì tâm tư của Menfuisur đã đạt thành? Vui thay y, hay bản thân mình. Không rõ nữa.

Chỉ biết, lần đầu giúp thành công ai đó một việc. Cảm giác khá thành tựu, nên...

Mẫu hậu ta, Hoàng phi Theratis mỉm cười dịu dàng: “Đã vậy, Pharaoh có nên nhân dịp này mà song hỷ lâm môn luôn không nhỉ?”

Phụ vương gật đầu: “Như đã nói, Đại công chúa Asisur nhọc tâm lao khổ vì thần dân Ai Cập. Nay tứ hôn cho Nhị vương tử Menfuisur, ban ngọc ngà châu báu theo phân vị thân vương. Đợi năm mười chín tuổi, sẽ chính thức tiếp quản đất phong.”

Không đợi ta lên tiếng tạ ơn, bốp bốp bốp, âm thanh đều đều tức thì vang dội.

Tiếng vỗ tay đồng loạt lần ba trong ngày:

“Chúc mừng Vương tử điện hạ!”

“Chúc mừng Công chúa điện hạ!”

“Chúc Vương tử và Công chúa sau này sẽ răng long đầu bạc, như cá ngập nước!”

Ta đành phải chấp tay, phủ phục đầu dưới chân Pharaoh: “... Tạ Pharaoh phong tước.”

Menfuisur dìu ta đứng dậy.

Pharaoh giờ quyền trượng tôn quý lên cao, tuyên bố yến tiệc chính thức bắt đầu, các vương công đại thần liền tiến về phía ta và Menfuisur niềm nở bắt chuyện. Ta không tình nguyện cầm lên một ly rượu nho từ khay rượu Ari đang bưng. Menfuisur cũng cầm lên một ly có đế dát vàng mỏng, nhấp một ngụm. Các đại thần thấy y uống trước, liền hiểu đêm nay tâm trạng vương tử rất tốt, kẻ nào kẻ nấy ra sức nịnh nọt.

“Vương tử tối nay cùng công chúa thật xứng đôi! Chẳng khác gì trời tạo một đôi!”

Tiểu vương tử không mặn không nhạt nở nụ cười: “Thật sao. Các ngài nói quá rồi.”

“Ôi không có nói quá không có nói quá gì đâu ạ! Đêm nay không có bất kì ai đẹp đôi hơn Vương tử và công chúa điện hạ đâu!”

... Ta buồn chán với cuộc đối thoại tẻ nhạt, ngay cả mí mắt cũng lười nâng. Chừng ba tuần rượu, khéo léo kiếm cái cớ tách ra.

Đang thông thả dạo quanh đại điện, chợt bắt gặp phải ánh mắt của một người đang đứng đằng sau đám đông đang vỗ tay reo hò một cách giả tạo. Hắn không hòa theo bầu không khí vui vẻ ở đây. Không vỗ tay, không nói cũng không cười. Không thấy biểu tình nhả nhả thường nhật. Chỉ là đơn giản đứng ở nơi đó, và lặng người...

Con người màu hồ phách không ánh sáng, đượm buồn, mảng thiên không nơi đáy mắt vẫn như trước ánh lên một khoảnh khắc lạnh lùng. Nhưng tối nay, u uất tăm tối lại...

Ta bị vẻ mặt đó làm hít thở không thông, quay đi nơi khác, nhắm mắt. Mở mắt ra, và quay đầu nhìn lại, vẻ mặt đó chợt biến mất không thấy nữa, tựa như là tan vào hư không, tựa như chưa từng xuất hiện.

Mắt tự nhiên vén tóc mai rũ trước trán ra sau vành tai, cất giọng ngập ngừng:

“Trưởng quân... không khỏe à?”

Bờ vai Helia thoáng chấn động.

Ta toan mở miệng hỏi tiếp, Helia quăng cho ta trái cam tươi hắn đang cầm, lắc đầu, lạnh nhạt đáp: “Thần không việc gì.”

Không việc gì thì mắc gì xưng thần?!

Không tin, nhấc tà váy bước lên một bước, hắn lại ra dấu bảo ta không cần để ý hắn, rồi ngoảnh đi bắt chuyện với bằng hữu.

Ta nhủ mày, đang định đi tới nói chuyện với Helia, Ruka lại từ xó nào chui ra. Cậu ta bung trên tay một đĩa đậu ô khô, dâng cho ta: “Điện hạ, sao người không ăn gì?”

Đành bóc một hạt đậu cho vào miệng, chậm rãi nhai: “Người có vẻ thích thú quá nhỉ.”

“Cũng không phải là thích thú gì.” Ruka ngoác miệng cười, học ta thanh tao bóc một hạt đậu cho vào miệng, chậm rãi hòa tan: “Tại món đậu này ngon quá thôi ạ.”

Giả biện, y như rằng hỏi tới là chối bay chối biến. Ta hỏi: “Nãy giờ vui vẻ ở đâu?”

Ruka đột nhiên biến sắc, muốn đưa tay lên chặn miệng ta lại. Nửa chừng mới sực nhớ ra ta là chủ nhân, bèn đau khổ sụt sịt:

“Điện hạ, thuộc hạ vui vẻ ở đâu hỏi nào đâu. Người hỏi vậy, mọi người hiểu lầm thuộc hạ là kẻ trăng hoa tùy tiện mất.”

Ta nhượng mày, bộ nói không đúng hả?

Tự nhiên nhớ tới hồi mới nhận Ruka làm thuộc hạ, chưa tròn nửa năm liền nghe tin cung nữ phòng giặt là của cung ta bị hắn làm có thai bảy tháng. Tuy rằng nữ tử Ai Cập đều phóng khoáng, không bắt chịu trách nhiệm, nhưng làm thuộc hạ dưới trướng của ta, mà dám cả gan làm ra chuyện tày đình đó. Dù muốn gây chú ý với ta cũng không thể bỏ qua. Thời gian đó, ta phạt giam Ruka trong phòng tối, bỏ đói mười ngày liền, có thể nói là khoảng thời gian tăm tối nhất trong đời của Ruka.

Nam nhân này không biết cố tình hay vô ý, trước mặt ta luôn không bao giờ che giấu cái tính xấu phong lưu thành thói.

Mấy năm rồi, ta cũng mệt, mắt nhắm mắt mở dung túng. Hắn làm rất được việc, đòi tư miễn không đi quá xa, không truyền đến tai ta cung nữ nào hoài thai nữa thì thôi.

Chỉ mong Helia không có vô sỉ giống hắn...

Nghĩ đến đây ta chợt giật mình, sao tự nhiên lại nghĩ đến Helia. Hừm, có lẽ vì hai kẻ này tính tình hợp rơ, sợ lây nhau thôi.

Ừm, chắc là như vậy.

Còn phần Ragashu, hắn đào đâu ra thời gian rảnh mà liếc mắt đưa tình? Không lo.

Ruka gãi da mặt: “Bên kia có món ngon!” Rồi chạy biến, như sợ ta khơi lại tội cũ.

Ta nói với Ari: “Em nhớ tránh xa cậu ta.”

Ari khước mắt giật giật, gật gật:

“Dạ...”

...

Gần nửa đêm, Pharaoh và hai vị phi tử nói đã vui đủ, chậm chạp đi giá rồi đi trước. Các vương công đại thần vốn kiêng dè sự có mặt của hoàng đế nên không dám uống quá. Nay có cơ hội, liền nháy mắt vứt bỏ về ngoài đang cố giữ lễ, lao vào rượu chè bí tỉ. Trái ôm phải ấp, thoát đảm ô vô độ.

Ta ngó mà đầu ong ong, rượu vào loạn trí quả không có sai, không khí sa đọa này không thích hợp với ta tí nào. Đảo mắt xung quanh lần cuối, không thấy Helia đâu, xem ra hẳn đã xuất cung hồi phủ.

Lại nhìn xem vương đệ Menfuisur gần đó, đang giao lưu “thân thiện” với đám thiếu gia công tử, ừm, rượu vào là y chả thèm nhả nhận nữa. Hai mắt nhóm lửa, dọa họ sợ run bần bật. Ta thăm thò dài, Unasu đâu rồi nhỉ? Chủ nhân ở đây mà thuộc hạ đâu?

Ari hỏi: “Điện hạ, ta hồi cung chưa ạ?”

Ta xoa nắn thái dương: “Ruka đâu?”

Ari khó khăn trả lời: “Cái đó... Ruka đội trưởng say khướt, Unasu đưa về rồi ạ.”

Ta nhắm mắt, kiểm chế nóng nảy sắp chảy tràn bờ đê. Nay Ruka thuộc hạ ta say xin quắc cần câu, Unasu hầu cận Vương tử đưa về. Kết quả công chúa Asisur chỉ còn Ari hộ tống, Menfuisur thì bơ vơ luôn...

Ari dè dặt nhìn mặt ta để đoán mò thánh ý, nói: “Vậy chúng ta có hồi cung không ạ?”

Ta khoát tay, bảo Ari cứ về trước. Phần ta đưa Nhị điện hạ về tầm cung, xong đi dạo vài vòng cho tỉnh rượu rồi sẽ trở về.

Ari dạ một tiếng, hành lễ rồi đi.

Ta bước lại chỗ Menfuisur, dùng chân kê bên y, mỉm cười lịch thiệp với đám thiếu gia công tử: “Vương tử xem chừng đã say rồi, thì giờ không còn sớm, các thiếu gia cũng nên xuất cung hồi phủ ngủ đi nhé.”

Đám thiếu gia ăn chơi trác táng nghe ta dứt lời liền lạng lẹ tản đi, ai về nhà nấy.

Để lại Menfuisur nửa đứng nửa vịn, tựa cả người vào cây cột trụ làm từ thạch anh điêu khắc hoa văn cầu kì, mí mắt buông rũ.

Ta lấy ngón trỏ chọt chọt má Menfuisur:

“Vương đệ, tỉnh.”

Menfuisur uống cũng không ít, chỉ thấy hai gò má y hơi hồng hồng đỏ. Ta quan tâm hỏi:

“Vương đệ, còn đi được không?”

Menfuisur ha hả vài tiếng, bỏ nhào tới ôm vai ta, cậu thiếu niên mười ba tuổi bật ra tiếng cười khanh khách trong trẻo như ngọc thạch: “Ta không sao, ta vẫn còn uống được. Thêm rượu!” Đoạn tiện tay vớ lấy hai bầu rượu đầy trên khay của cung nữ hầu rượu, ái muội tìm đến vành tai ta, thấp giọng thò thè: “Ra lương đình đi.”

.....

Đêm trăng soi sáng, sao treo đầy trời.

Ta và Menfuisur sóng vai nhau khắp khắp khiêng khiêng đi hóng gió ước chừng nửa canh giờ, cuối cùng thần trí cả hai mới dần dần thanh tỉnh. Ta lí trí đề nghị ai về cung nấy, ngủ sớm sẽ tốt cho tuổi dậy thì. Nhưng Menfuisur không tán thành, không biết đã thật sự tỉnh rượu phần nào chưa, một mực muốn cùng ta ra lương đình - mái đình nhỏ trong ngự hoa viên để tâm sự.

Ta không nỡ tạt gáo nước lạnh từ chối, lâu rồi ta và y không có tâm sự. Tuy hiện tại men rượu vẫn còn, nhưng về mặt giao tiếp vẫn ổn. Vẫn phân biệt được từ ngữ.

Thành ra mới có một cảnh như này:

Trong ngự hoa viên, ta và Menfuisur ngồi trên ghế đá, trong tay mỗi người là một bầu rượu to, lẳng lẳng tự đối diện nhau.

Ta nhắc tay tự châm rượu cho mình, sau châm cả cho Menfuisur. Y không nói gì liếc chén rượu, đầu ngón tay thon dài hờ hững chạm phớt qua bề mặt nước trôi nổi khiến rượu sóng sánh. Đoạn, khe khẽ mỉm cười.

Ta nhìn Menfuisur ngồi cười tự kỉ mãi, rốt cuộc phải ngả cò chào thua. Nâng chén uống trước, hà một tiếng sáng khoái, hỏi:

“Sao im lặng vậy?”

Menfuisur đưa chén rượu lên ngang chóp mũi, ngửi sơ qua, nói: “Rượu rất thơm.”

Cho nên đệ im nãy giờ là vì nó hả?

Menfuisur lắc đầu, cười nhạt không đáp, ta lén ngó sắc mặt y. Ân, không buồn không vui, xem ra tâm trạng không tệ. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, hiện tại y là đệ đệ ta, không bao lâu nữa lại trở thành trượng phu của ta. Về tình về lý, tỷ tỷ quan tâm đệ đệ, tận nương tử quan tâm phu quân tương lai, thiên kinh địa nghĩa. Đắn đo giây lát, vẫn là quyết định đánh bạo, hỏi:

“Phụ vương gật đầu rồi, đệ có vui không?”

Menfuisur cup mắt, môi mím lại:

“... Không biết nữa.”

Nè có thiệt là tình rượu rồi không cậu bé?

Ta nhấp ngụm rượu cho ướt môi, chợt nghe tiếng y dịu dịu, như lí nhí trong cổ họng: “Còn vương tỷ, có vui hay không?”

Ta thờ dãi, đệ còn không biết sao ta biết. Kì thực đầu óc ta không nhanh nhạy mấy đâu.

Nghĩ trong đầu là vậy, bất quá không thể nói ra. Đành chuyển chủ đề đi nơi khác:

“Đệ... nghĩ phụ vương có tán thành thật không? Hay chỉ là không muốn mất mặt?”

Hôm nay y ở trước bá quan nói ra điều này, hoàn toàn không báo trước với phụ vương câu nào. Người mù cũng biết y ép đưa chín.

“... Không biết nữa.”

Menfuisur một hơi uống cạn chén rượu đầy ta mới rót, hai mắt lim dim như mèo Ba Tư.

Ta suýt rót khỏi ghế, muốn gục ngã theo y. Say vậy rồi, vậy mà còn nói bản thân tỉnh táo lắm, hai tỷ đệ ta tâm sự bữa đi ha!

Menfuisur thần trí không tỉnh táo, tâm sự đêm khuya bất thành, ta đành buồn chán ngồi tự rót tự ẩm. Tham lam hít vào mùi rượu nho ủ từ nho đen Ai Cập tỏa ra hương vị nồng đậm, Vòn quanh mái đình nhỏ bé, thức hương vị sông Nile, hương vị thuộc về đất mẹ Ai Cập, thuộc về những đôi bàn tay sạm màu cứ thoang thoảng phiêu bồng trong không khí. Như muốn làm say lòng người, tựa như độc anh túc, khiến người ta bất giác nghiện nó khi nào không hay.

Bất giác, mơ màng chìm vào giấc ngủ...

Khi ta tỉnh dậy, trời vẫn chưa sáng. Mây khói lượn quanh vàng trắng treo, tiếng gõ keng đều đặn vang lên. Đã hơn nửa đêm.

Bên cạnh có tiếng động rất khẽ, ta theo thói quen vò vò tóc, quay đầu lại nhìn.

Hóa ra... là Menfuisur. Y còn chưa ngủ...

Thấy ta, y thoáng ngẩn ra, nhẹ giọng:

“Ta làm tỷ thức giấc?”

Ta lắc đầu, nói: “Tự ta dậy thôi.”

Menfuisur 'à' một tiếng, ta hỏi: “Giờ cũng đã khuya lắm rồi. Đệ không buồn ngủ à?”

Menfuisur lắc đầu, hàng mi dày sụp xuống, khiến ta không thể nhìn thấy ánh mắt y.

Một hồi lâu sau, khi ta sắp gà gật tiếp đến nơi, mới nghe giọng người trước mặt từ tốn vang lên: “Asisur... tỷ đã say chưa?”

Ta nghiêng tai, nói cái gì?

Menfuisur mím môi, lặp lại: “Tỷ say chưa?”

Ta cái hiểu cái không trả lời: “Hoi hoi...”

“Vậy uống đi.” Y đẩy bầu rượu còn phân nửa trong tay về phía ta, trầm giọng: “Uống hết, không được chừa giọt nào.”

Tại... sao?

“Tại sao ta phải uống?”

Menfuisur đập lòng bàn tay xuống mặt bàn đá lạnh lẽo, thanh âm trong trẻo vì rượu mà trở nên khàn đục, dường như trong thoáng qua còn có chút ghen

nghe:

“Không chịu say thì làm sao nói chuyện!”

Ta bị hành động cuồng hân của Menfuisur làm cho giật bắn, vội bung bầu rượu lên uống lấy uống để, uống như chưa từng được uống. Một vì cách ăn nói quái lạ của Menfuisur, hai là vì bộ dạng kiêu kiêu giận dữ kia, như nếu ta mà còn lằng nhằng thì sẽ lập tức bóp chết ta ngay tại chỗ vậy...

Một lượng lớn chất còn cay xè đổ vào thiêu đốt cuống họng khiến ta ho sặc sụa. Đến khi ổn định lại, trước mắt đã là một mảng mơ hồ. Rõ quái, mới vừa nãy ta còn nhìn thấy mười đầu ngón tay trắng trẻo mập mạp, thế mà giờ sao chỉ còn lơ mơ lơ mơ?

“Asisur, say chưa?”

Bên tai loáng thoáng tiếng ai gọi ta, tầm mắt di chuyển, loạng choạng dừng trên tuần nhan tinh xảo hoàn mỹ. Đôi mắt đen thâm sâu như biển, lại như ẩn chứa hàng vạn lớp sóng trắng cao tận mười trượng.

“Là Menfuisur đấy à...”

Ừ, tỷ hình như say rồi...

Say chưa ta...

Ờ, say rồi đó...

Ôi chào, ha ha, đúng ý vương đệ rồi nhá...

Tỷ tỷ say thật rồi này a... kì này Helia sẽ hành chết ta, đệ đệ người vui rồi chưa a?

“Nếu chúng ta đều đã say cả rồi. Vậy tối nay... chúng ta nói lời thật lòng nhé...”

Lời thật lòng?

Ta nheo mắt, nheo, nheo lại thành một đường chỉ, cố hết sức nheo lại để nhìn rõ khuôn mặt kia. Đến khi nhìn rõ rồi, lại chợt thấy nó thật quá khó coi, vì đôi mắt đó lạnh lẽo quá, mà lại cũng thật dễ nhìn:

“Người là ai ấy nhỉ, quen không?”

Khuôn mặt này... quen lắm...

Hình như ta rất là thích nhìn khuôn mặt này. Cánh môi trên, cánh môi dưới, sao lại mỏng tênh như cánh anh đào thể này.

Khóe mắt xinh đẹp nhích lên một chút:

“Tỷ tỷ, ta là Menfuisur.”

Menfuisur? Là Menfuisur đệ đệ ta á?

Tại sao khuôn mặt xinh đẹp này tên gì không đặt mà lại tên là Menfuisur? Tại sao? Tại sao khuôn mặt này lại giết ta?

“Lời thật lòng, lời thật lòng, cái đứa xấu tính như người thì có lời thật lòng gì mà đòi nói? Người muốn gì, giết ta nữa hả?”

Mu bàn tay bắt giác âm ẩm, cúi đầu, ra là bị một bàn tay lớn hơn phủ lên. Những ngón tay ấy thon dài hữu lực, nhiệt độ ấm nóng như lửa. Nhưng không hiểu vì sao, chạm vào tay ta, lại thấy nó trở lạnh.

“Tỷ, hôm nay hai ta say rồi, ta mới có can đảm cùng tỷ nói lời thật lòng. Bởi khi lúc còn tỉnh, ta sợ tỷ nghe hiểu, sợ tỷ không tha thứ cho ta. Tỷ nhớ không, lúc chúng ta còn nhỏ, ta đã từng hỏi: Nếu có một ngày ta chết đi, tỷ có vì ta mà đau lòng không? Tỷ đã trả lời, rất kiên định, có... Đôi mắt sáng ngời tia hạnh phúc ngày hôm đó, ta mãi mãi không thể nào quên. Nhưng... Asisur, xin lỗi... thành thật xin lỗi...”

Tâm, nhói đau nhẹ.

“Đừng nói nữa...”

Thanh âm khản đặc dường như đã trở nên nghẹn ngào: “Nhưng nếu trong hôm nay không nói hết, sẽ không còn cơ hội nữa.”

Ta nhắm mắt, đưa tay lên sờ loạn, trên làn da tinh mịn khôn cùng sát cạnh, ẩm ướt lắm. Đưa lên nếm thử, vị thật mặn...

Khóc sao, đệ là đứa trẻ ba tuổi à.

Đầu óc dần tỉnh táo, thâm buông tiếng thở dài, chỉ ít, khuôn mặt hiện hữu trước mắt đã rõ ràng hơn. Ta chưa đến nỗi say khướt không nhớ ai ra ai, uống

rượu lâu năm, thành ra từ lượng ta rất tốt, chỉ là rượu vào lời ra, chỉ là chút uất ức, chỉ là trêu đùa, chỉ là không muốn nhận ra y một lát.

... Y là ta quý nhất, y là Menfuisur.

“Asisur, phiền tỷ, đưa ta về được không?”

Lòng ta đau xót, từng âm thanh rơi vào tai như lưỡi dao bén nhọn, vẽ một vòng tròn quanh chỗ mỏng nhất của trái tim, suýt chút nữa thì khóc. Nhưng ta đã học được cách che giấu nội tâm, cười đến vân đạm phong khinh, tỏ ra không quan tâm.

“Tỷ đừng cười, ta xin lỗi mà.”

Ta càng cười lớn, khóe mắt đỏ ta lại không ngừng chảy tràn những giọt lệ như thủy tinh lưu ly, cả người run run, y chôn mặt vào hõm vai ta, thút thít như con nít:

“Asisur chị ta là một người con gái tốt, chị ấy xứng đáng được quyền hạnh phúc, được quyền yêu một người con trai cũng yêu mình. Đáng tiếc, ta không yêu Asisur...”

Hôn định đầu Menfuisur, một hành động biểu thị cho sự xúc động và quý trọng...

Menfuisur...

Cảm ơn sự tuyệt tình của đệ, điều đó đã giúp ta từ bỏ hi vọng...

-

- Đạo này ít người đọc quá, lượt vote cũng tụt hẳn =(((buồn ghê =(((Có phải ta viết không còn hay không mấy nằng?

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ăn no rừng mỗ

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Đưa Menfuisur về đến nơi, lúc đặt y xuống giường, trên gương mặt tuần tú toàn là nước mắt mặn chát. Tèm lem tèm la. Còn có chớp mũi đỏ ửng, khóe mắt mờ hồ hơi sưng sưng. Nhìn y, ta bất chợt kiểm lòng khôngặng buông một tiếng thở dài nữa.

Menfuisur vương đệ ta xưa nay vốn là thiếu niên chất phác đơn thuần, ăn ngay nói thẳng, ghét giả dối xu nịnh, ghét nhất lừa mình dối người. Tuy rằng ở y có không ít tật xấu, càng không thể phủ nhận tuổi trẻ bồng bột hiếu thắng, bướng bỉnh lại kiêu ngạo, nhưng ít ra y vẫn là chính mình, vẫn sống đúng với con người thật của chính mình. Nhưng kiếp này, y chôn vùi bản chất thật đó vào sâu bên trong, phơi bày ra ngoài chính là nét cười giả dối. Trước mặt người ngoài luôn trung ra cảm xúc lạnh như băng, đáy mắt không chạm tới ý cười thật sự. Là từ khi nào, môi miệng nhị đệ ta biết nói những lời hoa mỹ. Là từ khi nào, chủ đề trở nên vòng vo tam quốc, đằng sau mỗi câu nói lại sâu xa hàm ý khó lường.

“... Rốt cuộc đệ muốn tỷ sống sao?”

Người trên giường hơi cựa quậy, hàng mi dài khẽ run lên, thái dương bịn rịn mồ hôi.

Ta nhúng khăn bông sạch vào thau nước ấm, chà chà vài cái, sau đó vắt hết nước ra, đắp lên trán Menfuisur: “Ngủ ngon.”

...

Trở lại tâm cung, vì chuyện hôn sự với Menfuisur nên không khí có phần nặng nề.

Tâm sự xong rồi, cuối cùng ta đã có thể hoàn toàn buông xuống sự cố chấp của ba kiếp người. Yêu hay hận, hay không nhớ hết yêu, đều đã thông suốt. Menfuisur sắm vai tuyệt tình, ta từ tận đáy lòng thật tâm cảm ơn y. Chấp niệm hơn năm mươi bảy năm, từ nay đã có thể thanh thản...

Nhưng...

Cuộc hôn nhân chính trị, phải xử trí sao?

Một óc, ta gọi người đem rượu lên, đem ra khoảng sân nhỏ cách vách phòng ngủ uống.

Bình thường cũng chẳng thấy gì, nhưng hôm nay vàng trắng lè bóng, ta ngồi dưới tán cây, bỗng thấy có chút tịch tịch[1].

[1] Cô tịch và tĩnh tịch:>

Tối tối lui lui đều là những lời giả dối của ta, giả đến mức không còn biết cái nào là thật.

Tựa như Menfuisur, đời này kiếp này, nếu ta nói luôn mong mỏi ta và y có thể nói những câu thật lòng thật dạ, không phải lời khách sáo... e chỉ là hi vọng xa vời.

Còn với Helia, ta kết giao với hắn, sáu năm nay không ngừng ra sức củng cố binh quyền, chiêu binh mãi mã, âm thầm thu tóm các đại thần trong triều về quy phục dưới trướng. Bầy về nhiều trò như vậy, đến cùng muốn đạt được cái gì đây? Đánh phủ đầu, trước mưu triều soạn vị, hay để phòng một ngày lại bị người đời gọi là rắn độc? Hay muốn lưu danh trong sử sách?

Hay một phần vì lời sấm truyền ọ?

... Cũng không rõ cho lắm.

Đêm nay thực cảm thấy bản thân có phần quá khó đoán, thật sự như Menfuisur nói. Đôi lúc y không thể đoán nổi ta đang nghĩ gì. Cũng như lúc này, ta cũng tự thấy rối rắm vì đầu óc phức tạp của chính mình.

Kết hôn xong, những chuyện sau đó, ta sẽ ra sao, sẽ có kết quả gì, ta chẳng đoán ra.

Có lẽ có Ari thật lòng gọi ta một tiếng Công chúa điện hạ, Ragashu thật lòng gọi ta một tiếng thê tử, tuy kiếp này là thê tử hờ, nhưng âu cũng là kết quả tốt nhất rồi.

Nhấp ngụm rượu, đầu lưỡi chát chát, xuống tới cuống họng lại dịu ngọt thanh thanh, chảy trong thanh quản lại cay xè.

Đây là một trong những nguyên nhân chính ta thích ở rượu nho đen. Ragashu từng giới thiệu cho ta rượu nặng của người Hê ở biên giới Trung thổ[1], Ruka từng dâng lên cho ta vang đỏ của Tây vực[2].

Nhưng ta ném thử qua đều không thích, căn bản là không hợp ý. Rượu nặng người Hê quá mạnh, uống nửa chén hai mắt mơ hồ, hết một chén quay cuồng đầu óc, kể đó gục ngã tại chỗ ngay tức khắc. Loại rượu đó, theo ta chỉ có Ragashu mới có thể trị được. Còn vang đỏ Tây vực, tuy rằng kích thích thị giác, nhưng thiếu cảm giác cay xè của cuống họng, có phần hơi nhẹ nhàng thanh đạm quá. Rượu nho đen Ai Cập ủ trong hầm ủ rượu hoàng cung, do chính những bàn tay sạm màu làm thì khác hẳn.

Lúc đầu hơi khó chịu, nửa sau rất ngọt bùi, nhưng kết quả cuối cùng lại thiêu đốt con người ta. Như muốn rũ quên, mê hoặc, khiến người uống nó mãi mãi trầm luân.

[1] Theo Lịch Sử 10, các quốc gia phương Đông phát triển từ sớm, Trung Quốc cổ đại và Babylon cổ đại có giao thương qua lại và thuận lợi trao đổi hàng hóa =>))

[2] Tây vực là các quốc gia phương Tây, vì các quốc gia phương Tây ra đời sau phương Đông, lại vì điều kiện khí hậu, nên đến Ai Cập và vài quốc gia phương Đông khác để mua lương thực về. (Theo wiki).

Đặt ly rượu xuống bàn đá cẩm thạch, phóng tầm mắt nhìn ra ngoài ban công, một vùng trời đêm bao la rộng lớn. Hương gió đêm hòa quyện từng đợt sóng biển lãnh tăng vổ vào bãi cát vàng, toát lên thức hương mẫn mẫn. Nền văn minh sông Nile phát triển rực rỡ, tâm điểm sự ghen tỵ của bao miền đất nước, là quê hương ta.

Kiếp trước, ta bắt đắ dĩ phải rời xa sông Nile, nhớ như in về hóm hờ của Pharaoh Menfuisur và cái vuốt chòm râu muối tiêu đầy thâm trường ý vị của “Trí tuệ Ai Cập” Imhotep tể tướng khi Ragashu nói muốn thân càng thêm thân với Ai Cập đề nặng trịch trên vai. Còn nhớ ta cầu y hãy dời lại tính sau, Pharaoh tuổi trẻ khí cường, trong đầu chỉ có hùng tâm tráng ý làm sao mở rộng lãnh thổ và nói liền biên cương Thượng Hạ đã nắm tay ta, hồn nhiên không toan tính bảo: Tỷ tỷ, vì Ai Cập, tỷ hãy đồng ý đi, tỷ rất thương Ai Cập mà đúng không.

Ta rất rõ ràng, chủ đích cuối cùng của cuộc liên hôn tạm bợ chỉ là Pharaoh Menfuisur muốn ta giúp Ai Cập kết khối liên minh quân sự với để chế Babylon hùng mạnh.

Bỏ lại quê nhà sau lưng, trong lời xì xào nữ hoàng Asisur thả cá sấu ám hại Hoàng phi Carol nhưng bất thành, ta vượt ngàn dặm đến Babylonia làm dâu con xứ người.

Mặc trên người hi phục truyền thống của đế chế Babylon, giây phút cùng Ragashu nắm tay tuyên thệ lời hứa hai vợ chồng tin tưởng lẫn nhau, yêu thương và tôn trọng lẫn nhau, vân vân và mây mây... Bỏ ngoài tai lời ca ngợi Hoàng hậu quả là tuyệt thế giai nhân cùng Hoàng đế thật xứng đôi, ta khi ấy chỉ có dòng suy nghĩ miên man:

Asisur sinh ra bên bờ sông Nile, là con gái của Pharaoh Nephenmaat vĩ đại. Cho dù thân ngự tại ngôi Hoàng hậu Babylonia, ta vẫn là nữ hoàng quyền uy của Ai Cập.

[*] Câu này trong tập tổ chức đám cưới với Ragashu, Asisur suy nghĩ vậy thật nhé.

Còn kiếp này, không phải đi đâu xa, làm Thái tử phi của vương đế Menfuisur. Ta nghĩ tâm trạng ta lúc này ắt phải là cao hứng, lúc tuyên thệ trong thần điện nên chỉ có dòng suy nghĩ miên man thế này:

Asisur sinh ra bên bờ sông Nile, là con gái của Pharaoh Nephenmaat vĩ đại. Dù kiếp này ta có gả cho ai, cũng tuyệt không để thể xác và tâm hồn bị ràng buộc lần nữa.

... Nên là như vậy.

Gió đêm từng đợt từng đợt thổi tới, mang theo chút cát vàng, dán lên hai gò má ta.

Các cung nữ đứng hầu thấy thế vội ri tai nhau, tiếng bước chân dồn dập vang lên. lát sau, một cung nữ tiến lên dâng cho ta chiếc khay bạc, trên đó đặt một chậu nước ấm và một chiếc khăn bông sạch:

“Công chúa, nô tỳ giúp người lau mặt.”

Ta gạt đầu, nàng ta liền nhúng nước nó.

“Không còn gì thì lui, ta muốn yên tĩnh.”

Đội cung nữ hầu hạ ta lau sạch sẽ cát dính trên gò má và sau ót, ta phẩy tay cho lui.

“Dạ, công chúa.”

Tiếng đồng thanh rất nhỏ vang lên, các cung nữ vội tiề nhanh nhẹn thoái lui.

Về đêm Ai Cập rất lạnh...

Giờ đây ta ngồi dưới trăng, ngắm đầu dòm trăng dòm trăng. Là muốn nhìn xem tinh tượng, là đang uống rượu lạnh tanh, mười ngón tay siết chặt ly rượu lộ cả khớp xương trắng xanh, bỗng cảm thấy ta chọn con đường này đi còn ngu xuẩn hơn con đường ta chọn ngày trước cả vạn lần.

Ăn no rừng mỡ.

Ta con mẹ nó mắc gì phải lo chuyện giang sơn xã tắc? Có ta hay không thì cũng vậy thôi. Ta không nghịch ý Menfuisur, Carol vẫn y trước tới. Ai Cập vẫn y trước chinh chiến liên miên, cùng lắm một năm ti số quân binh tử trận sa trường lên đến hàng trăm người. Lâu lâu các nước phiên bang ngẫu hứng kết khối liên minh quân sự tập kích Ai Cập. Tuy nhiên lính Ai Cập dũng cảm thiện chiến, Menfuisur thiên tài quân sự, đánh trận riết cũng quen, như com bữa, thêm chục trận là đánh tan khối liên minh ấy thôi. Thế cuộc coi như đã định xong.

Lại nói, sấm truyền năm đó tiên đoán Ai Cập diệt vong trong tay Carol, đâu ai thêm tin. Ngay cả ta cũng chỉ bán tín bán nghi, cả giận nhất thời. Dù sao cũng mới thương vong vô số chứ chưa từng đến nỗi bại trận liên miên. Bởi mới nói, con người ấy, họ không xem trọng đúng sai đâu, họ chỉ tin vào những gì mình muốn tin. Nếu đã không muốn tin, nói rất cổ hợng cũng như không.

Thế thì ta mắc mớ gì phải nhọc công?

Không xen vào, ta sẽ vẫn là một vị Trưởng công chúa tầm thường như trước, bị đám thanh cao kia gọi là ung nhọt, rắn độc, bị Menfuisur và dân Ai Cập nghi kỵ một đời.

Bởi vậy, ta nghĩ hết thấy những lí do cảm động trên kia đều là nguy biện, vì Ai Cập sao, buồn cười, thực chất ta vì bản thân, muốn tạo cho mình một danh tiếng tốt đẹp.

Mà danh tiếng tốt đẹp lấy được hay không còn chưa biết.

Vốn ta không phải thánh mẫu, còn tự tự lợi, không lợi không làm. Có lẽ như thiên hạ vẫn đồn, ta thực là một con rắn độc chẳng.

Nghĩ ngợi mãi, càng nghĩ càng sâu, càng nghĩ càng loạn, cuối cùng ta quát cho say mềm, mơ màng trong hỗn loạn thấy mình đang từ từ khép mắt lại. Đến khi mơ màng trong hỗn loạn mở mắt ra, thấy mình đang ngủ trên giường, trời đã sáng trưng.

Đầu ta đau đau, gắng gượng nhấc mí mắt sung húp: “Giờ là lúc nào rồi?”

Bên cạnh truyền đến tiếng hừ khẽ, một bàn tay thô bạo nắm lấy gáy của ta: “Thì ra trái óc nhỏ vẫn còn biết hỏi giờ giấc sao?”

Toàn thân ta tức thì cứng ngắc, suýt chút là phun một búng máu, giọng nói này...

Mắt tự nhiên xoay đầu, quả nhiên đập vào mắt là khuôn mặt đen đến không thể đen hơn của Ragashu. Mày rậm mắt sáng, lúc này đây như chứa ngàn tia

lửa điện, bắn vèo vèo vào mặt ta, làm ngửa ngửa...

“Là thái tử Ragashu đấy à.”

Ta nuốt xuống ngụm nước bọt, nhớ tới mối hôn sự với vương đệ sắp tới, làm ta có chút chột dạ khi đối diện Ragashu:

“Ngài.. làm gì ở đây vậy?”

Ragashu nhướng mày, điềm nhiên thốt ra một câu mà toàn bộ cung nữ đang có mặt trong phòng chờ hầu hạ ta rửa mặt chải đầu đều rớt cằm: “Tôi thân là chồng, chả nhẽ không thể ở trong phòng vợ mình?”

Bộp bộp, mấy cái cầm kia quả nhiên rớt rồi.

Như sợ thiên hạ chưa đủ loạn, Ragashu nói tiếp: “Lát nữa lên triều, tôi sẽ cầu thân em với hoàng đế Ai Cập, lần này vui rồi ha.”

Khóe miệng ta co rúm: “Không phải anh từng nói mình không thích con nít sao?”

Ragashu nhún vai, vuốt ve gò má ta:

“Quả thật tôi không thích làm trò cầm thú với con nít, nhưng nếu không mau bắt em về, sẽ bị người ta móc lóp giành mất. Và lại, đợi em mười chín thì tôi cũng đã luống tuổi, nói ra xấu hổ, sợ khi đó giành không lại. Giờ tranh thủ trước, bắt quá khi hai ta động phòng tôi sẽ thật nhẹ nhàng.”

Đó không phải là vấn đề!

Ta còn muốn mở miệng: “Anh...”

Ai ngờ đầu vừa hé răng giây trước, giây sau đã bị Ragashu chặn lại. Hắn phủ môi mình lên môi ta, trước sự chống cự của ta, nhũn mày luồn bàn tay to lớn vào váy ngủ.

Ta hoảng hốt, trợn mắt muốn la lên kêu cứu. Hành động sơ suất này liền tạo cơ hội cho Ragashu. Hắn hắc hắc hai tiếng, đầu lưỡi thành công tách khớp hàm ta ra, tấn công, mạnh mẽ chiếm đất công thành.

Đến khi ta đầu óc mơ màng, cảm giác gần đất xa trời đến nơi, hắn mới chịu buông tha. Cơ mà ánh mắt ai đó cứ dán dính vào cánh môi căng mọng của ta, xoa cằm ra chiều luyến tiếc lắm: “Chắc, đúng là câu dẫn trưởng bối phạm tội. Thật hư hỏng.”

Người cũng biết mình là trưởng bối, cũng biết bản thân già hơn ta chín tuổi sao?!

Trước ánh mắt mà Ragashu tự nhận định là rất ư ngọt ngào rất ư dụ người phạm tội của ta, hắn đứng lên, kéo lại áo xống:

“Đi tắm rửa thay đồ nhanh đi, tôi đợi.”

Ta miễn cưỡng bước xuống giường, thăm nghiêng răng kèn kẹt, ông chú, được lắm.

-

- Về vấn đề ở hội bàn tròn, mọi người nói tính cách nhân vật bị đảo lộn ở đây. Ta xin được giải thích. 1: Menfuisur. Anh này chap này nữ9 đã lí giải rồi, bỏ qua nhé:>

. Người 2: Ragashu. Nguyên tác ảnh vốn đã rất lầy, nhìn luận cứ nhé =)))

+) Mưu lợi mọi lúc, để vương chân chính.

+) Mưu mô x2 => cáo già mãnh liệt, perfect.

+) Lấn tới cầu hôn, hãy nhìn mặt nam9 trong bức chị Asi kêu khoan đã

+) Ragashu hơn Asisur chín tuổi, nhìn lại bức phía trên, ông kêu ông đã luống tuổi, mà lúc tặng Asi chiếc vòng ông kêu Asi là con ranh => Ông cỡ ba mươi, chú già

+) Ông lầy, lầy lắm luôn, thiệt! Gì mà kiếm ơi mày còn sắc không Thua:<>>>

* Kết: ông rất lầy và đẹp trai, SÓI CA

Còn những nhân vật khác, spoil là không ai bị đảo tính cách cả, vì đây là góc nhìn của riêng Asisu thôi nhé, cẩn thận đấy!

... ♥♥♥♥ Vote và comment đi!

Chương 24: Về babylon với ta đi

. Tác giả: Tiểu Thiên.

. Edit: Tiểu Thiên.

Tắm rửa xong xuôi, lúc ta ra tới nơi, Ragashu đã bóng dáng không thấy đâu.

Hỏi cung nữ thì đồng thanh bẩm rằng Thái tử Babylon nói muốn thăm quan tâm cung của công chúa điện hạ, đã kéo theo Ruka đại nhân ra ngoài vườn dạo rồi. Ra vườn thì thị vệ gác cấm cung lại thưa Thái tử Babylon đi ngự hoa viên ngắm hoa rồi. Hai nắm đấm siết chặt vào nhau phát ra tiếng khớp xương kêu “răng rắc”, ta treo lên khóc mũi mòng một cái tươi cười ôn hòa:

“Khi Thái tử Babylon về, nhấn với hân: Ồ, chắc ta chết rồi đó Thái tử Ragashu à!”

Thị vệ sợ run không dám hó hé, chấp tay:

“Chúng thần đã rõ...”

Nghĩ nghĩ lại, ta nấn thái dương, khoát tay thờ dài: “Thôi không cần nhấn nữa.”

Mất công hân ta lại dò chừng với ta.

“Dạ!”

Trước sau như một, tiếng dạ đồng thanh lại cứng ngắt như đá, thực nhằm chán.

Đánh mắt nhìn xung quanh một vòng, mặt trời đứng bóng, ánh nắng chiếu xuống có chút nóng. Xem ra thì giờ không còn sớm cho mấy. Lúc sáng ta không đến dự buổi lễ đón tiếp sứ đoàn Babylon, thực không rõ buổi thiết triều sớm đã nói những cái gì. Có lẽ không như Ragashu nói: Tới đây xin Pharaoh rước ta về Babylon chơi trò động phòng hoa chúc cầm cầm thú thú đầu...

Đang đắm chìm trong nhiệt độ thiêu đốt da thịt của buổi trưa nóng bỏng, tận hưởng làn gió hiu hiu mát thổi từ sông Nile vào, dịu dịu dịu. Tưởng tượng bản điện hạ mười bốn tuổi thể trạng mòng manh, đang trong tuổi ăn tuổi uống tươi như hoa diên bĩ mới tưới vậy mà cư nhiên cùng Ragashu hai mươi ba già cỗi như ngọn liễu úa không ai thêm hái mặc nó đong đưa trước gió làm trò đồi bại trong hi phòng. Phảng phất tư vị muốn xị cả máu mũi. Hừm! Thực quá là cấm trẻ nhỏ dưới mười tám tuổi...

Bỗng tiếng gọi của Menfuisur chậm rì rì vang lên kéo tâm thần ta quay lại thực tại:

“Asisur!”

Ta hừm, mặt tỉnh rụi đưa tay lên sờ sờ huyết nhân trung[1], cũng may không có chảy máu mũi: “Vương đệ kiểm ta có việc?”

[1] Đường viền dưới mũi, trên môi.

Y ngăn ra, rồi khẽ cười: “Ta chỉ tỉnh cờ đi ngang, gọi một tiếng thôi mà. Không cần phải nhắc đến chính sự nhanh vậy đâu.”

Ta nhoen miệng cười nhạt.

Ánh mắt vương đệ Menfuisur dừng lại trên chiếc mặt nạ hình cáo trong tay ta, nhướn mày nghi hoặc: “Cái đó...?”

Ta mỉm cười, vô cùng tự nhiên giấu mặt nạ cáo vào sau ống tay áo, chuyển cho Ari đang đứng phía sau. Lần trước y đòi quà là chiếc mặt nạ cáo, ta đem đồ giả tặng y, giờ lại quên bằng mất. Định bụng đi kiểm Ragashu thì sẵn xách theo để hân tiện diễn một vở uyên ương xa cách lâu ngày gặp lại. Dù sao mỗi lần nhìn vào mặt Ragashu, đều luôn có một nỗi áy náy kì lạ, luôn thôi thúc ta ở khía cạnh nào đó. Nói cho cùng, ta có thể bị xem là ngoại tình.

Mặc dù không rõ quan hệ hiện tại giữa ta và Ragashu đến cùng là mô tê thế nào...

Xong xuôi, ta lại mỉm cười, híp mắt, tự cho rằng mình cười rất chi ngọt ngào:

“Hiếm khi thấy Menfuisur tỉnh cờ tạt qua đây.”

“Ha ha, ý gì đây.”

Menfuisur cũng bật cười, mái tóc đen nhánh phất phơ theo làn gió thổi qua:

“Sao trong câu nói của vương tử ta nghe ra có vụ oán hờn không hề nhẹ thế này.”

Ta thăm quái lạ, hôm nay chả nhẽ có bão cát sao? Menfuisur là đang bời ta nói đùa?

“Bây, oán hờn cái gì mà oán hờn. Theo ta thấy thì, Menfuisur hôm nay lạ lắm nha.”

“Có lẽ có...” Menfuisur khẽ giương mí mắt, nghiêng đầu, lại nở nụ cười như ánh dương quang: “Tỷ muốn nghĩ sao thì nghĩ.”

Nói rồi Menfuisur lùi về sau nửa bước, hé miệng định nói gì nữa, chợt nghe từ đằng sau có những tiếng bước chân vọng lại.

Ta cũng đưa mắt nhìn, liền nghe thấy giọng của Ruka: “Điện hạ, có tin gấp.”

Người đưa tin là một thị vệ, hần vừa mới tới tầm cung thì biết ta đang ở ngoài vườn hoa sau phòng ngủ, liền vội vàng đến ngay.

Cọc ngẫm báo tin, đã tìm ra Carol Rido.

Ta thu lại câu nói đùa dự định, nhìn Menfuisur:

“Xem ra vương tử phải đi trước, tạm biệt.”

Menfuisur gọi với theo, bảo:

“Đi chung được không?”

Ta nghi hoặc dòm y, Ruka bên cạnh thưa:

“Chuyện này có lẽ Nhị vương tử cũng biết, thưa điện hạ.”

Nghĩ một chút, gạt đầu, xoay người bước đi.

Menfuisur im lặng nổi gót đi theo sau ta.

Chiếc xe ngựa lao đi vun vút trên con đường vắng vẻ, ta ngồi ngay ngắn trong xe, hai mắt thong dong khép hờ, suy nghĩ về mọi chuyện. Cọc ngẫm đưa tin, biệt cung cách đế đô mười dặm. Biệt cung biệt cung, cách phạm vi hoàng cung mười dặm, chẳng phải là ủy quận do ta cai quản sao?

Con người đen đảo qua đảo lại, Menfuisur đối diện, xem ra sắc mặt hơi nhợt nhạt...

...

Biệt cung Sobek, nơi ở của tư tế thần điện Sobek.

Trong căn phòng tịch tịch, bốn bề treo rèm, lò đốt khói hương, mờ mờ ảo ảo, ba phần thực bảy phần mộng lung. Ta vén rèm đi vào, bức rèm châu tực thì vang lên những tiếng va chạm tinh tang giòn tan.

Chính giữa phòng, tồn tại một nữ nhân.

Da trắng như tuyết, má hồng môi đỏ. Suối tóc vàng tợ sợi chỉ hoàng kim óng ả nhất của đế đô, kết hợp với phục sức của công chúa Ai Cập, linh xà dát vàng đội trên đầu càng toát lên vẻ thanh cao thoát tục.

Đôi mắt màu lam bửu thạch, xanh biếc như màu của sông Nile xinh đẹp, mang theo quang mang thanh thuần, lại ẩn chứa nét mềm mại của nữ tử ở tuổi mười ba.

Carol... Rido...

Nhìn thấy ta, Carol Rido trước tiên là kinh ngạc, sau trở lại như thường. Bờ mi dày run lên, đầu gối khụy xuống, cúi đầu phủ phục, đuôi tóc vàng kim chấm đất:

“Thần muội Carol, xin diện kiến vương tử.”

Menfuisur vốn đứng sát sau ta, nghe động liền đi vượt lên, tiến lên nắm tay Carol.

Đầu lông mày hơi trùng xuống, ta tỏ vẻ không quan tâm, nhấc tà váy dài thướt tha, chậm rãi từng bước từng bước bước lên vị trí cao nhất của đại tư tế

trên đài cao. Ngã người tựa vào chiếc ghế sập dài, nhìn xuống quang cảnh nam thanh nữ tú bên dưới, nói: “Vương đệ, ngươi làm gì ở dưới đó vậy? Lên đây ngồi với tỷ tỷ này.”

Đứt lời, tuần nhan liền thoang thoang ý cười yếu ớt, lời ra như chế giễu, lại như cam tâm chuẩn bị chịu lời trách cứ: “Vương tỷ, ta thay ngươi thu nhận một vương muội. Có hay không cảm thấy cao hứng?”

Ta không đáp, khuôn mặt vẫn lạnh lùng.

Quả nhiên, ta lại cả tin mà bị lừa phỉnh.

Từng sự việc trôi qua như một vở hí kịch tua chậm. Rượu vào lời ra, dưới trăng thiếu niên gục đầu vào hõm vai tỷ tỷ khóc lóc nỉ non, lời thật lòng, hôn sự, thư hàm liên lạc giữa Ryan Rido và vương tử...

Menfuisur à, tất cả đều là vì vậy đúng không?

“Đưa ả an toàn vào tới hoàng cung mà không ai hay biết, vương đệ ngươi thật sự rất tài ba. Nghĩ mà thẹn quá, tự thấy bản thân ngu muội. E là đã si nhục sự tài cao bậc thầy của vương đệ nhiều rồi.”

... Ta phân tâm, ta đau đầu lo toan, liền sẽ lơ là người tình bé nhỏ của đệ...

Menfuisur mím môi:

“Vương tỷ không cần hạ thấp bản thân như vậy. Là vương tỷ nhường thôi.”

Thiệt nghĩ, biểu cảm lúc này của ta ắt phải là tức giận, tức đến tím mặt tím gan. Nhưng không hiểu vì sao, đáy lòng.. lại không hề mấy may chấn động... Dĩ nhiên, cũng không hề cảm thấy cao hứng.

Bàn tay nhỏ xíu của Carol dường như vừa nắm chặt tay Menfuisur hơn, ta đưa mắt nhìn, cô ta liền như nữ hài bị người lớn rầy la, miệng nhỏ cắt tiếng nói non nớt:

“Tỷ tỷ xinh đẹp, có phải muội rất xấu xí? Muội đã làm gì sai khiến tỷ xinh đẹp không vui, nên không thích muội có phải không?”

Lạnh mặt ngó tay Carol trong tay Menfuisur, nữ nhân đã mười ba tuổi nhưng vì cơ thể vốn nhỏ bé, đứng cùng nam nhân đang trưởng thành như Menfuisur, thực giống một con búp bê bằng sứ dễ vỡ.

“Phải, ta rất không ưa nổi ngươi.”

Trông mắt Carol sòng sánh lưu chuyển, chực chờ ứa ra nước mắt. Ta nói tiếp:

“Nếu ta nói như vậy, ngươi sẽ liền rời khỏi nơi này sao?”

Carol cả người chấn động, từ nơi sâu thẳm nhất trong đáy mắt có vẻ thực sợ run:

“Muội...”

Lông mi ta khinh thường nâng lên:

“Vấn yếu nhược như trước. Khẩu vị nhị đệ khác người nhĩ.”

Menfuisur như không nghe ra ý tứ chế giễu trong lời nói của ta, ánh mắt như vô tình dừng lại nơi phía sau ta: “Khẩu vị đại tỷ chẳng phải cũng vậy sao, không sạch sẽ như vậy mà cũng nuốt được.”

Hơi thở áp bách phả nhẹ vào sau gáy. Mùi cam tòng nhân nhạt phiêu bồng trong không khí, còn có long diên hương thượng hạng của hoàng tộc Babylon chuyên dùng. Một cánh tay trắng kiêu vòng qua eo ta, chiếc cầm cương nghị tùy ý tì xuống bờ vai mảnh dẻ: “Nương tử, kiếm em nãy giờ đó.”

Ta nhú mày, hấn ở đầu chui ra vậy, cơ mà cũng đúng lúc ta đang thiếu người để cân bằng số lượng hai đội. Bèn nhận lấy cây quạt bông trắng từ tay Ragashu, nói:

“Giúp tôi buông rèm xuống.”

Ragashu câu câu khoe môi cười nhạt:

“Chi vậy?”

“Không gì.” Ta nâng cánh quạt bông trắng trong tay lên, khoan thai che đi nửa mặt dưới, nhếch miệng cong lên thành nụ cười mỉa mai: “Chỉ là đột nhiên thấy hơi ngứa mắt, không muốn nhìn.”

“Asisur...”

Menfuisur ở đối diện nhìn Carol, rồi nhìn ta: “Ta còn tưởng tỷ đã biết từ trước.”

Ta thì biết cái gì? Y thông minh như thế, ta thì biết cái gì đây? Từ đầu đã thấy quái lạ, hôn nhân chính trị, với tính cách của Menfuisur, ta chưa từng cho rằng kiếp này y sẽ thay đổi quan niệm. Chỉ là tối đó y nói muốn cùng ta nói lời thật lòng, ta đã thật sự tin rằng y có nỗi khổ. Có ai ngờ thì ra...

“... Ta chẳng biết cái gì cả.”

“Nói như vậy, tỷ thật sự tin những gì ta nói tối hôm đó?”

Đôi mắt phượng ẩn sau bức rèm mỏng tênh đường như đang phát sáng, khiến trái tim ta run rẩy. Ragashu đặt một tay lên vai ta, thở thê: “Không sao hết, nói tiếp đi.”

Ánh mắt nhìn về phía bức tranh biếm họa khắc trên trụ cột đỡ mái nhà, theo làn khói lẳng đặng tỏa ra từ chiếc lò hương trên chiếc bàn bên cạnh, mang đến cảm giác rời xa nhân thế loạn lạc. Mấy ngón tay thon nắm chặt thành ghế, ta nín thở, nói:

“Ta đã tin, năm đó đệ giết ta là có nỗi khổ.”

...

“Chị, ta xin lỗi.”

... Gian phòng im lìm một lát, Menfuisur buông tay Carol ra, thở dài rồi than nhẹ:

“Kiếp trước nàng vì ta đã chịu khổ đủ rồi, kiếp này ta nhất định phải bảo vệ nàng.”

“Cho nên đệ mới đóng kịch để lừa ta?”

Menfuisur rằng:

“Nếu không như vậy, chị sẽ không chịu buông tha cho nàng ấy, ta không muốn nàng ấy lại bị chết thêm lần nữa.”

Ta kiềm chế nóng giận đang dần sôi lên, đè thấp thanh âm, giọng trầm hẳn đi:

“Không muốn à chết thì nhất định phải lấy à ư? Ta cứ nghĩ đệ không phải kẻ hồ đồ!”

Đệ lừa ta vì cô ta, đệ giết ta vì cô ta, đệ hạ thân vàng ngọc khốc lóc với ta cũng vì cô ta. Tất cả mọi việc đệ làm ra đều vì cô ta -- Carol Rido. Menfuisur à, người tỷ tỷ này trong lòng đệ rốt cuộc thì có thân phận gì hay không? Vì sao đệ luôn tin cô ta vô điều kiện, ngược lại nghi ngờ ta, tính toán ta?

Ngay cả lời sấm truyền đệ cũng vì cô ta mà làm ngo.

Vận mệnh đất nước này, thực không sánh bằng một con nhỏ con nhà trộm mộ?

“Không, chị...”

“Đừng gọi ta là chị! Ta không xứng! Ta không có đứa em trai nào tốt như ngươi!”

Carol có lẽ thấy chưa đủ náo nhiệt, xộc tấm rèm châu qua một bên, chạy đến trước mặt ta, làm mặt không hiểu nổi, nói:

“Rốt cuộc Menfuisur đã làm gì sai, tại sao chị luôn vô cớ nổi giận với anh ấy?!”

Ta điềm nhiên nhìn chòng chọc cô ta:

“Không tự xưng muội muội nữa à?”

Bước chân Carol đột nhiên lảo đảo, trên mặt vui buồn nhất thời không rõ: “Em...”

Ta cup mắt, nhếch miệng, thì ra cô ta cũng trọng sinh rồi. Ryan Rido, biết ngay không thể tin, quả nhiên là đã nói dối ta.

Carol ngó thấy ta im lặng, cho rằng ta đang bối rối vì sự tồn tại của cô ta, lời nói cũng theo đà hùng hồn hơn: “Phải, em đã trọng sinh. Em biết chị cũng vậy. Nếu đều đã vậy, dung thứ nhau không được sao chị Asisur? Hơn nữa, em và Menfuisur chỉ muốn vui vẻ ở bên nhau, như vậy chẳng lẽ không thể được? Tại sao chị cứ như vậy hoài vậy, chị em một nhà không thể lấy nhau được đâu! Menfuisur cũng đâu có yêu chị, xin chị đó Asisur, hãy tha tội em...!”

Chưa kịp nói nốt chữ “đi”, lưỡi kiếm bén nhọn của Ragashu đã chĩa vào yết hầu Carol của, cầm trên tay thanh tể kiếm, đôi mắt chim ưng lóe lên tia thị huyết:

“Câm mồm.”

Menfuisur hoảng hốt, bằng tốc độ xé gió chạy đến kéo Carol lùi về sau lưng mình.

Carol vẫn chưa kịp hoàn hồn, sờ cần cổ, trông thấy hai tay mình rướm đầy máu thì hét lên đau đớn như heo bị cắt tiết:

“Á á! Máu! Menfuisur! Cứu em với!”

Menfuisur xé phần vải lanh dưới skhen-ti, quấn quanh cổ Carol để cầm máu. Vừa ôm Carol đang sợ đến run bần bật vào lòng, vừa nhìn ta và Ragashu, đáy mắt toát lên sự giận dữ và thất vọng không che giấu:

“Asisur! Chị nhất thiết phải làm đến cùng như vậy sao?! Chị muốn ta đau lòng đến chết mới chịu thôi có phải không?!”

Đào mắt đi nơi khác, cầm lấy ly nước lọc Ragashu đưa, uống vào một hơi: “Sao lại hỏi ta, từ nãy đến giờ ta có làm cái gì đâu.”

Menfuisur trừng mắt, Carol nắm vạt áo y, yếu ớt lên tiếng can ngăn: “Bỏ đi anh...”

“Thấy không cô bé, cho dù em không làm gì, tội lỗi vẫn luôn đổ lên đầu em, nhĩ?”

Ta đưa lại ly nước cho Ragashu cầm:

“... Anh muốn nói gì thì nói đại đi.”

Một luồng khí lạnh lạnh từ sau ốt truyền tới, thanh âm trầm thấp từ tính như mặt được độc nhất của thiên hạ suột qua vành tai làm ta thoáng run rẩy: “Cô bé ngốc, em thật sự ngây thơ cho rằng Pharaoh Ai Cập đồng ý ban hôn vì bị hấn ép vào thế không đồng ý không được sao. Ông ta không quá xem trọng, chẳng qua cũng vì biết trước hấn sẽ lần nữa kháng chỉ. Người trong lòng Vương tử Ai Cập là ai, em biết rõ hơn bất kì kẻ nào. Nước cờ lựa chọn tin vào tình thân này của em... chẳng qua chỉ là không nỡ thẳng tay mặt sát hấn mà thôi.”

“Hấn” ở đây là Menfuisur.

Trước mặt ta, Ragashu vẫn luôn dùng một chữ “hấn” để nói về vàng thái dương sáng chói của Ai Cập -- Menfuisur. Mà những lời vừa rồi của Ragashu, từng câu từng chữ của hấn như đâm thẳng vào trái tim ta.

Ta hiểu hấn muốn ám chỉ gì.

Hấn là muốn nói:

Kẻ tin vào cái gọi là máu mủ ruột mềm, trước nay chỉ có một mình em mà thôi.

Mặt khác, Menfuisur đỡ Carol nín khóc xong, không thèm nhìn ta, cứ như chồn không người ôm ả ta đang bị thương rồi đi. Bước ngang qua tấm rèm, bóng lưng cao lớn chột đứng lại, nghiêng đầu bảo:

“Mọi chuyện đã rồi, chị đừng cố gắng làm gì nữa. Carol cũng đã tới, trò chơi của chúng ta... hôm nay kết thúc tại đây đi.”

Thân thể dẻo dai, tóc đen thả dài, trong một thoáng, hệt như một pho tượng sừng sững.

Ragashu vẫn đứng lặng lẽ bên cạnh ta, giọng nói bình thản, nhưng khi lọt vào tai ta lại trở nên nặng nề vô hạn:

“Hấn đã nắm chắc phần thắng trong tay, mà em còn định ném cả cuộc đời vào đó...”

Lời của Ragashu vừa dứt, chẳng rõ tại sao, ánh đèn trong căn phòng tối được cách li với ánh sáng bên ngoài bỗng trở nên tối mịt, rồi ngọn lửa lại chột nháy bùng lên, khiến con người ta hoảng hốt.

Hiểu rồi.

Với tính cách của phụ vương theo ta biết, ít nhất người chắc chắn sẽ không đồng ý dung nạp một Carol Rido từng gây sóng gậy gió một thời ở kiếp trước. Huống hồ, ả còn là tâm điểm của lời sấm truyền kiếp này. Ai Cập là sinh mệnh của Nephrenmaat, ông dĩ nhiên sẽ không để Rido được sống.

Menfuisur đó giờ hành sự cẩn thận không qua loa, há có thể để cọc ngầm của ta dễ dàng tìm ra tung tích Carol Rido nhanh như thế? Chỉ có thể là y có tình đề lộ thông tin để ta tìm ra được mà thôi...

Mà nay dẫn đến cho ta gặp mặt, còn có thể là ý gì ngoài cầu nhượng bộ.

Bởi y rõ biết nhất, ta miệng cứng lòng mềm, chỉ cần một ngày trong cơ thể ta và y còn chảy chung một dòng huyết quản, thì ta sẽ không bao giờ nỡ xuống tay.

Y... hiểu ta thật...

Đầu hơi ong ong, ta khoát tay, buông xuôi, không muốn suy đoán tiếp:

“Các người muốn xử trí thế nào, nói hết một lần đi.”

Ta mệt các người lắm rồi...

Ooo

Gió buổi qua khỏi mười hai giờ trưa rất mát, dần dần còn xen lẫn những hạt cát li ti, dán vào các bức màn sa lụa mỏng treo bốn góc mái đình nhỏ trong ngự hoa viên. Trong sân có bóng người, nhưng không ai nói với ai tiếng nào cả. Im lặng, thi thoảng chỉ nghe được róc rách tiếng suối chảy.

Tiếng người dân reo hò từ các khu công trình vẫn náo nhiệt như mọi ngày.

Nhưng hôm nay, nghe được thêm tiếng reo mới mà mười bốn năm nay chưa nghe lại:

“Công chúa Carol vạn tuế!”

“Vương tử Menfuisur vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Con gái nữ thần sông Nile trong lời sấm truyền thật sự xuất hiện rồi!”

Ta đưa tay bốc lên một nắm nước, quan sát chúng men theo kẽ tay chảy tràn lại xuống hồ, khép hồ mắt trầm tư.

Giọng nói của Ragashu đều đều vang lên bên tai: “Dùng tính mạng của Carol Rido để đánh đổi tình thân với Menfuisur, em không cảm thấy bản thân thiệt thòi à? Tuy không rõ sự tình, nhưng quyền lực trong tay em cũng không nhỏ. Chỉ bằng một Vương tử thừa tự, thực tế không đủ sức uy hiếp em. Em cần gì phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Tôi thấy em dường như là cố tình nhường nhịn hắn, phải không..”

“Y là đệ đệ duy nhất của tôi.”

Bao nhiêu năm nay, tuy Công chúa Asisur luôn ngồi trên cao nhưng trong cung điện này, thứ mà ta có, ngoài quyền lực trong tay thì còn gì khác nữa đây? Ta cũng không thể sống với quyền lực cả đời.

Kinh nghiệm xương máu rút ra từ kiếp trước, tuy bề ngoài ta là Nữ vương Hạ Ai Cập, oai phong vô hạn, nhưng xét trên thân phận một nữ nhân thì quả thực thâm vô cùng. Menfuisur có Carol, Carol có gia đình cô ta, Ragashu cũng còn một Hoàng phi là ta, nhưng bản thân ta thì sao?

Chẳng qua chỉ là một nửa giang sơn như có như không ở trong tay, cùng với cuộc đời ảm đạm.

Nên, kiếp này quyền lực đối với ta đã hóa thành phù du.

Ragashu à một tiếng, nhấp ngụm trà, cười đến là phơn: “Suýt quên mất, Asisur của tôi là một người đẹp nội tâm. Mà cũng đúng, quyền và tiền tôi đều có rồi, thế từ tôi cần nắm quyền lực làm chi nữa.”

Ta không trả lời, phóng tầm mắt nhìn ra thân ảnh bé bé xinh xinh đang đứng gần mái đình chỗ ta.

“Ragashu, có thấy đứa bé đó không?”

Ragashu nheo mắt, rồi như nhìn thấy ma:

“Giống quá?!”

Ta vẫy đứa bé lại.

Đứa bé bước lại gần, ta đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ xíu, tròn xoe của nó, nhìn kỹ. Đứa bé tuy vẫn còn nhỏ, nhưng gương mặt đã thấp thoáng những đường nét khiến ta cảm thấy vô cùng quen thuộc.

“Giống anh lắm này...”

Ragashu xoa đầu ta, hỏi: “Nhớ Đanien à?”

Đanien là con trai đầu lòng của ta và Ragashu. Nhớ năm ấy ta sau khi sinh nó ra liền rời Babylon, không biết, nó thế nào...

“Nàng nói xem, nàng đi rồi, con trai không có mẹ, thử hỏi nó sống có tốt không?”

“Nó có một người cha tốt là đủ rồi. Người mẹ xấu xa tai tiếng đầy mình, nó cần chi.”

“Asisur!”

Ragashu cao giọng, ngắt lời ta.

“Đừng một mình chịu đựng nữa, bằng không người chịu thương tổn sẽ là nàng đó.”

Ta thờ sâu: “Gọi em đi, đừng gọi nàng.”

Ragashu nín thính, lâu thật lâu, làm ta tưởng chừng như hắn đã cho qua chuyện này đến nơi, thì hắn mới nắm tay ta, bảo:

“Asisur, về Babylon với ta đi.”

Gió nhẹ thổi qua, lay động những phiến lá.

Ta mở to mắt.

Trở về Babylon ư?

-

- Spoil:

“Tôi cho rằng mình hận tỷ. Nhưng mà... khắc sâu hơn cả thù hận, lại là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25-1: Ragashu nói ta là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian (thượn

“Về... Babylonia sao?”

“Ừm.” Ragashu gật đầu, mặc dù bộ dạng hắn vẫn thâm sâu khó lường như cũ, nhưng ta cảm giác dường như giọng hắn có chút nghèn nghẹn khó tả, dưới ánh nắng gắt gỏng của buổi trưa chiều, đuôi mắt chìm ung hấp háy, con ngươi màu cẩm thạch phảng phất một tia mong chờ: “Em... kiếp này sẽ làm vợ tôi thêm một lần nữa chứ?”

Ta cứng đờ, cảm giác hai má hơi nóng lên.

“Đừng đùa, anh đùa chẳng vui tí nào đâu.”

Ragashu ngược mắt lên:

“Tôi nghiêm túc.”

Ta bị hắn nhìn đến cả người mất tự nhiên:

“Nghiêm, nghiêm túc cái gì! Tôi không tin!”

Ragashu lặng yên một lúc, rồi đưa tay nắm lấy bờ vai ta, để mặt ta chính diện đối mặt hắn: “Có lẽ chúng ta không có biện pháp thỉnh thoảng ở cùng một chỗ. Nhưng hôm nay Ragashu chấp nhận Asisur, một khi em cần tôi, bất luận dưới tình huống gì, tôi đều sẽ xuất hiện trước mặt em --” nói xong nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay ta:

“Chờ em sai khiến.”

Ta nói một câu vô tâm, lại làm cho chính mình đỏ hồng hai má, xúc cảm ấm nóng trên mu bàn tay lướt qua truyền đến, lưu lại một thoáng tê dại đến tận tim.

“Anh...”

Ta trừng trừng mắt, phải biết Ragashu là cao thủ ăn nói, tính giao hoạt như cáo, thích nói dối, đã vậy miệng còn dẻo như kẹo vậy. Bản lĩnh này không

biết đã biểu diễn với bao nhiêu người rồi. Bằng không năm xưa ta cũng không bị hấn lừa vào tròng:

“Anh nói tình thoại cũng quá thuận mồm đấy!”

“Đối với tôi mà nói, tình thoại chỉ khi đối diện người yêu mới thốt ra được như vậy.”

...

Ta: “...”

Ragashu thần thái an tĩnh, vẫn chừng chạc đàng hoàng: “Vừa nhìn thấy em, văn thơ trong tôi đã tuôn như suối nguồn.”

Câu đó không phải dùng như thế hiểu không! Ta quyết định im lặng, ngay lúc này đây chả hiểu sao thâm tâm có phần bối rối:

“Anh... chưa bao giờ... nói yêu tôi... mà?”

-

- Chap sau: [H+]💎 GIAN (HẠ). Mấy chap trước dài và liên tục rồi, chap này thả thính câu like:)))

- Ahihi, chap này Ga lại diễn sâu

- Spoil:

“Cuối cùng ta cũng thông suốt. Làm biết bao nhiêu chuyện sai lầm, mới phát hiện hóa ra mình thật ngốc nghếch. Trong mắt y... ta chắc chỉ như một con hề mà thôi.”

- Tám: càng nhìn ảnh bìa càng thấy tóc đen giống Men, vàng Carol, bạc Izumin nhĩ =)))

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asistr* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25-2: Ragashu nói ta là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian (hạ) (H+)

“Nghe tin gì chưa, hôn sự giữa Đại công chúa và Nhị vương tử bị hủy bỏ rồi đó!”

“Suýt! Nhỏ tiếng thôi, cô muốn mất đầu sao! Đây là tẩm cung của vương tử đó!”

“A! Làm sao bây giờ! Cô nói, liệu vương tử có nghe thấy tôi nói cái gì không?”

“Biết sợ rồi sao hả, ban nãy còn hùng hồn lắm mà? Yên tâm đi, lúc nãy các nội quan đã vào hầu hạ vương tử tắm rửa. Giờ này có lẽ ngài cũng đã ngủ, không nghe đâu.”

“Mong là vậy...”

“Đi thôi đi thôi, còn nhiều việc làm lắm!”

“Ờ ờ, đi lẹ lên thôi!”

...

.....

Ngoài hành lang, bóng người thấp thoáng, bước chân dồn dập huyền ảo. Bên trong căn phòng ngược lại chìm trong tĩnh lặng.

“Cung nữ ở chỗ vương đệ xem ra...”

“Ta sẽ quản giáo lại, không nhọc vương tỹ.”

“... Ồ.”

Bầu không khí vẫn vút những làn hương khinh la thoang thoang, mấy ngón tay nõn nà như ngọc vuốt nhẹ trên vai trái tỵ máu bầm, ta nghe thấy giọng nói âu lo của mình vang lên: “Còn đau không, để ta gọi...”

Câu: “Để ta gọi y quan đến xem” còn chưa kịp nói xong, đã cảm giác phần dưới lòng bàn tay chột trống trải. Menfuisur đã đứng lên, bàn tay đang xoa xoa bả vai phát đau vì bé Carol một quãng đường dài cũng đã buông xuống. Ánh mắt y không nhìn nữ nhân tóc hoàng kim đang yếu nhược nằm ngù trên giường kia, ngược lại nhìn chăm chăm ta - Trưởng công chúa Asisur lúc này đã trút bỏ bộ cung trang sang trọng.

Không rõ y nhìn cái gì, chỉ thấy đường nhìn sắc lạnh của y rơi trên từng đường nét trên mặt ta, ngẩn ngơ ngẩn ngơ, nhìn ta hồi lâu, rồi đột nhiên bật cười: “Vương tỹ thực xứng danh Ai Cập đệ nhất mỹ nhân.”

Ta theo nụ cười tùy hứng của Menfuisur nhìn vào gương đồng đặt gần đó. Mái tóc đen nhánh như gỗ mun, mềm mại được vấn qua quýt. Bên thái dương buông lơi mấy sợi tóc. Khuôn mặt không tô son điểm phấn, bộ dạng ấy thực quá khác so với Nữ vương Asisur kiếp trước luôn khiến người ta kính sợ. Đôi mắt không kẻ viền xanh sắc lạnh, đôi môi anh đào không điểm son đỏ chót. Thiếu đi vẻ kinh diễm, thay vào đó là vẻ điềm điềm đạm đạm, dù cho đáy mắt thoáng nét lo âu, nhưng vẫn không thể lẫn át đi vẻ đẹp bình sinh của nàng.

Menfuisur đi ngang qua bàn con trong góc phòng, cầm lên một sợi dây chuyền. Lại gần ta, vuốt ve nó trong tay, sợi dây dưới bàn tay y dần biến thành một tấm bùa nho nhỏ trong suốt: “Vương tỹ hẳn vẫn chưa quên nó nhỉ. Ấy dà, nói thế nào đây. Có những việc, có những người vĩnh viễn đều không thay đổi được. Như sắc đẹp của vương tỹ, đệ nhất mỹ nhân, đó là sự tôn quý đã in sâu vào sinh mệnh, không phải thứ mà một bộ đồ có thể thay đổi được.”

Đó là tấm bùa hộ mệnh được đúc ra cùng thời điểm với tấm bản khắc của ta. Chỉ cần lúc mai táng Menfuisur đeo nó, thì ta mới có thể dễ dàng bảo hộ y trong giấc ngủ ngàn năm. Chỉ sơ suất năm bọn trộm mộ khai quật y lên, tấm bùa và xác đều bị trộm mất, hơn nữa còn bị chia ra hai nơi, quả thực thúc thủ vô sách, mò kim đáy biển.

Ta nâng mí mắt, y dừng một chút, rồi nói:

“Giống như... Asisur vẫn là Asisur.”

Menfuisur vẫn là Menfuisur.

Thái dương đập bình bịch hai cái, ta còn chưa kịp mở miệng thì lại bị Menfuisur cắt ngang. Khuôn mặt tuấn tú chẳng nói chẳng rằng bất ngờ áp sát lại, khoảng cách được rút ngắn rõ rệt, hai chiếc mũi gần kề trong gang tấc. Ta khiêu mi nhìn, đôi môi đế vương, giống như song bích. Song khóa miệng cong cong, tựa tiếu phi tiếu:

“Ta vẫn luôn tò mò, một mỹ nhân giống như vương tỹ đây, rốt cuộc phải là người như thế nào thì mới xứng được ở bên bầu bạn?”

Ta không khỏi kinh ngạc, chuyện hôn sự của ta và y vì Carol Rido xuất hiện xem như đã xóa bỏ, nay y đề cập tới là ý gì?

Không để ta hoang mang quá lâu, y đã thần nhiên giải thích hàm ý của mình: “Tỷ phu kiếp trước thì ta chưa kịp tìm hiểu, nhưng trước mắt, xem ra có một người.”

Trái tim ta đập thình thịch, trong đầu lúc này chỉ nghĩ tới Ragashu. Ban nãy mặc dù bọn ta có hơi thân mật, nhưng với tình huống đó, Menfuisur chưa biết thực hư sẽ chỉ phỏng đoán ta vì tức giận nên cố tình nhờ vả Ragashu đóng kịch. Sự tình sâu xa giữa ta và Ragashu, y hẳn là không thể nhìn ra nhanh vậy đâu. Trừ phi...

“Là Helia nói sao?”

Cái miệng tọc mạch ấy rất đáng nghi.

Menfuisur không đáp mà vẫn cười, nhướn mày ra chiều rất tò mò: “Rốt cuộc là ai mà lại có thể khiến tỷ tỷ động lòng?”

Là ai ư, ta hạ mi mắt.

Dường như cánh vật trước mắt đã thay đổi, không có sông núi trùng điệp, chỉ có bên bờ sông Nile, tiếng cười lanh lảnh, bề ngễ thiên hạ. Tay cầm giáo, tóc thả bay, gương mặt anh tuấn trong kí ức vẫn chưa phai mờ, trong tay là một con cừ non.

Thiếu niên la lớn: “Asisur, ăn thô thôi!”

“Ồ, đó là con cừ mà?”

“... Ồm thì, lát thành thô ngay thôi...”

“...”

“Dắt tỵ con gái đi chơi đúng là phiền! Bắt bẻ quá! Cừ nướng lên thì sẽ thành thô!”

Giờ tay đồng tình, nướng lên, cừu quả thật đã biến thành thỏ. Chỉ là, cái tai thỏ bằng lá dừa do y cầm lên thoát hơi quái dị.

Sau đó là loạt xoay những chuỗi hình ảnh lùm xùm nhưng nối liền nhau. Bão cát bắt ngờ đánh ập tới, mọi người bắt đầu la hét rồi bỏ chạy, hai đứa trẻ cũng kéo tay nhau bỏ chạy trời chết, thị vệ và cung nữ trong lúc chạy loạn đều lạc mất không thấy.

Người chạy qua kẻ chạy lại va quệt vào nhau, trong bão cát mù mịt khó thấy rõ đường đi nước bước. Chạy mãi chạy mãi không rõ đã chạy tới tận chốn khi ho có gáy nào. Hai đứa trẻ lôi kéo nhau, trong một thoáng chỉ thấy dưới chân lún xuống, hóa ra đã vô tình dẫm phải một cái hố bị cát lấp che phủ. Hết lớn một tiếng, liền theo đà bị sảy chân té xuống một hang động. Cửa khe nhỏ hẹp, bé gái té xuống trước, bấp tay non mềm ma sát với khe rãnh nhon hoắt, rạch ra một đường kéo dài từ bả vai xuống tận cẳng tay.

Bé trai bị kéo trượt xuống theo sát nút, cây giáo trong tay vừa hay cản lại khe rãnh nhon hoắt thay y, gãy đôi. Đồ trang sức đeo trên đầu cả hai đều bị vướng lại ngay khe rãnh đó, tà voi vô cùng.

Người này làm đệm thịt cho người kia, thị giác bị bóng tối ngăn trở nên chỉ có thể trông cậy vào khứu giác, xác định chỗ khô ráo nhất. Lăn lộn dưới đáy động một hồi lâu, may mắn tìm được một chỗ ngồi bằng phẳng, bé gái đặt mông an tọa.

Trong hang động tối tăm không thấy nổi một tia ánh sáng, đứa bé trai vỗ ngực nói:

“Không cần phải sợ, đợi bão cát tan rồi, ta sẽ cứu cả hai chúng ta ra khỏi đây!”

Bé gái không nói gì nhìn bé trai nghiêng răng thè thốt, lấy tay vỗ ngực mà hai chân run cầm cập, cô bé biết, y sợ tối.

Tiếng gió rít gào bên ngoài cửa hang động ngày càng dữ dội, kéo kệt kéo kệt ma sát với phiến đá chắn ngay trước cửa hang, tạo ra âm thanh rùng rợn không thể tả.

Bé trai dường như hai chân đã cứng ngắc như đá, bé gái cắn môi, tò vò run lấy bầy:

“Menfuisur, lại đây ngồi với ta đi, ta sợ.”

“Sợ... cái gì! Bọn con gái đứng là yếu ớt.”

Miệng thì cứng vậy, nhưng rốt cuộc bé trai cũng bỏ nhào tới. Hai đứa bé cắn răng ngồi ôm nhau chặt cứng, hai đôi bàn tay trắng trẻo mập mạp đan vào nhau, tựa như nếu lúc này buông tay, thế lực u ám ngoài kia sẽ nuốt chửng chúng không chừa xương.

Không biết thời gian qua bao lâu, cơn bão cát dai dẳng vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại. Cát men theo khe hẹp lùa vào, suột qua da thịt non mềm, như muốn cắt da xèo thịt. Bé trai sợ hãi mở to mắt, cảm giác bóng tối từ bề bao quanh làm y run đến nước mắt đầm đìa. Vừa thút thít vừa nắm chặt tay bé gái, mơ màng thiếp đi rồi tỉnh lại mấy lần, trong cơn mê, y chỉ cảm thấy dường như có mùi máu tanh nhàn nhạt.

Lúc tỉnh lại, bão cát đã tan.

Mở mắt ra, đập vào mắt là trần nhà xa xỉ.

Bé trai nhận ra, về nhà rồi. Mẹ bé ôm con trai khóc lóc đến thương tâm liệt phế, bé trai bị mẹ ôm đến ná thở, trong lúc vẫn chưa minh mẫn lắm thốt ra một cái tên.

Mẹ bé sững người, bé trai lặp lại:

“Asisur đâu ạ?”

Bé nhìn người hầu, quát: “Asisur đâu hả!”

Không có ai trả lời, trong cơn giận dữ bé trai chỉ nghe thấy tiếng xì xào rất khẽ. Công chúa Asisur bị thương nặng, mất máu quá nhiều, chỉ e không qua khỏi đêm nay. Không qua khỏi đêm nay, mất máu, những chữ quanh quẩn. Rốt cuộc bé hiểu ra, mùi máu nhàn nhạt, dòng nước ấm áp bao bọc lấy mình trong giấc mơ là của ai.

Đêm đó trong tấm cung vương tử thừa tự, tiếng gào thét giận dữ đập vỡ đồ đạc vang vọng, truyền khắp mọi ngõ ngách trong hoàng cung. Bé trai chạy loạn khắp nơi, gặp ai cũng tóm cổ áo kẻ đó, nghiêng răng trừng mắt đe dọa: “Đưa máu cho tỷ tỷ ta, bằng không mai táng cả nhà ngươi!”

Hùng sáng, y quan từ phòng bé gái đi ra, sắc mặt ngưng trọng. Cha bé trai bé gái hỏi: “Thế nào rồi, con gái ta ra sao rồi?”

Y quan già mặt mày trắng bệch, chòm râu già run run: “Thần, thần không dám nói.”

“Không dám nói cái gì! Đồ vô dụng, một người cũng cứu không xong! Sao không đi chết đi! Triều đình nuôi ngươi đúng là phí cơm gạo!” Bé trai thô bạo xông đến, hai mắt vẫn tơ máu, nấc nghẹn ngào, cũng may thị vệ đã sớm hộ tống y quan rời đi.

Cha bé trai dè dặt, khuyên nhủ: “Vào thăm tỷ tỷ con đi, con bé... e là không còn bao...”

Chưa dứt lời, thân ảnh vận hoàng phục vàng kim ngũ sắc đã bay vèo vào. Chạy đến bên giường, gạt mẹ bé gái đang ôm bé gái qua một bên. Rồi ôm bé gái chặt cứng, khóc ầm lên, vừa chảy nước mắt vừa chảy nước mũi: “Asisur ơi làm ơn tỉnh đi mà! Xin lỗi!”

“...”

“Từ nay ta sẽ không ghét tỷ nữa đâu! Đi đâu chơi cũng sẽ dẫn tỷ theo! Thiết đó!”

“...”

“Trời ơi ta nói thiết, ta không có hứa lèo đâu! Tin ta đi! Đừng ngủ nữa, dậy đi mà!”

“...”

“Tỷ tỷ! Ta gọi tỷ là tỷ tỷ rồi đó! Dậy đi!”

“...”

“Tỷ mà còn không dậy tui nướng tỷ đó!!!”

“...”

“...”

Đêm hôm đó bé trai khóc đến đỏ cả mắt, một người cha hai người mẹ đứng nhìn hai đứa trẻ mà bờ vai đều run run. Từ đầu đến cuối, khuôn mặt ngủ say của đứa bé gái vẫn bình thản không gợn sóng...

“Đệ nói thật chứ?”

“???”

“Đệ đã hứa rồi, không được gạt người bệnh.”

“Asisur... tỷ chưa chết à?”

“Nếu đệ chịu hứa cả đời này đều ngoan ngoãn nghe lời ta, ta sẽ không chết nữa.”

“Huhu, ta hứa! Hứa cả đời này sẽ nghe lời tỷ tỷ nói! Sẽ không chạy loạn, sẽ không lì lợm nữa! Ta sẽ bảo vệ tỷ tỷ cả đời luôn!”

Cảnh sắc năm xưa dường như vẫn còn vương vấn đâu đây, nhưng những khuôn mặt năm ấy đều đã mờ nhạt theo từng năm tháng. Suy cho cùng toàn bộ cũng chỉ là lời nói đầu môi chót lưỡi. Có thể nói và làm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Menfuisur thấy ta khe khẽ mỉm cười, y cũng mỉm môi cười theo, có lẽ y đang cười vì sao người nói quên rồi mà người nghe vẫn nhớ nhỉ. Lời hứa là của kiếp trước, kiếp trước y đã không làm, chả nhẽ kiếp này y sẽ làm sao. Y không hề ngờ.

Đoạn, ta hạ thấp giọng:

“... Là một nam nhân bình thường thôi.”

“Là một nam nhân bình thường bị điên?”

“Hắn... không phải người điên.”

Điên ư, mặc dù Ragashu trước mặt ta luôn tỏ vẻ cực kì trẻ con, nhưng nhìn sao cũng không giống bị điên. Hắn chỉ là... tự kỉ.

Ngoảnh đầu cười khẽ, thấy Menfuisur đang ung dung ngồi trên chiếc ghế sập dài làm bằng gỗ bá hương Liban. Y ngồi vắt chéo chân, đưa tay cầm chén trà, khẽ nhấp một ngụm, thân thái nhẹ nhõm, thanh thoi, giọng nói lại càng toát lên sự vui mừng:

“Vậy sao? Đã không phải người điên, xem ra chuyện giữa tỷ tỷ và y... là thật rồi.”

“Không phải đâu.”

Ta hồ hững nhìn y, thật hay giả thì đã sao, đệ nói như vậy, là muốn đòi kế hoạch, gả ta đi Babylon, đá ta ra khỏi cuộc chơi à?

Đôi hàng lông mày đang chau lại hơi giãn ra, có thể tưởng tượng đáy mắt ta đang bùng lên tia sáng, thanh âm không chút hoảng loạn: “Vương đệ không cần quan tâm chuyện của ta, vương đệ chỉ cần...”

“Y đối xử với tỷ tỷ có tốt không?”

Ta còn chưa kịp nói xong, thì đã bị y cắt ngang. Ta ngẩng lên, Menfuisur vẫn tựa người vào lưng ghế, trên khuôn mặt là nét cười như có như không, trong mắt cũng bùng lên tia sáng. Y lặng lẽ ngồi đó nhìn ta, như chờ ta lên tiếng trả lời.

Muôn vàn cảnh tượng tựa như những bức tranh lần lượt hiện ra trước mắt, cuối cùng, trong lòng ta chỉ còn một chữ...

“... Tốt.”

Hắn đến Thebes, chỉ vì ngăn cản ta lấy người mà ta không còn yêu.

Hắn trì hoãn công vụ ở Babylon chưa chịu về, ở lại, chỉ vì muốn mang ta ra khỏi ngục tù tàn khốc đã giam cầm ta suốt ba kiếp.

Một Ragashu như vậy...

Sao có thể nói không tốt đây?

“Vương tử sẽ về Babylon với y sao?”

Menfuisur chống cằm, tì một tay lên bàn.

Ta dòm tầm nhìn ra ngoài ngọn cây bên ngoài hành lang, ngắm bầu trời xanh màu lá mạ. Khóe miệng cong cong lên, nghe thấy giọng mình biếng nhác vang lên:

“... Có lẽ có.”

Khoảnh khắc thốt ra ba chữ ấy, ta chỉ đơn thuần không muốn Menfuisur cho rằng ta quá xem trọng Ragashu. Bởi, kẻ làm chính trị thì bên người không nên có bất kì vương bận gì. Ví như Carol Rido, chính là vương bận của Menfuisur, một yếu điểm chết người. Ta không muốn Ragashu cũng bị lôi vào vòng tuần hoàn luân quần hết tiết này.

Ai mà ngờ, câu đó lọt vào tai kẻ đang đứng bên ngoài nghe lén, thiếu hụt đầu đuôi, đáng giận lại biến thành một hàm ý khác...

“Có thể lọt vào mắt xanh của tỷ tỷ, ấy là phúc khí của y.” Giọng nói của Menfuisur vang lên, trong lời nói có phần đắc ý.

Bàn tay giấu trong ống tay áo bám vào da thịt, ta nói: “Hắn chỉ là người ngoài cuộc.”

Giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng mang theo sự khẳng định, còn xen lẫn nét âu lo.

Menfuisu nhìn ta một cái, rảo bước đến bên giường, cẩn thận đặt mông ngồi xuống mép giường, dường như sợ kinh động đến nữ nhân đang ngủ say trên đó. Ánh mắt nhìn đắm đắm khoảng không mông lung phía trước, rồi cất tiếng cười khê: “Tỷ cho rằng ta sẽ làm gì sao? Đề uy hiếp tỷ?”

“Hắn không quan trọng.”

Ta thoáng hoảng hốt buột miệng, vừa dứt lời, Menfuisu đã không khỏi bật cười.

Đầu ngón tay thon dài lướt trên mái tóc vàng kim óng ả, thanh nhả tí mỉa mai: “Đã không quan trọng, vậy tỷ tỷ cũng không phải phí công nhắc nhở ta làm gì.”

Thăm nghiên rặng, tự trách mình quá sơ suất. Menfuisur nhay bén. Này phí công nhắc nhở, thực ra là giấu đầu hở đuôi.

Lỡ thì lỡ cho tới, dù sao cũng không phải lần đầu ta và Menfuisur lại trở mặt nhau:

“Tốt nhất đệ đừng đụng tới hắn.”

Ta có thể làm cho đệ mọi việc, trừ việc yêu đệ lần nữa. Cũng tương tự như vậy, người đệ yêu ta sẽ không quản, người bên cạnh ta là ai cũng không phiền đệ lao tâm khổ tứ.

“... Tốt thôi, ta sẽ chiều ý vương tử.”

Kéo lại y phục, ta lạnh nhạt gạt đầu:

“Cáo từ.”

.....

Ra khỏi tấm cung của Nhị Vương phi, Ari và Ruka đã có mặt sẵn sàng, hành lễ:

“Điện hạ.”

Ta gạt đầu, Ruka tiến lên chấp tay, hỏi:

“Bây giờ điện hạ muốn đi đâu?”

Phóng tầm mắt nhìn vào khoảng không vô định, ta phe phẩy quạt bông trắng, nói:

“Hành cung Simea.”

.....

Vừa ngồi trên xe ngựa để đi tới chỗ của Ragashu, ta vừa bắt giác hồi tưởng lại đoạn đối thoại của ta và hấn trưa nay...

“Anh... chưa bao giờ... nói yêu tôi... mà?”

“Thì sao?”

Hả?

Ta đứng khựng lại, nhất thời không biết phản ứng sao cho phải đạo. Ta vừa nghe thấy cái gì. Hấn là vừa trả lời: thì... sao?

“Thì sao?”

Ragashu mặt tỉnh bơ, gật đầu cái rụp.

Ta hỏi lại: “Anh bảo, thì sao á?”

Đáp lại cứ nhiên là một cái gật đầu dứt khoát hơn.

Ta hừ mũi.

Ragashu bật cười.

Ta bảo: “Nói yêu tôi, tôi sẽ theo anh về.”

Ragashu bùi môi tỏ ý không hiểu, ta bèn nói thẳng: “Nói như kiếp trước anh đã nói đó. Trong đêm tân hôn. Sao, nhớ không?”

Có một tướng công như ta yêu thương nàng, bấy nhiêu đó còn chưa đủ hay sao?

“Anh đã nói như thế đó... Ừm...”

Vừa dứt lời, liền trong nháy mắt bị nam nhân xấu xa gian xảo trước mặt làm cho hít thở không thông. Hấn dấm hôn ta.

Lòng bàn tay to lớn vươn ra vỗ về gò má ta. Ngón trở và ngón áp út xém vết chai sạn do cầm kiếm tỉ mỉ miết dọc đuôi mắt phượng, rồi di chuyển xuống cánh môi anh đào mỏng tênh ướt át. Khoảng cách gần thế này, ta có thể thấy rõ làn da của Ragashu. Không trơn bóng như ngọc, mịn nhẵn như tơ như Menfuisur, mà là màu đồng rắn chắc do tôi luyện nhiều năm trên sa trường mà thành. Khuôn mặt nam nhân anh tuấn hữu thần, mi mục hài hòa. Khi xê dịch về phía ta, ẩn dưới tàng cây rợp bóng mát, đôi đồng tử màu cẩm thạch tựa như biến thành một thứ màu của nhu tình, kì lạ, tựa như có thể hòa tan cả đất trời:

“... Ta yêu mẫu thân[1] của các con ta.”

[1] Mẫu thân: mẹ, má:)))

Ta nghiêng người về trước, dồn lực vào đầu, đập cái bốp rõ kêu vào trán Ragashu.

Hấn ré lên, ôm trán gằm gừ:

“Em làm gì vậy!”

Ta hừ mũi:

“Hồ ngôn loạn ngữ.”

“Nàng chê ta nói nhiều à?!”

“Gọi em.”

“Ta cứ thích gọi 'nàng' đấy.”

“Tùy.”

“Sao nàng có thể chê ta nói nhiều hả?”

Ragashu khoanh hai tay trước ngực, bặm môi ra vẻ hờn giận, hừm, chẳng khác gì một đứa trẻ: “Ta nói nhiều vậy là vì ai hả?”

Ta khiêu mi liếc hần, vẻ thần nhiên này liền thành công khiến cho bé trai to xác ôm mặt ra chiều muốn khóc, kéo vạt áo ta làm như ủy khuất lắm lắm bảo: “Gã cho một thê tử ít nói, phận làm phu quân ta còn biết làm sao đây. Nếu ta không nói nhiều một chút, một xíu tình thú ít ỏi giữa phu thê ta sợ cũng không còn mất! Mà nàng cứ nhiên chê ta nói nhiều. Lời trẻ con thiệt vô tâm quá.”

Ta: “...” thiệt là khổ quá đi..

“Phụt!” Nhớ đến nét mặt nhăn nhúm như ăn phải mướp đắng của Ragashu, mím môi ủy khuất, tựa như một nàng dâu nhỏ bị mẹ chồng ức hiếp, nhìn sao cũng thấy hài hài.

Ari mở to mắt nhìn ta cúi đầu bả vai run run khả nghi, lo lắng rướn cổ: “Điện hạ?”

Ta khoát tay, ổn định lại nhịp thở:

“Không có gì.”

Ari thờ phào, vuốt vuốt lồng ngực: “Điện hạ tự nhiên run bần bật, suýt hù chết em.”

Ruka đang đánh xe ngựa bên ngoài, nghe tiếng Ari thì ló đầu vào, há hốc mồm ngạc nhiên, còn tròn xoe mắt hạnh lên, hỏi:

“Ai chết vậy ạ?”

Ta không đáp, Ari cũng (= _ =) trầm mặc.

Bộ dạng chính là muốn nói: Ngươi chết!

Nam nhân mà đựng chuyện gì cũng chen miệng vào được, ta thực hơi hơi nể tên tiểu tử này rồi: “Lo làm việc của ngươi đi.”

Ruka vẻ mặt đầu tiên là mắt mát, kế tiếp hựt hắng, sau cùng mới nhu thuận đáp:

“Dạ...”

Ta: “...”

Ari: “...”

Kỳ thực rất muốn hỏi, ngươi có bệnh a?

Nhưng ta rất rõ lòng tự ái của thuộc hạ, hỏi một câu như vậy chẳng khác nào tát vào mặt hần, bảo: “Đồ nhiều chuyện!”

Nên vẫn là duy trì thái độ lãnh đạm thôi.

Tiếng xe ngựa lộc cộc đình chỉ, giọng rầu rĩ của Ruka từ trước màn xe ngựa truyền vào: “Điện hạ, đã đến hành cung Simea.”

-

- Spoil: “Nếu đệ muốn, ta có thể làm mọi việc cho đệ. Trừ việc... yêu đệ lần nữa.”

- Támr tên chap này thấy đam bang nhì, hơi hông liên quan Cơ mà chap này chưa có H nhì à mà thôi để chap sau luôn nhé, tác giả không thích thì sẽ không có H thôi, chịu khó nhoe:)))

- Vote! Comment cho giòn giả vào nào!

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Đế Cơ - Asisr được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Tức giận?

Ari nhanh nhẹn vén mảnh che lên, nhảy xuống đất trước. Kế đó bốn nam bộc từ sau cửa lớn hành cung chạy ra, hai người quỳ sấp xuống đất, hai người còn lại quỳ một chân, phủ tạ xuống xe. Ari cung kính dâng cho ta quạt bông trắng, cao giọng hô:

"Trưởng công chúa Asisur giá đáo!"

Tràng tiếng hô kéo dài liên miên từ cửa hành cung vào đến tận hành lang biệt viện bên trong. Thị vệ và cung nô thấy bóng dáng ta gần tới, đều trước sau như một tạt tuôn cúi đầu, cử chỉ mười phần quy cũ.

Sải chân rào bước, chẳng mấy chốc đã gặp được hành lang dài nối liền hành cung Simea với biệt viện trồng hoa của ta.

Dãy thường xuân rũ xuống hai bên hành lang, leng keng nghe thấy tiếng của chuông đồng đình trên mảnh màn sa đang thổi phấp phật, tia nắng có chút chói chang rọi vào làm nổi bật phiến gạch hoa trắng lạnh toát. Hòa vào trong gió là thanh âm trầm thấp, từ tĩnh, ba phần mười là ý vị lạnh lẽo nhân nhạ:

"Trùng hợp nhỉ, công chúa Ai Cập tôn quý, hôm nay sao lại hạ thân vàng ngọc đi đến tệt xá của *kẻ ngoài cuộc* này thế này?"

Ta nhớ hình như đây là đất nhà mình...

Bất quá không đại mà chọc vào tổ ong...

Mặc dù giày xăng-đan đang mang dưới chân có đế thật dày, song từng đợt lạnh lẽo thấu xương từ dưới lòng bàn chân vẫn thấm thấu vào. Ta khẽ hạ mi mắt, nói:

"Anh không phải lại đi nghe lén đấy chứ?"

Ý cười trên khuôn mặt anh tuần đường như đã thoáng định lại, sau lại giương lên tự giễu nồng đượm: "Em sẽ để tâm sao?"

Ta hứng ánh mắt hấn, đáp:

"... Sẽ không."

"Vậy thì phải rồi." Ragashu nhếch mép, tiến lên đưa tay về phía ta. Ta hơi nhíu nhíu mày, biểu tình không rõ cảm xúc đặt tay lên, hấn liền thân sĩ cúi xuống, hôn lên mu bàn tay ta: "Thành phần của giới thượng lưu váy trắng đều đã hội họp đủ, đều đang chờ chủ tử của họ ở đại diện."

Đoạn, nghiêng người ghé vào vành tai ta, nhanh như chớp cắn nhẹ một cái. Ta thối lui muốn đẩy ra, tức thì nhận được thêm một cái cắn mút đầy lửa nóng. Hai con người màu hồ phách giống như lửa đốt, lại phảng phất giống như nước đá, vừa lạnh vừa an tĩnh: "Ngay cả kẻ theo đuôi cũng đều là một đám cá ngậy chỉ biết tụ tập ăn chơi. Tôi thực rất tò mò, bọn sâu bọ đó có gì đáng để được em xem trọng a?"

Xúc cảm tê dại như có như không chọt từ xương non vành tai truyền đến, đợi khi ta kịp hoàn hồn, cả người đã bị Ragashu kéo đi. Tay ta khoác vào cánh tay hấn, cả hai tựa như một đôi thần tiên quyến lữ.

... Nếu không phải đôi mắt chim ưng kia quá mức hồ hững, không một chút độ ẩm:

"Ngay cả nhìn đến tôi em còn không hứng, thực không hiểu bọn đó thì có gì hay ho."

Đi được vài bước, ta đứng khựng lại, kết quả kéo theo Ragashu cũng dừng cước bộ: "Ragashu, anh có tâm sự đúng không?"

Im lặng một khoảng, Ragashu đạm thanh nói: "Nếu tôi nói có, em sẽ để tâm sao?"

Ta sẽ để tâm sao?

"Dĩ nhiên là... không."

Dĩ nhiên là không a.

Bởi vì ta tin tưởng, hấn tuyệt đối sẽ không làm ra loại sự tình gì quá mức quá. Mặc dù Ragashu nguyên bản chính là như vậy, một hủ dấm chua siêu siêu cấp. Hơn nữa, tính ra cũng không phải lần đầu hấn ghen tỵ với đệ đệ ta. Bất quá chỉ là giận dỗi làm nũng. Nam nhân này ưa nói dối, thích làm nũng, lại khoái tỏ vẻ đáng thương hề hề...

Í khoan! Sao nghe quen quen?

Ta còn chưa kịp đoán ra mấy chữ ấy có liên hệ với ai, Ragashu đã bất ngờ tăng nhanh cước bộ, kéo ta bay vèo về phía trước. Nhanh đến mức cảnh vật đều nhòe đi, bên tai chỉ còn lưu lại tiếng vù vù lộng gió.

"Để em tự do ngàn ấy năm, là tôi sai rồi."

Hả?

"Căn bản không hiểu nhân tình thế thái."

Hả?

"Xuân nữ nhân!"

"..."

"Hôm nay tôi nhất định mang em rời đi."

Này!

"Về Babylon, liền ly khai Ai Cập nơi này đi."

Này này này!!!

- End chap 26.

- Từ chap 26 này trở đi sẽ quay lại tuyến đường hack não, tiếp nối vụ án "Người bí ẩn" của chap 10, nhưng sẽ không hạ màn đơn giản như chap 10 đâu. Văn phong hài và bình dị tới đây xin mạn phép chấm dứt, cảnh báo ai muốn sùng hầy comeback Trái Đất, chuẩn bị tốt não và một bộ khăn giấy, khung giờ vàng aka NGUỘC chiếu rồiiii □

- Tác giả nói ra suy nghĩ: Hi hi hi hi, chap này lại ngắn nữa rồi, lại chơi thả thính nữa rồi :))) Ta thấy mình dường như chệch đời quá dài. Không cần tặng gạch, cảm ơn!

- Tám: Hàm Sư Tử, quen hông? Nghe mùi của Izumin chứ nhỉ, ai fan ảnh chap sau vote và comment giùm giã vào! Làm tốt thì ta sẽ cho ảnh lên sản hào hoành tráng a!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Vụ án hàm sư tử [1][H+]

"Ragashu!"

Ta dồn toàn bộ lực vào lòng bàn chân, tận lực đỉnh chỉ cước bộ. Hiềm nỗi sức lực của Ragashu quá lớn, vừa cưỡng ép dùng lực để thắng lại, cả cơ thể liền theo quán tính nhào về phía trước. Giờ phút ấy không cần nghĩ nhiều, tự hiểu a thôi rồi chuẩn bị đâm đầu vào cột nhà a, bèn lấy hai tay chụp mặt lại, thức thời nhắm mắt.

Ầm một tiếng, quả nhiên văng vẳng rơi vào trong một vòng tay rộng lớn. Trán ta đập cái bịch vào vòm ngực người nọ, va chạm mạnh mẽ đến mức khiến đầu ta rung lên từng hồi, đầu đã lấy hai tay bảo vệ mặt mà tầm mắt vẫn xóc xóc nảy, rồi nhòe mất một mảng. Ấy vậy mà người nọ vẫn lung thăng như từng bách, vững như Thái Sơn, chỉ than khẽ một tiếng rồi trở tay ôm ta.

Gáy bị người nọ một phát bắt lấy, ngón trỏ và ngón cái thô bạo kẹp cầm ta, bức ta ngẩng mặt nhìn lên. Trí óc ta mơ hồ loạn lên cả, cảnh sắc trước mắt rồi thành một màu. Mất một lúc lâu mới ổn định lại được.

Kết quả đập vào mắt đầu tiên là khuôn mặt cứng rắn mà lạnh lùng, giao hoạt mà tuấn mỹ vô song của Ragashu. Đuôi mắt chim ưng sắc bén từ từ híp lại, ánh đường xám đen, hiển nhiên tâm tình rất u ám.

Toan nhấc tay chống lên ngực hấn mưu đồ thoát ly, ngược lại bị hấn hừ lạnh kiểm cặp chặt hơn. Cổ tay và cẳng tay bị bẻ ngược chiều nên âm ỉ nhói, đến nước này ta cũng phải đầu hàng, bắt lực thờ dài:

"Hãy..."

Hắn nhìn ta, không nói một lời.

Cứ vậy nhìn mãi, nhìn mãi, nhìn chăm chăm không chớp lấy một lần mãi, nhìn đến khi ta tưởng mình đã bị đôi mắt ai đó cho đông cứng thành tượng đá luôn rồi, mới nghe tiếng hắn chậm rãi vang lên: "Asisur... thật ra em không sợ tôi tí nào, đúng không?"

Ta chột dạ buông rũ mi mắt.

Ragashu không nhận được câu trả lời, im lặng một lát, rồi cúi thấp đầu, hơi thở nóng rực phả lên mặt ta: "Em chột dạ."

Một mùi hương nhàn nhạt vờn quanh chóp mũi, ta kinh ngạc nắm cổ áo Ragashu, áp mặt tới, hít vào một hơi sâu. Quả nhiên mùi rượu tràn vào khoang mũi, đánh bật khứu giác. Lúc này đứng không sát như vậy nên không nghe ra mùi lạ, giờ thì có thể giải thích những hành động đột ngột cường hãn của Ragashu. Ta nhíu mày:

"Anh uống rượu."

"Ừ." Ragashu nhướng mày, bàn tay to lớn luôn xuống dưới mò nắn, chẳng mấy chốc đã tìm được tay ta, dễ dàng một tay bao phủ. Nói đoạn, tiếp tục cúi thấp hơn, ghé vào vành tai ta, trầm giọng: "Vậy thì sao?"

Ta linh cảm giọng nói của Ragashu có chút khác thường, giương mắt lên nhìn thử.

Quả nhiên đôi mắt luôn điềm tĩnh hằng ngày lúc này lại có vẻ thâm thúy, phảng phất mang theo nguy hiểm. Ta biết điều đó có nghĩa là gì, vội vàng tránh ra, giờ vẫn còn nhớ như in kiếp trước mỗi khi hắn không vui đến tằm cung tìm ta nhắc ta làm nhiệm vụ của thế tử, cũng là ánh mắt này. "Không phải anh tính..."

Mấy âm cuối còn chưa kịp nói nốt, đã bị ép nuốt vào lại trong cuồng hống. Ta giãy giụa muốn hét lên, đã bị hắn nhanh tay đè gáy lại, kéo vào lòng, nụ hôn vốn dừng lại bên khoe môi nháy mắt thay đổi chủ ý.

Đầu lưỡi lão luyện lướt qua khe hở giữa hai cánh môi khiêu khích, ta ním chặt môi, nó liền ngang ngược tách hai cánh môi ta ra, xâm nhập khoang miệng. Nụ hôn này vừa vội vàng vừa nhiệt liệt, không chừa lại cho ta chút cơ hội phản kháng nào, thậm chí còn có thể nghe được ma sát giữa bốn phiến môi và tiếng nước dâm mỹ.

Đầu lưỡi bị quán lấy, triển miên không dứt, càng hôn càng sâu. Người nào đó hiển nhiên đã không còn nhận được. Xúc cảm lạnh lẽo khi da thịt tiếp xúc với không khí truyền đến đại não, bàn tay sạm vết chai do luyện kiếm quanh năm kia đã luồn vào vạt áo sau lưng, bắt đầu vuốt ve. Ta thở gấp một tiếng, hơi nghiêng đầu né tránh nụ hôn của Ragashu: "Còn... có người..."

Hắn đặt ta ngồi lên lan can hành lang, tay vẫn giữ ta sát vào người, liếm liếm lên môi ta rồi mới bắt đầu trượt xuống, chậm rãi hôn lên cổ. Hơi thở nóng rực, thanh âm từ tính dụ hoặc: "Đừng sợ, không có ai đâu."

Ta nghiêng răng, muốn hét lên, làm sao không có ai được, anh tưởng tôi mù à!

Nhưng vừa lấy can đảm quay đầu, kết quả bốn phía xung quanh thật sự không một bóng người. Hô hấp Ragashu dần trở nên dồn dập, hắn tăng thêm lực đạo trên cánh tay đang giữ lấy gáy của ta, khiến ta ngửa đầu lên để hắn mút hôn nơi cổ, sau đó cắn vành tai của ta, trầm giọng cười: "Từ lúc hai ta ôm nhau, đều đã tận đi hết cả rồi."

Ta tức nổ đom đóm mắt, lại chả còn sức lực để chửi người, chỉ có thể yếu ớt nhíu mày, đẩy Ragashu ra. Hắn lùi về sau một chút, nhanh tay kéo vạt áo sau lưng ta xuống hết, lộ ra xương quai xanh thon gầy.

Ta hoảng hồn, hắn lại thuận tiện nắm cổ chân ta kéo một cái, khiến ta chói với nằm ngửa ra lan can, sau đó lập tức đè lên.

Vật cứng rắn qua lớp vải mềm mại vẫn cảm giác được kích thích cùng nóng bỏng đáng sợ. Nơi tư mật bị ma sát, mơ hồ nóng dần lên. Ta nhìn không được, rên rỉ một tiếng.

Ragashu thấp giọng cười khê, giữ lấy cằm ta, để hai người đối diện với nhau.

Hắn thở hổn hển, đôi con ngươi màu cẩm thạch bị lửa dục thiêu đốt đến dần đổi sậm màu, hơi thở nóng cháy lần nữa phả lên mặt ta: "Em yêu, chúng ta làm đi."

Vừa nói hắn vừa xoa nắn khắp nơi, dù gì cũng từng là vợ chồng, bàn tay không an phận nhanh chóng tìm được các điểm mẫn cảm trên người ta, liên tục kích thích. Ta thở gấp, rất xúc động muốn đưa tay lên bóp chết Ragashu. Ngặt nỗi hai tay đều bị hắn chế trụ đặt trên đỉnh đầu, chỉ có thể yếu ớt cắn cắn cánh môi, nói: "... Cút."

Ragashu khàn giọng cười: "Dục cự còn nghênh." Dứt lời, cũng không cho ta cơ hội mở miệng phản bác, cúi đầu liền hôn. Đầu lưỡi tỉ mỉ liếm qua từng một khu vực trong khoang miệng ta, cực kì thân thiết.

Ta cảm thấy thân thể nóng đến bức bối, dầu sao cũng đang vào thời kì quan trọng nhất của tuổi trẻ, hiển nhiên không chịu nổi sự khiêu khích của người đàn ông này. Ta có chút hỗn loạn, thậm chí tự nhiên không rõ bản thân mình đang ở đâu, cũng không biết đến tận cùng thời gian đã trôi qua bao lâu. Trong kí ức của ta, dường như ta chỉ mới cùng người trước mắt lặng lẽ chia lia, ngay sau đó cả hai lại đến nơi này.

Ta cảm thấy... bản thân giờ đây như đang nằm mơ. Mơ thấy sông núi trùng điệp, nhaoáng cái băng qua hằng hà sa số những con sông, dừng trên dãy hành lang uốn khúc của vương cung Babylon.

Còn nhớ rõ lúc đó là hoàng hôn, ánh mặt trời nhuộm đỏ khoảng thiên không, leo lắt hất vào dãy hành lang tối om.

Sau màn kịch tình triền miên, ta ôm cổ người nọ, rải những nụ hôn vụn vặt lên mặt hắn, thỏ thẻ nói: "Bệ hạ, thiếp muốn chuyển đến biệt cung ở một thời gian."

Ta vừa dứt lời, khuôn mặt người nợ liền mờ ảo trong bức màn tranh tối tranh sáng.

Sau ngày đó, ta thật sự chuyển khỏi vương cung, ra ngoài biệt cung ở.

Người nợ đến thăm, ngó thấy giấy thông hành trên bàn trong phòng ngủ, im lặng một lát, nói: "Asisur, nàng đang trốn tránh, trốn tránh tình cảm của bản thân."

Ta im lặng không nói, người nợ đứng nhìn thêm lát rồi xoay người đi ra ngoài. Cuối cùng, lúc đóng cửa, ta mới nhàn nhạt hỏi:

"Ragashu, đến khi ta chết... Người sẽ suy nghĩ lại chứ?"

Ragashu không đáp, bởi vì những lời đó hắn không nghe được. Ta không nhận được câu trả lời, bởi vì sau hôm đó, táng thân nơi sông Nile. Hoàng hôn bên hành lang ngày hôm đó, là lần cuối cùng ta và hắn thân mật với nhau, cũng là lần đầu tiên ta chủ động ngó ý cùng hắn triển miên dây dưa...

Ragashu hôn thật lâu mới chịu rời khỏi môi ta, sợi chỉ bạc đồng đưa qua lại giữa bốn cánh môi, thập phần mờ ám. Đôi mắt vốn dĩ ôn hòa nay trở nên sâu thẳm, đôi môi dán lên môi ta hơi mờ ra, thanh âm phát ra bao hàm ý vị tình dục bị gọi lên mà có chút không rõ: "Thân ái, nói thử xem, tôi là ai?"

Ta nằm ngửa trong lòng hắn, cố gắng hô hấp, chỉ có thể trả lời đứt quãng:

"Ragashu... cảm thú... cut..."

Ragashu vẽ một vòng tròn quanh đóa hoa trước ngực ta, mê muội hôn lên: "A, rốt cuộc nhận ra vị phu thì tốt rồi. Ngoan ngoan, cho thể tử một phần thưởng nhé."

Cùng lúc đó, bàn tay hắn càng lúc càng xuống thấp, từ thắt lưng dò xét thẳng vào. Tiểu y bị hắn kéo ra, thăm dò xuống phía dưới. Ta cảm giác ngón tay hắn lạnh buốt, nhưng chỗ bị sờ lại giống như lửa thiêu bứt rứt khó nhịn. Mặt ta nóng như lửa đốt, lại lo có người nhìn thấy, lời kéo cổ áo hắn, xin tha. Ragashu cười đầy tà ý, đầu lưỡi trượt qua xương quai xanh tinh tế, rải dầu hôn không ngừng:

"Gọi phu quân đi, gọi một tiếng sẽ tha nàng."

Ta ngửa đầu ra sau, không khỏi mở lớn miệng để hô hấp. Cảm giác này quá mức kích thích, không ngừng tròng kích từng một giác quan, khoái cảm như sóng triều lan tràn khắp cơ thể, che mờ lý trí của ta.

"Phu, phu quân... um, tha... ta..."

Ragashu ngược lại nhận thấy cánh tay bầu trên vai mình tăng thêm lực đạo, biết ta sắp đến cực hạn, ngón tay linh động bên dưới càng thêm ra sức lay động. Ta cảm thấy trước mắt tựa hồ nhòe đi một mảng, ngay sau đó, thân thể liền trở nên mềm nhũn vô lực. Ta thở dồn, đầu óc mê man trống rỗng. Ragashu hôn hôn môi ta, nhẹ nở nụ cười: "Nga, mùi vị không tệ."

Ta kinh ngạc nhìn hắn, thật lâu sau mới có sức mở miệng: "Nếu không phải anh điên rồi, thì chính là tôi đang nằm mơ... a ..." còn chưa nói xong, đầu đòn đã dâng lên từ đằng sau khiến ta nhũn mảy.

Ragashu tiếp tục cười cười, hơi thở phả ra nóng đến kinh người: "Nhìn xem, em yêu à, em vẫn biết đau, chứng tỏ em hoàn toàn không phải đang nằm mơ. Yên tâm."

Ta mở to đôi mắt phủ đầy hơi nước, trừng Ragashu: "Vậy chính là anh điên rồi!"

Ragashu gạt đầu, cho thêm một ngón tay vào khuếch trương: "Thân ái, em nói rất đúng, lời nào cũng chí lý, tôi tán thành..." vừa dứt lời, hắn liền rút ngón tay ra, dùng sức đâm dục vọng của mình thẳng vào, rên rỉ một tiếng rồi mới nói tiếp: "Nếu không phải tôi yêu em đến điên rồi, thì làm thế nào cả mạng cũng không cần được. Hại tôi ra nông nổi như vậy, em phải chịu trách nhiệm giúp tôi xoa dịu nỗi đau."

Ta thét lớn một tiếng, ngẩng đầu lên, đã không còn nghe được Ragashu vừa nói cái gì nữa. Hít sâu một hơi: "Rút ra, rút ra ngay lập tức! Đau quá... a... đi ra ngoài!"

Ragashu hôn lên môi ta, nói sẽ tận lực, sau đó lập tức bắt đầu luận động.

Ta thở càng lúc càng dồn dập, cào lòng ngực hắn, đứt quãng nói: "Tôi... tôi thật sự là... um... kiếp trước thiếu nợ anh..."

Ragashu hôn lên mi tâm của ta, khàn giọng cười: "Thật không biết là ai mắc nợ ai... Bất quá, cũng đều như nhau, đời này chúng ta nhất định bị buộc lại cùng một chỗ, cũng chẳng có gì là không tốt."

"Tốt cái đầu anh... tôi..." Ta còn chưa nói hết, những lời còn lại liền đã bị nghẹn trong cổ họng, bởi vì Ragashu đã thô bạo đâm thẳng vào nơi sâu nhất, khiến ta không khỏi rung rung nước mắt, nghẹn ngào rên rỉ ra tiếng: "A, nhẹ một chút..."

"Ai bảo em luôn nói những thứ tôi không muốn nghe..." Ragashu hôn hěn trả lời. Kỳ thực, ta hiểu hắn đã không còn khống chế được lực đạo của mình nữa rồi, chỉ có thể cúi người hôn lên môi ta, sau đó để mặc cho bản thân bị tình dục nuốt chửng.

"Ngoan, thả lỏng."

"Ừm, không được, ta chịu không nổi..."

"Nghe lời, thả lỏng một chút."

"Ragashu... tha cho ta... ừm... a..."

Ragashu chậm rãi giảm bớt tốc độ ra vào, nâng mặt ta lên, dịu dàng hôn xuống, nụ hôn an ủi thần kinh căng thẳng của ta.

Thân thể không nghe lý trí khuyên can lại càng lúc càng nóng, không còn cách nào khác, ta đành phải đưa tay ôm lấy cổ hắn, đè xuống căng thẳng và đau đớn như bị xuyên qua, thả lỏng nhiệt liệt đáp lại.

Nhất thời, dẫy hành lang uốn khúc trống vắng không bóng người liên tục vang lên những tiếng động mập mờ. Hai chúng ta nồng nhiệt như chưa từng trải qua thống khổ và tuyệt vọng, chưa từng phải đối mặt với sinh ly tử biệt của kiếp trước. Ta không phải đệ nhất công chúa Ai Cập Asisur điên cuồng yêu đệ đệ mình. Đệ rồi khi định mệnh của đời y xuất hiện, tình cảm áp ủ mười mấy năm không được đáp lại hóa thành vừa yêu vừa hận, khi thành Nữ vương rồi lại định mưu cùng ngoại bang hòng bán nước vì hận thù cá nhân.

Nam nhân này cũng không phải thái tử Babylon Ragashu tay nhuộm đỏ máu tươi của huynh đệ ruột thịt, một đêm thanh trừ toàn bộ phần tử cung biến, gây nên Sự biến công thành Isota rồi lên ngôi vua.

Tựa như bất quá chỉ là một cặp vợ chồng bình thường như bao cặp vợ chồng khác, yêu nhau lấy nhau, không thì theo lời mai mối, thuận lòng cha mẹ, hợp ý thì gả hợp duyên thì cưới. Ngày ngày đông ánh, đêm về đắp chung chăn nằm chung gối, tâm sự với nhau về những điều vui buồn trong cuộc sống, hoặc lớn lao một tí thì vụ mùa năm nay thế nào, bội thu hay thất thu.

Cứ như vậy, ngày qua ngày, sinh một đứa con, cả nhà ba người sớm tối quây quần.

Như vậy... không phải sẽ rất vui vẻ sao?

Ta khó nhọc nâng mí mắt nặng trĩu vì đau đớn do hạ thể mang lại, nặn ra một nụ cười.

Thế nhưng, tất cả đều là giả dối.

Ta nghĩ.

Lúc đầu là vậy, về sau, cũng là như vậy.

Vì trong lòng đều có nỗi niềm không thể triệt tiêu, nên mới tìm đến nhau, giúp nhau giải tỏa. Nhưng suy cho cùng, những buổi đêm say đắm ấy, cũng vì thân phận và lập trường hai bên mới khiến tình sự giữa hai người mang thêm hương vị quyết tuyệt. Càng kịch liệt thì càng thấy tuyệt vọng, tựa như bị hãm trong vùng bùn, càng lún càng sâu.

Thực ra, có một chuyện ta chưa bao giờ nói với Ragashu. Cái ngày mà ta trở về Ai Cập sau ba ngày hồi môn, ngày mà ta ở nhà trọ lười kéo hắn uống rượu sau đó khóc lóc kể lể đủ chuyện trên trời dưới đất ấy.

Ngày đó thật ra không chỉ một mình ta say, không biết Ragashu có biết ta đã biết hay không, nhưng đêm đó, hắn đã say...

Ta ôm hắn mê mẩn, nói Menfuisir đáng ghét thế nào. Đồng thời hắn cũng mê mẩn hôn hôn khắp xương quai xanh của ta, nỉ non tên của một người con gái.

Isota.

"Isota" hóa ra không phải tên vốn có của công chính thành Babylon, trước đây nó tên là "Sitdacta". "Isota" được Ragashu ra lệnh đặt tên lại sau Sự biến công thành Sitdacta, thành ra Sử kí Babylon mới soạn lại là Sự biến công thành Isota.

Nghe các cung nữ già kể, hồi xưa khi đại đế Ragashu vẫn còn làm Thái tử, có một Thái tử phi tên Isota. Nàng rất xinh đẹp.

Hai người ngày nào cũng quần quýt bên nhau, người hầu phục vụ trong vương cung đều cho rằng mai sau khi Ragashu lên ngôi, công nương Isota nhất định sẽ trở thành Hoàng phi. Nhưng là không ai ngờ, trong Sự biến công thành Sitdacta, công nương Isota đã chết dưới loạn đao.

Cũng không rõ tân đế thương tâm thể nào, chỉ biết sau tang lễ người vợ xấu số, tân đế tự giam mình trong thư phòng bảy ngày bảy đêm. Sau bảy ngày bảy đêm, bất ngờ ra một đạo sắc chỉ: hóa thiêu toàn bộ di vật còn sót lại của công nương Isota, từ nay ai dám nhắc đến tên này, tru di cửu tộc! Nhưng là... cần người ngoài đoán sao?

Biểu hiện rầm rộ như vậy, ai mà không biết tình cảm của hắn giành cho vợ quá cố sâu đậm cỡ nào.

Chính vì vậy, Ragashu thời gian đó vẫn chưa quên được hình bóng hồng nhan cũ, mà ta thời gian đó bị triều thần hắt hủi buộc phải hòa thân gả xa xứ.

Hai tâm hồn đồng thời đầy thương tích, vô tình tìm được sự đồng điệu. Mặc kệ ban ngày cười nói với nhau là vì giao dịch, khi màn đêm buông xuống, chỉ còn lại hai cơ thể trần trụi xoa dịu an ủi lẫn nhau.

Ta đã từng nghĩ rất nhiều lần, rằng nếu thân phận hai chúng ta không trở trêu như vậy, không phải một mối quan hệ giao dịch tạm bợ ta mua người bán, thì chúng ta có thể yêu nhau, đến với nhau, tạo ra một gia đình, bình thân cả đời như những người bình thường khác cũng không tệ.

Chỉ tiếc, điều đó chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Ta khép hờ mắt, chỉ là... ảo tưởng..

Ragashu phát tiết trong cơ thể ta, siết chặt lấy ta không buông. Làn môi đột nhiên đau đớn một trận, ta mở cặp mắt khép hờ ra, lại thấy Ragashu vẫn còn chuyển động trên thân ta, thanh âm có phần nặng nề:

"Chuyên tâm một chút."

Có vị mằn mặn chảy vào khoang miệng, lần này hần cần không nhẹ, ta vội vàng thu hồi tâm tư. Hiềm nỗi vừa chuyên tâm, cảm giác bút rút khó nén lại từng đợt từng đợt đánh úp lại. Ta nhận không được nữa:

"Ragashu, ta chịu không nổi."

Ragashu là một người dày dặn kinh nghiệm trong chuyện phòng the, dưới sự dẫn dắt của hần, rõ ràng hạ thể đã dần thôi không còn đau đớn như bị xuyên thủng.

Chỉ là, chỉ là ta không hiểu tại sao...

Trái tim đột nhiên râm ran nhói từng hồi.

Nghẹn ức, khó thở thở nổi, giống như bị bàn tay ai dùng sức hung hăng bóp chặt.

Tiếng Ragashu từ đỉnh đầu truyền xuống, một tiếng lại một tiếng, vẫn ôn nhu dịu dàng như nước, nhưng giờ phút này, ta dường như cảm giác được oán hận:

"Nàng chịu không nổi, nàng mà cũng có lúc chịu không nổi sao. Không phải bất cứ lúc nào, nàng cũng tìm kiếm đường thoát ly khỏi ta sao. Không phải nàng giỏi nhất là tự chịu đựng một mình à. Ngoan, bảo bối, phát huy khả năng tự chịu đựng không ai bì được của nàng cho vì phụ xem nào."

Lời hần nói câu trước câu sau bất thường, xen lẫn tức giận cùng chua chát, động tác càng thêm kịch liệt. Ta thật sự chịu không nổi, không quản hần là đại đế kiếp trước hay thái tử kiếp này nữa. Không ngừng nện nắm đấm vào ngực hần, nghẹn ngào ra tiếng: "Bệ hạ, ngài tha cho thần thiếp, thần thiếp thật sự chịu không nổi."

Nước mắt không tự chủ được từ khóe mắt chảy xuống. Ragashu chậm rãi ngừng động tác, vuốt ve khóe mắt ta, giữa chừng động tác bỗng nhiên lại tăng mạnh, tuấn nhan âm trầm lạnh lùng, thanh âm ngược lại mơ hồ khổ sở: "Nàng làm sao chịu không nổi, đến ta nàng còn không để vào mắt kia mà!" Rót cuộc nhần nhện đến cực hạn, ta không muốn Ragashu nhìn thấy vẻ mặt lúc này của mình, lấy hai tay che mặt, gào khóc:

"Ta chỉ muốn an ổn sống đến cuối đời thôi, có gì không đúng chứ! Ta chỉ muốn tìm một nam nhân cùng ta trải qua những tháng ngày êm đềm, như vậy có gì không đúng chứ! Người là hoàng đế một nước trong tương lai, trên gánh trách nhiệm hoàng thất, dưới gánh niềm tin của nhân dân, người có thể buông bỏ sao! Ta đã không thể bỏ xuống Ai Cập, người há chẳng lẽ có thể bỏ xuống Babylon sao? Không cần tự huỷ hoại bản thân, vốn dĩ hai chúng ta không cùng một thế giới. Người có thể tay ôm người này lòng nghĩ tới người khác, nhưng ta không thể. Ta không thể vừa ôm người vừa nghĩ tới người khác được!"

Ragashu đình chỉ động tác, một cổ nhiệt lưu nóng hổi vọt vào thân thể ta.

Ta hít một hơi sâu, Ragashu đã rời khỏi người ta.

Hần một tay ôm ta lên, một tay cời ngoại bào trên người bọc cơ thể ta lại. Ngoại bào rộng lớn, vừa vặn che kín hết thân thể ta.

Ta kéo một mảnh áo trong của ngoại bào, che mặt mình lại, nghiêng đầu chôn mặt vào trong, khuất đi tầm nhìn của bản thân, thành ra không nhìn thấy mặt Ragashu. Chỉ nghe hần im một hồi, rồi buông một tiếng thở dài rất nhẹ rất khẽ.

Ta ở trong vòng tay của Ragashu, dưới lớp vải bọc, cuộn tròn người, bỗng thương tâm không kiềm chế được.

Từ nhỏ mẫu hậu đã nói với ta, đừng khóc a, bé con, khóc không có tác dụng gì, đã không khiến người khác đồng tình, lại còn khiến người ta phiền chán. Đừng khóc a, mỗi lần sắp khóc ra, hãy cắn chặt răng chịu đựng, chịu đựng, chịu đựng, con sẽ không khóc nữa! Từ nhỏ ta đã nhớ rõ lời mẫu hậu nói với ta, nên ta rất ít khóc, cho dù ngã sấp xuống đất, ngã đến đầu gối rách máu chảy, ta chẳng qua chỉ vỗ vỗ bùn đất trên người, đứng dậy, không khóc, trước giờ đều không khóc. Thế nhưng, hôm nay nước mắt lại không thể ngừng, cứ như muốn cháy khô nước mắt của cả cuộc đời này.

Dưới lưng được bàn tay to lớn đỡ lấy, dịu dàng dỗ dành. Ta cắn răng, cố nuốt nước mắt vào lại bên trong: "Menfuisur đã là một quá khứ quá đau, ta không muốn mình lại có thêm một cái lịch sử đau buồn nữa!"

Một khoảng im lặng thật lâu.

Bên hành lang, dây phong linh bằng bạc vẫn như cũ đung đưa theo gió.

Chuông đồng chuông bạc va vào nhau hòa nên những âm thanh trong trẻo chạm đến đáy lòng.

Màn sa trắng thuần phấp phới trong gió, hương biển mặn mừi từ sông Nile thổi vào, ngấy ngất tất cả tâm hồn.

Đôi bàn tay đang ôm ta siết chặt, cố định ta trong vòng tay: "Asisur..." qua lớp vải tìm được vị trí vành tai ta, hôn lên, khẽ nói: "Chào em, Asisur. Tôi tên Ragashu, rất hân hạnh được quen biết em."

Ta giật mình, chỉ nghe Ragashu tiếp tục nói, ngữ khí có chút run rẩy: "Asisur, tôi yêu em, chúng ta hãy cùng một chỗ đi..."

Ta: "Ragashu, anh..."

Ragashu kéo đầu ta lại, để mặt ta úp vào vòm ngực vững chãi của hắn, nói: "Đừng vội trả lời, suy nghĩ cho kỹ. Lần tới khi tôi đến Ai Cập thăm em theo ước hẹn của chúng ta tại Memphis, khi đó hãy trả lời. Tôi lúc đó, dù em quyết định ra sao, tôi cũng sẽ tôn trọng quyết định của em." "Ước hẹn tại Memphis, là đêm xem lễ hội rồi nước Hanatusilim. Theo như ước hẹn, năm ta mười chín Ragashu sẽ đến đón ta. Ý tứ chính là hắn cho ta bốn năm để suy nghĩ kỹ. Nghĩ kỹ, rồi đến lúc đó nếu buông xuống tất cả được, thì theo hắn rồi đi.

Ragashu nhìn ta một cái:

"Em vẫn rất thông minh như xưa."

Ta nhất thời không biết đối đáp sao, năm xưa ta vạn kiếp bất phục như thế, có điểm nào giống một người thông minh vậy?

Nói đoạn, hắn lại hôn lên trán ta, rồi hôn xuống mí mắt, hôn khô từng giọt nước mắt đọng đầy nơi khóe mi. Sau cùng tầm mắt dán lên những dấu hôn xanh xanh tím tím rải rác trên xương quai xanh của ta:

"Có đau lắm không?"

Ta yếu ớt cắn cánh môi, không cần dùng gương soi cũng thừa biết bộ dáng mình hiện tại thảm hại tới cỡ nào: "Anh đoán đi."

Ragashu chôn đầu vào hõm cổ ta, dụi dụi:

"Xin lỗi, làm đau em rồi."

Ta bất mãn: "Làm rồi xin lỗi là xong hả, nếu biết trước sẽ làm đau tôi thì từ đầu đừng nên làm như vậy chứ. Ban ngày ban mặt tuyên dương, tung dục hại thân! Tung dục hại thân! Anh làm tôi thất vọng quá!"

Ragashu câu câu khóe môi, nở nụ cười trừ, kéo kín áo bào lại, che mặt ta đi.

Xoay người ôm ta đang trong cái bọc đi về phía phòng ngủ, phân phó người dưới chuẩn bị nước tắm và y phục sạch sẽ.

Xong xuôi, hắn ôm ta đi vào dục trì.

Trước lót xuống sàn đá cẩm thạch một tấm khăn bông lớn, rồi cẩn thận đặt ta nằm lên đó. Da thịt tiếp xúc với sàn nhà lạnh buốt không khỏi lập cập một trận, ta cứng ngắc nằm ngửa, hai mắt nhìn thẳng trần nhà:

"Ra ngoài đi, tôi tự tắm được."

Ragashu đang cời y phục, nghe ta nói vậy thì cười tà: "Em đang bị thương, làm sao tự tắm được. Hay là em muốn gọi người dưới vào giúp em tắm rửa. Nga, không sợ dấu vết hoan ái bị người ta nhìn thấy sao?"

Ta sảng giọng, suýt thì nổi đóa: "Làm ơn nói chuyện có lương tâm chút đi. Thái tử gia, mấy cái dấu này nói không phải do anh cố ý để lại, đánh chết tôi cũng không tin."

Kiện y phục cuối cùng trên người rơi xuống sàn, Ragashu quần quanh hông một cái khăn tắm, cả người bán lỏa thể đi về phía chỗ ta đang nằm trơ ra như khúc gỗ:

"Thân ái, ăn có thể ăn bậy, nói không thể nói bậy. Nhất là miệng em được cái rất tài tình, cái xấu linh cái tốt không thấy linh. May là ở đây không có ai cầm gậy, bằng không em khẳng định bị đánh chết rồi."

Ta: "..."

Ý của hắn chính là: Ha ha, có ý đó, thì sao?

"Ngoan, nghe này. Những thứ còn ở bên trong nếu không lấy ra, lỡ xảy ra chuyện, em lúc đó lại sống chết với tôi thì..."

Một tay Ragashu nâng đầu ta lên, tay còn lại đỡ trọng lượng cơ thể ta, bế ta xuống hồ nước. Ta vẫn là không kiềm chế được tâm lý giãy dụa một tí, da

thịt cả hai đang dán dính vào nhau, kết quả liên cảm giác được một vật cứng rắn đâm vào bụng dưới. Ta: "..."

Ragashu đặt ta nửa ngồi nửa nằm trên đùi hắn, một tay ôm ta, tay kia tự mình an ủi. Đôi mắt chìm ưng sắc bén sáng như sao đêm nhìn ta chăm chăm, đục vọng nguyên thủy của nam nhân khó có thể che giấu:

"Nếu em không muốn tôi làm em lần nữa ngay tại đây, thì ngoan ngoãn đi."

Ta thật sự khóc không ra nước mắt.

Nhưng may mắn là Ragashu rất giữ lời, ngoại trừ giữa chừng nổi thú tính bắt ta dùng tay giúp hắn, về sau thật sự không cưỡng ép ta tiếp tục "túng dục hại thân".

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ đồ ngủ sạch sẽ, hắn ôm ta đến phòng ngủ.

Một hồi gần nửa ngày, chẳng mấy chốc ta đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Lúc tỉnh dậy, đã là xế chiều.

Cánh cửa phòng ngủ bị người gõ hai cái, giọng Ari từ sau cửa truyền vào: "Điện hạ, thời gian đã đến, phải hồi cung rồi ạ."

Ta ử oải dựng người ngồi dậy, liếc mắt sang chỗ trống bên cạnh, không thấy bóng dáng, Ragashu có lẽ đã trở lại hành cung giành cho khách quý của Pharaoh.

Vén chăn, bước xuống giường, mặc dù tư thế có phần hơi gượng gạo, nhưng do đã bôi thuốc nên không còn cảm giác như bị xé rách lúc ban đầu. Ta chậm rãi bước đến ngồi trước gương đồng, để Ari tùy ý cầm lược chải thẳng mớ tóc rối, lấy một cây kẹp cố định đuôi tóc, trang điểm sơ qua, đánh chút son và má hồng, sau cùng hầu hạ ta thay một bộ y phục khác để hồi cung.

Lúc xuất cung ta không mang theo nhiều người, thành thử hồi cung cũng không gây chú ý. Ta yên vị ngồi trên xe lạc đà, Ruka giao phu xe điều khiển, rồi vén rèm xe lên, vào hành lễ với ta, xong ngồi xuống, hỏi:

"Điện hạ, giới thượng lưu váy trắng ngờ ý đến đâu rồi ạ? Mọi việc suôn sẻ không?"

Ta nói: "Chưa gấp."

Ruka ngạc nhiên: "Sao lại chưa gấp ạ? Thần đã thông báo họ đến nghị phòng chờ điện hạ rồi mà. Họ dám không đến sao?"

"Hẹn lại lần sau." Ta khoát tay, nhắm mắt dưỡng thần: "Sắn sai người tới tặng lễ, nói thành ý lần sau ta sẽ biểu đạt cho."

Ari biết sự tình yên phận ngồi một bên.

Ruka không biết sự tình ra làm sao liền tròn to mắt hạnh, thần sắc có phần kích động: "Vậy là... do điện hạ để bọn họ leo cây sao ạ? Người đã làm vậy ư?"

Ta ừm một tiếng.

Ruka đàn mặt ngay tức khắc.

Dọa người hơn, cậu ta bỗng nhiên há to miệng hét lên, ánh mắt nhìn ta mang theo sùng bái vô hạn: "Điện hạ uy vũ quá! Điện hạ uy vũ không chỗ nào chê, thần gai mắt tui đỏ lâu rồi, ngu mà cứ khoai tỏ ra nguy hiểm. Điện hạ cho leo cây hay lắm, tuyệt!"

Ta: "...". Đường về nhà không giống nhau có phải là để hình dung tình cảnh này không.

Ầm ầm, lịch kịch, xe lạc đà đột nhiên rung lắc nhẹ nhẹ, rồi vững vàng tiếp đất.

Ta nhìn Ari, Ari hiểu ý, hỏi:

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

Người tùy tùng ngoài xe thưa: "Bẩm công chúa, đường phía trước bị chặn lại, không biết vì lý do gì, đã phái người đi tìm hiểu." Người nghe ngóng tin tức nhanh chóng quay trở về, bẩm báo: "Bẩm công chúa điện hạ, kiệu Nhị vương tử đang chắn đường trước, hình như có người cáo trạng kêu oan, ngăn cản kiệu Nhị vương tử, cả đường đều bị chặn kín cả rồi."

Ta lập tức xốc mình xe lên: "Có chuyện đến mức như thế này sao? Ta đi xem."

Đường II Saluzo ở kinh thành Thebes có thể coi là con đường tương đối rộng rãi.

Rất nhiều quan viên thượng triều hạ triều đều đi qua con đường này, thỉnh thoảng Pharaoh hay vương công quý tộc sống trong cung ra ngoài lễ bái cũng hay đi qua đây, chủ yếu bởi nó thông thoáng. Nghi trượng của Pharaoh và thành viên hoàng thất dù nhất tề xếp loạt trên đường cũng còn rộng chán,

không phải chen chúc.

Nhưng sau khi xe lạc đà của ta đỗ lại thì thấy phía trước là một đám đông nghịt, già có trẻ có, nam nữ có đủ, toàn là đầu người bách tính. Một con đường vốn rộng thênh thang mà lại bị nghiêm kín, nước chảy không thông.

Tiếng đám đông bàn tán rất ồn, bên trong, thị vệ của Nhị vương tử đang quát ngăn những người không liên quan dừng chen chúc nhau, cách xa kiệu vương tử. Còn có tiếng khóc thê lương rách phổi át những âm thanh trên, có lẽ là của người kêu oan.

Ta đi vào trong đám đông, Ruka đi trước dạt đường hô: "Đại trưởng công chúa điện hạ ở đây, người không phận sự mau tránh đường!"

Âm thanh huyền ảo của đám đông hạ xuống, mở ra một con đường.

Ta đi về phía trước, thấy Menfuisur đang đứng trước kiệu lớn bằng vàng ròng sáu người khiêng. Khoảng đất trống trước mặt y có hai ba người nam nữ đang quỳ, đầu tóc rối bù, quần áo rách mướp, khóc lóc vật vã, đau đớn thuật lại oan tình.

"... Vương tử điện hạ, một nhà sáu mạng của chúng tôi, oan sâu như biển ~ cha già của tiểu dân còn đang nằm trong lao, mạng như mảnh chì treo chuông, vương tử điện hạ nhất định phải làm chủ giải oan cho tiểu dân ~ quan trấn thủ Thebes coi mạng người như cỏ rác, thiên lý bất dung!"

Gã đứng đầu tiến về phía trước vài bước, giơ một cuộn giấy đỏ trong tay lên đỉnh đầu:

"Vương tử điện hạ, đây là đơn kiện của tiểu dân, xin vương tử điện hạ nhận lấy, giải oan cho nhà chúng tôi!"

Ta hỏi nhỏ Ruka:

"Đó là giấy Papyrus đúng không?"

Ruka nheo mắt nhìn nhìn, đáp: "Đúng ạ."

Ta gật đầu.

Trán của gã bị đập ra máu, chảy xuống khuôn mặt dơ hầy, tay nâng một cuộn giấy loang lổ vết đỏ, có lẽ là huyết thư.

Ta không dẫn được, bảo: "Mỗi ngày giờ Tý, kiệu của phủ tể tướng Imhotep sẽ đi qua đường III Saluzo, ông ta chương quản thẩm vấn hình sự. Người ở đây kêu oan với Nhị vương tử, không bằng nhanh chân chạy qua đường III Saluzo, chặn kiệu Imhotep."

Gã ta run rẩy ngẩng đầu lên.

Menfuisur hơi nghiêng đầu, khom người:

"Vương tử." Ta vội vàng báo: "Nhị đệ không cần đa lễ, cứ tiếp tục đi, ta tình cờ đi ngang qua đây, nhất thời thấy hiếu kỳ nên vào xem."

Ta đi đến đứng bên cạnh Menfuisur, Menfuisur nói với người nọ: "Những điều công chúa nói là sát với tình hình thực tế. Người đưa đơn kiện cho ta, không bằng đến gặp tể tướng Imhotep. Oan tình của người, ta đã nắm được đại khái, sau khi Thẩm vấn hình sự thụ án, ta nhất định lưu ý án này, đốc thúc thẩm tra lưu ý kỹ càng."

Ánh mắt gã bỗng trở nên thê lương, lạnh lùng nói: "Lẽ nào vương tử điện hạ định coi như không thấy oan tình bức này! Coi hạng tiểu dân qua loa cho có lệ, trơ mắt nhìn con dân của Pharaoh dưới gầm trời cuối đất bị quan tham ức hiếp, mặc cho bọn quan lại bản thủ tàn sát dân lành!"

Ta nói: "Hò đồ! Báo người đến Thẩm vấn hình sự không phải là qua loa chiếu lệ, phải biết trong triều làm việc đều theo quy củ. Vương tử giúp Pharaoh phân ưu sự vụ triều đình, tuy nửa số quan lại, quan trấn thủ và Thẩm vấn hình sự do y quản lý, nhưng chỉ chịu trách nhiệm đồn đốc, chứ không tự mình tra án. Nếu giờ vương tử nhận đơn kiện của người, ngày mai vào triều đơn kiện chuyển cho quan tổng binh, rồi quan tổng binh mới giao cho Thẩm vấn hình sự, rồi lại phải chuyển qua tay mấy vị quan, không chừng còn phải viết thêm hai ba cái công văn, hai ba cái quan ấn đóng mộc. Nhanh nhất cũng phải tới ngày kia hoặc ngày kia nữa, oan án của người mới được chờ xét xử. Mà người nói hiện giờ cha người đang ở trong lao, sinh mạng như mảnh chì treo chuông, kéo dài thêm một ngày là càng tăng thêm phần nguy hiểm. Không bằng bây giờ ngay khi giờ Tý chưa qua, nhanh chóng đến đường III Saluzo cản Imhotep lại. Ông ta nhận đơn, vương tử nói một câu nhờ quan tâm đến án này. Chậm nhất là chiều mai, Thẩm vấn hình sự sẽ bắt đầu thẩm tra oan án cho người."

Gã ta kinh ngạc nhìn ta và Menfuisur, lát sau đập mạnh đầu: "Đại ơn đại đức này, tiểu dân suốt đời không quên." Gã hơi ngẩng lên, cảm kích nhìn ta: "Tiểu dân nghe vương tử gọi quý nhân đây là công chúa, không biết là vị công chúa nào?"

Không tranh thủ thời gian mà chặn kiệu Imhotep, ở đây hỏi phong hàm bản điện hạ làm chi? Hơn nữa, Ai Cập ngoài ta còn có vị công chúa nào khác à? Là vị nào thế?

Menfuisur nói: "Vị này là công chúa Asisur."

Gã lại kinh ngạc nhìn ta, mắt lóe lên, đập mạnh đầu thêm đập nữa: "Đa tạ công chúa điện hạ! Đa tạ công chúa điện hạ!"

Cặp nam nữ phía sau cũng dập đầu.

Dập xong, gã vẫn còn chưa chịu đi nhanh, lại tiến thêm hai ba bước, giờ cuộn huyết thư lên: "Giờ tiểu dân sẽ đến đường III Saluzo ngay, nhưng xin nhờ vương tử coi đơn kiện của tiểu dân, cầu xin vương tử nhất định phải giải oan cho tiểu dân!"

Menfuisur gật đầu, nói: "Được." rồi nhấc chân tiến về phía gã.

Bỗng dưng ta thấy hơi kỳ, oan cáo trạng ta đã thấy không ít. Theo lý thì với oan án lớn, những người cần giải oan thường khóc lóc vô cùng thê lương. Nhưng gã này lại có vẻ trầm tĩnh quá mức, không lập tức giở chân phóng nhanh đến đường III Saluzo, mà lại lần khần ở đây, không sợ làm lỡ giờ chẳng kịp chặn đường Imhotep. Không lẽ nghĩ đã có ta và Menfuisur biết án này rồi, nắm chắc lật được án chẳng?

Menfuisur đã khom người tiếp nhận huyết thư, nhưng gã ta vẫn cúi đầu quỳ: "Vương tử, tiểu dân đã cho rằng, ngài không giống những kẻ khác, là một vị điện hạ tốt."

Tay cầm huyết thư của gã bỗng giật giật.

Ta kinh hoàng, không kịp suy nghĩ đã nhào tới kéo Menfuisur, hét to: "Lui ra sau!"

Trong tích tắc, một vật nháng lạnh ngay dưới hai con mắt của ta nhắm đâm vào thẳng vào ngực trái của Menfuisur. Ta chỉ kịp vươn tay đến bảo vệ y, cảm giác lạnh lẽo nháy mắt roẹt dứt vãi vóc, đâm vào tay phải của ta, tựa như đã chạm đến cốt tủy.

Xung quanh lập tức nháo nhào, ta không nghĩ được gì cả, Menfuisur được ta bảo vệ chặt chẽ, nhưng không biết có bị thương chỗ nào không, liên tục hỏi một tràng:

"Menfuisur! Nhị đệ, ngươi có sao không? Nhị đệ, nhị đệ! Em trai, mau trả lời ta!"

Menfuisur trở tay đỡ người ta, thờ dãi:

"Vương tử, ta không sao."

Ruka cũng lật đật chạy tới, tiếp lấy ta từ Menfuisur, không vui góp ý: "Điện hạ, thân thủ người nhanh nhẹn như thế làm gì. Về sau gặp mấy vụ như này, phản ứng chậm một chút sẽ an toàn hơn đó. Người đứng tại chỗ, những việc khác cứ để thần lo."

Ta: "..."

Menfuisur: "..."

Thích khách huynh: "..."

Ruka một tay cẩn thận ôm ta mà không động đến vết đâm, tay kia một kiếm chém bay cánh tay của thích khách huynh: "Đồ bản thủ! Sao ngươi dám động đến nữ nhân của chủ... ầy, động chủ tử của ta hả!"

Thích khách huynh thăm thiết ôm tay á á!

Ba người kêu oan ban nãy đã bị thị vệ trói gô lại, áp xuống đất, gã dẫn đầu cũng chính là thích khách huynh vừa gãy dựa vừa la lên: "Menfuisur! Ngươi dám cấu kết với á gian tà này làm chuyện xấu! Ông công ngươi là Pharaoh tương lai, đất nước này sớm muộn cũng suy tàn thôi!"

Nực cười!

Ta nhìn gã từ đầu xuống chân một lượt, nói: "Bản điện hạ không phải ngày nào cũng đi qua đây, hôm nay mới tình cờ qua. Không lẽ ngươi có thể tính đến từng bước một, thủ sẵn con dao từ trước?"

Thích khách huynh lại gãy dựa, máu từ tay trái lênh láng, nhưng không thoát nổi.

Ta nhíu mày, lại tiếp: "Không cần giả bộ, ai sai khiến ngươi, vì sao lại muốn ám sát vương tử, trong Thẩm vấn hình sự, ắt sẽ có người chờ ngươi khai." Quay sang thị vệ, phẩy tay hai cái: "Lôi xuống dưới."

Ari thấy máu me này nọ đã hết, vội vã đỡ ta phụ Ruka, lệ mắt nhanh mờ nói:

"Điện hạ thật quá anh minh, loại tép riu như hấn sao có thể qua mắt được người?"

Ari, em có thấy giả tạo không, riêng ta thì thấy hơi bị giả tạo đấy. Ta méo mặt cười khiêm tốn: "Còn có Nhị vương tử ở đây, em nịnh hót ta không sợ bị chê cười hà."

Thần sắc trên mặt Menfuisur phức tạp.

Thấy ta cười, y nói: "Vương tử trên người đang bị thương, nên nhanh chóng mời ngự y băng bó thì hơn. Bằng không nguy hiểm."

Ruka gật đầu: "Điện hạ, máu rất quý giá."

Ta cười cười: "Nhưng mà, nhị đệ mới này có lẽ bị giật mình nên hơi bị choáng rồi, dao còn găm trong thịt ta, đệ có kêu người đến băng bó, cũng không băng được đâu."

Cuối cùng Menfuisur cũng chịu mỉm cười: "Ta cuống hết cả lên, không chỉ choáng váng, mà còn ngây ngẩn hết cả người."

Người hầu của ta đã cho mấy người đi gọi ngự y, mấy người bên Menfuisur thì đỡ ta đi đến xe lạc đà. Menfuisur cùng ta đi, đến trước xe, ta bảo: "Nhị đệ về tẩm cung nghỉ ngơi trước đi, ta không có gì đáng ngại. Dao ngắn, chỉ bị đâm vào thịt thôi, đệ thấy dưới tay ta vẫn còn cử động được. Về đến cung ngự y rút ra, đắp thuốc rồi băng bó lại. Chừng chưa quá mười ngày thì sẽ khỏi thôi, vết thương vật vãnh thôi ấy mà."

Menfuisur nhìn tay áo thấm máu của ta, nhíu mày: "Câu này của vương tử là khách khí thôi..." đột nhiên như nhìn thấy gì đó, con người đen lách cò rút lại.

Ta theo tầm mắt y cúi đầu xem thử.

Hóa ra... là dấu hôn...

- End chap 27.

- Dù hack não chưa hỉ □□□ mà thực ra có hack méo, từ từ mới có sau a :)) cơ mà chap 7574 từ, riêng phần xuân cung đồ H+ chiếm hết 4000 từ đó, quảo □□.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Đế Cơ - Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Vụ án hàm sư tử [2]

Có người từng hỏi ta: "Asisur, ta phát hiện cô thực rất cố chấp, thật ra thì bắt đầu từ lúc nào cô lại trở nên cố chấp như vậy?"

Ta cũng thành thật mà suy nghĩ vấn đề người đó đặt ra. Ừ nhỉ, tại sao ta lại luôn cố chấp như vậy. Phụ vương nói ta cố chấp, Ragashu nói ta cố chấp. Đã không phải lần đầu tiên ta nghe thấy hai từ này, nhưng là bây giờ mới để ý. Rốt cuộc là tại sao?

Cái ta cố chấp nhiều nhất, chính là quan niệm giữa yêu và hận. Ranh giới yêu hận rất mong manh, nếu không cẩn thận giẫm phải giáp ranh giữa chúng nó, hậu quả vô cùng khó lường. Tỉ như lúc còn nhỏ, rất dễ để thiện cảm chuyển thành yêu thích, để yêu thích hóa thành tình yêu, để tạm thời trở thành cả đời. Điều này gọi là ngây thơ. Rồi đến khi trưởng thành, rất dễ để yêu thích biến thành thiện cảm, để tình yêu chỉ còn là yêu thích, để cả đời chỉ còn là tạm thời. Điều này gọi là bỏ lỡ.

Ta nghĩ, ba kiếp đã qua của ta, cái ngây thơ dại khờ đó có lẽ là đoạn tình cảm đơn phương với Menfuisur. Còn cái đã bỏ lỡ, chính là đoạn hồi ức với Ragashu chăng?

Cơ mà cũng không phải ta nghĩ, là người đó phân tích cho ta nghe. Người đó nói, thật ra hai chúng ta giống nhau, nhưng cái tôi bỏ lỡ, chính là đã không đối đãi thật tốt với cô ấy vào buổi đầu gặp gỡ. Người đó lại than thở, phải chỉ khi ấy tôi không dùng tính mạng cô ấy để uy hiếp hấn ta, thì có lẽ bây giờ người đang ở bên cạnh kề yêu thương bảo hộ cô ấy đã là tôi.

Ta nói: "Anh là một người đàn ông tốt."

Người đó bảo: "Cô cũng là một cô gái tốt."

Ta cười, thật ra cả hai đều hiểu, chữ "tốt" này chỉ là an ủi mà thôi. Nếu thật sự là người tốt, thì đã không ngồi đây nói chuyện với nhau rồi. Cả hai đều thâm tính toán làm sao lấy đầu đối phương về làm quà tặng cho người trong lòng vui vẻ, thì làm sao xứng với chữ "tốt" đây.

Người đó, là Izumin.

Hắn muốn lấy đầu ta về báo thù cho vương muội Mitamun, đồng thời lấy lòng cô gái nhỏ Carol Rido đã làm vợ người ta của hắn. Vốn là một nam nhân sáng suốt, nhưng dính tới Carol, quả nhiên đã u mê.

Còn ta, khi đó vẫn nhưng nhớ khôn nguôi vương đệ Menfuisur, cũng toan lấy đầu Izumin - kẻ luôn mơ tưởng ngày đêm đến Hoàng phi Carol của y, về để y hả giận.

Hai người bọn ta, đích xác xứng với hai từ "người trong cuộc đều u mê" đấy nhỉ.

Izumin tuốt trường kiếm khỏi vỏ, dùng trường bào màu trắng như tuyết tỉ mỉ lau dọc thân kiếm "Tôi lau kiếm. Cô nói tiếp cái cô cố chấp nhiều nhất thứ

hai đi."

Ta cười: "Cát kiếm vào đi, anh tưởng tôi không biết anh đang nghĩ gì à, vương tử."

Izumin tủm tỉm cười, tiếp tục lau kiếm.

Ta theo lời hắn tiếp tục suy nghĩ về cái cổ chấp nhiều nhất thứ hai.

Ta nghĩ, cái ta cổ chấp nhiều nhất thứ hai không phải điều gì khác ngoài "cô đơn hay không cô đơn". Như đã từng nói qua, ta là một người cô đơn, nhưng cũng là một người sợ cô đơn. Lúc nhỏ ta rất dễ cảm thấy cô đơn vì những điều nhỏ bé. Mẫu hậu quên kể chuyện xưa cho ta trước khi ngủ, ta sẽ cô đơn.

Phụ vương bé Menfuisur, để y ngồi trên vai mà không bế ta, ta sẽ cô đơn.

Các vương tôn quý tộc trong lớp cười với Menfuisur, mà không cười với ta, ta cũng sẽ cô đơn.

Có lẽ ta thật sự quá nhạy cảm, là một con người nhỏ nhất.

Đến khi lớn dần lớn dần, ta lại không cảm thấy cô đơn vì những điều ấy nữa, bởi vì ta đã quen. Nhưng lại càng dễ cảm thấy cô đơn về phương diện tình cảm với những người ta cho là thân trọng họ.

Đầu tiên là Menfuisur.

Nhớ như in khi cả hai đi chơi với nhau, tuy rằng mặt y cười với ta, nhưng phản chiếu trong đôi mắt đen láy của y, không hề có hình bóng của ta...

Kể từ khi phát hiện ra điều đó, ta dần trở nên cổ chấp.

Mỗi lần nói chuyện với mẫu hậu, phụ vương hay bất kì ai, ta đều nhìn thẳng vào mắt họ, nhưng đôi lúc ta rất sợ mà dời mắt đi nơi khác không dám nhìn vào.

Ta sợ, sợ rằng một khi nhìn vào, phát hiện trong đó không có ảnh phản chiếu của mình, nhất định sẽ rất buồn. Đó là loại tư vị rất khó miêu tả. Tựa như đối với người ấy, mình không có phân lượng gì. Đó chính là một trong những cổ chấp của ta.

Đúng như phụ vương nói, ta quái dị thật.

Vì sao nhất định phải nhạy cảm như vậy.

Khó trách cùng lứa tuổi không được bao nhiêu người thích nói chuyện gần gũi với ta, ngoại trừ khi có việc nhờ vả, khó trách.

...

Giống như hôm nay, ta lại nằm mơ.

Giấc mơ thứ nhất.

Đại diện tế thiên tan hoang, bốn phía hoang cảnh tiêu điều. Bên mé sông Nile, trên đỉnh thần điện, phản mộ vương giả tĩnh mịch. Nam nhân diện hắc y, đầu trùm mũ vải. Gió mang theo hơi thở tang tóc thổi qua, mũ rơi, suối tóc như vậy mực trượt xuống cổ, rơi trên nền đất, duy chỉ làn da tỉnh tã là tái nhợt như bị bệnh.

Ta nhìn hắn, tìm đau tội độ. Chẳng rõ là thể xác đau hay tâm hồn đau, chỉ cảm thấy không thể chịu đựng thêm một giây nào.

Nháy mắt, hắn lại đi đến bên cạnh ta, nhẹ nhàng ôm ta vào lòng. Khuôn mặt anh tuần chan chứa vẻ dịu dàng chỉ giành riêng cho người thương mến: "... Asisur."

Cắt lời khê khàng, khóe môi hơi cong, trong đêm thâu nở nụ cười vô cùng quyến rũ. Dung mạo tuần tú khiến người khó lòng nhìn thẳng, nhưng tối tăm nơi đáy mắt lại thâm trầm tới mức nhân tâm rét buốt.

Ta theo tầm mắt hắn cúi đầu nhìn, hóa ra trong lồng ngực ta ghim một thanh kiếm rỉ sét. Ta cười, chỉ chỉ lồng ngực mình, hắn dùng đầu ngón tay lột mũi kiếm ra, để chìa vào vị trí trái tim bản thân. Ta nhủ vậy, hắn liền mỉm cười ôm chặt ta vào lòng.

Xoẹt một tiếng.

Nháy mắt...

Người đang cầm thanh kiếm ấy, là ta. Người bị kiếm đâm xuyên tâm khảm, là hắn.

Hắn nhướng mi nhìn ta, thốt ra tên hắn bằng tất cả sức lực còn sót lại: "Ragashu."

Hắn cúi đầu, bờ môi lạnh giá cọ cọ lên môi ta. Như rút cuộc cũng tìm về được báu vật mình trân trọng yêu thương, nhỏ giọng nói: "Asisur, em là của ta, của một mình ta."

Thủ thi triển miên lại khiến lòng ta lạnh ngắt, Ragashu, Ragashu. Ta hít sâu, dù ý thức cuối cùng cho biết chỉ là mơ, nhưng vẫn không gánh nổi cơn đau trước ngực.

"Thực xin lỗi..."

"Asisur..."

"Dù thế nào, cũng là ta đã phụ ngươi."

Dứt lời, ta trông thấy bản thân hồn phách ly thể, nhắm mắt xuôi tay.

Thoát khỏi nỗi khổ thể xác, ta lơ lửng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống.

Giữa đại diện rộng lớn, thân thể ta đã khép mắt, thân xác đóng băng sắp tan rã, mà Ragashu vẫn nghiêm túc ôm ta, dốc hết tình cảm vào một cơ thể lạnh băng.

Em là ai, muốn làm gì, đều không quan trọng.

Em có ý định gì, có bí mật gì, cũng chẳng sao cả.

Cho dù em phản bội ta, giết ta, nhưng tuyệt đối không thể trốn khỏi ta.

Em là của ta, ngay cả cái chết cũng không mang em đi được.

"Đòi đòi kiếp kiếp..." Ragashu mê muội nói.

Cảnh vật thay đổi, phần mộ tiêu điều trở thành khu ướp xác giành cho hoàng tộc.

Ragashu một thân bạch y phiêu phiêu tuấn lãng, đầu quấn một dải lụa màu trắng. Hắn chấp hai tay sau lưng, bóng lưng cao vợi vợi đồ dài trên mặt đá cẩm thạch.

Bên cạnh hắn có một thiếu niên tóc đen mắt đen, tóc xoa ngang vai, khoác áo choàng thêu hoa sen trắng xen lẫn họa tiết liệt diễm đỏ rực nở rộ trên ống tay áo.

Thiếu niên hỏi: "Tỷ ấy rất tốt à?"

Ragashu lắc đầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm hoa văn cổ xưa trên quan tài vàng.

Thiếu niên nhìn dung mạo như hoa sen được điêu khắc trên cổ quan tài vàng, trầm ngâm một lát rồi nói: "Tỷ ấy... khờ."

"Khờ?" Ragashu nhướn mày.

Đoạn, vươn tay ra, dường như muốn chạm vào dung mạo được điêu khắc trên đó, nhưng do dự hồi lâu, lại thu tay về lại.

Hắn nói: "Mọi người đều nói nàng khuynh đảo triều cương, tiểu khanh hồng trần. Nhưng có ai biết nàng cũng là một người thê lương nơi cõi trần thế. Còn nhớ bóng dáng kiều mị ấy, ân cần theo ngươi đi tìm cách cứu sống người con gái khác. Nàng uống rượu thật say, mê hoặc nam nhân hết thấy, có khi chỉ để đủ dũng khí cất lên câu hỏi: "Đệ có thích ta không?" Cũng nhớ đôi mắt trong suốt ấy, quan sát những ray rút khi ta bị đá thương dưới mũi kiếm của ngươi trong trận Kadesh. Nào ai biết nàng nói "sống quá mệt mỏi" là câu giành cho ta, hay cũng cho chính nàng? Một người đã sống mười tám năm trong cô đơn lạnh lẽo, chịu đựng bao đau thương, làm sao đóng đếm nỗi? Ở bên một kẻ không có mình trong lòng, không hề đáp lại dù mình hy sinh bao nhiêu, nàng biết rõ lắm, nhưng lại không muốn buông tay. Khó lòng mình bạch tình cảm nàng giành cho ngươi, nhưng ta hiểu, tình cảm ấy, lại tinh tế đến độ không thể hình dung bằng hai chữ "tình, ái". "Hắn xoay người nhìn thẳng thiếu niên, tế kiểm sắc lẽm không biết từ khi nào đã rời vò: "Ta... mãi mãi không thể có được trái tim đó. Nhưng ngươi, kẻ khờ mới chính là ngươi. Không những không trân trọng, còn đan tâm vứt bỏ nó, đâm nát, hủy nó đi."

Thiếu niên sờ nấp quan tài, bước chân lao đảo, bất giác trên mặt vui buồn không rõ.

Giấc mơ thứ hai.

Không có bối cảnh, chỉ có một đôi mắt.

Ta mơ thấy một đôi mắt hắc bạch phân minh, trắng đen rõ ràng. Đồng tử đen láy sâu thẳm như mặt nước mùa thu, không một tia gợn sóng nhìn vào ta chăm chăm.

Sâu trong đôi mắt đó, là một khoảng đen sâu vô tận. Và như thường lệ, trong đôi mắt đen đó, không hề có hình bóng của ta...

Đôi mắt đó là của Menfuisur.

Mặc dù đang nằm mơ, nhưng ta vẫn ý thức được một điểm duy nhất: hai cái cổ chấp nhất của ta xem ra lại xuất hiện rồi.

Tòa cung điện nguy nga chìm trong khói lửa, trên đường đến cửa cung điện, khắp nơi đều nhuộm máu đỏ tươi. Tiếng kêu gào rên rĩ, tiếng khóc lóc bi thương...

Bất cứ nơi nào cũng có thể nghe thấy.

Người thiếu niên lặng lẽ đứng trước đại điện mệnh mông, tấm mình dưới ánh tà dương màu đỏ máu, trên hoàng bào Pharaoh đương triều thấm đẫm máu tươi, sắc mặt nhợt nhạt. Ta tay cầm trường kiếm, đánh mất giao nhau với y, bên khóe miệng thấp thoáng nét cười lạnh lùng, cất bước chạy, hung hăng đâm thẳng tới...

"Menfuisur!!!"

Một tiếng kêu thảm thiết xen lẫn sợ hãi tột cùng vang lên giữa màn đêm tĩnh lặng.

Thị nữ gác đêm và Ari vội vén rèm chạy vào.

Trên chiếc giường gấm sang trọng, bên trong bức màn mỏng, ta không biết đã ngồi dậy từ lúc nào. Mái tóc dài đen nhánh vắt qua vai, đến tiếng hít thở cũng chứa chan sự sợ hãi.

"Điện hạ..." Ari vừa cất tiếng, bức màn trước mặt đã bị ta vén lên. Sắc mặt ta trắng bệch, duy chỉ có đôi mắt là lạnh lẽo đến rợn người: "Pharaoh em trai ta đâu?"

"Pharaoh?" Thị nữ gác đêm khó hiểu nhìn ta: "Công chúa, Pharaoh là cha của người."

Ta toan vén chăn bước xuống giường, Ari vội vã giữ ta lại, nhỏ giọng nói: "Điện hạ hồ đồ mất rồi, vương tử đã về lâu rồi mà."

Đôi tay bắt gặp trở nên cứng đờ, lúc này ta mới giật mình nhớ lại, Menfuisur quả thực đã trở về từ lâu.

Là một giấc mơ...

Nhưng lại khiến ta sợ hãi đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, ướt đầm tấm lưng.

Còn nhớ xé chiều nay...

Nhìn Menfuisur tay chân đã cứng đờ, ta cũng bị liệu mà cứng ngắc cả người, trầm mặc ngó về mặt Menfuisur không biến đổi trừ đôi mi rũ xuống: "Vương đệ... ta..."

Menfuisur khua nhẹ tay áo choàng, mỉm cười ra chiều đã hiểu: "Có điều lúc vương tử đang trị thương, đông người không tiện đứng. Ta xin nghe vương tử lui về trước, vương tử hãy chóng hồi cung. Ta chỉ đành gạt đầu: "Vậy ta đi trước, vương đệ cũng đã bị hoảng sợ nhiều, hãy sớm về cung an giấc. Ta sẽ đến thăm đệ."

...

Không lâu sau khi quay về tấm cung, ngự y tới. Hơn nữa, còn có hai người cực kì quan trọng đi theo ngự y. Ta không ngờ phụ vương cũng đến, mà Menfuisur sau khi nhìn thấy những vết hồng ngân trên tay ta cũng đến, lại còn lặng lẽ mà đến.

Ta khi đó vừa thờ dốc mấy hơi, nửa nằm trên sạp mềm trong phòng ngủ, kề sát tay Ruka uống trà thông cỏ hòng, phân tán chú ý khỏi cánh tay đang đau đến tê tím.

Đột nhiên lé mắt thấy người hầu ngoài cửa đồng loạt quỳ rạp xuống, một bóng áo trắng và áo xanh lam xuất hiện ngoài cửa, ta liền giật cả mình. Lăn từ sạp xuống, tiện thể quỳ luôn, suýt nữa hất đổ chén trà trong tay Ruka, cái eo nhói đau.

"Thần nhi, khấu kiến phụ vương."

Áo trắng rào bước qua cửa: "Hoàng nhi, mau đứng dậy, đang bị thương nặng, còn hành lễ làm gì." Ta vừa định dập đầu tạ ân, một bàn tay đã đặt lên vai, ta chỉ đành gắng sức đứng dậy: "Thần nhi không dám."

Người bước vào cửa đầu tiên là phụ vương ta, Pharaoh của đế quốc Ai Cập vương triều thứ mười bảy - Nephrenmaat.

Khuôn mặt cương nghị, đường nét các góc cạnh nói lên sự anh tuấn của tuổi trẻ. Dù đã trạc ngoại tứ tuần (ngoài bốn mươi tuổi) nhưng thần sắc trên mặt không hề mất đi sự anh minh và quyết đoán.

Ông mặc triều phục liền thân, váy trắng với các dải triều châu lam sắc và trang sức vòng quanh eo. Đuôi mắt kẻ viền xanh lá mạ càng tăng thêm vẻ uy nghiêm. Trong tay là cây phủ việt vàng của Pharaoh, xem ra là mới vừa hạ triều, nghe Menfuisur báo tin liền từ nghị phòng đến thẳng đây.

Menfuisur thì không có gì đặc biệt, phong cách ăn mặc vẫn phong lưu phóng khoáng như ngày thường. Váy trắng vải lanh, để trần thân trên, lộ ra cơ thịt

sấn chắc dẻo dai. Hồng thất đai xanh bản nhỏ khảm viên bích ngọc to bằng trứng chim bồ câu.

Áo choàng màu lam thêu hoạ tiết cánh sen xen lẫn hoa văn liệt điểm đỏ rực nở rộ trên mép tay áo. Đầu đội mào măng xà, cổ tay đeo bao vàng ròng, tóc đen mượt mà trượt xuống cổ, vô cùng tuấn mỹ.

Y bước vào sau phụ vương, nhìn thoáng qua cổ và vai ta. Không biết có phải ta nhìn lầm hay không, nhưng nét mặt y có vẻ khá cứng nhắc, âm trầm gât đầu chào.

Phụ vương thì nhìn ta từ đầu đến chân, ánh mắt đầy quan tâm, tay vẫn đặt trên vai trái ta: "Hoàng nhi, không cần khách khí như thế." Ánh mắt đó cũng cực kì tự nhiên quét qua cổ và vai ta, nhìn những vết hồng ngân chi chít dấu muốn che sao cũng khó mà che được: "Hoàng nhi, đây..."

Ta nuốt nước bọt, nhất thời không biết phải đáp sao. Ruka chợt tiến lên một bước, chấp tay nói: "Khấu kiến Pharaoh, nguyên vương triều Ai Cập vĩnh viễn trường tồn."

Phụ vương nhướng mày: "Người là?"

Ruka được lệnh bình thân thông thả đứng lên, sáp lại gần bên ta, nở nụ cười ôn hòa:

"Thưa Pharaoh vĩ đại, thần tên Ruka."

Phụ vương ta, Pharaoh Nephermaat mỉm cười ra chiều đã hiểu. Người quan sát Ruka một hồi, vỗ vỗ vai hắn, bật cười ha hả: "Ruka, đội trưởng đội cận vệ của Đại công chúa, nghe danh đã lâu. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên thiếu niên xuất chúng." Ta: "...". phụ vương, không đúng, không phải người nên nổi trợn lòi đĩnh, giận tím mặt chỉ thẳng Ruka quát nó lệ hèn mọn sao người dám chạm đến con gái yêu quý của ta, sau đó đẩy Ruka ra quan ngoại, vĩnh viễn không được quay về kinh thành sao?

Vì sao tui cười đầy ý vị như vậy, biểu tình đó rõ ràng là không đúng, không thực!

Hơn nữa kẻ đầu sỏ vốn không phải cậu ta!

Menfuisur mỉm cười, nhìn qua ta: "Người bên cạnh vương tử cứ thay đổi mãi nhỉ."

Ta biết y muốn nói cái gì, chính là hét ôm áp Ragashu lại tới thân cận Ruka, tỳ tỳ quả nhiên là không chịu nổi tịch mịch.

Ta chỉ đành giương mặt dày chống đỡ:

"Vương đệ quá khen."

Lại nói dao găm nằm trong phần thịt tay phải, mỗi lúc càng đau đớn hơn. Pharaoh cha ta rốt cuộc cũng thấy thương cho sự yếu ớt của ta, nhiều lắm nói ra phía sau:

"Ngự y Utah đâu rồi? Còn lè mè gì nữa, mau đến xem vết thương của công chúa!"

Phụ vương à, rõ ràng người lè mè là người, ngự y Utah sao dám tiến lên, sao còn có thể mặt không đỏ sắc trách hắn?

Ngự y Utah dè dặt dạ vâng, ôm hòm thuốc run run tiến lên. Pharaoh đã chịu rút bàn tay trên vai ta và Ruka lại, lui về sau để đám đồ đệ của ngự y Utah đem lên một loạt bầy, tám món. Ta được đưa đến ngồi lên ghế cạnh bàn sách, nhìn trần trần mở chai chai lọ lọ dao kẹp các loại bầy đầy trên bàn.

Ngự y Utah cúi người, neho mắt quan sát tay phải của ta hồi lâu, được nửa ngày, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn cây dao găm cắm thẳng phần nửa trong thịt ta: "Dao trên tay Trượng công chúa điện hạ, cần rút."

Thừa lời, kẻ ngu si nào cũng biết nói phải rút, không rút chẳng lẽ để trong thịt chờ mùa xuân trở lá mùa hạ đơm bông, mùa thu kết ra mấy cây dao găm con? (bitchy =)))

Lão già ngự y Utah này vậy mà lại là kẻ đứng đầu viện y, ta rất lấy làm lo lắng cho thân thể an khang của Pharaoh cha ta.

Bất quá, ta chỉ đùa một chút cho bớt đau.

Lời của ngự y Utah có hàm ý xin chỉ thị.

Nhưng không phải xin chỉ thị của bản điện hạ. Trong phòng ngủ hiện giờ, không đến lượt bản điện hạ bảo rút hay không.

Pharaoh Nephermaat ngồi trên ghế dựa, ban ngự khẩu: "Ái khanh, vậy rút đi."

Ngự y Utah nhận thánh dụ, mới cuốn tay áo lên, để hai đồ đệ vây quanh choàng lên mình một cái yếm trắng, chuyển sang tư thế chuẩn bị rút dao. Giờ lên một cái kẹp bạc nhỏ lóng lánh, lại còn đánh tiếng với ta: "Công chúa điện hạ, bắt đầu rút nhé?"

Ta bất đắc dĩ không biết nói gì khác ngoài:

"Mời rút."

Ngự y Utah gật đầu, cầm kẹp nhỏ, nhưng vẫn chưa xuống tay: "Công chúa, lúc rút dao tương đối đau đớn, người có thể làm chút chuyện gì đó để phân tâm được không? Tỷ như trò chuyện với ai đó."

Ta: "... " Ngự y, người thấy trong căn phòng này ta có thể trò chuyện với ai thì tốt? Nephenmaat, Menfuisur, Ruka hay Ari?

Phụ vương nói: "Ái khanh hãy tập trung rút dao, ta sẽ trò chuyện với hoàng nhi."

Ta chịu đau, còn ráng cười một cái:

"Đa tạ phụ vương."

Ngự y Utah bắt đầu dùng kéo cắt tay áo của ta, ta yếu ớt cười, nói tiếp: "Chuyện nhỏ như hôm nay lại kinh động đến phụ vương, thần nhi thật lo lắng lắm."

Phụ vương đáp: "Sao lại là chuyện nhỏ, hoàng nhi bị thương nặng là chuyện lớn, ta nên đích thân đến xem tình hình."

Lớp vải quanh dao găm bị dính máu khô lại, bết chặt vào trong da, lúc lột xuống đau rất như bị bỏng. Ta nói: "Phụ vương quá lời rồi, chỉ bị thương da thịt tí xíu thôi."

Có lẽ lớp vải đã được lột xuống hết, ngự y Utah ấn lớp thịt quanh dao, khoe miệng phụ vương hàm ếch về cười: "Hoàng nhi quá khiêm nhường rồi, hoàng nhi là trụ cột thân điện mai sau. Hôm nay sau khi phong lưu xong, rồi khỏi biệt cung, nắm tay mỹ thiếu niên hồi cung. Còn tiền đường cứu vương đệ Menfuisur khỏi một dao, vừa dừng cầm lại vừa đảm, không ai sánh bằng."

Dao trong thịt di chuyển, ta cắn răng, hít khí lạnh đáp: "Tình cờ thôi. Phụ vương, thần nhi nghĩ mấy tên thích khách đó có lai lịch, cần phải thẩm tra kĩ càng."

Phụ vương khép hờ hai mắt: "Ừ, việc đã giao cho Thẩm án hình sự lo liệu, Imhotep làm việc, ta luôn rất an tâm." Lại giương mắt lên nhìn ta: "Helia tướng quân đã đến thăm hoàng nhi chưa?"

Ta có chút mờ mịt: "Ồ ơ, sao Helia tướng quân lại phải đến thăm thần nhi ạ?"

Menfuisur phức tạp liếc ta: "Vương tỷ người không biết thật hay giả ngốc vậy?"

Ta: "... " nhất định phải móc một câu rồi mới giải đáp thắc mắc sao, thói quen này thật sự không nên kéo dài lâu a vương đệ.

Phụ vương hô người dâng trà, trách móc nhìn Menfuisur một cái, rồi nhìn ngự y Utah đang dùng tay để hóng hớt: "Ái khanh."

Ta: "... " Mấy người rốt cuộc là làm sao . _.

- End chap 28.

- Đăng chap muộn, tại lỡ hứa 24 25 tặng quà chap nên độ dài không dài lắm nhé, có 4003 từ thôi ạ :))) Ráng tiêu hóa dùm em :) Để đủ thành ý tạ tội, yem xin nấu nước sôi tự ngắt một cọng lông □□

Bonus tiểu kịch trường:

Asisur: "Bệ hạ, nghe nói tập này anh đóng cảnh kinh dị, còn có tung hint đam mêo."

Ragashur: "Kẻ nào đồn bậy. Trong tim trẫm chỉ có hình bóng của Hoàng phi em. Mau nói trẫm biết kẻ đó là ai, trẫm sai người vật lông trực tiếp nó! Là ai?!"

Asisur: "... Thần thiếp nói."

Ruka: "Thuộc hạ không đồng mưu, chủ tử. Thuộc hạ cũng không ủng hộ nữ nhân của chủ tử làm hủ nữ. Thuộc hạ cũng không cố tình đem kịch bản giấc mơ thứ nhất cho nữ nhân của chủ tử xem đâu."

Menfuisur: "... " mấy người xàm đủ chưa?

Kết: chap sau soái Min tổng thụ lên sàn, buổi tối dui dẻ nhé các cú đêm □□□

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Đế Cơ - Asisur được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

